

Tuổi Thanh Xuân (Cảm Ơn Đã Luôn Ở Đây)

Contents

Tuổi Thanh Xuân (Cảm Ơn Đã Luôn Ở Đây)	2
1. Chương 1: Chương 1:	2
2. Chương 2: Chương 2:	6
3. Chương 3: Chương 3:	10
4. Chương 4: Chương 4:	14
5. Chương 5: Chương 5:	17
6. Chương 6: Chương 6:	21
7. Chương 7: Chương 7:	24
8. Chương 8: Chương 8:	26
9. Chương 9: Chương 9:	32
10. Chương 10: Chương 10:	35
11. Chương 11: Chương 11:	39
12. Chương 12: Chương 12:	43
13. Chương 13: Chương 13:	46
14. Chương 14: Chương 14:	50
15. Chương 15: Chương 15:	53
16. Chương 16: Chương 16:	58
17. Chương 17: Chương 17:	61
18. Chương 18: Chương 18:	65
19. Chương 19: Chương 19:	69
20. Chương 20: Chương 20:	72
21. Chương 21: Chương 21:	76
22. Chương 22: Chương 22:	80
23. Chương 23: Chương 23:	83
24. Chương 24: Chương 24:	87
25. Chương 25	90
26. Chương 26	94
27. Chương 27	98
28. Chương 28	102
29. Chương 29: Chương 29:	105
30. Chương 30: Chương 30:	109
31. Chương 31	113
32. Chương 32	116
33. Chương 33	120
34. Chương 34	124
35. Chương 35: Chương 35	127
36. Chương 36	131
37. Chương 37	135
38. Chương 38	139
39. Chương 39	144
40. Chương 40	148

41. Chương 41	152
42. Chương 42	156
43. Chương 43	161
44. Chương 44	165
45. Chương 45	169
46. Chương 46	173
47. Chương 47	177
48. Chương 48	180
49. Chương 49	184
50. Chương 50	188
51. Chương 51: Kết Thúc	191

Tuổi Thanh Xuân (Cảm Ơn Đã Luôn Ở Đây)

Giới thiệu

Là câu chuyện về “thời gian đem gừng nấu thành đường” của đôi bạn trẻ mà bạn có thể nhìn thấy ở

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuoi-thanh-xuan-cam-on-da-luon-o-day>

1. Chương 1: Chương 1:

Ánh sáng mặt trời bắt đầu len lỏi vào không gian, chiếm lấy vị trí của bóng tối đã ngự trị trong nhiều giờ liền. Buổi sáng, thành phố bắt đầu quay trở lại nhịp sống hối hả vốn có của nó, những bước chân người đi, tiếng gọi nhau í ới của những người đi tập thể dục buổi sáng và cả những tiếng động cơ của xe cộ đi lại trên đường. Hà Nội của một ngày hè nắng chói chang lúc nào cũng tấp nập như vậy.

Gương mặt ngái ngủ của Vy được tấm gương phản chiếu một cách trung thực nhất. Làn da đã vốn không trắng trẻo gì giờ lại mọc thêm hai cái mụn, hậu quả của buổi đêm thức khuya để đọc truyện. Cô thở dài chán nản, chỉ muốn giấu cái mặt mình đi để không ai nhìn thấy hết. Vy tự nhận mình không xinh, giờ còn thêm mấy cái mụn. Ngắm đi ngắm lại, cô chỉ thấy mình được có cái chiều cao trung bình, còn lại trước sau như một, theo ngôn ngữ bây giờ là “sân bay” đó! Ngoại hình khiến Vy càng cảm thấy tự ti về bản thân mình hơn. Túm lấy lọ kem dưỡng da trên bàn bôi tùy tiện lên mặt, Vy thay quần áo và xuống nhà chuẩn bị đi học.

- Vy ơi! Làm gì mà lâu thế? Còn không ra ăn sáng đi à? – Tiếng mẹ vang lên, lôi cô ra khỏi sự bi quan về ngoại hình.

- Vâng ạ, con xuống ngay đây!

Sáng thứ hai, đường phố đông nghẹt, khó khăn lắm Vy mới thoát ra khỏi dòng người, chạy thật nhanh vào lớp. Cúi mặt xuống lén lút vào lớp bằng cửa sau, cô cố gắng lờ đi những ánh mắt đang nhìn mình đầy khó chịu. Chết tiệt, thế mà muộn mất mười phút rồi, không biết có bị trừ điểm chuyên cần không nữa. Thầy

giáo đứng trên bục giảng, đưa mắt liếc nhìn cô học sinh đi học muộn một cái rồi lại tiếp tục bài giảng. Đột nhiên, một tiếng kêu trẻ con kêu to “Oppa!” vang lên giữa bầu không khí yên lặng của lớp học, thành công lôi kéo sự chú ý của tất cả mọi người. Đến lúc này thì mặt Vy chính thức đỏ lên. Điện thoại chưa tắt chuông nhưng có cần phải kêu lên vào lúc nước sôi lửa bỏng thế này không hả?

- Bạn học của chúng ta thật phong cách, đến nhạc chuông điện thoại cũng phong cách như vậy nữa!

Câu nói của thầy giáo làm cả lớp cười ầm lên. Vy cúi sát mặt xuống bàn, hận không thể đào một cái lỗ mà chui xuống ngay lập tức. Sau khúc nhạc đệm đó, một tuần học tập mới cứ thế mà bắt đầu. Khó khăn vượt qua hết tiết học mà không gây thêm bất kì sự chú ý nào, Vy thở phào nhẹ nhõm thu dọn sách vở đứng dậy. Di chứng của bệnh cảm mấy hôm trước còn chưa hết, bốn tiếng ôn toán cao cấp đã vắt kiệt hết sức của cô. Chiếc điện thoại sau khi gây họa này giờ vẫn yên vị trên bàn rung lên báo có cuộc gọi. Là số lạ!

- Alo?

- Vy hả? Việt đây!

- Hả... có chuyện gì sao? - Thực ra trong lòng cô muốn hỏi vì sao cậu bạn lại biết số điện thoại của cô nhiều hơn cơ.

- Sinh nhật Mai, có đi không?

- Lúc nào cơ?

- O, cậu không biết à? Mai đã viết trên facebook nhóm rồi cơ mà. Là thứ bảy tuần này đó!

- Vậy sao? Ủ... nếu không bận thì mình sẽ đi!

- Giọng cậu làm sao vậy? Ốm à?

- Ủ, mới cảm xong, hơi khó chịu một chút!

- Vậy... nghỉ cho khỏe đi nhé! Cố gắng đi cùng cho vui! Hẹn gặp lại.

Không biết... cậu ấy có đi không? Đó là câu hỏi luôn hiện lên trong đầu Vy suốt quãng đường về nhà. Nhóm bạn cấp ba tụ tập đã mấy lần, lần nào cậu ấy cũng vắng mặt. Cô còn nhớ, Mai từng nói rằng cậu ấy đã thay đổi thật nhiều bởi vậy cũng không còn thân thiết được như trước nữa. Đúng vậy, trong một năm, có rất nhiều thứ đã thay đổi, dường như chỉ có mình cô là vẫn còn giậm chân tại chỗ không tiến lên. Nghĩ vẫn vợ rồi lòng lại nặng trĩu, nhớ một ai đó nhưng người ta đã quên mất mình, cảm giác đó không hề tốt chút nào.

.

.

.

- Này, mày vừa làm gì vậy Việt?

- À, gọi điện cho bạn thôi mà! - Cậu cười xòa, nhanh tay giấu điện thoại vào túi. - Mua được nước chưa? Đưa tao một chai.

- Bạn? Bạn mà hớn hở như vậy hả? Tao-không-tin! - Tên bạn ném cho cậu một bình nước trong tay.

- Tùy mày nghĩ thế nào thì nghĩ... ơ trả đây! Cái thằng quỷ kia!

- Để xem nào... Vy? - Cậu ta vừa chạy vừa mở danh bạ cuộc gọi trong điện thoại ra xem. - Tao biết ngay mà, lần này là con nhỏ nào? Ra mắt anh em đi!

- Trả lại cho tao. Có bạn là con gái thì không được à? Mày đúng là lắm chuyện!

Việt giành lại điện thoại, quay ra lườm tên bạn một cái. Hả sờ sờ mũi cười xòa, thấy bạn có vẻ tức giận nên cũng không nói gì nữa. Việt cất điện thoại vào túi quần, một tay vẫn để trong đó xoa xoa lên màn hình. Dáng người cao gầy chậm rãi đi về phía giảng đường, bước chân hình như mang theo tâm sự nên có đôi phần mất tự nhiên.

- Việt! – Giọng một người con gái gọi cậu quay lại. – Đợi mình một chút!
- Mai à? Hôm nay cũng cậu cũng có tiết hả?
- Ủ, hôm nay mình học cả ngày mà. – Cô bạn nhanh chân đi sóng vai cùng Việt. – Nhớ đấy, thứ bảy mà cậu không đến là không xong với mình đâu!
- Nhớ rồi mà! Cậu cũng gọi thêm các bạn ấy đi! – Việt nở nụ cười quen thuộc. Tuy không được tính là đẹp trai nổi bật nhưng mỗi khi mỉm cười, cả khuôn mặt sáng bừng như tỏa nắng ấy.
- Có Hân, Chi, Quỳnh, Dũng, Minh là chắc chắn đi rồi, còn Tuấn với.... – Mai xòe tay ra đếm đếm.
- Hình như Vy đang ốm, không biết có đi được không nữa! - Việt buột miệng nói, Mai nhìn cậu chớp chớp mắt theo vẻ thắc mắc, cậu ngượng ngùng xoa xoa gáy. – À, mình thấy trên facebook cậu ấy viết vậy mà.
- Ồ... để mình gọi cho cậu ấy thử xem, nhân tiện hỏi thăm luôn. Vào tiết rồi, mình đi trước nhé! Bye bye!

.

.

.

Quán cà phê Góc nhỏ...

Quán cà phê gần trường là nơi tụ tập quen thuộc của nhóm bạn Vy, Hà, Ngọc. Vào giờ này, quán thưa thớt người, những vị khách đến đây hoặc là trò chuyện, hoặc là đắm mình trong bản nhạc đang mở trong quán. Tất cả đều toát lên một vẻ bình yên, hưởng thụ thật thanh thản. Nhóm bạn của Vy thích ngồi gần cửa sổ, theo như Ngọc nói là, ngồi ở đây vừa có thể ngắm cảnh nhân tiện ngắm thêm cả trai đẹp nữa.

- Vừa mới cảm dậy còn uống đá, bà đúng là diếc không sợ súng.
- Nóng như chảy mỡ này mà còn uống đồ nóng, tôi mới không bị điên đâu! – Vy bĩu môi. – Mà này, bạn tôi nó vừa gọi điện rủ đi sinh nhật bạn cấp ba. Đang phân vân không biết có nên đi không đây!
- Sao lại không? Tất nhiên là phải đi rồi. Chẳng phải là muốn gặp lại nó lắm sao? - Ngọc đập bàn, chỉ thiếu nước nhảy lên ghế nữa mà chỉ vào mặt Vy. - Có cần hai bạn tôi đi làm bảo kê cho bà không?
- Có phải đi đánh nhau đâu mà bảo kê? Mà chắc gì nó đã đi?
- Thế nhờ mà nó đi, bà ở nhà rồi căn rặng mà tiếc hùi hụi à? Lúc đấy thì đừng có mà đi tìm bọn này kể lể nhé! – Hà vỗ vai Vy. – Yên tâm, nếu nó không đi thì tức là không có duyên với nhau rồi. Thế thôi bỏ đi, lớp tôi có thằng đẹp trai lắm. Tôi làm mai cho, bỏ thằng kia đi cho xong! Lãng phí tuổi xuân mơn mớn với một thằng không đâu vào đâu, bà không thấy đáng tiếc hả?
- Cũng không phải là thích đến mức ấy, cũng một năm không gặp mặt rồi, đôi khi tôi cảm thấy không cam tâm thôi. – Vy thở dài, chốc chốc ổng hút vào cốc nước. Đúng là không thích đến mức như bọn bạn nói, chỉ là trong lòng thấy khó chịu, rất muốn rất muốn gặp lại cậu ấy.
- Mặt đã nổi mụn rồi còn uống cà phê. – Ngọc bĩu môi. – Còn không lo dưỡng sắc để thứ bảy đi đi!

Sau một hồi nghe hai đứa bạn thuyết phục kèm theo đe dọa, cuối cùng Vy quyết định sẽ đến tham dự sinh nhật của Mai. Nghe lý do có vẻ không được vẻ vang cho lắm nhưng cô cũng suy nghĩ kỹ rồi, đi rồi thì sẽ không còn gì hối tiếc nữa, thứ gì là của mình sẽ thuộc về mình, còn thứ gì không phải là của mình, có dùng dây buộc lại cũng không phải là của mình. Vy nhìn hai đứa bạn đang không ngừng tranh cãi trước mặt, đột nhiên cô cảm thấy mình thật may mắn vì có chúng nó. Hai đứa đối với cô giống như là cánh tay luôn chìa ra sẵn để cô có thể nắm lấy bất cứ lúc nào. Như thế đã là một loại hạnh phúc rồi, phải không?

Thời gian như vừa sấm thêm động cơ phản lực, chạy nhanh thoát thoát, thứ bảy chẳng mấy chốc đã đến. Ôm tâm tình thấy chết không sờn, Vy đến nơi đã hẹn trước với Hân. Để chuẩn bị cho buổi sinh nhật, cô đã dành cho cả tiếng ngồi trước bàn trang điểm, cố gắng để bản thân trông ổn nhất có thể. Ngồi trên xe máy chờ khoảng mười phút, cô mới thấy Hân đi đến. Cậu ấy trông có vẻ vội vàng, có lẽ vừa học xong.

- Vy! Chờ lâu chưa? Mình xin lỗi, thầy giáo dạy quá giờ nên mới thế!

- Không sao, mình đi thôi! – Vy nổ máy xe.

- Chờ Tuấn đã! Cậu ấy biết đường đến nhà Mai chứ mình không nhớ đâu.

Nghe thấy tên của Tuấn, Vy hơi giật mình, trái tim trong lồng ngực lại được thể nhảy điệu tango rộn ràng. Vy cứng ngắc gập đầu, trong lòng vừa có một chút chờ mong lại vừa có thêm sự sợ hãi. Cô cảm thấy mình thật mâu thuẫn, không phải trước kia vì cậu ấy mới tham dự sao, bây giờ đúng như ý muốn rồi, cậu ấy sẽ xuất hiện đây, tâm tình lúc này là sao đây, không sẵn sàng?

- Tuấn! Bọn tớ ở đây này! – Hân vẫy tay với một cậu bạn mặc áo sơ mi màu xanh đang đi xe máy tiến tới.

- Vy, bọn mình đi thôi!

Tuấn dừng xe bên kia đường, cậu nhìn Vy cười và gập đầu chào. Vy bị “xịt keo” cứng ngắc, máy móc gập lại một cái xem như chào lại. Tuấn và Hân đã bắt đầu đi, cô mới vội vàng đuổi theo. Trên đường, hai người họ vừa đi vừa trò chuyện. Học cùng trường đại học thật tốt, có rất nhiều đề tài chung để nói chuyện, ít nhất là nhiều hơn so với cô. Vy chậm rãi đi phía sau họ, cô cần môi âm thầm hối hận. Lúc này vì sao không thể chào cậu ấy một tiếng cho tử tế? Có thể mà cũng không làm được, mày là đại đồ ngọc Vy à! Và cũng vào cái khoảnh khắc gặp lại Tuấn, cô chợt hiểu ra rằng, một năm đó chẳng là cái gì cả, tim vẫn đập, chân vẫn run, vẫn lúng túng không nói nên lời. Vy của bây giờ khi đứng trước mặt cậu ấy vẫn mãi là Tường Vy nhút nhát của trước kia mà thôi.

Tuấn đi phía trước, chốc chốc quay lại nhìn cô. Thậm chí cậu còn thả chậm tốc độ, như thể sợ cô không thể theo kịp được. Tuấn dẫn Hân và Vy đến nhà Mai, sau đó cậu quay xe lại đi thẳng. Vy ngơ ngác nhìn theo bóng cậu khuất dần.

- Tuấn hôm nay không đi sao? – Vy cởi mũ bảo hiểm, làm như vô tình hỏi.

- Không, cậu ấy đi đón Minh và Quỳnh. Mặc kệ đi, bọn mình lên trước.

Nhà của Mai là một căn hộ chung cư nhỏ nằm trên tầng bảy. Khi Hân và Vy bước vào, mọi người đã có mặt gần hết, đang chụm đầu vào nường thịt.

- Bát của hai người này. – Việt cầm hai cái bát trống đưa cho hai người. – Sao đến muộn vậy?

- Chờ Tuấn và Hân nên hơi lâu một chút. – Vy cười cười.

- Cậu khỏi ốm rồi à?

- Ừ cảm nhẹ thôi mà, không cần lo lắng, a cảm ơn nhé!

Bọn họ ngồi trò chuyện một lúc thì ba người còn lại có mặt. Tuấn ngồi xuống vị trí ngay cửa ra vào, cách Vy rất xa. Từ khi cậu ấy bước vào, cô đã âm thầm mong cậu có thể ngồi cạnh mình, chỉ cần có thể thôi cũng làm cô thấy mãn nguyện rồi, nhưng cuối cùng tâm nguyện vẫn không thành. Tâm tình Vy cứ thế mà bị thả rơi, cô phỉ nhổ bản thân thất vọng cái gì chứ. Là chính cô không tự biết tranh thủ cơ hội thì làm gì có chuyện sung lại rụng xuống. Cô cứ ngây người ra, thỉnh thoảng cười vài ba tiếng hùa theo mọi người.

- Thế nào rồi, vụ đánh cược của Việt và Dũng, ai là người thắng? – Cô bạn tên Chi tùm tùm cười.

- Bà định trêu tôi đấy hả Chi? Bà nghĩ Bách khoa toàn giống đực như vậy, đào đâu ra mà có “gấu”? – Ánh mắt Dũng trở nên xa xăm, cậu ta cầm lấy tay Việt đầy mùi mẫn. – Thôi chi bằng chúng ta bắt chấp hết yêu nhau đi!

- Mắc ói! Tránh xa tôi ra! Cứ chờ mà xem, tôi nhất định sẽ lấy trọn một trăm nghìn từ tay ông, Dũng ạ!

Việt nói xong, cầm ly nước uống che đi khóe miệng đang cười của mình. Ánh mắt cậu như có như không dừng lại ở chỗ cô bạn đang ngây người không biết là suy tư cái gì. Về của Dũng thì như vừa nuốt phân làm mọi người cười vang lên. Trời cũng dần về chiều muộn, Vy cảm thấy hơi mệt nên đứng dậy ra về trước.

- Vy! Chờ tớ một chút!

Đi được nửa đường cầu thang bộ, cô đứng lại chờ Việt hớn hớn chạy tới.

- Cậu đi nhanh vậy. Cùng về luôn đi, đằng nào chúng ta cũng tiện đường mà, đúng không?

- Cậu cũng đi xe máy tới hả?

- Tất nhiên rồi, sáng đi học về là mình qua đây luôn mà.

Đột nhiên chẳng biết nói gì cả, hai người yên lặng đi cạnh nhau. Vy muốn hỏi thăm gì đó nhưng cũng không tiện mở lời, thấy cậu cũng im lặng như vậy nên đành thôi. Đường như mỗi người đều có những suy nghĩ riêng của mình nên không bận tâm đến đối phương nữa.

- Vy này, cậu có bận không? – Cậu đột ngột lên tiếng.

- Không... sao hả?

- Mình... mình chưa mua quà cho Mai, lại chẳng biết... con gái thường thích gì nên cậu giúp mình được không? Không mất thời gian nhiều đâu, chỉ thêm một lúc thôi mà – Mắt thấy đã đến cửa nhà xe, Việt chợt buột mồm nói ra ý định mới nghĩ đến. Cậu chưa muốn tạm biệt sớm như vậy, muốn ở cạnh nhau thêm một lúc nữa. Đã dừng cảm mở lời rồi, Vy ơi, đừng từ chối mình có được không?

- Được, dù sao ở nhà cũng chán. Ở gần đây có mấy cửa hàng bán đồ khá đẹp, chúng ta đi bộ ra đó đi.

2. Chương 2: Chương 2:

Vy dẫn Việt đến mấy cửa hàng cách đó một con phố. Đây là dãy phố bán đồ lưu niệm nổi tiếng thu hút rất nhiều khách hàng trẻ tuổi, có những người là đôi tình nhân, cũng có những nhóm bạn nữ đi cùng với nhau. Giúp cậu chọn quà, cô mới nhận ra Việt khá là kĩ tính nhưng cũng rất quan tâm đến người khác nữa, cứ một lúc lại hỏi cô có mệt không, có cần nghỉ ngơi không. Mặc dù có phần hơi mệt, cô cũng miễn cưỡng đi tiếp. Đi lòng vòng hơn một tiếng vẫn chưa chọn được quà như ý, Việt cảm thấy có lỗi nên mời Vy vào quán trà sữa ở gần đó.

- Xin lỗi nhé, làm cậu mất công cả buổi.

- Không sao! – Cô xoa xoa chân. – Mình không ngờ con trai như cậu lại tỉ mỉ như thế. Tỉ mỉ như thế làm tớ nghĩ....

- Nghĩ gì?

- Nghĩ... cậu thích Mai đó!

- Hả? Không phải mà!

- Hi, không phải thì thôi, Mai là hoa đã có chủ rồi, đừng có mà đi làm “tiểu tam” nhé!

- Không có chuyện đó đâu! – “Người mà mình thích, không phải cậu ấy!”, Việt tự nhủ thầm. – Hay là thế này đi, hôm khác chúng ta hẹn lại nhé. Lúc nào cậu có thời gian thì gọi điện ỉnh. Mình học cùng với Mai nên lúc nào đưa quà chẳng được.

- Ồ cái này....

- Lưu số điện thoại mình chưa đấy?

Theo phản xạ, Vy nắm chặt chiếc điện thoại để trên mặt bàn. Cô có thói quen chỉ lưu số của những người thân thiết. Việt đối với cô chỉ là người bạn cũ thời cấp ba, không nhất thiết phải cần kíp đến độ liên lạc bằng điện thoại. Thời đại công nghệ thông tin mà, facebook có để làm cái gì chứ. Việt nhẹ nhàng lấy chiếc điện thoại từ trong tay Vy, bấm tạch tạch vài cái rồi trả lại cho cô.

Buổi chiều hôm đó để lại dư âm trong Vy làm cô cứ cảm thấy kì lạ mãi. Cô cảm thấy Việt đã thay đổi thật nhiều, trước kia cậu ấy không giống như vậy. Không giống ở điểm nào cô cũng không lý giải nổi. Lớn rồi ai cũng phải trưởng thành là điều dễ hiểu thôi, suy nghĩ nhiều là già sớm đấy!

- Á, con kia, mi lặn ở đâu cả tối qua? Còn không mau lặn vào đây? – Ngọc vừa thấy Vy đi ra khỏi cổng đã gào thật to.

Những người bước ra cùng với Vy, ai cũng quay lại nhìn cô gái mặt đỏ như gấc chạy đến bịt mồm người vừa gào lên. Đúng là chỉ có những con người có giây thần kinh thô như Ngọc mới đủ cam đảm làm trò khác

người như vậy. Ban đầu Hà còn đứng cạnh Ngọc, bây giờ đã trốn sang một bên coi như không quen biết con người quái đản kia. Vừa lúi Ngọc ra chỗ khác, Vy vừa thắc mắc không biết vì sao lại làm bạn với cái con bé thần kinh thô này nữa.

Sau một hồi kể lể dài dòng, Hà đưa ra câu tổng kết:

- Thế tức là bà thậm chí còn không nổi câu chào với nó?

- Ủ...

- Cái gì? Sao mi chơi với bọn cung mà không học hành được cái gì thế hả? – Ngọc lay Vy đến mức cô cảm giác cổ mình sắp gãy đến nơi.

- Biết làm sao được!

- Thiện tai! Thiện tai! Thôi không sao, không có duyên với nhau thì thôi. Về đội của chị, chị giới thiệu cho cùng trai đẹp trong lớp.

- ...

- Không nói gì tức là đồng ý nhá. Mai tôi sẽ bắt đầu chiến dịch đi làm thiên hạ đệ nhất mai mối.

Vy không trả lời Hà vì cô đang mải suy nghĩ không biết có nên kể cho hai người bạn về Việt không. Ngày trước, cô được xếp ngồi trên Việt. Trong lớp, Cậu là người rất vui tính, những trò đùa cùng với Dũng lúc nào cũng khiến cô cười đau bụng. Vy của thời cấp ba rất ít nói, áp lực học hành của lớp chọn lúc nào cũng nặng nề đè lên vai cô. Giờ này nghĩ lại quãng thời gian ấy, cô cảm thấy rung mình, thật may mắn vì đã qua rồi. Sở dĩ điều đó khiến ấn tượng của cô về thành viên trong lớp và có lẽ cũng giống mọi người nghĩ về cô đều rất mơ mơ hồ hồ. Hình như trút bỏ được gánh nặng học tập nên cô mới suy nghĩ nhiều hơn thì phải. Cô cảm thấy tốt nhất là không nên nói gì vội, cũng chẳng có gì để mà nói. Đa mặt cô vốn mỏng, nếu bị trêu với ai là chỉ hận không thể biến mất luôn trước mặt đối phương ấy chứ.

.
. .
.

Chiều muộn, đường phố đông đến nghẹt thở. Giờ tan tầm nên ai ai cũng hối hả về nhà, cũng vì thế mà có nhiều chiếc xe len lỏi để cố đi thật nhanh trên đường. Vy chậm rãi đi xe máy về nhà, tay lái cô yếu nên càng phải cẩn thận hơn nữa. Dừng lại trước đèn đỏ, những suy nghĩ lại bủa vây trong đầu cô. Vy đúng là một đứa thật cả nghĩ, chẳng bao giờ để đầu óc thanh thoi cả. Từ chuyện lớp, chuyện bạn bè rồi đến chuyện gia đình, những thứ đều lần lượt được cô đem ra suy nghĩ một hồi. Đèn xanh, cô theo dòng người tràn như nước lũ trên đường. Đột ngột có cái gì đó va thật mạnh vào xe Vy, đến khi cô ý thức được thì đã thấy mình ngã thật mạnh ra đường. Trên kính đọng lại một vệt máu dài, che khuất đi tầm nhìn của Vy.

- Xin lỗi! Xin lỗi! Em có sao không? – Là một cặp vợ chồng hình như đã va vào cô. Người phụ nữ đỡ cô vào vỉa hè, xe máy thì được người chồng dựng lên.

Vy không nói gì cả, cơn đau trên người làm cô chết lặng. Cũng may có mũ bảo hiểm, cô chỉ thấy hơi choáng váng, đầu óc vẫn tỉnh táo. Cô gỡ kính ra, vệt máu trên kính là của vết thương trên trán chảy xuống. Không chỉ trên trán mà tay và chân Vy đều bị thương trông thật đáng sợ.

- Em thông cảm cho anh chị, lúc này có cái xe đạp điện nó lách vào gần quá, anh chị không kịp tránh nên đã đâm phải em. – Người phụ nữ lấy khăn ướt trong túi ra, giúp cô lau qua vết thương. – Có đau lắm không, anh chị xin lỗi.

Nhìn thấy hai người họ không cố ý lại luôn mồm xin lỗi, Vy cũng không tiện nói gì. Biết nói gì bây giờ, vết thương không nặng đến độ phải vào viện, xe cũng không sao. Cô lắc đầu:

- Không sao đâu ạ, em ngồi đây gọi người nhà ra đón là được. Anh chị cứ đi trước ạ.

Kì thực cô đang rất muốn khóc vì đau nhưng lại không thể khóc trước mặt người ngoài, đành để họ đi trước. Đợi vợ chồng lên xe, trước khi đi còn quay lại nhìn cô có phần lo lắng. Một mình ngồi lại bên vỉa hè, Vy tủi

thân muốn khóc thật to lên. Vừa đau vừa hoảng sợ, cả cơ thể cô run rẩy trông đến tội nghiệp. Loay hoay mở cặp định lấy điện thoại gọi về nhà, chợt có người dừng xe lại bên cạnh cô.

- Vy? Cậu làm sao vậy? Có làm sao không? – Giọng Việt đầy hốt hoảng thấy Vy nhếch nhác ngồi lại bên đường.

- Minh... - Giọng cô nghẹn lại. – ngã xe rồi!

- Có cần đi bệnh viện không? Để mình đưa đi?

Cô lắc đầu, hai mắt ngấn nước.

- Mình đưa cậu về nhà nhé?

- Xe... xe thì sao?

- Gửi xe rồi lát nữa quay lại lấy được không? Về nhà xử lý vết thương trước quan trọng hơn.

Việt đỡ Vy ngồi lên xe và nổ máy chở cô về nhà. Những cơn đau nhói từ vết thương ngày một nhiều hơn. Chẳng biết từ bao giờ, góc áo sơ mi của cậu bị cô nắm chặt trở nên nhăn nhúm. Việt thỉnh thoảng quay lại nhìn cô, rất muốn hỏi “Đau lắm không” nhưng cô đang khóc như vậy nên đành thôi. Vy cúi mặt xuống, không muốn để cho Việt nhìn thấy bộ dạng thảm hại của mình. Dừng xe trước nhà Vy, để cho cô ngồi yên trên đó, Việt bấm chuông cửa. Lúc mẹ Vy đi ra, mặt bà thẳng thốt nhìn con gái:

- Vy! Con làm sao vậy?

- Bạn ấy ngã xe trên đường, cháu nhìn thấy nên đưa bạn ấy về. - Việt đỡ Vy xuống xe.

- Đau lắm không con? Tội nghiệp con gái mẹ! – Mặt bà nhăn lại, vuốt tóc cô. Vy chỉ biết lắc đầu, nước mắt chảy càng nhiều.

- Bác ơi, cháu quay lại lấy xe giúp Vy, bác đỡ bạn ấy vào nhà nhé!

- Ủ...cảm ơn cháu nhiều lắm! – Đến lúc này, mẹ Vy mới nhà bà chưa kịp cảm ơn cậu bạn tốt bụng của con gái.

Vy cũng rất muốn cảm ơn Việt nhưng cổ họng nghẹn lại không phát ra tiếng nữa. Sau đó, cô cũng không biết chuyện tiếp theo như thế nào, chỉ biết rằng vừa về đến nhà, vết thương trên người lại đau gấp bội. Có lẽ cơ thể được thả lỏng nên cảm giác đau cũng sâu sắc hơn rất nhiều.

Vụ ngã xe vừa rồi, Vy bị thương ở trán, tay, chân, mặt thì cũng bị sưng lên. May mắn là không có chuyện gì lớn xảy ra. Mẹ cô vừa sát trùng vết thương, vừa mắng người đụng cô, sau đó lại căn nhắc tay lái cô yếu. Cô không đáp lại, lúc đi xe máy, cô đã xác định trước chuyện này thế nào cũng sẽ xảy ra, chỉ là không biết nó lại đau đến thế!

.
. .
.

Tĩnh dưỡng ở nhà mấy ngày, vết thương của Vy dần hồi phục. Hà và Ngọc có qua thăm cô mấy lần. Nằm ở nhà rất chán, may mắn có hai đứa chúng nó sang bầu bạn cùng với cô. Việt cũng hay nhắn tin hỏi thăm cô đã đỡ nhiều chưa, còn đau không. Sự quan tâm của Việt trở nên hiển nhiên, nếu đổi lại là Vy, cô cũng làm như vậy thôi.

“Oppa!”

Tiếng nhạc chuông báo tin nhắn khiến Vy đang nằm dài trên giường giật mình. Hậu quả là chiếc điện thoại rơi đánh cộp một cái trên mặt cô. Gương mặt bánh bao bị sưng càng nhăn nhúm lại sau cái đập rất đau vừa rồi. Cái số bị kì thị của cô có cần đen đủi hơn nữa không hả?

Tin nhắn đến là của Hà, đó là một bức ảnh chụp sơ yếu lí lịch của một người nào đó. Khi nhìn kĩ, Vy phì cười, sợ chạm vào vết thương nên nhanh chóng khép miệng lại. Không ngờ Hà lại làm thật, chẳng biết nó mất bao nhiêu công sức mới tìm được sơ yếu lí lịch của bạn đẹp trai mà nó nói nữa. Ở phía dưới còn kèm

theo dòng chữ: “Đó, bà nghiên cứu trước đi nhé. Bây giờ tôi sẽ tấn công từ phía thẳng bạn thân của nó! Yên tâm, tôi sẽ kiếm về cho bà hàng cực phẩm! ^__^”. Trong lòng Vy cảm thấy thật vui vẻ, hai đứa bạn của cô thật là đáng yêu. Ngồi nghe cô than thở, chiều theo những mong muốn nhỏ nhất của cô, cái cách mà chúng nó quan tâm đến cô luôn làm cô vui vẻ. Bỗng nhiên lại có tin nhắn đến, Vy nghĩ là của Hà, đang định nhắn lại vài câu bông đùa, không ngờ là Việt.

“Cậu đang ở nhà phải không? Xuống đây đi, mình có thứ này cho cậu. Đừng có kéo dài thời gian, mình chờ đó!”

Cô nhìn tin nhắn mà không biết phải làm thế nào cả. Lấy gương ra soi khuôn mặt sắp thành bánh bao, giờ này cô chỉ muốn trốn biệt ở nhà không còn tâm hơi đâu mà gặp người khác! Không cần xuống có được không? Nhưng cậu ấy đang ở dưới kia rồi cơ mà...Làm thế nào bây giờ? Hình như người nào đó chờ một lúc không thấy cô đâu nên đã gọi điện lên.

- Alo?

- Vy hả? Mình đang chờ ở dưới này. Mau xuống đi!

- Mình...

- Nếu cậu không tiện xuống, mình lên nhà nhé?

- Không! Không được, chờ một chút mình... xuống ngay!

Việt ngồi trên xe máy, tay gõ theo nhịp một bài hát nào đó cậu đang ngâm nga. Một tay còn lại, cậu nắm lấy tuýp thuốc được dược sĩ nói là trị sẹo “rất hiệu quả”. Cánh cửa nhà Vy chậm chạp mở, một cái mặt bịt kín khẩu trang thò ra. Điều bộ của cô làm cậu rất muốn cười nhưng phải nín lại. Tính Vy nhút nhát, bị cậu cười thế nào cũng chạy mất à xem.

- Không cần ra ngoài đâu, mình đưa cho cậu cái này rồi về thôi. – Việt lấy tuýp thuốc từ trong túi ra. – Lúc nào vết thương kéo da, nhớ bôi cái này lên nhé. Mình nghe nói nó trị sẹo được lắm. Cái này bôi tiện hơn nghệ rất nhiều.

- Cảm ơn... - Cô nhận lấy tuýp thuốc – Cậu làm mình ngại quá, không cần phải thế đâu. Mình còn chưa kịp cảm ơn cậu nữa mà.

- Không sao, bạn bè với nhau cả. - Thấy Việt đang nhìn mình, trong vô thức, Vy lùi lại một bước. – Mặt cũng bị thương phải không? Đừng đeo khẩu trang, mở ra cho thoáng vết thương.

- Mình... lát nữa mình sẽ tháo ra. – “Tại vì cậu đến mình mới mang vào đó” Vy âm thầm bổ sung trong lòng.

- Ủ, vậy mình về nhé. Lúc nào khỏi, nhớ mời mình một bữa xem như cảm ơn là được rồi. Tạm biệt!

- Nhất định rồi. Về cẩn thận nhé!

Vy bỗng cảm thấy mình trở nên thân thiết với Việt hơn. Không biết từ lúc nào nhỉ? À đúng rồi, là từ sau sinh nhật Mai. Ba năm học cùng nhau thì chẳng có gì, giờ không học chung nữa tự nhiên lại thân hơn. Có nhiều chuyện kì lạ thật.

.
. .
.

- Cảm ơn cậu nhiều lắm lắm! – Hà trả tờ sơ yếu lí lịch cho lớp trưởng, khuyến mãi thêm nụ cười nịnh nọt.

- Cậu làm gì mà cần sơ yếu lí lịch của Khánh hả? Có phải là để ý rồi đúng không?

- Không! Làm gì có chuyện đó, mình giúp bạn mình thôi. Nhưng mà bí mật nhé, đừng có nói cho ai không là hỏng chuyện đấy!

- Biết rồi mà! Hi hi, thôi mình đi nộp cho phòng đào tạo đây không lại muộn.

Hà gửi bức ảnh đến cho Vy, xem như bước một đã thành công. Tiếp theo, cô sẽ tìm cơ hội nào đó giới thiệu Vy cho Khánh. Gặp mặt rồi những chuyện tiếp theo mới có thể tùy cơ ứng biến được. Theo thói quen mỗi lần suy nghĩ, Hà đưa tay xoắn xoắn tóc nhưng lần này sờ mãi cũng không thấy đầu. Quên mất, hôm qua cô vừa đi cắt tóc, mái tóc bây giờ cụt lùn đến gáy. Tóc ngắn đến phát ngớ này hoàn toàn là ngoài dự kiến của cô. Đúng là chẳng có cái đại nào bằng cái đại nào, quá là xui xẻo mới gặp phải tên thợ cắt tóc kia, cắt làm cô ra nông nổi này đây. Để Vy và Ngọc nhìn thấy, chúng nó chẳng cười cho thối mũi cô luôn.

- Ôi xin lỗi, để mình nhặt lên cho. – Một bạn nam đi ngang qua bàn Hà ngồi, không cẩn thận làm đổ chồng sách đặt ở trên bàn cô.

- Không sao đâu mà, cũng do mình để bừa bộn trên bàn quá thôi. – Hà cúi xuống nhặt mấy quyển ở dưới chân. – Nhưng mà cậu đi đâu mà vội thế?

- Đang định sang lớp bên cạnh mượn tập tài liệu ôn thi ấy mà.

- À cái đó mình cũng có này, cậu cầm đi photo là được. – Kì thực cô cũng chẳng phải là người nhiệt tình với bạn bè thế. Nhưng trước khi làm việc thì phải tạo mối quan hệ tốt với người ta, Khánh đang là đối tượng quan trọng cần “tiếp cận”.

Cậu bạn nhận lấy tài liệu của cô, lơ ngơ nhìn cô một lúc. Hà chớp chớp mắt đầy khó hiểu. Không biết cậu ta nhìn cái gì chứ, chưa thấy người đẹp bao giờ à? Mà người ta cũng có phải là mỹ nhân “ngiêng thùng đổ nước” đâu hả?

3. Chương 3: Chương 3:

Đại học Bách khoa Hà Nội được xem như trường dành cho nam sinh của Việt Nam, bởi lẽ sinh viên nữ trong trường thuộc hàng “động vật trong sách đỏ” cần được bảo tồn, nâng niu đúng nghĩa nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa. Linh cũng là một trong số những số ít cô gái học đang theo học tại đây. Tuy không phải quá xinh đẹp nhưng cô cuốn hút mọi người bởi sự tự tin của mình, cũng có thể coi đó là khí chất mà không phải ai cũng có được. Là lớp trưởng của lớp Việt và học chung cả cấp ba, dường như Linh thân thiết với cậu hơn những người khác. Hai nhân vật chính tuy chưa tỏ rõ thái độ nhưng trong mắt rất nhiều người, mối quan hệ này là cực kì mờ ám.

Sau khi thi xong, lớp Việt kéo nhau ra quán karaoke liên hoan theo sự đề xuất của Linh. Mặc dù sinh viên không có nhiều tiền nhưng những câu chuyện rôm rả lúc ngồi cạnh nhau đã đủ làm nên không khí vui vẻ mà bất kì ai cũng muốn được tham gia rồi.

- Lớp ơi, mình có chuyện muốn nói! – Linh lấy thìa gõ gõ lên chiếc cốc. – Kì sau mình sẽ sang Úc du học!

Cô vừa dứt lời, cả lớp im lặng như thể đang “tiêu hóa” điều vừa nghe thấy. Có vài đôi như có như không dừng lại ở Việt. Không để tâm đến những người đó, cậu chỉ cười và uống cạn lon bia như thể biết trước chuyện này rồi. Cũng phải mà, họ là bạn thân thiết lấy đâu ra không biết cơ chứ!

- Chúc mừng lớp trưởng! – Tiếng một thành viên trong lớp lên tiếng. – Nhưng cậu định bỏ lại bọn tớ thế này mà đi à? – Nói xong người đó còn nháy nháy mắt đầy ám chỉ.

- Hi, yên tâm đi, tớ sang bên đó, lúc nào về sẽ không quên các anh em, mời mọi người một bữa thật thịnh soạn nhé! Còn bữa hôm nay, tớ mời, cứ thoải mái đi ha!

Đám con trai ồ lên vui vẻ và lấy cốc đó cầm lon bia đi chuốc say cả lũ. Ai uống được thì càng tha hồ tung hoành, ai không uống được cũng bị ép cho đến khi mặt đỏ hết cả lên. Không biết vì sao, hôm nay Việt rất dễ tính, ai mời cậu cũng uống cạn. Trong mắt mọi người, hành động của Việt được tự động lý giải là do tâm trạng không tốt vì người trong lòng sắp đi xa. Men say chênh choáng, mấy đứa con trai đứng dậy thi nhau gào lên mấy bài hát làm mọi người ôm bụng cười ngặt nghẽo.

- Tớ đề nghị cho lớp trưởng và Việt song ca một bài!

- Đúng đúng! Phải hát, phải hát!

Lời đề nghị nhanh chóng được hưởng ứng, thậm chí cả lớp còn vỗ tay đồng thanh muốn hai người lên diễn. Việt đang định từ chối thì không hiểu sao Linh đứng lên chìa tay ra:

- Tớ có hân hạnh được hát với cậu không?
- Ô ồ ồ ồ! Việt ơi, đằng gái đã lên tiếng rồi, còn không mau hát với người ta! Hát đi hát đi hát đi!
- Mình không biết hát mà!
- Đừng có mà việc có. Lên đi! Lên đi!
- Yêu em nhé?

Nhạc nền nổi lên, hai nhân vật chính bị đẩy lên sàn biểu diễn. Những người ngồi dưới giơ tay làm làn sóng theo tiếng nhạc du dương.

“Nhớ năm nào học chung dưới mái trường

Tuổi thơ lớn bên nhau nào có hay.

Đến một ngày bỗng nhận ra em lớn xinh...”

Bắt đầu bài hát, Việt còn đôi chút ngại ngùng không nhìn thẳng vào mắt Linh, ngược lại cô dường như rất nhập tâm vào bài hát, cuốn theo cả cậu và những người ngồi dưới nữa. Bài hát này cậu từng nghe rất nhiều lần rồi nhưng đây là lần đầu tiên đứng hát với người ta nên chỉ biết nhìn xung quanh để át đi sự lúng túng của mình và cậu cũng bỏ lỡ luôn khoảnh khắc đôi mắt Linh ươn ướt.

“Em hoang mang đang đi tìm, và may mắn đã được gặp anh

Tình em gieo ở trong anh,

Một mùa hoa bên em đang tỏa ngát hương.

Anh mang theo trên đường đời, hình em trong trái tim

Và anh mong suốt đời...”

- Không hát nữa, không hát nữa... – Linh xua xua tay, bài hát bị dừng giữa chừng. Cô lấy tay dụi dụi mắt.
- Đến đây thôi. Tự nhiên lại hát bài này. Mà khói ở đâu nhiều thế, cay hết cả mắt rồi này.

- Thế thôi nhé, thỏa mãn các cậu rồi đây! – Việt cũng tự động về chỗ, lườm mấy tên bạn ép cậu lên hát.

Đến giờ này, dù giây thần kinh có thô đến mức nào cũng cảm nhận được sóng ngầm đang nổi lên. Mọi người trở nên dè dặt hơn sau bài hát dở dang đó. Mấy bài hát tiếp theo đều rất sôi động để xóa đi bầu không khí khó hiểu vừa rồi. Bọn họ nhảy nhót, hò hét. Tuổi trẻ là như vậy đấy, quãng thời gian sôi nổi nhất trong cuộc đời mỗi con người mà ai cũng sẽ từng trải qua. Buổi liên hoan cũng đến lúc kết thúc, ai nấy lục đục kéo nhau về.

- Việt ơi, cùng về luôn không, taxi còn chỗ này.
- Thôi mình còn có chút việc, các cậu về trước đi!

.

.

.

- Sao mấy ngày nay chẳng thấy Hà đâu cả? Hay là chết mất xác ở đâu rồi?

- Tôi cũng chẳng hiểu, lúc này sang lớp tìm nó chả thấy mặt mũi đâu, nhắn tin thì bảo hôm nay về sớm rồi.
- Vỵ vịn cổ. - Mối quá đi mất! Bóp cổ giúp tôi với!

- Làm gì mà khổ sở vậy, cứ bỏ cái khẩu trang ra có hơn không. Ngã xe ai chẳng bị thế. Mà bà cúi đầu cả giờ thật đấy à? – Ngọc vừa bóp bóp vừa cần nhần.

- Bà nghĩ có con nào đeo khẩu trang trong lớp như tôi không? Không bị chú ý mới là lạ đó! Mặt tôi sưng ra như vậy chưa xẹp hẳn, vác cái mặt này đi học là tôi đã đủ dũng cảm lắm rồi. Đứng chỗ đó, mạnh tay lên!

- Bó tay với bà rồi!

Nghỉ ngơi ở nhà một tuần, vết thương của Vy cũng đã kết vảy nên cô đã đi học. Mặc dù mặt chưa khỏi hẳn nhưng cô sợ nghỉ thêm nữa sẽ bị trừ điểm chuyên cần. Cả buổi ngồi cúi mặt xuống bàn sợ bị chú ý, cổ cô như muốn gãy luôn rồi.

- À đúng rồi, hôm nọ Hà có gửi cái này cho tôi này. – Vy mở tấm ảnh chụp sơ yếu lý lịch của Khánh ra.

- Ồ? Bạn đẹp trai đó hả? Trông ảnh cũng được nha – Ngọc mắt sáng rỡ. - Nguyễn Duy Khánh, sinh ngày mười lăm tháng mười. Thế thì là Thiên Bình rồi. Nữ Bạch Dương với nam Thiên Bình, tình yêu lãng mạn đó! Được, triển luôn đi cưng!

- Chỉ có mỗi bà tin vào mấy cái thứ đó thôi! Tôi mặc kệ!

- Cứ thử đi xem nào, ông cha ta đã dạy, muốn quên được người cũ thì phải nhanh chóng đi tìm người mới. Có duyên thì tới không thì bạn bè cũng được mà!

- Có quen có biết gì đâu mà bạn với chả bè! – Vy bĩu môi.

- Trước lạ sau quen! Ồi quên mất, người nhà tôi đến đón rồi. Cần đi kè không?

- Thôi, tôi lại chẳng muốn làm bóng đèn, kẹp ba cũng chẳng dám đâu. Bà về trước đi, tôi đi xe buýt về cũng được mà.

Ngọc chào tạm biệt Vy rồi chạy biến đến cổng sau. Con bé đó coi vậy mà có phúc ghê, người nhà nó đưa đi đón về không biết mệt. Có đôi khi Vy thật ganh tị với nó. Cô đeo tai nghe, chậm rãi đi bộ ra bến xe buýt gần trường, trong miệng lẩm nhẩm theo bài hát đang được phát. Vừa ra đến cổng, cô một bóng dáng quen thuộc bên chiếc xe máy đập vào mắt cô. Đó chẳng phải là Việt sao?

- Việt? Cậu chờ ai à? – Vy tháo tai nghe, đập đập vào vai cậu.

- À, ra rồi sao? Mình chờ cậu mà! – Việt cười cười.

Không thể phủ nhận được, nụ cười của cậu rất...quyến rũ. Hôm nay, nụ cười đó lại mang theo vẻ mộng mộng lung lung nào đó làm Vy đỏ cả mặt. Cậu cứ đứng đó nhìn cô và cười mãi trông như một tên ngốc vậy. Hình như hơi thở của Việt có mang theo hơi men.

- Cậu uống rượu sao?

- Ừ, có một chút bia. Lớp mình vừa đi liên hoan.

- Vậy mà còn đi xe máy đến đây, không sợ à?

- Gần mà, không sao đâu – Cậu vẫn tiếp tục cười.

- Hừ, gần thì cũng vậy thôi. Sao cậu lớn rồi mà không có chút nào ý thức đến an toàn bản thân hả? Thôi, đã đến đây rồi thì gửi xe trong trường mình đi, hôm nay về xe buýt cho an toàn.

Việt gật đầu có vẻ tội nghiệp, hình như Vy có hơi nóng quá nên gắt giọng như thể đang mắng cậu. Cô không thích mùi bia rượu nên mới tỏ thái độ như vậy chứ không hề có ý gì cả. Nhất là sau khi bị ngã xe vừa rồi, cô ý thức được sự an toàn khi tham gia giao thông trên đường là cần thiết hơn bao giờ hết, không những mình mà còn tránh vạ lây người khác. Điều kì lạ là Việt đứng chờ cô trước cổng trường, ngộ nhỡ hôm nay cô không đi học thì cậu ấy cứ đứng đây à? Định ôm cây đợi thỏ đến ngày mai à? Trường cô còn có cổng sau nữa, cái thằng nhóc này chắc hôm nay ăn may mới gặp được cô. Muốn hỏi cậu lý do nhưng nói chuyện với rượu, thà cô tự hỏi đầu gối mình còn hơn.

Gửi xe xong, Việt leo đèo theo Vy đứng chờ dưới bến xe buýt. Tuyến xe buýt 51 đi qua nhà cả hai lúc nào cũng vắng khách, không sợ bị chen lấn vào giờ cao điểm như các tuyến xe buýt khác. Người cậu ấy mang theo hơi men lên xe sẽ khiến người ta khó chịu. Nghĩ vậy, cô lục túi, lấy ra viên kẹo cao su ném cho người ở phía sau. Việt vẫn ngoan ngoãn nhận lấy, vừa ăn vừa lén lút nhìn cô. Cậu nhận ra Vy đang tức giận, đầu

óc lúc này không phân tích nổi cơn nóng giận của cô, chỉ biết người ta không thích gặp cậu trong bộ dạng thế này.

Xe đến, Vy chọn ghế cuối cùng, người nào đó vẫn lẻo đẻo theo cô hết như người vợ nhỏ bị chồng bỏ rơi. Ngồi xuống ghế, cô mặc kệ không thèm liếc cậu một cái, tiền vé cũng để cậu trả hết. Cảnh vật hai bên đường dần lướt nhanh hơn, Vy cũng không hiểu nổi sự tức giận trong lòng, chỉ biết rằng cậu ấy đã ngà ngà say đi xe máy đến trước cổng trường cô làm cô phát hỏa lên. Ngẫm nghĩ kĩ, kì thực lấy tư cách gì để tức giận với cậu ấy đây? Con trai lớn rồi đi liên hoan uống một chút là không thể tránh khỏi. Nhưng cũng phải biết nghĩ cho an toàn bản thân chứ!

Bỗng vai Vy nặng trĩu, Việt đã gục đầu lên vai cô ngủ từ lúc nào. Hơi thở mang theo men rượu phà lên cổ cô nhộn nhạo vô cùng. Cô thử đẩy nhẹ đầu đánh thức cậu nhưng Việt vẫn bất động. Có nên đẩy cậu ấy ra không, hình như cậu ấy đang ngủ say. Không đẩy ra, thì cứ để nguyên như vậy có ổn không? Vy ngồi chết cứng không dám nhúc nhích. Lần đầu tiên cô tiếp xúc gần với một người con trai như thế, không kể cái lần ngã xe vừa rồi. Và cả hai lần đều là Việt. Vy từng xem cảnh này rất nhiều lần ở trong phim Hàn Quốc, trên xe buýt, người con gái sẽ ngủ gật tựa đầu vào vai nam chính đây lãng mạn. Bất giác tim cô đập thật mạnh. Có yên đi không thì bảo? Người ta là đầy tình ý dựa vào, còn cậu ta là uống say ngủ quên.

- Chắc chắc, tuổi trẻ thật là tốt mà! - Bà cụ già ngồi hàng ghế phía trên băng quơ cảm thán.

- Không... không phải đâu ạ... - Vy lắp bắp.

- Cháu gái đỡ đầu cậu ấy lên cao hơn không phanh xe sẽ đập vào hàng ghế đấy!

Bà ấy chỉ mỉm cười nhắc nhở cô. Vy lúng túng làm theo trong lòng đem Việt ra mắng một trăm lần mà không nói gì nữa. Có những việc càng bôi càng đen, càng giải thích thì càng mờ ám.

Giờ cao điểm, đường tắc. Bình thường từ trường về nhà cô chỉ mất hai mươi phút đi xe máy, đường tắc cứng đã hơn mười lăm phút mà xe vẫn chẳng nhích thêm được tí nào. Việt vẫn ngủ say sưa trên vai cô, Vy ngồi yên như tượng mỗi như cả người nhưng không dám di chuyển dù chỉ là một chút. Cứ xem như đang trả ơn cậu ấy đã giúp cô hôm nọ đi. Sau lần này, cô sẽ không đội trời chung với bia rượu, uống chỉ gây họa thôi.

- Này, mau dậy đi đến nhà cậu rồi kìa. Dậy mau!

- O... - Cậu dụi dụi mắt, chưa tỉnh táo hẳn.

- Đến nhà rồi, xuống đi không quá bốn giờ!

Vy đẩy Việt đứng dậy, bả vai mỗi như nên không có sức đẩy mạnh. Cậu ngơ ngác nhìn xung quanh một lúc, thấy cửa xe mở, cứ mơ mơ màng màng mà chạy xuống. Đến lúc xe buýt đã đi rồi, Việt mới tỉnh táo lại. Cậu vò mái tóc rối tung, say rượu rồi chạy đến trường Vy làm cậu ấy phải dẫn về, cậu có bị ngu không? Cậu đúng là bị mấy đĩa thức ăn kia nện cho ngu người luôn rồi.

.
. .
.

Buổi tối, Vy mở máy tính ra lướt facebook. Cửa sổ chat của Hân hiện lên.

Hân Trần: Vy ơi, nghe tin gì chưa?

Vy Vy: ?

Hân Trần: Linh sắp đi du học đó!

Vy Vy: Linh? Phương Linh lớp bên cạnh á?

Hân Trần: Chứ còn ai nữa. Mình vừa mới nghe tin tức thì xong. Quả này bạn Việt của chúng ta thất tình rồi hen.

Vy chợt vỡ lẽ ra thái độ lúc chiều của Việt. Chẳng trách cậu ấy uống say, chẳng trách thái độ lúc chiều lại kì lạ. Có lẽ vì buồn nên quá chén, cũng dễ hiểu thôi. Vậy mà lúc chiều Vy lại trách cậu ấy

Hân Trần: Ê! Đang nói chuyện lại chạy đi đâu rồi?

Vy Vy: Vừa ra ngoài một chút! Nhưng Linh đi đâu thế?

Hân Trần: Nghe nói là đi Úc. Nó cũng quá là dứt tình đi, hai đứa đang xoắn xít nhau thế, dùng cái bỏ đi du học, để lại người ta bơ vơ ở lại.

Vy Vy: Hai đứa đó là một đôi thật hả?

4. Chương 4: Chương 4:

Hân Trần: Cái đó... nghe đồn là thế đấy! Tình hình thực tế thế nào thì không biết. Nhưng cậu nghĩ mà xem, ở gần nhau suốt hơn bốn năm chẳng lẽ lại không có tí tình cảm gì? Lửa gần rơm lâu ngày không bén mới là lạ đó!

Vy Vy: ...

Vy Vy: == chắc vậy. Nhưng nếu đã là một đôi Linh nở lòng nào bỏ lại Việt mà đi du học thế?

Hân Trần: Ô, đây người có người yêu rồi vẫn đi du học đây ra đây mà. Có người thì chia tay, có người thì yêu xa. Ừ giờ, tóm lại, cái đó chỉ có người trong cuộc biết thôi. Trông Việt có vẻ giống người chung tình lắm, biết đâu cậu ấy sẽ yêu xa thì sao?

Nghe Hân luyên thuyên cả buổi trời, Vy cảm thấy nó nói cũng có đạo lý. Không nhất thiết phải chia tay mà, bây giờ có rất nhiều người cách cả nửa quả đất vẫn yêu nhau đây ra đây thôi. Cô cầm điện thoại, muốn nhắn tin an ủi Việt nhưng viết rồi lại xóa. Cuối cùng chẳng có tin nhắn nào được gửi đi cả. Mà sao gần đây, cô cứ hay lo chuyện bao đồng thế nhỉ. Mẹ nói đúng, nhân cư vi bất thiện, cô nên tìm việc làm thêm để cho cuộc sống trở nên phong phú, tránh khỏi những mối suy nghĩ vẩn vơ. Cô tự nhận thấy, từ lúc sinh ra đã được sống trong sự yêu thương bảo bọc của cha mẹ, lớn lên có hai đứa bạn thân chia sẻ buồn vui. Mặc dù không phải lúc nào cũng suôn sẻ, may mắn trong mọi việc nhưng cuộc đời cô vẫn cứ vui vui vẻ vẻ mà trôi qua. Cô xem như lần này là một cơ hội thử thách bản thân, cố gắng tự mình làm được một cái gì đó có ích.

Vy thoát khỏi facebook, lên mạng tìm những mẫu tin tuyển nhân viên làm việc bán thời gian. Chọn đi chọn lại, cô ưng ý một chân chạy bàn ở quán cà phê có tên là Gió. Địa chỉ cũng không cách nhà cô xa lắm, ảnh chụp trên mạng cho thấy đó là một quán nhỏ nhỏ xinh xinh đúng như sở thích của cô. Gọi cho số điện thoại được đăng trên mạng, từ đầu dây bên kia vang lên tiếng tút dài chờ đợi, lần đầu gọi cho người lạ, Vy rất hồi hộp, trống ngực cứ đập liên hồi.

- Alo - Người nghe máy là một giọng nữ.

- Chị có phải là chủ của quán cà phê Gió không ạ?

- Đúng rồi, em là...?

- Em nhìn thấy trên mạng có đăng tin quán chị cần tuyển sinh viên chạy bàn. Em đang cần tìm công việc như thế, không biết chị tuyển được người chưa ạ?

- Chưa em ạ. Hoan nghênh em. Nội dung công việc chị đã ghi rõ ở trên mạng, chỗ của chị không có nhiều khách lắm nên công việc cũng tương đối nhẹ nhàng. Lúc nào em qua đây, chúng ta trao đổi trực tiếp. Có buổi chiều nào em có thể qua?

- Chiều thứ năm tuần sau được không ạ?

- Ok, vậy chiều thứ năm sau ba giờ em qua quán chúng ta sẽ trao đổi cụ thể sau. Bây giờ chị hơi bận một chút, hẹn gặp lại nhé!

- Vâng, em chào chị!

Tuy chưa chính thức được nhận vào làm việc, Vy vẫn rất vui vẻ. Giọng của chị chủ quán rất dễ nghe, có lẽ đó là một người dịu dàng, dễ gây thiện cảm cho người khác. Những ấn tượng ban đầu về công việc mới khiến lòng Vy càng háo hức chờ đợi. Một cái gì đó nhỏ xíu hình như vừa được gieo xuống đất, cuộc sống của cô có lẽ không còn bình lặng như trước nữa.

.
. .
Hậu quả sau một cơn say lúc nào cũng khiến cho người ta rất khó chịu. Cổ khát khô, đầu nặng trĩu, Việt chậm chạp bò dậy, lắc lắc đầu vài cái cho tỉnh táo hẳn. Ở dưới tầng một, mẹ cậu đã bày sẵn những món ăn thơm phức ra bàn. Bà thấy con trai đầu tóc rối bời, mặt mày đầy vẻ mệt mỏi thì chép miệng. Dù biết là con trai đã lớn rồi tự có chừng mực nhưng nó vẫn mãi là đứa trẻ không khiến bà bớt lo. Cậu cười trừ, kéo ghế ngồi xuống nhận lấy bát cơm.

- Lần sau con sẽ không thế nữa, mẹ đừng lo. Hì hì, cơm mẹ nấu ngon thế này con làm sao nỡ ra ngoài ăn được.

- Cái thằng này...

Hai mẹ con ngồi trên bàn cơm, câu được câu mất tán gẫu về những câu chuyện thường ngày. Cậu để ý mẹ mình đã thở dài ba lần rồi, hình như có gì muốn nói rồi lại thôi. Bà cứ như vậy dù con trai có không nhạy cảm như con gái thì cũng nhận ra là mẹ mình đang có tâm sự liên quan đến mình.

- Mẹ có gì muốn nói với con ạ?

- Mẹ... - Bà ngập ngừng, cẩn thận lựa chọn từ ngữ thích hợp nhất để nói. Con trai bà trưởng thành sớm, nó có chính kiến riêng của mình, bà làm mẹ cũng không nên can thiệp quá sâu. – Sáng nay mẹ cái Linh nói kì sau con bé sẽ đi du học.

- Cái đó thì con nghe Linh nói rồi.

- Vậy con... có muốn đi du học không?

- Sao mẹ lại hỏi vậy?

- Hai đứa thân nhau mẹ nhìn trong mắt đều biết cả. Bố nhà mình mất sớm, con cũng đã chịu thiệt thòi rất nhiều. Nếu con muốn đi, mẹ vẫn có thể trang trải được. Mẹ chỉ hi vọng tương lai con không hối hận thôi.

- Mẹ! Con học ở trong nước rất ổn. Con và Linh là bạn thân, cậu ấy đi, con rất mừng cho cậu ấy chẳng có gì phải phiền muộn cả.

- Nhưng...

- Thật là không có gì đâu, mẹ đừng lo, con sẽ không bao giờ hối hận cả. Thôi, mẹ ăn thêm cái này đi.

Việt gấp thêm vào bát cơm của mẹ một miếng cá thật to. Hành động của cậu bà hiểu là cậu không muốn đề cập đến đề tài này nữa. Con trai chín chắn là rất tốt nhưng nhiều khi ngay cả người làm mẹ như bà đôi khi cũng không thể hiểu cậu đang suy nghĩ cái gì. Một mình gánh trên vai trách nhiệm vừa làm cha vừa làm mẹ không hề dễ dàng. May mắn là bố nó ở trên cao vẫn luôn dõi theo hai mẹ con, con trai của họ là một cậu bé ưu tú, đáng để bà tự hào. Mai là ngày giỗ của bố thằng Việt, bà sẽ làm một mâm cơm thấp hương, mong ông có thể phù hộ để cậu có được cuộc sống hạnh phúc, vô ưu vô lo.

Ánh sáng từ chiếc đèn bàn soi rõ tấm hình đã cũ, chụp một người đàn ông với nụ cười hiền hậu. Việt khẽ vuốt ve gương mặt của bố. Hằng ngày, cậu đều lôi tấm ảnh ra ngắm, sợ rằng một ngày nào đó mình sẽ quên mất hình ảnh đầy vững chãi nhưng lại rất đôi thân thuộc đó. Bố đi xa, để lại một khoảng trời trống vắng lớn đối với hai mẹ con. Mất một thời gian dài, Việt không tìm thấy đường thoát ra khỏi cái vòng luẩn quẩn của sự thương tiếc và mất mát. Trong cuốn sổ kẹp tấm ảnh, cậu còn giữ lại một mẫu giấy, dường như là được xé ra từ quyển vở nào đó. Nét chữ mềm mại viết dòng chữ bằng tiếng Nhật “Asu wa Kuru Kara”, phía dưới là một nét chữ rắn rỏi khác “Because tomorrow comes...”. Hai thứ được cất chung một chỗ, không có lấy một vết nhàu nát chứng tỏ chủ nhân của chúng xem như báu vật. Cuộc đời quả thực rất kì diệu, khi con người ta mất mát thứ gì đó lớn lao tưởng chừng không thể đứng dậy được, lại có một phép màu mang một thứ rất nhỏ bé đến bên cạnh an ủi, vỗ về tâm hồn bị tổn thương. Cứ như vậy, con người trải qua hết những thăng trầm trong cuộc sống, đến khi già rồi ngồi nhìn lại, tất cả giống như một giấc mơ tồi qua vừa tỉnh dậy.

Sau mấy ngày trốn tránh để che giấu mái tóc cắt hồng, Hà cuối cùng cũng chịu lộ mặt. Cô thập thò đứng trước cửa lớp Vy, vẩy vẩy tay với bạn. Vy há mồm, chỉ vào diện mạo mới của cô bạn định nói gì đó.

- Bà ngậm mồm lại cho tôi, tôi biết là bà không định nói gì tốt đẹp rồi. Tóc cắt hồng được chưa? – Hà xấu hổ cào cào mái tóc. – Quên xừ nó đi, nhắc lại sôi máu.

- Ờ ờ, không nói. Mà có phải tôi chê đâu, trông ổn mà. Lâu lâu thay đổi phong cách!

- Hừ, thay cái đầu bà ấy. Về cấm kể cho Ngọc nghe chưa?

- Tôi không kể thì nó cũng tự thấy. Mấy hôm nay bà trốn vì vụ tóc tai này đấy à?

- Ờ, cứ xem là vậy đi. Thôi quên đi, bà hết tiết rồi đúng không? Qua lớp ngồi với tôi đi.

- Hả? Qua đó làm cái gì? – Vy đứng lại, kéo tay Hà – Không sang đâu, tự nhiên ngồi đó, tôi ngại lắm!

- Bà cứ thế này thì bảo tôi mai mối thế nào được. Sang đó tôi giới thiệu bạn đẹp trai cho. Ngoan, đi đi mà!

Hà mạnh mẽ kéo tay Vy vào trong lớp. Vy bất đắc dĩ ngồi xuống, cô cảm thấy hình như có mấy bạn trong lớp đang nhìn cô. Không cần soi gương cũng biết tai cô đang đỏ lên, cái con Hà chết tiết này, dùng dùng kéo người ta sang ngồi lớp nó. Lớp đang ồn ào bỗng yên lặng, thầy giáo bước vào lớp. Vy ngẩng đầu lên nhận ra đó là thầy giáo dạy môn toán cao cấp lớp cô. Thứ hai đầu tuần vừa rồi cô mới tạo ấn tượng “sâu sắc” với thầy vụ đi học muộn kèm theo chuông điện thoại, không biết thầy có nhớ mặt cô không nữa.

- Bà hại chết tôi rồi, sao không nói trước là môn toán cao cấp hả? – Vy cúi xuống thì thầm, cầu mạnh vào tay Hà.

- Sao? Môn nào mà chẳng như nhau. Thầy này cũng dạy lớp bà đúng không? Kể cả như thế, thầy cũng không nhớ hết mặt học sinh đâu.

- Thế tôi mới lo đó! Không nhớ vụ tôi kể à?

- À à, quên xừ nó mất. Thầy không nhớ đâu yên tâm. Mà tắt chuông điện thoại chưa?

Vy theo phản xạ kiểm tra lại điện thoại một lần nữa. Máy đã tắt tiếng, cô hưng hăng lườm cô bạn một cái, mắt lại tiếp tục tiếp xúc thân mật với bàn. Ông cha ta đã dạy có tật thì giật mình quả không có sai, thỉnh thoảng thầy giáo đi lại gần bàn Vy làm cô giật mình, vội vàng giả vờ chăm chỉ học. Đến lần thứ năm, không biết gấp gáp thế nào mà cái bút cô để trên bàn rơi xuống đất đúng lúc thầy đi ngang qua. Ông cúi xuống nhặt cái bút lên, đặt trước mặt cô. Vy lí nhí nói cảm ơn thầy.

- Ô, bạn này không phải ở lớp B sao? Hay là tôi nhớ nhầm? – Chưa kịp để cô thở phào nhẹ nhõm, thầy giáo lên tiếng.

- Dạ... đúng ạ.

- Thế sao lại ngồi ở đây?

- Dạ... em theo bạn qua nghe giảng ạ! – Vy xấu hổ đến muốn bốc hỏa, cả lớp đang quay lại nhìn cô. Ở dưới bàn, cô giẫm vào chân Hà thật mạnh.

- Em rủ bạn ấy qua đấy ạ, nhân tiện để củng cố kiến thức đã học. – Hà đỡ lời giúp cô.

- Vậy sao? Thế thì tốt, nhân tiện lớp em đã học qua rồi, thầy mời em... à em tên là gì ấy nhỉ?

- Em tên... Tường Vy ạ.

- Thầy mời Tường Vy lên bảng giải giúp cả lớp bài này.

Biết ngay với cái số bị kì thị của cô, chẳng bao giờ có chuyện tốt xảy ra mà. Cả lớp đông như vậy, thầy lại gọi trúng cô. Dù rất không muốn, Vy vẫn phải lên bảng làm bài tập. Đọc hết đề bài một lượt, đầu cô đặc

lại như sữa Ông Thọ. Hình như đoạn này cô đi học muộn, không nghe giảng nên biết đường nào mà làm. Đứng tần ngần trên bảng hơn năm phút, chân cô như không đứng vững nữa, xấu hổ muốn độn thổ luôn. Nhất định là hôm nay cô bước ra khỏi nhà bằng chân trái rồi! Bây giờ nếu cho cô một điều ước, cô sẽ không do dự mà để người ngoài hành tinh xuống bắt mình đi ngay tức thì.

Bỗng có ai đó khe khẽ gọi cô từ phía sau, Vy lén lút quay lại thì một tờ giấy nháp đưa tới. Trên tờ giấy viết vội mấy chữ nhưng đó chính là đáp án của bài tập. Cô mừng rỡ vội chép thật nhanh để về chỗ. Tờ giấy như tấm bùa hộ mệnh vừa rồi bị cô nắm chặt đến nát bươm, mồ hôi lạnh toát ra hai bên trán. Hà nhìn thấy Vy cũng phải hoảng lên vì sợ cô ngất tại chỗ. Đôi mắt thầy giáo như rada kiểm tra bài làm trên bảng. Đến lúc thầy “Ừ” một tiếng cô mới xem như được giải thoát.

Tiếng chuông tan học vừa vang lên, Vy lủi nhanh như chuột chạy khỏi lớp. Hà hót ha hót hải đuổi theo, vừa đi vừa gào tên cô. Cô vẫn mặc kệ, chạy hết sức đến nhà để xe mới dừng lại.

- Con kia... bà... bà... bà làm cái gì mà chạy như ma đuổi vậy hả?
- Bà còn dám... hỏi tôi, bà làm tôi... mất mặt chưa đủ à? – Vy tựa vào tường thở dốc, dù cho có là tiết thể dục cô cũng chưa bao giờ chạy nhanh như thế.
- Phù... tôi xin lỗi... nhưng mà bà cần phải nhìn xa. Bà có biết ai đưa cho bà tờ bài giải không?
- Là ai tôi cũng mặc kệ!
- Là Khánh đó! Thấy chưa, tôi bảo hai đứa có duyên mà – Hà xoa xoa ngực thở dốc. – Cũng may có vụ này, tôi dễ làm việc hơn rồi. Hi hi, bớt giận đi. Trong cái rủi, có cái may.
- Lần sau tôi có làm lợn cũng không đi theo bà nữa. May cái của khỉ, tôi không cần!

Mãi nói chuyện, những sinh viên tan học đi đến nhà để xe ngày càng đông. Cô lấy khẩu trang đeo vào, cúi mặt xuống, cầu mong không chạm mặt ai trong lớp của Hà. Tay cô sờ vào túi định lấy vé xe buýt ra nhưng sờ mãi cũng không thấy đâu. Mở cặp, đổ tung sách vở, chiếc vé tháng vẫn mất dạng.

- Mất cái gì hả?
- Ủ, Hà ơi tìm giúp tôi xe tôi có làm rơi vé xe buýt đâu không? Không tìm thấy trong túi!
- Có khi nào là kẹp trong sách vở không? Kiểm tra lại xem!
- Không có! Chết rồi!
- Hay là rơi ở lớp, quay lại tìm xem.

5. Chương 5: Chương 5:

- Mong là thế, bà ở đây nhìn lại giúp tôi, tôi quay lại lớp tìm xem!

Vy vừa chạy về vừa bồn chồn nhớ lại xem lần cuối nhìn thấy thẻ xe buýt là lúc nào. Thực ra mất cũng không tổn hại gì lớn nhưng cô vừa mới làm thẻ, chưa đi được bao nhiêu nên rất phí. Vào lớp mình tìm một lượt vẫn không thấy đâu, cô đoán mãi mới mở cửa phòng học của lớp Hà. Lớp không có ai, Vy cẩn thận cúi xuống tìm dưới sàn nhà, hi vọng may mắn sẽ mỉm cười với cô. Đến lúc sắp bỏ cuộc, có người đẩy cửa lớp bước vào. Cô nghĩ rằng đó là cô lao công, có lẽ cô ấy có thể giúp cô tìm thẻ xe buýt, Vy mừng rỡ ngẩng lên. Không ngờ, người bước vào lại là một bạn nam. Cô tiu ngịu, cúi xuống tìm tiếp, trong lòng lại thầm mắng bản thân hấp tấp rồi lại bị hố.

- Cậu tìm cái này phải không? – Bước chân vừa bước vào lớp dừng trước mặt cô, người đó cúi xuống chìa tấm thẻ ra.
- Ủ! Đúng rồi! Cảm ơn cậu nhiều lắm, cảm ơn! – Vừa nhìn thấy thứ mình tìm, mắt cô sáng lên như đèn pha. Giọng nói trở nên kích động, chỉ thiếu chút nữa là hét lên. – Cậu tìm thấy nó ở đâu vậy?
- Mình thấy trên đường đi xuống nhà xe. Mình nghĩ là cậu sẽ quay về tìm nên đi đến lớp xem sao, không ngờ đúng thật.

- Cảm ơn cậu nhiều lắm nhé! – Bây giờ, Vy mới nhận ra cậu bạn vừa giúp mình cũng chính là người đưa cho cô tờ bài giải trong giờ học. Theo như Hà nói, cậu ấy là Khánh rồi. – Trong giờ học cũng cảm ơn cậu. Chắc hôm nay cậu là phúc tinh của mình rồi.

- Phúc tinh? Ha ha ha, cậu không cần phải nói quá lên vậy đâu. Cậu là bạn của Hà đúng không?

- Đúng rồi.

- Mình thường thấy Hà với cậu và một bạn nữa hay đi với nhau, có vẻ rất thân thiết. – Hai người đi cùng nhau xuống nhà xe, Khánh quay sang Vy gọi chuyện.

- Ủ, bọn tớ là bạn thân từ cấp hai, sau đó tuy không học cùng trường nhưng vẫn chơi với nhau, đến đại học thì lại cùng trường.

-Ồ, vậy sao? Tính ra cũng hơn bốn năm rồi nhỉ?

- Chính xác là sáu năm rồi!

Chẳng biết có phải là sau khi tìm lại được đồ nên tâm trạng cực kì kích động hay không mà Vy cứ lú la lú lo bên cạnh Khánh mặc dù không quen thân gì với cậu ấy. Nhưng phải công nhận rằng, Khánh rất giỏi gọi chuyện, cậu ấy cứ hỏi một câu rồi cô cứ thể mà thành thật khai báo hết cả. Sau đó, cô mới nhận ra dường như mình nói hơi nhiều nên vội vàng im bặt, không nói thêm gì nữa. Cũng may đến trước cửa nhà xe, cô chào tạm biệt Khánh và chạy vào trước. Hà mà nhìn thấy cảnh này, thể nào cũng trêu chọc cô à xem. Cũng vì thế, Khánh vô tình bị liệt vào danh sách nguy hiểm cần tránh xa của Vy. Vừa mới đi với cậu ấy chưa đầy mười phút, cô đã khai ra nhiều thứ, nên trách cô lắm mồm hay là cậu ta nham hiểm đây? Bỗng chốc trong mắt Vy, xung quanh người Khánh dính đầy chữ “đối tượng nguy hiểm cần tránh xa”.

Trước cửa nhà để xe của trường Vy, có một chiếc ghế đá do các học sinh khóa trước tặng, được nhà trường để ngay ngắn ở đó. Thông thường, đây là chỗ ngồi quen thuộc của bác bảo vệ, thế nhưng hôm nay chiếc ghế đá lại bị một cậu thanh niên chiếm chỗ từ sớm. Việt đến trường Vy lấy xe, cậu cố ý đến sớm hơn giờ tan trường. Rất muốn được ở bên cô mỗi ngày và vô tình gặp gỡ luôn là một cái cơ hoàn hảo nhất mà cậu có thể tạo ra. Bác bảo vệ ngồi bên cạnh, mắt thỉnh thoảng lại liếc nhìn cậu trai tần ngần trông ngóng. Bộ dạng thấp thỏm này có lẽ là chờ người nhưng cậu ấy đã ngồi lâu rồi mà vẫn chẳng thấy người đó đâu. Bác cũng sốt ruột thay cho cậu, thật mong người kia sớm xuất hiện để bác nhìn mặt một cái. Cũng phải hai tiếng rồi ấy nhỉ, ngày xưa bác theo đuổi con gái cũng chưa kiên nhẫn như thế đâu.

- Cháu ngồi chờ ai à? Là bạn gái hay em gái? – Bác bảo vệ mở lời bắt chuyện, khẳng định chỉ có con gái mới khiến một thằng con trai ngồi chờ bất chấp thời gian.

- Dạ, là bạn thôi ạ!

- Bạn thôi hả? Vậy cháu còn cần cố gắng nhiều. Chàng trai, bác thấy cháu có triển vọng đấy. Theo đuổi con gái là phải như thế. Cơ hội là phải do mình tạo ra, biết chưa?

Cơ hội? Việt nghĩ thầm, cậu tự nhận thấy mình cũng đã đủ mặt dày, tìm mọi cơ để gặp được cô. Mỗi lần gặp gỡ, những lời trong lòng cứ như muốn nứt vỡ ra nhưng lại bị đè nén thật chặt. Mọi quan hệ của cậu với Vy như bị ngăn cách bởi một tầng sa mỏng. Chỉ cần nhìn sang là có thể thấy đối phương nhưng nếu chọc thủng nó, Việt sợ sẽ chẳng còn thấy cô ấy đâu nữa. Cậu hiểu tính cô, nếu chơi trò mưa lâu thấm dần, làm cho cô quen thuộc với sự có mặt của mình mới mong có thể vinh quang mà ôm người ta về nhà. Có nhiều lúc cậu tự đẩy bản thân vào bế tắc rồi lại chán nản, từng nghĩ đến bỏ cuộc nhưng rốt cuộc chẳng thể buông tay. Giờ phút này, cậu lại có phần sợ hãi, sợ những gì mà thời gian qua vất vả vun đắp bị đổ xuống sông xuống biển. Chẳng biết cô ấy có cảm thấy ghét cậu không, chẳng biết hình ảnh của cậu trong lòng cô bị xấu đi đến nhường nào rồi? Tự bao giờ mà Việt trở nên lo được lo mất, có lẽ bởi vì đặc biệt coi trọng nên càng cẩn thận, bởi vì kì vọng nhiều nên sợ hãi nhiều hơn. Đúng là khôn ba năm đại một giờ, uống say rồi hại cái thân!

Bác bảo vệ đang định bụng cảm thán thêm mấy câu nữa, cậu đột ngột đứng dậy. Theo ánh nhìn của cậu, bác thấy có hai cô gái đang dắt xe từ bên trong ra. Không biết cô gái nào mới là người cậu chờ đây?

- Ô, Việt? Cậu lại đến đây có việc gì hả?

- Mình đến lấy xe. – Việt giải thích.

- Ai thế? – Hà kéo tay Vy.

- À, bạn cùng lớp cấp ba của tôi, tên là Việt. – Cô lườm Hà, cảnh cáo nó không được suy diễn linh tinh. Cô quay sang giới thiệu hai người với nhau. – Còn đây là Hà, bạn thân của mình.

- Chào cậu! – Việt mở lời chào, Hà cũng gật đầu đáp lại, trên môi nở nụ cười đầy thích thú.

- Vy cũng đi về hả? Tiện đường mình đưa cậu về nhé?

- Không cần đâu, mình đi với Hà là được rồi! Làm phiền cậu quá mình cũng ngại!

- Tôi chợt nhớ là phải đi có chuyện. Nhờ cậu đưa nó về nhé, nhớ đưa về tận nhà đó! Nếu hôm sau nó có sút mẻ gì, mình nhất định tìm đến trường cậu... à, cậu học trường nào ấy nhỉ?

- Mình học Bách khoa. Cậu cứ yên tâm, mình sẽ hộ tống cậu ấy về tận nhà nguyên lành. – Việt cũng nhất mắt đầy nghịch ngợm.

- Dân Bách khoa cơ à? Duyệt! Thế nhé, hai người cứ nói chuyện. Mình đi đây!

Hà quay sang giao phó cho Việt, bất chấp trên mặt có bị thủng mấy cái lỗ vì bị Vy lườm. Bạn bè là để làm gì? Là để bán đứng nhau trong trường hợp như thế này! Xem ra, hoa đào của Vy cũng đã đến mùa nở rồi. Hà phóng xe máy cái vèo, để lại hai người mắt to mắt nhỏ nhìn nhau. Vy giậm chân tức giận, đành đi theo Việt một cách đầy bất đắc dĩ.

Chiều muộn, khí nóng của mùa hè bắt đầu dịu đi nhờ những cơn gió nhẹ. Vy ngửa mặt nhìn bầu trời hoàng hôn đỏ rực, trong miệng ngâm nga khe khẽ một bài hát nào đó. Gió mát làm cho tâm hồn con người cảm thấy dễ chịu hơn.

- Cậu... giận mình hả? – Việt bỗng nhiên lên tiếng.

- Không có! Sao cậu hỏi vậy?

- Mình xin lỗi về chuyện hôm trước.

- Chuyện đó hả? Không có gì đâu, lần sau cậu đừng lái xe sau khi uống bia là được rồi. Nguy hiểm lắm đấy!

- Mình biết rồi! À, Vy này, cuối tuần sau cậu có rỗi không? Đi tiễn Linh với mình được không?

- Linh bay sớm thế sao?

- Ủ, cậu ấy sang sớm để thích nghi trước khi nhập học. Cậu đi với mình nhé?

- Như vậy có tiện không? – Vy đắn đo, người ta chia tay nhau, cô đi theo làm bóng đèn thì không được hay lắm thì phải.

- Không sao mà, cậu cũng quen Linh mà, xem như là cậu trả lời hứa mời mình đi ăn cơm, được không?

- Vậy... được rồi!

Việt về đến nhà, nằm dài trên giường. Mẹ cậu đi ngang qua phòng, từ khe cửa khép hờ, thấy cậu nhắm mắt dường như là đã ngủ. Nghe tiếng đóng cửa, cậu giật mình tỉnh dậy. Điện thoại trong túi rung lên báo tin nhắn.

“Việt ơi, hôm mình bay nhớ đến nhé! Mình có thứ muốn đưa cho cậu.”

.
. .
.

- Cảm ơn chị, em sẽ cố gắng làm việc ạ!

Được chính thức nhận vào làm việc, Vy vui vẻ cảm ơn chị chủ quán. Trái với tưởng tượng của cô, chị Phương là một người con gái rất cá tính. Mái tóc chị cắt ngắn, dáng người không được cao cho lắm nhưng chính

sự gần gũi và thân thiện của chị làm cô càng cảm thấy gắn bó với công việc mình sắp làm hơn. Tất cả mọi thứ ban đầu đều rất thuận lợi thậm chí còn vượt qua những gì cô đã kì vọng. Buổi chiều, quán cà phê vắng khách, chị giữ cô lại trò chuyện và cũng để làm quen với hoàn cảnh. Hai chị em nói chuyện rất ăn ý, Vy nhận ra chị Phương chính là một trong năm cái tên trong truyền thuyết ở trường cô mà bất cứ sinh viên nào nhắc đến đều vô cùng ngưỡng mộ.

- Ôi nghe em kể cứ như là kể chuyện của người khác vậy. Chị có “thần kì” được như thế đâu. Chị cũng là người giống em thôi mà.

- Ngay cả thầy cô cũng thỉnh thoảng nhắc đến chị đấy!

Chị Phương ôm bụng cười nắc nẻ và tiết lộ cho Vy biết những “mánh khéo” chị đã từng dùng khi còn đi học. Thì ra cuộc sống đại học cũng có thể thú vị như thế, vậy mà từ lúc bước chân vào đến giờ, cô chưa được một lần cảm nhận. Cô cứ ao ước mãi mình có thể được như chị, quả không hổ là thần tượng của mọi sinh viên trong trường. Nhân lúc chị đứng dậy nghe điện thoại, Vy đưa mắt ngắm khuôn viên nhỏ của quán. Cách bày trí trong quán được chủ nhân của nó sắp đặt một cách đầy tinh tế, tạo cho người ta cảm giác thoải mái tựa như đang ở nhà. Chiếc đàn dương cầm màu trắng đặt ở góc bên trái thu hút ánh mắt của cô. Ngày còn học tiểu học, bố mẹ từng cho Vy đi học đánh đàn nhưng sau khi lớn lên vì bận rộn việc học, cô cũng bỏ quên sở thích của mình, bỏ quên ước mơ ngồi bên chiếc đàn màu trắng say sưa đàn lên những nốt nhạc bay bổng. Chiếc đàn mơ ước xuất hiện ở trước mặt, cô thật rất muốn chạm vào nó một lần.

- Em biết đánh đàn không? – Chị Phương bước ra thấy cô đang chạm vào cây đàn một cách đầy thích thú.

- Em biết một chút thôi ạ. Bỏ lâu quá rồi nên cũng không nhớ rõ lắm!

- Em giỏi thế! Chị rất thích những người biết đánh đàn đấy nhưng bản thân thì lại không có tí năng khiếu nào cả. Chị thích em rồi đấy!

- Hì hì... - Cô ngượng ngùng trước lời khen của chị.

- Đàn một bản cho chị nghe đi! – Chị đẩy cô ngồi xuống cái ghế trước cây đàn.

Vy cẩn thận nâng nắp đàn lên, ngón tay cô khẽ chạm vào phím đàn đầy nâng niu. Cô bắt đầu đàn bài hát mà mình yêu thích “Big big world”. Khúc nhạc ban đầu còn có phần rụt rè nhưng sau đó tâm hồn của người đàn bắt đầu hòa quyện vào những nốt nhạc nên càng ngày càng trôi chảy. Chị Phương gõ gõ tay theo tiếng nhạc, miệng khe khẽ hát theo. Những người đi trên đường dường như bị tiếng nhạc mời gọi nên ghé mắt lại nhìn khung cảnh hài hòa trong quán. Tiếng nhạc kết thúc, chị vỗ tay khen ngợi:

- Em đàn hay quá! Sau này nhất định phải thường xuyên đàn cho chị nghe nhé! À đúng rồi, để hôm nào chị sẽ giới thiệu em họ của chị với em, bọn em bằng tuổi nhau đấy! Nó cũng hay đàn cho chị nghe. Sau này quán của chúng ta sẽ vui vẻ lắm đấy!

- Chị nói như vậy làm em ngượng, trình độ em còn gà lắm!

- Hôm nay là thứ năm đúng không? Thằng em họ của chị chắc là sẽ đến đấy, bình thường đều là vậy, không biết có chuyện gì mà vẫn chưa thấy đến. Chị muốn giới thiệu hai đứa cho nhau quá.

- Để lần sau cũng được chị ạ, bây giờ em có việc phải về nhà. Thứ hai em sẽ đi làm đúng giờ.

Chào tạm biệt chị chủ quán, Vy đi về nhà mà tâm hồn vẫn lâng lâng. Lâu lắm rồi cô mới có lại cảm giác ngón tay được chạm vào phím đàn. Trên quãng đường về nhà, bước chân Vy nhẹ bẫng tựa như đang bay. Xe buýt đi khuất sau cuối con đường, quán cà phê Gió đón một vị khách đến muộn. Cửa đẩy ra kèm theo tiếng chuông leng keng vui tai, chàng trai cưỡi mũ bảo hiểm bước vào.

- Ô cái thằng này sao bây giờ mới đến?

- Hôm nay ở lại trường học nhóm nên em đến muộn một chút. Mà quán cũng có ai đâu! Chị làm gì mà trông phấn khích thế?

- Vừa rồi chị mới tuyển được chân chạy bàn mới, định giới thiệu hai đứa với nhau. Con bé cũng vừa mới đi. Tiếc thật đấy, tuần sau nhớ đến sớm đấy! Mày mà không đến là chị khủng bố điện thoại nhá!

.

Hà công chúa: Ê, con kia, tau báo i một tin trọng đại!

Thỏ Ngọc: Có gì hót?

Hà công chúa: Hôm nay cái Vy nó được một thằng con trai đưa về tận nhà nhá. Tên là Việt, mặt mũi cũng được lắm chứ!

Thỏ Ngọc: Thật á? Hay à nhà, có lẽ nào...

Hà công chúa: Theo con mắt tinh tường của tôi, hai chúng nó có mùi gian tình.

Thỏ Ngọc: Ủây! Em Vy nhà ta đã lớn thật rồi.

Thỏ Ngọc: Ở thế bạn Khánh thì vứt đi đâu? Hôm nay bà chả bảo chúng nó mặn nồng rồi à?

Hà công chúa: Thế mới giống phim chứ! Kệ, tôi vẫn xúc tiến kế hoạch, giả dụ thằng kia không được còn có thằng Khánh. Chờ tin của tôi nhá!

6. Chương 6: Chương 6:

Sân bay Nội Bài...

- Con nhớ sang đó cẩn thận mọi chuyện. Có việc gì phải báo ngay cho bố mẹ, nghe chưa? – Ngày Linh đi, cả gia đình cô đều có mặt tại sân bay. Mẹ cô cầm tay dặn dò rất nhiều thứ, thời gian trôi qua thật nhanh chóng, mới chớp mắt một cái mà cô đã trưởng thành, đã sắp sửa xa gia đình để đến nơi đất khách quê người.

- Con nhớ rồi, bố mẹ không cần lo cho con. Ngược lại, ở nhà bố mẹ nhớ chú ý giữ gìn sức khỏe. Cả Khang nữa, đừng có vùi vịnh bố mẹ. Nhớ chưa?

- Em nhớ rồi, chị đi mạnh giỏi, lúc nào về thăm nhà, nhớ mua quà cho em!

Linh ngẫm thật kĩ những gương mặt thân thuộc đầy lưu luyến, muốn tham lam ghi nhớ thật rõ từng đường nét bởi có lẽ sẽ phải lâu lắm mới có thể gặp lại họ. Tự nhiên chưa đi mà cô đã cảm thấy nhớ gia đình rồi, làm sao bây giờ? Cô không dám khóc, không dám tỏ ra yếu đuối trước mặt mọi người. Có thật nhiều lời muốn nói nhưng tất cả đều nghẹn ứ trong cổ họng, không phát ra thành câu.

- Mẹ à, con đi vào trước, mọi người cũng về đi nhé?

- Không được, bố mẹ muốn nhìn thấy con vào trước rồi mới yên tâm được.

- Được rồi, con vào trước. Tạm biệt!

Linh kéo chiếc vali đi thẳng vào phòng làm thủ tục xuất cảnh. Vừa đi qua cánh cửa kính, cô dừng lại, đứng nép sang một bên nhìn gia đình mình rời khỏi sân bay. Cô chưa muốn vào phòng cách ly, cô muốn đợi Việt. Anh nhân viên sân bay cứ nhìn chăm chăm cô, Linh ngại quá đành kéo hành lý trở ra ngoài. Cô nhớ là đã báo chính xác giờ bay rồi, sao giờ này cậu vẫn chưa đến? Có khi nào là không đến không? Không thể nào, dựa vào tình cảm của họ, cậu chắc chắn sẽ đến mà. Linh nóng ruột nhìn đồng hồ, bên trong dòng người xếp hàng chờ làm thủ tục hải quan cứ nối đuôi nhau. Chẳng lẽ, đến câu tạm biệt cũng chẳng thể nói với nhau sao?

- Linh! May quá, tìm được cậu rồi! – Việt chạy một đường từ cửa sân bay đến phòng làm thủ tục xuất cảnh, tìm được Linh rồi mới đứng thở hổn hển. – Xin lỗi, tắc đường, mình đến muộn. Cũng may cậu chưa đi.

- Mình đang chờ cậu đây. – Linh đang định nói thêm gì đó, chợt cô nhìn thấy Vy xuất hiện. – Cậu cũng đến tiền mình nữa hả?

- Ừ. – Vy hơi ngại ngùng, sự xuất hiện của cô hình như không được hoan nghênh. – Chúc cậu đi đường bình an, mọi sự thuận lợi.

- Cảm ơn cậu!

- Gia đình cậu về rồi à? – Việt nhìn quanh không thấy bố mẹ Linh đâu.
- Ủ, mới đi được một lúc.
- Sang đó rồi nhớ báo bình an nhé! Mình hi vọng sau này mình sẽ có một người bạn giỏi giang để khoe với mọi người.
- Tất nhiên rồi, mình là ai cơ chứ! Mà Việt này, cậu có ý gì đây? Đây là câu trả lời của cậu sao?
- Đúng vậy.
- Sẽ không hối hận chứ? Cậu không định để ỉnh một con đường lui sao?
- Cậu hiểu tính mình mà, một khi đã chấp nhất cái gì thì sẽ không bao giờ hối hận, mình cũng chẳng cần đến cái gọi là đường lui.
- Vậy... mình chúc phúc cho cậu!

Vy đứng bên cạnh, chẳng hiểu họ đang nói chuyện gì cả. Không hổ là tâm đầu ý hợp, không cần đề cập đến chủ đề vẫn có thể bắt kịp đối phương. Bất đắc dĩ, cô trở thành một cái bóng đèn đứng làm nền cho hai người bọn họ. Tiếng loa thông báo kết thúc thời gian làm thủ tục cho chuyến bay của Linh đồng nghĩa cô cũng phải bước vào sau cánh cửa kia để xuất cảnh. Linh giang hai tay ra, chủ động ôm lấy cậu. Vòng tay này, sau khi cô trở về, có lẽ sẽ thuộc về một ai khác, chỉ giờ khắc này thôi, cô muốn được chiếm hữu. Giá như thời gian dừng trôi, xin mọi người hãy đừng làm phiền, chỉ có cái ôm mãi mãi thuộc về một mình cô.

- Linh?

- À! Tạm biệt nhé! – Nói đoạn cô quay sang ôm lấy Vy. – Còn cậu nữa, tạm biệt!

Người ta thường nói, nhìn bóng lưng của một ai đó sẽ hiểu được tâm trạng của người ta. Vy không biết tại sao cô lại cảm giác Linh đang rất cô đơn. Đến trước cảnh cửa phòng cách ly, đưa vé máy bay và hộ chiếu một lần nữa cho nhân viên sân bay. Cô ngoảnh mặt nhìn hai người ở phía sau, bất chợt, cô chạy lại hôn lên má Việt một cái khiến cậu sững sờ.

- Cái hôn này là cậu nợ mình!

Nói xong câu đó, lần này Linh chính thức nối tiếp vào hàng người đang xếp chờ làm thủ tục hải quan. Bước qua cánh cửa đó, cô đã bỏ lại sau lưng tất cả. Tạm biệt cậu, người tớ đã từng yêu!

Việt sờ tay lên má vừa bị hôn, cậu quay đầu nhìn cô gái vẫn đứng ở bên cạnh từ nãy đến giờ. Không ngờ, Vy ngoảnh mặt đi, hai má đỏ bừng. Người ta chia tay nhau, cô đi theo làm bóng đèn, bây giờ trở thành khán giả bất đắc dĩ của “phim truyền hình nhiều tập” thường hay thấy trên ti vi. Việt há mồm, lời giải thích trên đầu lưỡi bị nuốt ngược trở lại:

- Mình về thôi!

Trên chiếc xe buýt trở về, Vy và Việt không nói với nhau câu nào và có lẽ ai cũng không nguyện ý tìm đề tài để nói chuyện. Thỉnh thoảng, Vy lén lút nhìn sườn mặt bên trái của cậu. Dường như cô còn nhìn thấy cả vết son môi của Linh và cả hình ảnh đầy mùi mẫn kia. Cô xoắn xoắn vạt áo, không hiểu sao tâm trạng cứ như đang bị treo ngược lên. Chắc Việt đang buồn nên cả buổi không có nói lấy một câu. Vy bĩu môi, quyết định không quan tâm đến cậu ấy nữa, mắt nhìn ra cảnh vật hai bên đường. Tiếng radio mở trong xe vẫn phát đều đều:

“Xin chào các bạn, tôi là DJ Coco. Hôm nay là buổi sáng chủ nhật của những ngày đầu thu, không biết các bạn đang làm gì nhỉ? Mùa thu Hà Nội khiến người đi xa không thể nào quên được bởi những nét đặc trưng rất lãng mạn của riêng nó. Mùi hoa sữa nồng nàn, mùi cốm vòng thơm phức, chả những cơn gió se se lạnh, mùa thu Hà Nội lúc nào cũng quyến rũ như vậy. Giờ phút này, các bạn đang có ở bên cạnh những người mình yêu quý không? Các bạn có đang chia sẻ với nhau những câu chuyện vui buồn trong cuộc sống không? Coco tin chắc rằng, ai cũng đang tận hưởng những ngày đầu thu theo cách riêng của mình. Mùa thu giống như ông tơ bà nguyệt se duyên cho tình yêu, chương trình đã nhận được rất nhiều lá thư tình yêu của rất nhiều bạn trẻ. Một vị thính giả đã gửi tâm sự về cho chương trình: ‘Ngồi bên cạnh nhau mà chẳng biết nói gì cả. Anh nghĩ mình thật ngốc, rất muốn hét to vào mặt em rằng anh đã thích em từ lâu lắm rồi. Anh

biết, anh là kẻ nhút nhát nhưng xin hãy nhận lấy tình yêu của anh, anh là chàng trai tốt hiếm có chỉ thuộc về mình em thôi.’ Không biết cô gái của chúng ta có đang nghe đài không ạ? Lời thỉnh cầu đầy đáng yêu này còn kèm theo món quà tặng âm nhạc đầy ý nghĩa, xin mời mọi người cùng lắng nghe.”

Tâm trí Vy bị cuốn theo giọng nói đầy truyền cảm của vị phát thanh viên. Bài hát qua tặng đầy vui nhộn phát lên:

“Đôi khi ta đã trôi qua một giây tuyệt vời

Và hình như đôi khi ta muốn nói ra lòng cứ bồi hồi

Tự tin lên nhé ta sẽ có phút giây đẹp tươi tuyệt vời

Xóa hết đi những không gian chia cách mọi người

Tự tin ta sẽ đến với nhau gần nhau hơn.”

Việt quay đầu nhìn Vy, ánh mắt của họ gặp nhau. Cả hai cùng phì cười.

- Cậu có còn nhớ bài hát này không?

- Nhớ chứ sao không! Hôm bé giảng năm học, cả lớp mình chẳng xếp hàng rồi cầm thêm cái biển “free hug” hát bài này mà ôm lấy mọi người. Bây giờ nghĩ lại thấy buồn cười thật đó. Nhưng cũng nhờ vậy mà mình làm quen được thêm nhiều bạn.

- Ừ, nhớ lại vui thật.

- Nếu quay lại thời cấp ba, cậu muốn làm gì nhất?

- Mình á? – Vy ngẫm nghĩ, có thật nhiều thứ mà cô đã từng muốn làm. – Chắc là mình sẽ không cầm đầu vào sách vở như trước nữa, mình muốn sống một quãng thời gian cấp ba mà trong miệng mọi người vẫn luôn nói là quãng thời gian đáng nhớ nhất của cuộc đời!

- Đúng vậy, giá mà có thể trở lại thì tốt biết bao!

Quả thật, nếu nhìn lại quãng thời gian ba năm đó, kỉ niệm đáng nhớ của Vy vô cùng ít ỏi. Đèn đỏ, chiếc xe buýt dừng lại bên cạnh một đôi bạn mặc áo đồng phục học sinh cấp ba. Cô chợt nhớ về ngày sinh nhật năm ngoái của mình. Hôm ấy, cả nhóm bạn rủ nhau ra tổ chức sinh nhật cho cô. Không biết là có phải do ông trời tặng quà cô mừng tuổi mới hay không mà Hân và Tuấn cãi nhau, cô bạn không chịu đi xe cùng cậu ấy đến địa điểm tổ chức sinh nhật. Thế là cô đành nhường chỗ của mình phía sau Chi, sang ngồi cùng với Tuấn. Vì còn là học sinh nên tất cả đều đi xe đạp, yên xe rất cứng, Vy ngồi không quen nên mông đau ê ẩm nhưng không dám kêu lên. Thỉnh thoảng đi qua chỗ có ổ gà, cô lại khe khẽ suýt xoa. Không ngờ, Tuấn lại chú ý. Cậu ấy dừng xe một bên đường, lục trong cặp chiếc áo khoác đưa cho cô.

- Cậu ngồi lên đây sẽ không thấy đau nữa đâu, chịu khó một chút, sắp đến rồi.

- Không được, sao mình lại ngồi lên áo cậu được! Không cần đâu, sắp đến rồi, mình không sao đâu.

- Ngồi lên nhanh lên không để mấy đứa chúng nó thấy thì ngại lắm!

Tuấn đã nói thế, Vy đành làm theo lời cậu ấy. Trên quãng đường còn lại, cô không còn cảm thấy khó chịu nữa. Cô ngồi sau, bám chặt lấy cái cặp cậu ấy đang đeo, trong lòng như được ướp mát. Vy thích Tuấn, thích cái cách mà cậu ấy trò chuyện, thích sự tài giỏi của Tuấn, thích những việc làm rất nhỏ luôn khiến cô cảm động. Chẳng biết từ bao giờ, những cái rất thích, rất thích ấy chiếm đầy tâm hồn cô.

- Vy! Vy! – Việt giơ giơ tay ra trước mặt cô. – Cậu nghĩ gì mà nhập tâm thế?

- À không có, nhớ lại chuyện trước kia thôi mà. Thời gian trôi qua nhanh thật đấy! Cậu sau này có dự định gì không?

- Thì học hết đại học, kiếm việc làm rồi cưới vợ!

- Cậu sẽ chờ Linh chứ? – Vy buột miệng hỏi.

- Chờ? Sao mình phải chờ cậu ấy? Ý cậu là gì?

- Thì... là ý đó đây! Hai người chẳng phải là một đôi còn gì?

- Con mắt nào của cậu thấy bọn tớ là một đôi?

- Thì khi này...

Không đợi Vy nói xong, Việt bắt ngờ hôn lên má cô. Cô mở to mắt, miệng cứng lại không nói trọn vẹn được cái gì.

- Cậu...

- Ý cậu là thế này chứ gì, vậy thì chúng ta là một đôi còn gì? – Cậu nháy mắt với cô.

- Cậu trêu mình hả?

Vy hét lên. Nhận ra mọi ánh mắt trên xe hướng về mình đầy khó chịu, cô giấu mặt đằng sau thành chiếc ghế phía trước, véo một cái thật mạnh vào chân Việt. Cả hai cười khúc khích giống như trở lại thành những cô cậu học trò nghịch ngợm. Việt lén lút sờ lên đôi môi của mình. Dường như là bị câu chuyện vừa nghe trên radio tác động đến nên cậu đặc biệt to gan. Đúng vậy, mùa thu là mùa của yêu thương.

.

.

.

- Vy ới ời ới, tỉnh lại đi! – Ngọc lay mạnh Vy sau lần thứ ba cô thất thần.

- Hà?

- Hà cái đầu bà ý, có phải là bị anh chàng tên Việt kia hớp mất hồn rồi không? – Hà liếc mắt đầy hàm ý.

Nhắc đến Việt, bắt giắc, mặt cô đỏ lên. Cái hôn lên má đó chỉ là một trò đùa nhưng không hiểu sao vẫn luôn luẩn quẩn trong đầu cô. Thi thoảng, bắt giắc tay cô sờ sờ lên chỗ má bị “đóng dấu” đó, miệng lại cong lên mà không hề nhận ra. Vy cố tỏ vẻ không có chuyện gì nhưng cái tai phản chủ nhanh chóng đỏ lên. Biết cô xấu hổ, Ngọc và Hà cười mà ám với nhau, nhìn con bé như thế này là tám phần có gian tình với nhau rồi!

- E hèm, Vy ạ, sao bạn nữ động lòng xuân, bỏ rơi Khánh thế kia?

- Lại ăn nói lung tung rồi! Hừ! Chẳng có chuyện gì xảy ra cả, được chưa?

- Thật không đó? Không có gì mà tai lại đỏ lên thế kia à?

- Người ta nóng không được hả? – Vy lấy tay quạt quạt để cố bao biện cho phản ứng của cái tai.

- Ê, Hà, bà còn không nói gì đi. Hôm trước bà chẳng bảo là đi thăm dò thằng Khánh rồi?

- Thì có, nhưng mà...

- Nhưng sao?

Hà mở điện thoại, lấy đoạn chat giữa cô và Khánh cho hai đứa bạn xem. Chúng nó chăm chú đọc rồi phá lên cười.

7. Chương 7: Chương 7:

Hà công chúa: Hôm nay cảm ơn cậu nhiều lắm nhé!

Duy Khánh: Ôi, chẳng có gì mà, tiện tay thôi ^^~.

Hà công chúa: Nhưng mà hôm nay cậu với cái Vy có duyên lắm đấy! Có một chuyện chẳng biết mình có nên hỏi không...

Duy Khánh: ?

Hà công chúa: Cậu chưa có người yêu đúng không? Mình hỏi hộ ấy mà không có ý gì đâu nhé!

Duy Khánh: Tạm thời chưa có, sao hả?

Hà công chúa: Thế cậu có để ý ai trong lớp không? Giống như Lan ấy!

Duy Khánh: Sao lại hỏi mỗi Lan? Lại nghe ai nói linh tinh gì rồi phải không? Mai đến lớp lại không tự nhiên bây giờ!

Hà công chúa: Tại Lan xinh mà, nhiều thằng trong lớp để ý bạn ấy lắm. Thế là chưa có đúng không?

Duy Khánh: Ừ. Trong lớp cũng có nhiều bạn xinh lắm, cậu cũng xinh mà!

Hà công chúa: À quên cậu ơi, tớ chưa hỏi xong, rốt cuộc cậu có thích ai không hả?

Duy Khánh: Ôi, câu hỏi...

Hà công chúa: Thế phải hỏi thế nào?

Duy Khánh: Hỏi Hà đẹp không chẳng hạn?

Hà công chúa: ==!

Duy Khánh: Đây cũng là một câu hỏi mà?

Duy Khánh: Thôi không đùa nữa, muộn rồi đấy, không đi ngủ à? Ngủ muộn là tổn hại nhan sắc lắm đấy!

Hà công chúa: Ồ, để lát nữa tớ đi ngủ.

Duy Khánh: Ngủ sớm đi, mai còn đi học nữa. Ngủ ngon!

Cho đến tận khi dòng thông báo Khánh đã thoát khỏi facebook, Hà vẫn ngỡ ngàng không tin được sự thật trước mắt. Cô tự nhận bản thân là một người mồm mép nhanh nhẹn, thi thoảng có bị bạn bè nói là dứt giây thần kinh xấu hổ một chút nhưng chưa bao giờ cô bị người ta dắt mũi đi lòng vòng mà không khai thác được một tí thông tin giống như lúc này. Có khi nào đây là vở kịch dài có móng tay nhọn trong truyền thuyết?

Đợi cho hai đứa bạn cười xong, mặt Hà nhẵn lại như cái bánh trắng nhúng nước. Ngọc vuốt vuốt cái bụng bị đau vì cười quá nhiều, thấy vẻ mặt của Hà lại ôm bụng cười tiếp. Hà ngồi dần mặt, cào cào mái tóc mới chỉ dài đến gáy. Tất cả chỉ tại Khánh mà cô bị mang ra làm trò tiêu khiển cho hai đứa bạn, đúng là tất cả tại hắn! Sau này cậu ta mà có thành đôi với Vy, cô sẽ hành hạ cho hả giận, quân tử báo thù mười năm chưa muộn!

- Tôi bảo này! – Vy lau nước mắt. – Có khi nào người bạn ấy có ý là bà không hả?

- Ý? Tôi thấy chả có ý gì cả. Theo kinh nghiệm của tôi, nó đang cố tỏ ra nguy hiểm thôi!

- Tôi cũng nghĩ như Vy! Bà cẩn thận đấy Hà ạ, không khéo bà đang tự mai mối cho chính mình đấy!

- Bà đây mà thích nó thì sau này tôi sẽ gọi hai bà là mẹ!

- Nhớ đấy nhé! Tôi cá sau này bà nhất định phải gọi hai bọn tôi bằng mẹ!

Ông cha ta đã dạy, tự làm bậy không thể sống, đến mãi sau này, Hà mới thấm thía được câu nói này. Nhưng đó là chuyện của rất lâu về sau, nắng mưa là chuyện của trời, các cô là con người, chẳng thể nào quản được.

- Thôi thôi, chuyển đề tài đi! Nói nữa tôi sôi máu lên bây giờ. – Hà xua xua tay. – Đúng rồi, công việc làm thêm của bà sao rồi?

- Vẫn ổn, lúc đầu có hơi vất vả nhưng quen dần thì thấy không sao! Quên kể cho các bà, chị Phương chính là đàn chị nổi tiếng ở trong trường đấy!

- Thật á?

- Hôm sau chúng ta chuyển địa điểm tụ tập đến đó đi. Tôi cũng muốn diện kiến thần tượng lắm!

- Mà hôm nay không phải là ngày bà đi làm hả? Sao giờ này vẫn còn ngồi đây?

- Chết, quên xừ nó mất. Thôi tôi đi đây, mai gặp!

Vy chạy như làn khói ra khỏi quán cà phê. Gần đây, mọi chuyện đối với cô vô cùng thuận lợi. Tâm trạng vui vẻ, nhìn cái gì cũng thấy đẹp, đến cái lon trong thùng rác cũng thật mỹ lệ.

Đợi cô đến, chị Phương liền có việc đi ra ngoài. Bên trong quán, có mấy vị khách đang ngồi trò chuyện với nhau. Vy cất túi xách, dọn dẹp cốc chén trên chiếc bàn có lẽ khách vừa rời khỏi. Công việc này ban đầu cô nghĩ rất dễ dàng, không ngờ ngày đầu tiên lại cảm thấy rất mệt. Quán tuy nhỏ nhưng cũng có thời điểm đông khách, một mình cô quay như chong chóng, chạy đi chạy lại phục vụ. Thấy con gái mệt mỏi, bố mẹ Vy xót con gái nên cũng có khuyên nhủ. Cũng không biết là lớn rồi nên suy nghĩ đã trưởng thành hơn không mà cô quyết tâm bám trụ đến cùng, cô tự nhủ muốn biết giới hạn cuối cùng của bản thân thì phải có một lần trải nghiệm, không thành công cũng thành nhân.

Và hình như ông trời đã cho cô một món quà sớm cho sự nỗ lực không ngừng của Vy, món quà đó đang đợi để cho cô một bất ngờ lớn. Cô tung tăng đi bộ từ bến xe buýt đến gần quán cà phê, tiếng nhạc phát ra như đang lôi kéo bước chân cô nhanh hơn. Xuyên qua cửa kính đang đóng, cô nhìn thấy một cậu con trai đang ngồi bên cây đàn, tiếng nhạc cô nghe thấy chính là của cậu ấy. Người đó ngồi quay lưng về phía cửa nên Vy không nhìn rõ mặt nhưng không hiểu sao cô cảm thấy bóng lưng đó cực kì quen thuộc. Cô đẩy cửa bước vào, tiếng chuông gió kêu leng leng không hề làm gián đoạn bản nhạc đang vang lên.

- Chị Phương, em họ của chị đấy ạ? – Vy nhẹ nhàng bước đến bên cạnh chị Phương, nhỏ giọng hỏi vì sợ làm phiền người đang chơi đàn.

- Ủ, em họ của chị đó.

Người chơi đàn cũng thật nhập tâm nên không hề chú ý có người bước vào. Kết thúc bản nhạc, cậu bạn đó hít một hơi thật sâu, ngồi trầm ngâm một lúc rồi mới quay mặt lại. Khoảnh khắc đó, trái tim Vy tràn lên sự kinh ngạc xen lẫn vui sướng. Hai cảm xúc đó pha trộn lẫn nhau thành một mối tơ rối, xoắn xít trong lòng cô.

8. Chương 8: Chương 8:

- Ô?

- Ô? Tuấn, cậu...

- Ô hai đứa quen nhau hả? – Chị Phương cũng ngạc nhiên không kém.

- Bọn em học chung cấp ba với nhau. – Tuấn trả lời, trên gương mặt vẫn tràn đầy sự ngạc nhiên.

- Không ngờ trái đất tròn như thế, chị còn định giới thiệu hai đứa với nhau cơ! Quen nhau là tốt rồi, hi hi.

- Em ơi, tính tiền cho bọn chị với! – Tiếng vị khách cất lên làm gián đoạn câu chuyện của họ.

- Vâng ạ!

Chị Phương đáp lại vị khách, Vy nhân cơ hội đó cũng chạy ra phía sau quầy hàng. Sự xuất hiện của Tuấn quá đột ngột, cô còn chẳng chuẩn bị được chút gì cho bản thân. Cô lén lút ngấm nhìn cậu ngồi bên cây đàn, vẫn tiếp tục chơi nên những nốt nhạc trầm bổng. Xung quanh cậu dường như có cả những vầng hào quang đang tỏa ra, cô chợt nghĩ có lẽ hình ảnh hoàng tử ngồi bên cây đàn dương cầm cũng chỉ đến thế này thôi. Cuộc sống luôn tràn đầy những điều kì diệu, khi bạn đang mong muốn được gặp ai đó thì thời gian cứ vô tình mà trôi qua rồi cứ như đồng hồ được lên giây cót, thời gian đứng, người đó lại đột ngột xuất hiện. Hiện giờ, tất cả mọi thứ cứ giống như biến mất, chỉ còn cô đang ngồi ở dưới khán đàn, đôi mắt vẫn chăm chú nhìn theo bóng dáng anh tuấn trên sân khấu đang say sưa không ngừng đàn lên những nốt trầm bổng. Khung cảnh xinh đẹp đến nỗi cô cứ muốn nó kéo dài mãi, kéo dài mãi không thôi. Cô mãi chìm đắm trong những suy nghĩ của mình mà không hay biết tiếng nhạc đã chấm dứt từ lúc nào.

- Cậu rửa cái cốc đó đến hai lần rồi đấy!

Tuấn đứng đằng sau Vy, đột ngột nhấc nhở làm cô giật mình, trượt tay đánh rơi cái cốc trong tay. May mắn cậu bắt kịp nên chiếc cốc tránh khỏi số phận bị vỡ tan tành. Cô ngượng ngùng nói lời cảm ơn, nhanh

chóng lấy cái chiếc cốc xếp lên giá. Lại suy nghĩ linh tinh rồi, chắc là bộ dạng lúc này của cô ngốc nghếch lắm nhỉ?

- Lúc này còn chưa chào hỏi đằng hoàng, rất vui vì chúng ta sẽ trở thành bạn đồng nghiệp! – Tuấn chìa tay ra trước mặt cô.

- Mình cũng vậy! – Vy nắm nhẹ tay cậu và buông ra. Cô biết chắc rằng tay của mình lúc này rất ẩm, không phải bởi vì nước mà vì nó đang rịn mồ hôi.

- Ôi sao trông hai đứa khách sáo với nhau thế hả? Thôi ở đó trông quán đi nha, chị đi có việc!

Chị Phương dặn dò hai đứa mấy việc rồi lái xe máy đi đâu mất. Bên ngoài chỉ còn lại hai đứa trông quán là cô và Tuấn. Cô cúi mặt giả vờ chăm chỉ rửa cốc, trong đầu liên tục cố tìm đề tài để bắt chuyện. Thường ngày đầu óc cô trí tưởng tượng rất phong phú, không hiểu sao trong lúc cần thiết thì nó đặc lại, không nghĩ được cái gì cả.

- Nhiều cốc thế hả? Mình giúp cậu xếp lên giá nhé?

Vy gật đầu, Tuấn đứng cạnh cô, trò chuyện đôi câu về cuộc sống thường ngày, về học hành và còn nhắc lại những kỉ niệm vui về thời cấp ba nữa. Không khí giữa hai người tuy không tính là thân thiết nhưng cũng được xem là hài hòa giống như những người bạn chung lớp. Cô còn nhớ bạn bè từng nói cậu thay đổi rất nhiều, thế mà dường như cô không hề nhận ra điều đó, ít nhất những điều cô thích ở cậu vẫn nguyên vẹn, vẫn đủ sức mạnh làm tâm hồn cô rung động lần nữa.

“Choang!”

Tuấn trượt tay đánh rơi chiếc cốc xuống đất. Lần này nó không được may mắn như lần trước, cuối cùng vẫn thành những mảnh vỡ ở dưới sàn nhà.

- Thôi chết rồi, vỡ mất tiêu rồi! – Tuấn suýt xoa. – Chị ấy về lại mắng mình à xem!

- Cẩn thận đấy! Đừng có lấy tay nhặt, để mình quét!

Tuấn dùng tay nhặt mấy mảnh vỡ to vứt vào thùng rác, để Vy cầm chổi quét những mảnh còn sót lại. Quét qua một lượt, cô dùng mảnh băng dính để tránh những mảnh nhỏ có thể làm bị thương người khác. Cậu đứng một bên buột miệng khen:

- Không ngờ cậu tỉ mỉ như vậy đấy!

- Hồi còn bé mình rất nghịch ngợm nên hay đánh vỡ đồ đạc, mỗi lần mẹ mình đều làm thế nên lâu dần cũng thành thói quen luôn! Ôi...

Mãi nói chuyện với Tuấn, Vy không để ý có một mảnh vỡ rất bé nằm ngay dưới chân nên hậu quả là bị nó đâm trúng. Chân cô nhói lên một cái, chỗ bị mảnh chai đâm vào đang chảy máu. Đúng là nói trước bước không qua, vừa khen cô thì ngay lập tức cô bị thương. Tuấn lấy giấy ăn đặt ở gần đó giúp Vy cầm máu.

- Cậu ngồi yên ở đây, mình ra hiệu thuốc mua băng dán.

Cô lấy tờ giấy ăn bịt chặt lại chỗ chảy máu, mảnh chai không bị cắm vào nên chỉ cần xử lí đơn giản. Hình như đây là ông trời chướng mắt cô gần đây trôi qua quá thuận lợi hay sao ấy nhỉ? Tuấn trở về, trên tay cầm theo bông băng và oxy già. Cậu cảm thấy có lỗi nên rửa vết thương cho cô rất cẩn thận, vừa rửa vừa thối thối giống như đồ trẻ con.

- Mình xin lỗi, nếu không đánh vỡ cái cốc thì đã chẳng làm cậu chảy máu rồi!

- Mình hay xui xẻo thế mà, cậu biết không nếu có ba đứa đi cùng nhau thì mình sẽ là người bị chọi bóng vào đầu, còn có khi đang đi trên đường bị người ta gạt tàn thuốc nóng rơi vào tay nữa cơ! Chút thương này cũng không có gì đâu!

Lời nói của Vy làm giảm sự áy náy của Tuấn, cậu bật cười vui vẻ. Xử lý xong, cậu để cô ngồi sang một bên còn mình tắt bật thu dọn nốt phần còn lại. Quay qua quay lại cũng đã đến lúc đóng cửa quán, cậu đề nghị đưa cô về nhà xem như đền lỗi. Lúc ngồi đằng sau xe Tuấn, Vy vẫn có cảm giác ngày hôm nay cứ như một giấc mơ vậy. Đây là lần thứ hai được ngồi sau xe cậu ấy, chỉ khác là từ xe đạp đã nâng cấp thành xe máy.

Giấc mơ này, cô thật sự không muốn tỉnh dậy. Nếu Tuấn quay lại sẽ thấy một con bé đang ngồi cười ngu ngốc ở đằng sau, trời hôm nay thật đẹp! Chắc chắn buổi tối, có trùm chăn ngủ cô cũng không thể nào khép miệng lại được.

Xe dừng lại trước cửa nhà, Vy tập tễnh đứng xuống chào tạm biệt Tuấn.

- Cảm ơn đã đưa mình về, cậu đi đường cẩn thận nhé!

- Ủ, cẩn thận đừng để chân nhúng nước.

Cô gật đầu, miệng vẫn cười thật tươi, không hề tìm thấy một chút đau đớn nào trên mặt. Vy vẫy vẫy tay chào tạm biệt Tuấn, cô định quay đầu vào nhà chợt phát hiện ra Việt đang đi tới.

- Ô?

- Tuấn? Cậu cũng ở đây hả?

- Trùng hợp thật đấy. Vy bị thương ở chân nên mình đưa Vy về! Hôm nay quả là ngày đặc biệt nha, trước thì Vy làm ở chỗ chị họ mình, bây giờ lại gặp Việt. Đúng là quá trùng hợp rồi!

Nghe thấy cô bị thương, Việt lo lắng ngắm cô từ đầu đến chân. Cô ấy còn cười được, có lẽ không nghiêm trọng và cậu cũng nhận ra tâm trạng hôm nay của cô đặc biệt tốt, khóe miệng cứ cong cong lên trông vô cùng xinh đẹp. Tuấn chào Vy và Việt quay xe về trước. Cô nhìn theo bóng dáng khuất sau màn đêm, trong lòng cảm thấy có chút tiếc nuối. Những ngày vui như vậy không nhiều.

Việt lặng lẽ ngắm nhìn Vy nhưng cô không hề hay biết bởi lẽ ánh mắt đang bận theo dõi một ai khác. Trong lòng cậu lóe lên một điều gì đó không rõ ràng và cảm giác đó làm cậu không hề dễ chịu. Có lẽ đứng bên ngoài lâu, đầu óc bị gió thổi nên không được tỉnh táo, có lẽ là thế, hi vọng là thế!

- Cậu đang ra ngoài à? Tối muộn rồi còn muốn đi đâu? Hôm nay chắc là ngày của sự trùng hợp quá!

- Không trùng hợp đâu, mình chính là đang đợi cậu. – Việt lẩm bẩm.

- Hả?

- À không, mình ra ngoài hóng gió thôi.

Vy cúi mặt xuống đất, cảm giác hạnh phúc vì được ở bên Tuấn trong quãng thời gian ngắn ngủi tạm gác lại, cô tự nhiên chợt dạ, sợ rằng cậu đã nhận ra điều gì. Cô không lý giải nổi sự chợt dạ đó, cứ tựa như người vợ bị chồng bắt gặp đang đi ngoại tình. Phi, cái gì mà vợ đi ngoại tình chứ, cô với Việt có gì đâu, chỉ là bạn bè thôi. Đầu óc cô chắc là bị mấy cái trùng hợp hôm nay ăn mất não, suy nghĩ bay lên tận vũ trụ mà ngồi. Cô tự gõ đầu mình một cái cho tỉnh táo, cố gắng đá văng mớ suy nghĩ trong đầu ra ngoài.

- Chân cậu bị thương sao vậy? Đúng mãi như thế có sao không?

- Không sao, bị giẫm vào mảnh chai thôi mà. Mai là hết, vết thương nhỏ thôi mà!

- Cậu hậu đậu thật đấy, suốt ngày bị thương thôi. Ngồi xuống để mình xem vết thương nào!

- Không cần mà, mình rửa sạch rồi, thật đấy. Lát về mình dán băng lại là hết ngay.

- Vết thương nhỏ cũng không được chủ quan đâu.

- Mình biết rồi mà. Muộn thế này, mình vào nhà đây, cậu cũng về đi.

Việt không đáp lại, nói bao nhiêu câu từ nãy tới giờ mà mục đích chính cậu vẫn không biết mở lời ra sao. Cặp vé xem phim nằm gọn trong túi giống như cục than bỏng, thôi thúc cậu mãi không thôi. Thấy cậu im lặng, cô bạn mở cổng định chào tạm biệt cậu vào nhà. Cậu nhớ đã từng đọc ở đâu đó có người từng bỏ lỡ một cơ hội sau đó là lỡ dở cả đời, cậu không muốn mình thành kẻ ngốc thứ hai, cơ hội này qua đi, cậu rất sợ...

- Vy! Đợi một chút. Mình được tặng một cặp vé xem phim miễn phí ngày mai, bỏ đi thì phí, mình lại không có ai đi cùng, không biết cậu có thời gian không?

- Xem phim? Phim gì vậy?

- Mình cũng không rõ, nghe nói là đang hot ngoài rạp lắm, là phim tình cảm lãng mạn thì phải. Đi cùng mình được không?

- Cái đó... - Vy lưỡng lự. Ngày mai cô không có tiết, ở nhà cả ngày nhưng mà một nam một nữ đi xem phim tình cảm lãng mạn liệu có giống hẹn hò quá không?

- Nếu cậu không muốn đi cùng mình thì rủ bạn bè đi cũng được. Mình tặng cậu này!

Thấy cô phân vân, Việt nhanh chóng nói thêm. Cặp vé này là mua vì cô ấy, nếu không được đi cùng cô thì để cho cô đi cùng với bạn cũng là hoàn thành nửa mục đích rồi. Cậu tự an ủi mình, cứ từ từ, cô ấy chưa sẵn sàng, ngày dài tháng rộng, cậu sẽ nhẫn nại, sẽ chờ đợi được. Không để cô trả lời, Việt dúm hai tấm vé vào tay Vy và quay bước bỏ đi. Cô tần ngần hết nhìn hay tấm vé trong tay rồi lại nhìn theo bóng dáng cậu bạn. Cậu ấy hôm nay làm sao vậy? Cứ giống hệt mấy đứa trẻ đòi kẹo không được thì bày ra vẻ mặt tội nghiệp cho người lớn xem vậy.

- Việt!

Nghe thấy cô gọi mình, cậu dừng lại, trong lòng chờ mong không thôi. Quả không ngoài dự đoán, Vy tập tễnh đi lại, nhét một tấm vé vào túi áo Việt.

- Mình có nói là không muốn đi với cậu đâu! Được rồi, mai nhớ qua đón mình đúng giờ đấy, chân mình thế này không tự đi được, đã rủ người ta thì phải có trách nhiệm đó!

- Yes, madam!

Đứa trẻ được kẹo cười vui vẻ đến thật ngọt ngào. Mỗi khi Việt cười, ánh mắt cậu ấy lấp lánh giống như... giống như mấy ngôi sao trên bầu trời đêm. Vy bắt giác đỏ mặt, dời ánh mắt khỏi cái lỗ đen hút hồn kia. Hình như biết con gái đã về mà mãi không vào nhà, bố Vy đứng trên ban công tầng hai nhìn xuống gọi:

- Vy ơi, còn đứng đó làm gì mà chưa vào nhà?

- A, con vào ngay đây ạ.

- Cháu chào bác. - Việt ngẩng lên chào bố cô.

Bố Vy gật đầu xem như đáp lại. Ông không nhìn rõ cậu thanh niên đang đứng cùng con gái nhưng ấn tượng đầu tiên về cậu không tệ, ít nhất cũng biết lễ phép chào ông. Cậu con trai vẫy tay chào tạm biệt với Vy, đợi cô vào nhà mới xoay người trở về. Ông vào phòng, bảo với vợ đang ngồi xếp quần áo.

- Em này, hình như anh già rồi đúng không?

- Gần sáu mươi rồi không già thì ai già? Anh lại làm sao rồi? - Mẹ Vy ngừng tay, ném ánh mắt kì lạ cho bố cô.

- Con gái hình như quen bạn trai rồi kìa, thấy có thằng bé đưa nó về.

- Bạn bè đưa nhau về là bình thường. Thời đại bây giờ có như ngày xưa đâu, chúng nó nam nữ chơi với nhau thì sao? Anh lại mò mẫm suy nghĩ cái gì linh tinh rồi!

- Là trực giác đàn ông đó! Thôi có nói em cũng không hiểu. Em mau xuống hâm lại đồ ăn kéo nó đói bụng đấy!

Buổi tối, Vy nằm trên giường lăn qua lăn lại không sao ngủ được, cứ nhắm mắt lại là nhìn thấy những sự việc xảy ra ngày hôm nay. Đến tận bây giờ, cô vẫn chỉ nghĩ tất cả chỉ là một giấc mơ đẹp. Sự xuất hiện của Tuấn ở quán cà phê, cuộc gặp gỡ với Việt ở trước cửa nhà cứ đan xen xuất hiện trước mắt cô. Trong thâm tâm Vy, cô không muốn Việt phát hiện ra tình cảm của mình dành cho Tuấn, thật sự vắn lặn không muốn. Có lẽ một phần lý do vì cậu quen biết Tuấn và còn nhóm bạn hồi cấp ba nữa. Cô không muốn trong mắt người khác mình trở thành nữ phụ tội nghiệp không biết lượng sức mình đem lòng yêu nam vai chính. Phần lý do còn lại... cô lắc đầu trùm chăn lên mặt, cố chìm vào giấc ngủ. Thời gian này, Vy nghĩ đến Việt nhiều hơn, thậm chí việc ở cùng với cậu trở nên hiển nhiên, giống như cứ giờ giải lao là cô sẽ đi tìm Hà và Ngọc vậy. Khoảng cách giữa hai người bọn họ dường như đã gần thêm một chút, Việt là một người bạn trai thân thiết của Vy.

.
. .
- Cậu lên rạp trước đi, mình đi gửi xe rồi lên.

- Ủ, mình lên đó ngồi trước chờ cậu nhé. À đúng rồi, có mua bỏng ngô với nước uống không mình mua trước cho?

- Không cần đâu, cậu cứ ngồi nguyên ở đó, mình lên rồi mua sau. Đừng có mua trước, nhớ chưa?

Vy gật đầu, chậm chạp đi đến trước cửa thang máy lên thẳng rạp chiếu phim. Trước cửa thang máy, có rất nhiều người đang đứng chờ. Lên thẳng rạp chỉ có hai cái thang máy này, nếu không muốn chờ chỉ có thể vòng vào trung tâm thương mại mà đi thang cuốn lên. Chờ hai lượt, buồng thang máy vẫn đông nghịt, cô quyết định đi đường khác. Các gian hàng trong trung tâm thương mại bày biện những món hàng vô cùng bắt mắt, đặc biệt đối với những cô gái có bệnh cuồng mua sắm giống như Vy. Ánh mắt cô cứ dán chặt lên mấy món đồ trong tủ kính với ánh điện lung linh tuyệt đẹp. Trong lúc cô mãi mê ngắm, có ai đó kéo kéo vạt áo của cô. Vy cúi xuống, thấy một đứa bé mặt mũi méo xẹo đang nín lấy mình.

- Mẹ! – Giọng con bé nghẹn ngào gọi.

Đường như nhận ra cô không phải mẹ của nó, con bé òa khóc thật to, đôi tay nhỏ bé vẫn nắm chặt lấy vạt áo của Vy. Tiếng khóc của đứa nhỏ thu hút sự chú ý của tất cả những người đi ngang qua. Có lẽ thấy con bé bám vào cô, người ta chỉ chỗ như thể cô là người làm con bé khóc. Vy vội vã ngồi xuống dỗ dành, luôn miệng hỏi mẹ của nó đang ở đâu. Con bé vẫn tiếp tục khóc nức lên, mặt mũi bị nước mắt làm lem hết cả. Ánh mắt tò mò nhìn về phía hai người họ mỗi lúc một nhiều hơn, cô đỏ bừng mặt, dắt con bé ra một góc vắng người. Vy là em út trong nhà, cô không có kinh nghiệm dỗ trẻ con, bất chấp cô có nói gì, bé con vẫn gào khóc đến khản cả giọng, miệng vẫn gọi mẹ nó. Lúc này, cô thực sự muốn khóc luôn cùng nó.

“Rình... rình...”

Tiếng chuông điện thoại vang lên như vị cứu tinh. Thấy cái tên Việt hiện lên trên màn hình, cô nhanh chóng bắt điện thoại.

- Alo?

- Vy hả? Cậu ở đâu? Sao mình không thấy?

- Mình đang ở dưới nhà vệ sinh tầng ba của trung tâm thương mại, cậu xuống đây có được không? Nhanh lên! – Cô gấp gấp đập lại.

- Mình nghe tiếng ai khóc, có chuyện gì hả?

- Mình sẽ giải thích sau, xuống đây nhanh lên.

Việt lấy làm kì lạ, đi thang máy xuống tầng ba theo lời của cô. Cậu nghe thấy tiếng khóc đó là của trẻ con. Lúc xuống đến nơi, cậu nhìn thấy một to một nhỏ đang đứng trước cửa nhà vệ sinh nữ. Đứa bé khóc đến mức hai mắt sưng lên, miệng méo mếu nhớ mẹ. Người lớn thì mặt bất đắc dĩ, gấp đến muốn khóc luôn. Hình ảnh ngộ nghĩnh đó khiến cậu buồn cười, nếu không thấy cô cũng sắp khóc đến nơi, cậu đã cười thật to rồi.

- May quá. Cậu giúp mình với, con bé hình như lạc mẹ. Nó cứ bám lấy áo mình mãi, không biết sao nữa. Dỗ mãi nó không nín, hỏi cũng không nói gì.

Hiểu ra sự việc, Việt bế bồng bé con lên. Cậu bế nó vô cùng thuần thục, vỗ vỗ nhẹ vào lưng. Thật là kì lạ, cậu đang đưa qua lại mấy vòng, tiếng khóc nhỏ dần, bé con chỉ còn thút thít mà gục vào vai Việt. Vy rút khăn giấy trong túi đưa cho cậu lau nước mắt cho con bé.

- Bé con, mẹ em đâu?

- Mẹ... mẹ... không thấy!

- Vậy em có nhớ mẹ tên gì, số điện thoại bao nhiêu không?

- Nhớ...

Việt đặt con bé xuống đất, lấy điện thoại ra bấm theo số mà nó đọc. Con bé nức nở đọc từng chữ số, thật may là nó biết số điện thoại, nếu không thật không biết làm cách nào để tìm mẹ cho con bé. Việt vừa gọi, bên đầu giây kia lập tức bắt máy. Tiếng người phụ nữ tràn đầy sự lo lắng, có lẽ chị ấy đang rất nóng ruột. Biết được con gái đã được người khác tìm thấy, chị rớt rít cảm ơn. Bé con vẫn nức nở, đôi tay múp míp nhỏ bé dụi dụi đôi mắt sưng đỏ, tay còn lại vẫn tìm về vạt áo đã nhăm nhúm của Vy mà túm chặt lấy. Cô đỡ khóc đỡ cười nhìn thấy áo mình biến thành cái khăn lau nước mắt cho bé con.

- Em tên là gì?

- Em... tên Vy.

- Ô, thế là cùng tên với chị này rồi. – Việt tủm tỉm cười. – Thảo nào mà túm chị ấy chặt thế.

- Không phải... áo mẹ... áo mẹ...

Vy và Việt đang cố gắng hiểu con bé nói gì thì mẹ nó hốt hải chạy đến. Nhìn chiếc áo mà chị ấy đang mặc giống hệt mình, cô mới vỡ lẽ ra lời nó. Chị gái rớt rít cảm ơn hai người, còn muốn tặng họ cái gì đó làm quà cảm ơn. Bọn họ từ chối, bé con đáng yêu đó ai mà nở lòng nào từ chối giúp đỡ. Trước khi hai mẹ con trở về nhà, con bé quay lại ôm chân của Việt nhân tiện lau lau nước mũi vào quần cậu, nghẹn ngào nói lời cảm ơn theo lời mẹ nó dạy. Cậu mỉm cười, cúi xuống bế bổng nó lên trao lại cho người mẹ.

- Chết rồi, muộn giờ xem phim mất rồi.

- Ủ nhỉ, làm thế nào bây giờ?

- Vào xem phim giờ này cũng muộn quá rồi...

- Thôi, mặc kệ nó đi, chúng ta lên đó ngồi uống nước cũng được. Dù sao cũng đến rồi, về thì tiếc lắm.

Việt cứ trêu Vy mãi về bé con cũng tên Vy kia. Không biết phải nói là cô xui xẻo hay may mắn mặc cái áo giống hệt mẹ của con bé khiến nó tưởng mẹ, bám chặt lấy cô gây nên tình cảnh dở khóc dở cười. Nhưng cô phải công nhận, cậu rất giỏi dỗ trẻ con. Cô dỗ cả buổi nó không nín, thế mà cậu vừa bế nó vỗ vỗ mấy cái nó đã ngừng khóc làm cô ngưỡng mộ không thôi. Sau này chắc hẳn cậu ấy sẽ trở thành một ông bố tốt.

- Cậu uống gì, mình gọi cho?

- Cappuchino đi.

- Ok!

Vy ngồi trên ghế chờ cậu đi gọi đồ uống. Ngồi một mình buồn, cô lôi điện thoại ra chơi điện tử. Đang chăm chú nhìn vào màn hình, vai cô bị người ta vỗ thật mạnh. Cứ nghĩ là ai đó không may va vào mình, cô dịch người rồi lại tiếp tục chơi trò chơi. Người đó vẫn không chịu thua, tiếp tục vỗ lên vai cô. Vy cau có vỗ vào bên vai còn lại, cô có thói quen rất kì lạ vỗ vai là phải vỗ đều cả hai bên.

- Ê, thấy bạn bè mà cậu bơ mình thế à? – Khánh cười cười nhìn điệu bộ thú vị của Vy.

- Ý, Khánh này.

- Ủ, còn cậu?

- Mình cũng vậy thôi.

- Sao không thấy ai cả? Hà đâu? Không đi cùng với cậu à?

- Không, mình đi với bạn thôi, không phải là Hà. Nếu chưa vào xem thì ngồi xuống đây cho vui đi.

Khánh gật đầu, kéo ghế ngồi đối diện với Vy. Cô nheo mắt đánh giá người đối diện, cậu ấy thấy cô việc đầu tiên là hỏi Hà đâu cộng thêm đoạn chat lần trước, hai điều này dẫn tới một kết luận...

- Sao quan tâm đến Hà thế? Gặp mình mà chỉ nghĩ đến Hà là sao? – Vy tính trêu chọc cậu bạn một phen, nhân tiện thăm dò phản ứng. Nhìn qua nhìn lại cô vẫn cảm thấy Khánh rất xứng đôi với Hà.

9. Chương 9: Chương 9:

- Không phải mà, tại theo phản xạ nên nghĩ thế thôi! – Khánh chống chế. – Mình thấy các cậu thân với nhau nên đoán bừa!

- Phản xạ là chết rồi. Aizzz, em Hà coi vậy mà đào hoa ghê ta!

Việt bưng khay đồ uống quay lại chợt nhìn thấy trên bàn thừa ra một người con trai. Bọn họ nói cười vui vẻ trông rất thân thiết. Học chung với nhau ba năm, cậu xem như hiểu khá rõ tính tình của Vy, cô nhút nhát lại hay ngại ngùng nên rất ít khi chơi với con trai. Chẳng lẽ lên đại học rồi nên cô đã thay đổi, hay cậu ta là một ngoại lệ?

- Đây là ai vậy? – Việt đặt khay đồ uống xuống bàn, cẩn thận bưng cốc cà phê với hình trái tim thật to ra trước mặt Vy.

- Trí nhớ của bạn Việt kém thật đấy, mới có mấy năm không gặp mà đã quên nhau nhanh thế rồi à?

Theo sau giọng nói có phần mỉa mai đó, Khánh nở nụ cười như có như không. Việt nhanh chóng lục lại trí nhớ về gương mặt quen thuộc này. Thì ra là cậu ta! Việt và Khánh từng học chung lớp học thêm hóa năm cấp ba. Lớp học thêm đó dạy dỗ rất nghiêm túc, hàng tháng đều có bài kiểm tra đánh giá học lực. Môn hóa vốn là sở trường của Việt nên cậu thường xuyên đạt điểm cao và hay được cô giáo ở đó khen ngợi. Ngày đó, đến lớp học thêm, ngoài việc học bài cậu cũng chẳng quan tâm đến cái gì khác, thế nhưng không phải ai cũng đều nghĩ như vậy và Khánh chính là một trong số đó. Đầu cấp ba, Khánh rất ham chơi, thường xuyên trốn học thêm đi chơi với bạn nên cũng vì vậy mà điểm số của mỗi bài kiểm tra định kì đều không cao. Lo lắng con mình trượt đại học, bố mẹ cậu đến lớp học thêm trò chuyện với cô giáo. Và cứ như thế, mọi tội lỗi của Khánh đều bị bố mẹ phát hiện, bọn họ luôn cần nắn cậu không được như con nhà người ta. “Con nhà người ta” trong miệng bố mẹ Khánh chính là Việt. Quãng thời gian đó, cậu ôm hận, ở lớp hay gây khó dễ với Việt. Những cậu học sinh cấp ba mới lớn thường hành động thiếu suy nghĩ, bây giờ nghĩ lại chỉ thấy buồn cười nhưng cậu vẫn không ưa nổi Việt.

- À, lâu không gặp, không ngờ cậu lại càng thụt lùi đi! – Việt đáp trả lại một câu xem như hòa nhau. Trong ấn tượng của cậu, Khánh giống như ngựa non háu đá, hay tranh giành với mình. Kì thực cậu cũng không biết cậu ta muốn giành cái gì nữa.

- Hừ!

- Hai người quen nhau hả? – Vy chen vào giữa câu chuyện. Không khí giữa bọn họ làm cô cảm thấy kì lạ, rõ ràng là quen nhau nhưng là kiểu quan hệ gì đó đầy mùi thuốc súng.

- Ủ, bọn mình từng học thêm cùng lớp! Ấn tượng không được tốt lắm!

- Đúng vậy, cậu ta là “con nhà người ta”, là tấm gương sáng của mọi người.

Vy che miệng muốn cười. Cô không nghĩ đến Việt và Khánh còn có một tầng quan hệ sâu xa đến vậy. Nghe giọng điệu của cả hai, cô có thể hình dung được phần nào về câu chuyện lúc đó. Lần đầu tiên cô nhìn thấy một mặt khác của Việt. Quen biết cậu đã lâu, trong mắt cô, Việt là một người rất chừng mực, luôn luôn giữ được bình tĩnh, còn có thể nói là cậu trưởng thành sớm hơn mọi người. Thì ra cũng có những lúc cậu giống như mấy cậu thanh niên choai choai thích thể hiện bản thân trước người khác. Còn Khánh, cậu bạn này rốt cuộc đầu mới là tính cách chính của cậu ta?

- Cậu định xem phim gì thế Vy?

- À là phim này này! – Cô chìa tấm vé ra cho Khánh xem. – Nhưng mà bọn mình vẫn chưa được xem, lúc này gặp một chuyện nên muộn giờ chiều mất, tiếc thật đấy!

- Phim này mình xem rồi, cũng khá cảm động đấy.

Khánh kể cho Vy nghe về nội dung chính của bộ phim, cốt truyện nói về một đôi nam nữ vượt qua rất nhiều sóng gió mới đến được với nhau. Tình tiết của nó không hề mới nhưng đặc biệt lãng mạn ở những cảnh quay nên rất ăn khách, nhất là đối với những đứa yêu thích đọc tiểu thuyết như Vy. Cô chăm chú lắng nghe mà không hề quan tâm Việt ngồi bên cạnh đang tỏ ra khó chịu. Cái tên Khánh này gây khó dễ cho cậu không

phải lần một lần hai, cứ như bây giờ đây này, cậu ta đi xem phim của cậu ta đi, ngồi đây định làm trò gì đây? Không phải là đánh chủ ý gì đây rồi chứ?

- Ô phim hay thế sao? Lần sau nhất định mình phải xem mới được. – Vy tỏ ra vô cùng thích thú với bộ phim. – Mình đi vệ sinh một chút.

Vy đứng dậy, bỏ lại hai thằng con trai mắt to trừng mắt nhỏ nhìn nhau. Khánh thậm chí còn quay mặt đi không thèm nhìn Việt. Thật ra những chán ghét không tên của cậu đối với Việt không còn nhiều như trước kia nhưng nó đã trở thành một thói quen, không làm Việt khó chịu thì cậu cũng không cảm thấy thoải mái. Cậu không phải là kẻ ngốc mà không nhận ra điều trước mắt.

- Cậu không phải là muốn xem phim sao? Không sợ muộn giờ hả?

- À, giờ tôi đổi ý rồi, ngồi đây trò chuyện cũng vui vẻ mà. Chắc mấy đứa bạn tôi vào xem lâu rồi!

- Thật ra là cậu định đánh chủ ý gì đây hả? Không phải là chỉ quen biết sơ sơ thôi à? Có chuyện gì để nói nữa chứ?

- Cậu nói như vậy ngược lại làm tôi thêm hứng thú đó, Vy cũng tốt mà, tôi cũng rất thích cậu ấy.

- Cậu...

Lần này thì Việt thật sự bị Khánh chọc tức. Trước kia cậu ta có gây khó dễ bao nhiêu cậu cũng mặc kệ, chẳng qua chuyện này là hoàn toàn khác hẳn. Có những thứ không thể nào xem là đồ chơi mà giành qua giành lại như con nít được.

- Nhìn cậu tức giận như vậy, xem ra tôi đã chọc đúng huyệt của cậu rồi. Thôi tôi cũng chẳng phải tiểu nhân mà đi làm trò cướp giật này nọ.

- Cậu biết thế thì tốt.

- Được rồi, tôi đi đây. Tôi nghĩ sau này còn có chuyện có thể nhờ cậu nên tôi cũng không thể để cậu quá khó coi được. Cố lên nhé!

Trước khi đi, Khánh vỗ vai Việt đầy hàm ý sau đó biến mất sau cánh cửa phòng chiếu phim. Từ phòng vệ sinh đi ra, Vy không thấy Khánh đâu nữa, bèn quay sang hỏi Việt:

- Khánh đi đâu rồi hả?

- Cậu ta có việc của cậu ta nên đi thôi. – Việt hít một hơi bình ổn lại tâm trạng.

- Hai người có vẻ... không thích nhau lắm có phải không?

- Ủ, cứ xem là thế đi.

- Lần đầu mình thấy cậu như vậy đấy! – Vy tủm tỉm cười.

- Sao là sao?

- Lúc cậu tức giận mũi hay nhú nhú lại trông đáng yêu lắm.

Vy bắt chước lại hành động lúc giận lên của Việt. Cậu phì cười, những sự tức giận ban nãy còn sót lại cũng bị cuốn trôi sạch. Trong vô thức, cậu vươn tay nhéo nhéo lên má Vy. Hành động đó làm Vy sững người lại, hai má như nóng lên. Cô lấp bắp:

- Cậu làm gì vậy?

- Cậu chẳng bảo là khi tức giận thì mình sẽ nhú mũi còn gì, còn cậu mỗi lần xấu hổ thì tai sẽ đỏ trước sau đó má chẳng khác gì ăn ớt cay luôn!

- Này! Cậu chán sống rồi hả?

- Bớt giận, bớt giận! – Việt xoay người trốn tránh đòn tấn công nhẹ như bông của Vy. - Mình nghe nói Tuấn sẽ tổ chức sinh nhật ở chỗ cậu làm đúng không?

- Đúng rồi, mình cũng vừa mới biết. Cậu có đi không?

- Chắc là có, mình cũng muốn xem chỗ cậu làm luôn.
- Không biết mấy đứa kia có đi không nhỉ?
- Ý cậu là bọn cái Mai, Chi á?
- Ủ!
- Mình cũng không rõ lắm, lúc nào hỏi thử xem. Thôi bọn mình về đi!

.

.

.

Việt về đến cửa nhà nhìn thấy có một đôi giày đàn ông nằm ngay ngắn ở đó. Cậu âm thầm lấy làm lạ, đẩy cửa vào nhà. Từ phòng khách vọng lại tiếng trò chuyện của mẹ cậu với một người đàn ông. Sự xuất hiện của cậu trước cửa phòng khách làm gián đoạn câu chuyện của họ, cả hai quay ra nhìn cậu.

- A con về rồi hả? Mau chào bác đi. – Nhận được ánh mắt khó hiểu của cậu, bà giải thích thêm. – Bác Quân là bạn đồng nghiệp làm cùng phòng với mẹ.
- Cháu chào bác! – Việt ngoan ngoãn cúi chào người đàn ông tên Quân đó.
- Cháu là Việt đúng không? Nghe mẹ cháu kể nhiều về cháu bây giờ mới thấy tận mặt, ra dáng một người đàn ông rồi đấy chứ nhỉ?
- Bác ngồi chơi ạ, cháu lên trên phòng trước.

Mẹ của Việt nhìn theo bóng cậu khuất sau cầu thang, trong lòng tràn lên sự lo lắng. Bà ngỡ người một lúc, dường như là đang suy nghĩ gì đó rất nhập tâm, thậm chí không biết người đàn ông ngồi đối diện đang gọi mình.

- Diệp! Diệp! Em làm sao thế?
- À, xin lỗi, anh vừa nói gì với em hả?
- Anh đang nói là chỗ giấy tờ đó tối nay em chỉ cần kiểm tra lại phần quyết toán là được rồi. Mai nhớ trình lên sếp kí trước mười một giờ để gửi đến đơn vị.
- Được rồi, cảm ơn anh nhiều lắm, còn phiền anh mang tới tận nhà cho em nữa.
- Cái gì mà phiền với không phiền chứ! Người cùng phòng giúp đỡ nhau là chuyện bình thường mà. Anh về trước đây, có gì sai sót thì gọi lại cho anh nhé!

Mẹ Việt đứng dậy tiễn bác Quân ra tận cửa. Trước khi đi, ông nhìn bà hồi lâu rồi nói:

- Có chuyện gì thì nhớ phải tìm đến anh biết chưa? Không được sợ phiền đâu đấy. Em mà khách sáo thế thì coi như không xem anh là bạn bè rồi.
- Em biết rồi, cảm ơn anh.

Ngồi trên tầng hai, Việt nghe thấy tiếng đóng cổng. Cậu biết người đàn ông đó đã về rồi. Cậu chúi mũi vào máy tính, cố gắng tập trung đầu óc vào trận chiến trước mặt. Thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, có rất nhiều chuyện muốn tránh cũng không chạy khỏi được.

- Con ăn thêm rau vào, mẹ luộc nhiều lắm đấy. – Thấy con trai chỉ chăm chăm vào ăn thịt, mẹ Việt lên tiếng nhắc nhở.
- Con biết rồi ạ. Mẹ cứ mặc kệ con, con lớn rồi mà!
- Mẹ thấy con dạo này hay ra ngoài vào buổi tối, có chuyện gì hả?
- Không ạ, con chỉ đi loanh quanh dạo mát thôi. Ở nhà lắm cũng chán, mẹ yên tâm con sẽ cẩn thận.

Từ khi Việt gặp bác Quân, cậu vẫn tỏ ra bình thường và cũng không hỏi mẹ lấy một câu về người đàn ông đó. Cứ bình thản như vậy, bà lại càng lo lắng hơn. Bà biết kể từ khi bố Việt mất, bà chưa bao giờ mang bạn bè là nam giới đến nhà nên rất dễ gây hiểu lầm với Việt. Thà cậu cứ chất vấn để bà có cơ hội giải thích còn hơn là cứ yên lặng, còn nếu bà mở mồm nói chẳng khác nào tự chột dạ. Lần thứ hai, mẹ Việt không đoán nổi cậu đang suy nghĩ cái gì.

- Cái đó...

- Dạ?

- Bác Quân đó là bạn đồng nghiệp của mẹ. Hôm nay mẹ về nhà sớm nên bác ấy đến nhà đưa giấy tờ ngày mai ẹ nên mẹ mời bác ở lại uống nước thôi.

- Dạ con biết rồi. – Cậu bình tĩnh đáp.

Mẹ Việt lại thở dài, cậu trả lời như thế bảo bà nói thêm cái gì được nữa. Thấy mẹ như vậy, cậu nhận ra hình như thái độ của cậu đã làm mẹ hiểu lầm. Cậu cứ nghĩ không hỏi gì thì mẹ sẽ được tự nhiên thoải mái hơn, không ngờ lại khiến bà suy nghĩ lung tung.

- Con không nghĩ gì đâu, thật đấy! Mẹ đã nói là bạn của mẹ thì chính là bạn của mẹ. Mẹ đừng suy nghĩ nhiều cũng đừng dè dặt bản thân. Con thấy mẹ hay ở nhà, rất ít khi đi chơi với bạn, thỉnh thoảng ra ngoài trò chuyện với người ta sẽ thoải mái hơn. Mẹ không cần lo cho con, con lớn rồi, cũng biết cân nhắc suy nghĩ mà!

Mẹ Việt mỉm cười xoa đầu cậu con trai. Đôi khi bà cảm thấy mình thật buồn cười, tự đưa bản thân vào suy nghĩ bết tắc mà không phân tích tình hình xung quanh. Việt luôn là một đứa trẻ hiểu chuyện, nó sẽ không vì thế mà giận bà đâu nhỉ?

.

.

.

Quán cà phê Gió...

Sinh nhật Tuấn, chị Phương đóng cửa quán, giành cả một buổi chiều để mở tiệc mừng tuổi mới cho cậu em họ. Đó chỉ là một bữa tiệc nho nhỏ tụ tập lại bạn bè với nhau nhưng cũng mất thời gian để chuẩn bị hoàn tất. Vy cũng đến sớm giúp chị Phương gắn đồ trang trí lên tường. Món quà tặng Tuấn cô đã mất nhiều thời gian suy nghĩ và tỉ mỉ chọn lựa, chỉ chờ cơ hội để trao tặng. Nhưng cô không biết rằng phải rất lâu sau món quà đó mới đến được tay chủ nhân.

Công việc trang trí vừa hoàn tất, Tuấn cùng đám bạn đại học của cậu ấy đã đến nơi. Nhóm bạn chỉ có sáu người, ba nam ba nữ. Vy để ý có một người con gái đang khoác tay Tuấn đi vào, cô bạn đó hình như cô đã thấy ở đâu rồi. Đúng rồi, người đó chính là cô gái thường hay xuất hiện cạnh Tuấn trong những bức ảnh ở trên facebook của Tuấn.

Hết chương 9.

10. Chương 10: Chương 10:

- Chúc mừng sinh nhật em trai! – Chị Phương hôn hờ chạy đến ôm Tuấn. – Thế nào, thấy chị trang trí đẹp không?

- Đẹp! Em cảm ơn chị nhiều lắm.

- Ôn huệ cái gì chứ? Chẳng lẽ chị không tặng mày nổi một món quà? Với cả có Vy nó đến giúp chị nữa mà.

- Cậu cũng đến sớm thế hả Vy?

- Hi hi, có gì đâu, mình cũng là nhân viên của quán mà. Chúc mừng sinh nhật, mình... - Vy đang định nói gì đó thì cô bạn đi theo Tuấn đến bên cạnh họ.

- Cậu đứng đây làm gì đấy? – Cô bạn ghé vào tai Tuấn hỏi nhỏ. – Đây là ai vậy?
- Giới thiệu với cậu, đây là Vy, bạn ấy là nhân viên của quán cũng học chung với mình từ năm cấp ba. Còn đây là Bảo Anh, bạn cùng lớp hiện tại của mình.
- Rất vui được làm quen với cậu. – Bảo Anh chìa tay ra trước mặt Vy còn kèm thêm một nụ cười ngọt ngào. Bảo Anh thuộc tuýp thực nữ hiếm có, mỗi cử chỉ, hành động của cậu ấy đều toát lên vẻ nữ tính thật duyên dáng.
- Mình cũng vậy.
- Cậu làm ở đây lâu chưa? Chắc hay gặp Tuấn lắm nhỉ? Mình thấy cậu ấy bảo thường xuyên đến đây phụ giúp chị gái mà!
- Mình mới làm ở đây được một tháng thôi, cũng gặp cậu ấy có hai ba lần.
- Sao, cậu ấy có làm được việc không? Bình thường cậu ấy hậu đậu lắm, mấy lần đi chơi với lớp toàn thấy cậu ấy đánh rơi đồ đạc thôi.
- Cũng không hẳn, ha ha.

Vy cố gắng nở nụ cười méo mó. Qua cách nói chuyện của Bảo Anh, cô có thể nhận ra được bọn họ rất thân thiết với nhau. Một đám bạn đại học khác đến, kéo Bảo Anh và Tuấn sang trò chuyện cùng họ. Bọn họ đứng bên cạnh nhau trông thật hài hòa, không thể không thừa nhận Bảo Anh rất hợp với Dũng. Vy cúi mặt xuống, trái tim vừa mọc thêm một cái gai, thật khó chịu, thật chua xót. Mới đây thôi, cô giống như một đứa trẻ trộm được viên kẹo ngọt, hằng đêm đều lôi ra ngắm nghía và cười trộm. Cô không dám khoe với ai bởi cô rất sợ bị viên kẹo đó bị tan ra hay có ai đó sẽ cướp nó đi mất. Có lẽ điều cô sợ đã trở thành hiện thực, cũng có thể vốn dĩ ngay từ đầu, viên kẹo đã không phải là của cô. Thứ không thuộc về mình, có dùng dây buộc lại cũng không phải là của mình.

Những người bạn chung thời cấp ba của họ là đám bạn đến sau cùng. Không ngờ Hà Nội lại bé đến thế, trong đám bạn đại học của Tuấn có mấy người quen biết với đám Hân, Chi, Dũng nên không tránh khỏi tiết mục nhận “họ hàng”. Buổi tiệc nho nhỏ càng thêm ồn ã, náo nhiệt. Đám con trai hò nhau xếp mấy cái bàn trong quán thành một hàng để mọi người ngồi gần nhau để trò chuyện hơn. Bảo Anh mang chiếc bánh sinh nhật đưa cho chị Phương để bày ra đĩa. Chiếc bánh xinh đẹp với những bông hoa cầu kì không hề thua kém những chiếc bánh được bày bán ở ngoài cửa hàng. Bảo Anh thật là khéo tay, chẳng bù cho Vy, cô nấu được một bữa ăn nên hồn thì đã là cả một thành công lớn. Càng so sánh càng cảm thấy khập khiễng, tâm trạng Vy tụt xuống đáy cốc. Cô thì lấy được cái gì mà so với người ta cơ chứ? Cô cảm thấy mình thật nhỏ bé, nhỏ đến mức chẳng ai buồn bận tâm.

- Cậu ngắm cái gì mà say mê thế hả? – Việt kéo Vy ngồi xuống cạnh mình. – Ngồi xuống đi, đứng mãi không mỏi chân hả?

Vy gật gật đầu, không để tâm đến lời Việt nói, chỉ ngồi xuống theo phản xạ. Đôi mắt cô cụp xuống, hai tay miết miết vào nhau. Cậu nhận ra tâm trạng của cô không được tốt và hình như cậu có thể đoán được lý do. Việt cầm lấy cốc nước trước mặt uống cạn một hơi, cố ý dời tầm mắt đi chỗ khác, cậu nhắm mắt làm ngơ. Con người đôi khi luôn muốn tự lừa mình, dối người, Việt cũng vậy, Vy cũng vậy, đơn thuần chỉ vì muốn tự xây ình bốn bức tường chạy trốn khỏi sự thật.

Đèn điện vụt tắt trả lại không gian tối tăm của trời chiều hoàng hôn. Hai cây nến số mười chín thấp được thắp lên trong màn đêm lại càng lung linh huyền ảo. Trong tiếng hát chúc mừng sinh nhật của mọi người, chiếc bánh ở trên tay Bảo Anh chậm chậm tiến lại gần chủ nhân của bữa tiệc.

- Cậu hãy ước ba điều đi. Hai điều ước đầu thì nói to ọi người cùng nghe, điều còn lại thì giữ trong lòng như thế mới linh nghiệm.
- Điều đầu tiên, mình mong cho tất cả những người mà mình yêu quý được hạnh phúc và vui vẻ. Điều thứ hai, mình mong có thể thuận lợi tốt nghiệp đại học, tìm được công việc ổn định. – Tuấn nhắm mắt, chấp tay nói ra điều ước. – Điều thứ ba...

Tuấn im lặng, nói thầm điều ước trong lòng. Cậu thổi tắt hai ngọn nến, chính thức đánh dấu mình đã thêm một tuổi mới. Mỗi ngọn nến đều mang theo một sức mạnh huyền bí nào đó, khi thổi tắt thì điều ước sẽ biến thành sự thật, đó chính là ý nghĩa của việc thổi nến trong ngày sinh nhật.

- Tuấn, đây là quà của mình, chúc cậu sinh nhật vui vẻ.

Dũng là người đầu tiên tặng quà cho Tuấn. Tiếp theo đó, mọi người đều lần lượt mang quà của mình ra. Những chiếc hộp đủ màu sắc, hình dáng đặt ở trước mặt cậu. Vy ôm chặt chiếc túi đựng món quà của cô. Có rất rất nhiều điều cô muốn nói, muốn bày tỏ nhưng có lẽ vào thời điểm này, một lời chúc đơn giản là đủ rồi.

- Đây là quà của mình tặng cậu. – Bảo Anh đứng lên, cắt đứt ý định của Vy.- Chúc cậu sang tuổi mới gặp nhiều may mắn.

- Cậu đã tặng mình cả cái bánh to rồi còn chuẩn bị cái này nữa làm gì?

- Còn nữa, mình chưa nói hết. – Bảo Anh ngừng lại một chút, hít một hơi như để cố lấy thêm cam đảm. - Nhân tiện có mọi người ở đây, will you be my boyfriend?

- Ồ!

Mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía cô gái dũng cảm đang đứng đó. Đây được xem như là một lời tỏ tình, đúng không? Má Bảo Anh đỏ lên vì xấu hổ. Đúng, cô thích cậu ấy, rất thích, rất thích. Những kỉ niệm hai người trải qua, từng cử chỉ, hành động đầy sự quan tâm của Tuấn, cô không tin cậu không có một chút tình cảm nào đối với cô. Cô cho rằng trong tình cảm không phân biệt giới tính, ai nói ra trước đều không sao cả. Bất chấp sự xấu hổ trong lòng, Bảo Anh vẫn kiên định chờ đợi câu trả lời của Tuấn. Theo như điều tra, phụ nữ tỏ tình trước chín mươi tám phần trăm đều thành công, đây sẽ không là một ngoại lệ.

- Đồng ý đi! Đồng ý đi! – Bạn bè vỗ tay đồng thanh.

Tuấn đưa tay nắm lấy tay Bảo Anh mà không nói một lời nào. Hai bàn tay nắm chặt lấy nhau, mười ngón tay đan lại vừa khít. Cái nắm tay này nhuộm đỏ thêm hai gò má cô gái đang yêu, cái nắm tay này là bắt đầu của một cái gì đó rất đẹp, là một lời đồng ý cho sự khởi đầu mới.

“Choang!”

Tiếng cốc thủy tinh rơi xuống đất xen vào hình ảnh ngọt ngào đang tràn ngập không gian. Vy lúng túng cúi đầu nhìn mảnh vỡ tung tóe ở dưới chân mình. Cả cơ thể như run bắn lên như vừa mắc một lỗi rất lớn.

- Xin lỗi, mình trượt tay đánh rơi cốc. Cậu có làm sao không hả Vy?

Cô lắc đầu không nói gì, gương mặt trắng bệch, hai mắt ửng đỏ như sắp khóc. Cậu nắm lấy đôi bàn tay run rẩy, ngăn hành động tiếp theo của cô. Vy ngẩng người nhìn Việt cúi xuống cẩn thận dọn mảnh vỡ dưới chân. Rõ ràng cô là người đánh rơi chiếc cốc mà cậu lại biểu hiện như người đó mới là cậu. Việt làm thế để làm gì? Cô không biết, cô không biết nữa.

Cánh cửa có ánh sáng duy nhất đã đóng sập lại từ cái khoảnh khắc Tuấn nắm lấy tay Bảo Anh, cô cảm giác như mình đã mất hết hi vọng, tất cả đã chấm dứt, thật sự chấm dứt rồi. Đầu óc cô quay cuồng, trong cơn hoảng loạn, cô không biết mình nên làm cái gì, chỉ biết mình phải chạy, chạy khỏi nơi này, chạy thật xa, thật xa. Cô không chịu nổi ánh mắt của mọi người, cô không biết giải thích thế nào cả. Cô muốn chạy trốn, sau khi bình tĩnh cô nhất định sẽ tìm được lý do phù hợp.

- A, mình chợt nhớ còn có chuyện. Mình... mình phải đi trước.

- Để mình đưa cậu đi!

Vy không để ý đến sắc mặt của tất cả mọi người, cũng không để tâm đến Việt, một mình xông ra cửa. Bước chân cô loạng choạng như sắp ngã, mắt không nhìn, tai không nghe, đầu không nghĩ. Đi được vài bước, cô bị một người ở đằng sau kéo lại. Cả cơ thể lạnh cóng được kéo vào một cái ôm đầy ấm áp. Việt ôm Vy thật chặt, hơi ấm cơ thể lan tỏa bao trọn lấy con người trong lòng, cảm thấy cô đã bình tĩnh trở lại, cậu mới buông cô ra.

- Cậu đứng đây đi, mình đi lấy xe.

Cô gật đầu không đáp, cô sợ mình mở miệng ra thì ngay lập tức nước mắt cố nén từ nãy đến giờ sẽ trào ra. Việt đi vài bước rồi không yên tâm quay trở lại, cởi áo khoác choàng lên người cô. Cậu thở dài, chạy thật nhanh đi lấy xe. Tay Vy nắm chặt lấy vạt áo cậu, thân hình càng trở nên liêu xiêu trong cơn gió lạnh.

Việt lấy xe rất nhanh, cậu không chở cô về nhà mà đưa cô đến một nơi vắng vẻ. Vy ngơ ngác nhìn khung cảnh xa lạ xung quanh. Thấy cậu muốn xuống xe, cô vội ôm chặt lấy cậu, không muốn cho cậu quay lại mà nhìn thấy tình trạng thảm hại của mình. Nước mắt của cô thấm ướt một mảng áo đằng sau lưng Việt. Giá mà khóc có thể giải quyết được tất cả mọi chuyện, giá mà nỗi buồn đau có thể trôi theo giọt nước mắt, giá mà...

- Cậu thích Tuấn!

Việt đột nhiên lên tiếng. Đây Là một câu khẳng định. Câu khẳng định này chứng tỏ cậu đã biết rõ, cậu đã biết hết rồi. Tiếng khóc nghẹn lại trong cổ Vy, họng cô tắc nghẹn không thể lên tiếng. Việt nhẹ nhàng nắm lấy đôi tay đang siết chặt lấy thắt lưng mình. Bầu trời tối đen, trên trời không có trăng, chỉ có một vì sao lẻ loi, cô đơn. Lòng cô đau, cậu hiểu bởi vì cậu cũng vậy. Tình cảm này giống như một trò chơi đuổi bắt mãi chẳng có kết quả, cô đuổi theo Tuấn còn cậu đang mãi miết chạy theo cô. Người ở đằng trước vĩnh viễn không biết người ở đằng sau đang cực khổ đuổi theo như thế nào, mãi mãi không thể nào biết được.

Vy bỗng nhiên xuống xe, muốn đi đâu đó. Việt đuổi theo chặn cô, tóm lấy đầu vai muốn cô đối mặt với mình. Bị cô bám chặt lấy tay, cậu đành kéo cô lại mà ôm chặt. Vy vùi đầu vào cánh tay cậu, nước mắt vẫn tiếp tục rơi. Biết trước sẽ có ngày này nhưng không ngờ nó lại đau đến thế. Cô đã dè dặt tính cảm này ở dưới đáy hòm mà khóa chặt lại để quên đi nó nhưng nó vẫn ở đó, vẫn khiến cô thật đau.

- Cậu biết không, hôm nay chỉ có một vì sao trên bầu trời thôi. Ở giờ này, phút này, nơi này, chúng ta chỉ có thể thấy duy nhất một vì sao. Nó rất đẹp, rất lung linh nhưng chỉ có thể ngắm từ xa mà thôi. Giống như Tuấn đối với cậu và cũng giống cậu đối với mình vậy. Nhưng cậu biết không, ở một lúc khác, nơi khác cậu sẽ thấy rất rất nhiều vì sao cũng đẹp như thế, vì sao kia cũng chỉ là một trong số đó.

Đầu óc Vy lúc này không đủ tỉnh táo để phân tích những gì Việt nói. Cậu thở dài, dùng cả hai tay ôm cô. Tiếng hít thở nhộn nhạo bên cổ Vy như mang theo cả hơi ấm đi vào tận bên trong, xoa nhẹ lên vết thương.

- Mình cũng thích một cô gái, cô ấy lại đem tình cảm dành cho người khác. Mình hiểu cảm giác đó! Nhưng cậu hãy nhớ rằng, còn có người đang chờ cậu, yêu cậu, thương cậu. Cậu khóc vì Tuấn, chỉ hôm nay thôi, được không?

Việt thì thầm bên tai cô. Mình rất tham lam Vy ạ, mình mong nụ cười và cả nước mắt của cậu sau này đều là của mình. Hôm nay cậu khóc vì người con trai khác mình sẽ cho qua nhưng lần sau không được như thế nữa. Mình không dám hứa sẽ không làm cậu khóc nhưng mình sẽ làm cậu cười thật nhiều. Chúng ta chỉ có thể là mình và cậu thôi, như vậy có được không?

- Cậu lấy tay áo mình mà lau đi này.

Việt giơ cánh tay ra đưa cho Vy, thấy cô dụi dụi đầu vào đó thì mỉm cười. Cô từ từ xoay người lại nhưng cô vẫn không ngẩng đầu lên. Được cậu ôm vào lòng, cô giống như một chú chim ẩn nấp sau đôi cánh của chim mẹ, che chở cô khỏi mọi đau khổ. Cậu nâng gương mặt cô lên, khẽ hôn lên đôi mắt đã sưng lên vì khóc. Nụ hôn dần di chuyển lên má và bất ngờ khẽ chạm vào đôi môi đang run rẩy của Vy. Bốn cánh môi chạm vào nhau rồi nhanh chóng tách ra. Cô khiếp sợ nhìn người con trai trước mặt mình qua làn nước mắt.

- Cậu...

- Suyt! Đừng nói gì cả! Để mình đưa cậu về nhà!

Cậu đặt tay lên môi, ngăn những điều cô sắp nói. Cậu biết mình đã rất lỗ mãng hoặc cũng có thể coi cậu là một kẻ cơ hội. Hãy để cái hôn này tiếp thêm động lực để cậu kiên trì trong trò chơi đuổi bắt này. Việt cũng là con người, cậu cũng đã mệt, nhiều lúc đã muốn bỏ cuộc. Cô thích Tuấn là một hiện thực tàn khốc không thể nào thay đổi. Trận đấu đầu tiên cậu đã thua, liệu sau này còn có hi vọng? Hay vốn dĩ từ ban đầu đã định sẵn cậu không thể nào là người chiến thắng?

.

Vy trở về nhà, giấu đôi mắt sưng đỏ sau tấm khăn choàng của Việt. Bố mẹ cô đều ngồi ngoài phòng khách, cô chào một tiếng và chạy trốn trên phòng. Vừa nằm xuống giường, cô vùi mặt vào trong chăn. Một lúc sau, tấm đệm trên giường lún xuống, mẹ Vy không biết đã lên phòng từ bao giờ.

- Con khóc hả Vy? Sao thế?

- Con... con...

- Có phải là thất tình rồi không? – Con gái bà mang nặng đẻ đau, chỉ cần nó nhú mày một cái là bà biết nó nghĩ gì rồi.

- Dạ...

- Không sao, ai cũng sẽ trải qua một lần như vậy! – Mẹ Vy vuốt tóc cô. – Ngủ một giấc, ngày mai dậy con sẽ thấy cả một thế giới tươi đẹp trước mắt. Người đó chỉ là một người đi qua đường, cho con ăn một loại hoa quả chua chua thôi.

Nghe lời mẹ, cô nằm xuống đắp chăn rồi chẳng biết ngủ thiếp đi từ lúc nào. Đêm đó, cô đã mơ một giấc mơ, mình biến thành một con thỏ nhỏ nhảy tung tăng trong rừng. Vì mải chơi, cô bị tuột xuống một vách núi rất cao. Khi đang vật lộn để trèo lên, cô được một con thỏ nắm lấy tay. Con thỏ đó kéo cô rất mạnh, cô mất đà, nằm đè lên nó. Bỗng nhiên, con thỏ đó biến thành Việt. Vy giật mình tỉnh dậy, cô sờ lên môi của mình trong vô thức. Ở đó như còn vương lại mùi vị của nụ hôn ban nãy. Nụ hôn đầu của cô đã bị cướp đi như vậy đấy.

Hết chương 10.

Món quà sinh nhật dành tặng một người đặc biệt. Chúc anh sinh nhật vui vẻ ^^~. Best wishes for you!

11. Chương 11: Chương 11:

Tỉnh dậy trên giường vào buổi sáng, Vy cảm giác như mình đã sống lại, cả cơ thể đau nhức như vừa trải qua một cơn ốm nặng. Mẹ cô nói đúng, sau một giấc ngủ dài, cô sẽ thay đổi cái nhìn về mọi chuyện. Buổi sáng mang theo một sự khởi đầu mới ọi thứ và buổi sáng cũng chính là thời điểm người ta hay hối hận về những gì mình đã làm. Chỉ cần không phải là kẻ ngốc thì người có mắt đều nhận ra hành động thất thố của cô, chẳng phải Việt là minh chứng rõ ràng nhất đó sao? Đó không còn là một câu hỏi nữa là trở thành một câu khẳng định, thật rõ ràng, thật hiển nhiên. Cô đã từng dõi theo Tuấn rất lâu, cô đã từng trân trọng từng giây từng phút một mỗi khi ở bên cậu ấy, đã từng nói rất nhiều, rất nhiều thứ, duy chỉ có ba chữ đó vẫn chôn chặt tận đáy lòng. Bởi vì, một khi đã nói ra sẽ giống như tên tội phạm đứng trước máy phát hiện nói dối, bị người ta nhìn thấu, bị đào hết mọi bí mật trong lòng. Có lẽ trong bộ phim này cô thực sự là một nữ phụ tội nghiệp, một nữ phụ đến không thể phụ hơn được nữa.

- Bà khóc thật đấy à? – Hà và Ngọc nhìn thấy đôi mắt vẫn còn sưng đỏ của Vy thì rất kinh ngạc.

- Ừ! Tự nhiên lúc ấy nước mắt cứ chảy mãi không ngừng được!

- Thế mà còn bảo là không thích nhiều đến thế, tôi là tôi thấy có khi bà còn thích nó nhiều hơn bọn tôi đã nghĩ. Chậc chậc, tâm hồn thiếu nữ mỏng manh của bà bị nó câu mất từ lâu rồi.

- Kì thực tôi không biết đó có phải là tình yêu không nữa. Tôi từng đọc được trên mạng có thứ gọi là chấp niệm, nó quả thực có phần giống tôi. Tôi thích cậu ấy mặc dù biết là sẽ chẳng bao giờ đến được với nhau. Mặc dù có rất nhiều lúc sợ hãi nhưng lại không thể buông tay. Tôi thích Tuấn đã gần hai năm rồi, trong đó một năm không hề gặp nhau, tôi vẫn thích cậu ấy qua những dòng status trên facebook hay chỉ ngắm nhìn cậu ấy qua những bức ảnh. Đôi khi tôi không hiểu mình cố chấp như thế là vì cái gì nữa!

- Bà đã từng nghe câu “Tình đẹp là tình còn dang dở” chưa? Khi bà không có được cái gì đó, bà sẽ luôn nghĩ tới nó. Giai đoạn tình đơn phương có thể là đẹp nhất nhưng cũng trở thành tồi tệ nhất khi bà cố biến nó thành song phương. Tình cảm luôn là điều nghịch lý như vậy đấy!

- Ngọc à, tôi không ngờ có một ngày bà cũng ăn nói được sâu sắc như vậy đấy! – Hà cầm lấy tay Ngọc, ánh mắt đầy vẻ sùng bái. – Không hổ là người đã yêu.

Vy gục đầu xuống bàn chán nản. Có lẽ Ngọc nói đúng, chấp niệm của cô quá nặng nề, đoạn tình cảm này thật sự nên chấm dứt tại đây rồi. Hà từng nói cô là một đứa con gái đơn giản, rất dễ bị cảm động bởi những cử chỉ nhỏ nhặt của người khác và cũng rất cố chấp nữa. Một khi đã thích ai thì dù người khác có nói cái gì, cô vẫn khăng khăng một mực. Sự kiện kia đã tạo cơ hội cho cô nhìn lại tình cảm của mình, dường như nó đã đi chệch hướng, không giống như cô tưởng tượng.

- Lần này thì bà hết hi vọng rồi chứ? Tôi nói từ đầu rồi, hai đứa không có duyên đâu. Tôi thấy cái bạn tên là Việt kia mới chính là người lý tưởng của bà. Đừng có mà bảo hai đứa không có chuyện gì, mùi gian tình bay nồng nặc rồi kìa!

- Aizzz, thôi đừng nhắc nữa, bà có biết là ai đưa tôi về hôm đó không?

- Đừng có nói là...

- Đúng rồi đấy. – Vy thở dài. – Thế bà còn nghĩ là bọn tôi hợp nhau nữa không? Tôi bảo thật, giả dụ nhé, chỉ là giả dụ thôi, cậu ấy có chút tình cảm gì với tôi, thấy bộ dạng của tôi hôm qua thì còn được bao nhiêu phần tình cảm? Dù có coi là bạn thì dù bây giờ gặp lại nhau cũng cảm thấy ngượng ngùng nữa. Thật sự tôi không biết dùng bộ mặt gì đối diện với cậu ấy đây. Vả lại...

Nói đến đây, cô dừng lại. Đầu óc mơ mơ màng màng của cô bây giờ mới nhớ đến một chi tiết quan trọng. Tối hôm ấy, Việt đã hôn cô. Tuy chỉ là môi chạm môi nhưng thật sự là một nụ hôn. Điều này nói lên cái gì? Nụ hôn thì có thể là cái gì chứ? An ủi bạn bè sao? Có thật là an ủi người khác thì có thể tùy tiện hôn người ta không?

- Có một chuyện tôi muốn hỏi. – Giọng cô đầy phân vân. – Nếu một đứa con trai tự nhiên đi hôn một đứa con gái khác thì điều này chứng tỏ cái gì?

- Hôn? Thế bà nghĩ thế nào? Không phải yêu nhau thì là cái gì?

- Vy! – Hà kéo dài giọng. – Có vấn đề rồi nha! Ai hôn bà hả?

- Không, tôi... chỉ hỏi cho biết thôi.

- Biết cái đầu bà, bà nghĩ cái gì chẳng lẽ bọn tôi còn không rõ!

- Tôi... chuyện này... để nói sau có được không?

Cả hai đứa bạn gật đầu nhưng vẻ mặt của chúng nó nói rõ chỉ là cho cô ghi nợ, lần sau phải trả lại. Sau cái hôn nhẹ đó cậu ấy có nói, nói thật nhiều, hình như không chỉ là những lời an ủi cô, hình như còn có một chuyện gì đó quan trọng mà cô đã bỏ lỡ. Bỗng nhiên có nhiều thứ trở nên thật rõ ràng. Thời gian qua, cô cứ thần nhiên đón nhận lòng tốt của Việt mà không suy nghĩ, cũng có thể bởi lẽ tầm mắt cô đã bị hình bóng người khác lấp đầy đến nỗi che lấp cả những thứ xung quanh. Việt thật sự... có tình cảm với cô? Không phải là cô tự mình đa tình, đúng không? Vy tự cảnh tỉnh bản thân, dù có hay không thì câu trả lời đều là một gánh nặng. Trước khi có thể suy nghĩ thông suốt, Vy muốn có một khoảng lặng để có thể nhìn thấy rõ ràng hơn.

.
. .
.

Nhịp sống gấp gáp khiến con người gác lại những ưu tư cá nhân sang một bên mà bộn bề với sinh hoạt hằng ngày. Một tuần trôi qua nhanh chóng, cuộc sống của Vy trở lại quỹ đạo vốn có của nó, tẻ nhạt đến hoảng hốt. Bữa tiệc sinh nhật của Tuấn cứ như bị trôi vào lãng quên, sau một trận sóng lớn, bờ cát lại yên tĩnh lạ thường. Không một ai trong đám bạn cấp ba nhắc lại bất cứ chuyện gì và cô cũng không đủ cam đảm để nói chuyện với họ. Nguyên một tuần, cô tựa như cách biệt mình với bạn bè và cũng nguyên một tuần, cô chưa hề gặp lại Việt. Sự yên lặng đó nhiều lúc làm cô giật mình, đôi khi cảm thấy cuộc sống đã thiếu mất đi cái gì đó. Thói quen là một thứ thật đáng sợ, dày vò con người từng giây, từng phút và Việt đã trở

thành một thói quen của cô. Người ta xuất hiện trong cuộc sống của cô, khuấy động hồ nước tĩnh lặng rồi bỏ đi mất dạng. Mặt hồ trở về vẻ phẳng lặng của nó nhưng lòng sông đã bị vẩn đục, phải mất rất nhiều thời gian mới có thể lắng đọng lại.

- Ê, con kia đi đâu vậy? Đó đâu phải là lớp của bà đâu?

Hà kịp kéo áo Vy trước khi cô bước vào cánh cửa mở ra trước mặt. Vy ngẩng đầu lên, ngỡ ngàng phát hiện những gương mặt xa lạ đang ném cái nhìn kì lạ về phía cô. Hà thở dài, lúi nguợc cô trở lại sân trường, tâm trí đã treo cành cây thì có ngồi học cũng chẳng được chữ nào. Vy để mặc cho Hà kéo đi, dù sao hôm nay cô cũng muốn trốn một buổi.

- Bà nói đi, bà làm sao thế hả?

- Tôi không sao.

- Dù có thất tình thì cũng không đến mức nặng thế đi? – Hà giật lại cái điện thoại trong tay Vy. – Có cái gì mà cảm cùi thế hả? Đến một cái tin nhắn cũng chẳng có mà suốt ngày cứ cảm cùi. Rốt cuộc là ai mà bà chờ kinh thế?

Trước ánh mắt đầy nghi ngờ của Hà, Vy cũng lười chống chế. Trong hai đứa bạn, Hà là người hiểu cô hơn cả, có nhiều lúc cô chưa kịp phân tích sự việc thì nó đã nói ra trọng điểm của vấn đề rồi. Đúng là cô đang rất phiền, phiền vô cùng. Có người nào đó đã biến mất nhiều ngày, đến cả trên facebook cũng không có tin, dường như là biến mất đến bọt cũng không thấy. Khoảng lặng thế này thì cũng quá lâu rồi đi? Đã có chuyện gì xảy ra sao?

Chiếc điện thoại yên lặng cả ngày đột nhiên rung lên báo có tin nhắn. Vy nhanh chóng chớp lấy rồi lại thất vọng tắt màn hình, là tin nhắn quảng cáo của tổng đài thôi. Chút cỡ chỉ nhỏ đó không qua nổi mắt Hà, cô bạn lười Vy đây về kinh thường.

- Đang chờ cậu ta hả?

- Bà bảo đi, có khi nào cậu ấy thật sự không muốn gặp tôi nữa không?

- Cái đầu của bà nhỏ thế mà khéo tưởng tượng thật đấy! Cậu ta đã biết thừa bà thích người khác, nếu cậu ta thật sự chân thành với bà sẽ không ngại đâu. Mà trọng điểm ở đây không phải là chuyện đó mà chính là bà!

- Tôi?

- Đúng rồi! – Hà gật đầu, tỏ vẻ trẻ nhỏ dễ dạy. – Bây giờ bà muốn đối mặt với cậu ta bằng tư cách gì? Hôm đó cậu ta đã hôn bà, đã tỏ rõ thái độ thế rồi mà bà coi như không có chuyện gì thì không được!

- Ủ, cũng đúng. Hả? Hôn... cái gì chứ?

- Thôi đừng chối nữa, bà cứ nói thật đi. Tôi không phải là con Ngọc, sẽ không cười bà đâu. Tối hôm đó cậu ta còn nói cái gì nữa không?

- Không... à mà hình như có!

- Tóm lại là có hay không?

- Tôi cũng không nhớ nữa, lúc đó còn có tâm trí nào để tâm đến cái đó hả?

- Tối nay, bà úp mặt vào tường mà suy nghĩ tiếp theo nên làm như thế nào! Nếu cậu ta không tìm đến bà thì bà có thể chủ động tìm mà. Lúc trước thì muốn tránh mặt giờ thì lại muốn gặp, bà đúng là con người đầy mâu thuẫn.

Vy lẩn qua lẩn lại trên giường suy nghĩ về điều Hà đã nói. Đầu cô đúng là rối như tơ vò, luẩn quẩn mãi ở trong ngõ cụt. Sau khi lẩn đến vòng thứ n, Vy chợt nhớ ra một chuyện rất quan trọng, cô chưa xin nghỉ việc ở chỗ chị Phương. Không phải là cô hèn nhát chỉ vì chuyện con con đó mà từ bỏ công việc, người ta có nói mất không thấy tâm không phiền, người ta bạn gái cũng đã có rồi, cô còn không dứt khoát cắt đứt thì đúng là một con ngốc.

Điện thoại kết nối, bên đầu dây kia vọng lại tiếng tút tút kéo dài. Một lúc sau, chị Phương mới nhắc máy.

- Alo?
- Chị Phương, em là Vy đây.
- A, có chuyện gì hả em?
- Em... muốn xin nghỉ việc.
- Nghỉ việc? Sao đột ngột vậy?
- Thời gian này sức khỏe em hơi kém, học hành cũng mệt mỏi, em sợ không đảm nhận nổi công việc. Em rất xin lỗi chị.
- Được rồi, nếu đó là quyết định của em thì chị cũng không nói gì được. Nhưng mà nếu em muốn quay lại bất kì lúc nào chị cũng rất hoan nghênh. Hôm nào qua chỗ chị lấy tiền công còn lại nhé!
- Em cảm ơn chị.

Chị Phương đồng ý một cách dễ dàng thế có chút kì lạ. Vy đã chuẩn bị tinh thần đợi bị chị vặn hỏi và thêm mấy lời từ chối khéo léo thế mà chẳng cần dùng đến. Không đơn giản chỉ có chuyện đó, chị còn không kể lại hay nói thêm câu nào về sự kiện kia. Cô có một cảm giác dường như đã xảy ra chuyện gì đó mà cô không biết. Đang đi qua đi lại trong phòng, mẹ cô gõ cửa:

- Vy ơi! Xuống hiệu thuốc mua ẹ lọ oxy già!
- Dạ vâng ạ!

.

.

.

Thành phố lúc lên đèn mang theo vẻ lung linh, khác hẳn vẻ ồn ào ban ngày. Dưới ánh đèn đường, Vy chậm rãi bước đi, cái bóng của cô in xuống vỉa hè tựa như một người bạn đang đồng hành cùng với cô. Ngày còn bé, cô thường hay đuổi theo cái bóng của chính mình, có những lúc không đuổi theo kịp mà tức tối mãi không thôi. Chẳng biết vì sao hôm nay cô như trở lại con người trẻ thơ, nhảy lò cò theo bóng đen trên mặt đất. Khi đến trước cổng nhà, Vy chợt nhớ đến có lần Việt cũng từng đứng chờ cô ở đây. Chờ đợi một người là cảm giác thế nào nhỉ? Có giống như lúc cô chờ bố đến đón về không? Cô nhận ra hình như những lần bọn họ gặp nhau đều là cậu chủ động, cô chưa một lần là người đi đến.

Khi đứng trước căn nhà ba tầng ở trong ngõ, Vy thật không biết bản thân mình làm sao nữa. Rõ ràng người muốn tránh mặt là cô, bây giờ người chạy đến trước nhà người ta cũng là cô. Vy đúng là một chính hợp của một con người đầy mâu thuẫn. Mấy cánh cửa sổ trong căn nhà đều không có ánh đèn, ngôi nhà chìm trong bóng tối, cách biệt với cảnh vật xung quanh. Cô đi đi lại lại trước cửa nhà, do dự muốn bấm chuông. Một bác gái đi dạo buổi tối ngang qua thấy cô gái trẻ như muốn tìm người thì tốt bụng hỏi thăm:

- Cháu đến tìm nhà cô Diệp hả?
- Dạ vâng, nhưng hình như không có ai ở nhà cả thì phải?
- Chắc là cô Diệp ở bệnh viện chưa về rồi. Sáng mai cháu hãy quay lại.
- Bệnh viện? Nhà cô ấy có ai bị ốm ạ?
- Nghe nói là thằng bé Việt bị đau ruột thừa. Tối hôm trước thấy xe cấp cứu đến trong ngõ ầm ỉ cả lên. Khổ thân thằng bé, hi vọng là nó ổn rồi.
- Đau ruột thừa? – Giọng Vy hơi run run. – Bác có biết là bạn ấy nằm ở bệnh viện nào không ạ? Cháu... cháu là bạn của Việt.
- Nghe nói là bệnh viện X, bác không rõ lắm, có lẽ ngày mai cháu quay lại là gặp cô Diệp mà hỏi.
- Cháu cảm ơn bác ạ.

12. Chương 12: Chương 12:

Bệnh viện X...

- Thôi, tôi không đi nữa có được không?

- Đã đến tận đây rồi mà còn đòi về, đi mau. Ngọc, nó không đi thì kéo lên.

Trong dòng người tấp nập qua lại ở tuyến bệnh viện trung ương nổi bật ba cô gái trẻ lôi lôi kéo kéo nhau trên tay còn cầm theo một túi cam và sữa đứng chuẩn bị đi thăm bệnh. Sau một hồi giằng co, một cô gái bị hai người còn lại kéo về phía khu hậu phẫu thuật. Số đếm trên bảng chờ thang máy nhích từng chút một, Vy lén lút trốn ra phía sau hai đứa bạn định chuồn êm ra cổng. Ngọc nhanh mắt giữ chặt lấy tay cô.

- Bà làm sao thế hả? Mất bao nhiêu công sức mới hỏi thăm được đến đây! – Ngọc quát lên.

- Tôi... tôi muốn về mà.

- Bà định làm rùa rụt đầu đến bao giờ nữa hả?

- Tôi cũng muốn rút lại lăm mà không có cái mai thôi. – Vy lẩm bầm. – Nhờ cậu ấy không muốn gặp tôi thì sao? Nhấn đến chục cái tin có trả lời lần nào đâu.

- Thế mới cần giáp mặt nói chuyện. Hôm nay nhất định có chuyện gì thì phải nói thẳng với nhau rồi về dẹp ngay cái kiểu mơ màng màng ấy đi nhé.

Bị hai đứa bạn đẩy đến trước cửa phòng bệnh, Vy do dự gơ tay lên nhưng lại không dám gõ. Cô quay lại nhìn Hà và Ngọc cầu cứu. Ngọc theo trường phái hành động, ngay lập tức cầm lấy tay cô gõ thật mạnh vào cửa. Chưa kịp để cô nhăn nhó, bên trong vọng ra tiếng dép loẹt xoẹt của người nào đó đi lại. Hà nhét bọc quà thăm bệnh vào tay cô rồi nó cùng Ngọc chạy biến, để lại một câu “Good luck!” rất đáng giận. Bất ngờ, người mở cửa là một ông già đầu tóc bạc trắng.

- Ô...

- Cháu đến tìm ai?

- Phòng này có ai tên là Việt không ạ? – Vy liếc nhìn vào bên trong, đây là phòng bệnh đôi. – Hình như cháu đi nhầm phòng.

- Việt hả? Có đấy, nhưng nó vừa với đi làm kiểm tra rồi, cháu vào trong ngồi chờ đi.

Ông lão tránh ra một bên để cô vào. Vy chưa bao giờ nằm viện cũng chưa từng đi thăm người khác, bệnh viện đối với cô vô cùng lạ lẫm. Trên tivi thường hay chiếu mấy cảnh bệnh nhân nằm chồng chéo nên cô cứ nghĩ bệnh viện vô cùng đáng sợ, không ngờ phòng bệnh lại thoáng mát thế này. Vy đặt túi quà lên chiếc tủ nhỏ cạnh giường, đôi mắt đảo quanh ngắm phòng. Ông lão nằm đối diện hạ tờ báo xuống, vô tình nhìn thấy mấy thứ cô đặt trên tủ.

- Cậu ấy mới mổ, vết thương chưa lành mà cháu lại mang cam đến?

- Dạ? Cam thì sao ạ? – Vy mờ mịt hỏi lại, cô không hề có kinh nghiệm trong những chuyện này, thường ngày nếu cô có bị ốm thì bố mẹ cũng chăm sóc ăn uống của cô.

- Vết mổ chưa lành mà ăn cam thì sẽ bị chảy nước vàng.

Nghe ông lão nói, mặt Vy nhăn lại thành cái bánh bao. Ăn cam sẽ chảy nước vàng? Cô mới nghe lần đầu đó, nhưng nhờ mang đến rồi, làm sao bây giờ? Nghĩ ngợi một lúc, cô bèn lôi hộp sữa trong túi quà ra để trên bàn còn đồng cam thì giấu dưới ghế đợi lát nữa mang về nhà. Mọi hành động của cô đều lọt vào mắt ông lão nằm đối diện, ông khẽ lắc đầu và lại tiếp tục chăm chú vào tờ báo. Không khí trong phòng lại chìm vào yên lặng, tiếng gió đập đập vào cửa sổ vang lên thanh thúy. Chờ mãi không thấy Việt về, cô buồn chán đi đi lại lại trong phòng. Ánh mắt nhanh chóng bị thu hút bởi tấm bảng theo dõi tình trạng cá nhân treo ở đầu giường Việt. Nét chữ lộn xộn trên đó viết tên cậu, có lẽ đúng là của cậu rồi. Mấy từ ngữ chuyên môn cô không hiểu nhưng vẫn có thể hiểu được vết thương của cậu đang tiến triển rất tốt. Vy vui vẻ đặt nó về chỗ cũ và ngồi lại trên ghế. Ngồi thêm một lúc nữa, dường như là do đêm qua đi ngủ muộn vì đấu tranh

tình thần cho chuyển thăm bệnh hay là vì trong phòng ẩm áp nên cơn buồn ngủ đang tấn công Vy một cách ngọt ngào. Cô gục đầu xuống giường, thiu thiu ngủ lúc nào không hay.

.

.

.

- Vết thương của em tiến triển rất tốt nhưng vẫn phải chú ý. Nếu không có gì thay đổi thì cuối tuần em có thể xuất viện được rồi!

- Cảm ơn bác sĩ ạ!

Bình thường đều là bác sĩ đến tận phòng bệnh kiểm tra tình trạng bệnh nhân, do hôm trước mẹ cậu muốn làm kiểm tra tổng quát nên Việt mới phải đi đến tận phòng trực. Nằm trong phòng cả một tuần khiến cơ thể như nổi meo, cậu cố ý đi chậm chậm, bác sĩ có nói đi dạo nhẹ nhàng cũng không ảnh hưởng đến vết mổ. Buổi tối hôm Việt đau ruột thừa phải nhập viện, chiếc điện thoại trong túi áo khoác sau đó cũng không cánh mà bay. Chưa có thời gian đi làm lại, theo đó một chút tin tức gì ở bên ngoài cậu cũng không hay. Việt cảm giác như mình sắp trở thành người tối cổ thật rồi. Không biết có ai gọi điện hay nhắn tin chuyện gì không? Không biết... Vy làm sao rồi? Cô ấy có biết cậu đang nằm viện không hay là vẫn buồn vì Tuấn? Cậu không dám hi vọng nhiều, chỉ mong cô dành một chút quan tâm đến cậu, một chút thôi cũng là đủ lắm rồi.

Việt đưa tay đẩy cửa phòng đi vào, đúng lúc gặp ông lão ở chung phòng đang muốn đi ra. Khi cậu định lên tiếng nói cái gì đó, ông đặt một ngón tay lên miệng.

- Suyt! Nói khẽ thôi, bạn cháu đang ngủ!

- Bạn cháu? – Cậu nghi ngờ nhìn vào trong phòng, đập vào mắt là tấm lưng của một cô gái mà cậu đang tâm tâm niệm niệm.

- Con bé ngủ say như thế chắc là mệt lắm. Thôi ông ra ngoài đi dạo một lúc, cháu vào đi.

Không để ý đến lời ông lão nói, Việt đang bị sự vui sướng nhấn chìm đến choáng váng. Cậu dụi dụi mắt mấy lần, xác định mình không có nhìn nhầm mới dám lại gần cô. Là Vy! Là cô ấy thật rồi! Nhưng sao cô ấy lại ở đây? Chẳng lẽ là vì nghe tin cậu nằm viện nên đặc biệt đến thăm? Sự xuất hiện của cô không còn nghi ngờ gì là một món quà lớn đối với cậu. Việt nghĩ rằng ông trời hình như thương cậu mới trải qua một cuộc phẫu thuật nên mang cô đến đây. Sự xuất hiện của cô giống như một cơn gió cuốn đi tất cả những ưu tư đang vướng mắc ở trong lòng và chứng tỏ đối với cô, cậu vẫn có một chỗ đứng nhất định, ít nhất trên cương vị của một người bạn. Cậu cứ nghĩ với tính cách của cô sẽ tránh mặt cậu bằng mọi cách, thật không ngờ!

Nhẹ nhàng ngồi lên trên giường, bỗng nhiên Việt va phải một cái túi gây nên tiếng sột soạt. Một tiếng động nhỏ đó làm người đang ngủ say lầm bầm không rõ tiếng, đầu dụi sâu hơn vào tấm đệm trên giường. Cậu nhận ra chiếc túi ở dưới ghế Vy đang ngồi đựng toàn cam, chắc là mua cho cậu đây mà. Đôi môi cậu cong thành một nụ cười, cậu rất muốn cười thật lớn nhưng sợ đánh thức cô. Gương mặt của Vy không phải là xinh xắn, miễn cưỡng chỉ được xem là thanh tú, lúc ngủ trông đặc biệt ngốc nghếch. Mà không, thực ra bình thường cô cũng đã rất ngốc nghếch rồi. Việt ghé sát mặt mình lại gần hơn, tay nhẹ nhàng vén sợi tóc lòa xòa trước mặt cô. Đôi mắt Vy khẽ động đậy, có lẽ cô đã muốn thức giấc.

- Công chúa ngủ trong rừng dậy rồi hả?

- Ô... - Vy dụi mắt, phát hiện cảnh vật xung quanh rất lạ lẫm.

- Cậu đến thăm bệnh mà lại lăn ra ngủ mà xem được sao? – Việt bông đùa. – Trên mắt còn dính ghèn kìa.

Theo phản xạ cộng thêm đầu óc không được tỉnh táo cho lắm, Vy cúi mặt xuống sờ tay lên mắt, phát hiện không có gì mới biết là mình bị lừa. Cô tức giận ngẩng đầu lên muốn mắng cậu, không ngờ chạm phải một cái nhìn khiến mặt cô đỏ lên. Cậu ấy... nhìn cô như vậy là sao? Việt bỗng chìa tay ra trước mặt cô.

- Cái gì?

Cậu không nói gì, vẫn tiếp tục chìa tay ra.

- Cậu muốn tiền hả? Mình không có tiền đâu.

- Quà đâu?

- À à.

Vy lấy hộp sữa đặt ở trên bàn đặt vào tay cậu.

- Còn nữa mà!

- Hết rồi, có hộp sữa đấy thôi.

- Thế túi cam dưới chân cậu là sao đây?

- Cái đó... lát nữa mình xách về sau, nhân tiện đi chợ luôn ấy mà.

- Có thật không đó? Sao mình không biết là cậu biết đi chợ nhỉ?

Bị cậu bóc mẽ, Vy xấu hổ vô cùng. Bố mẹ cô thường bảo cô giống con gà công nghiệp, chẳng biết làm việc nhà, làm cái gì cũng hỏng bét.

- Cậu đến đây mà mua mỗi một hộp sữa là được hả? Cái chỗ cam đó cũng phải đưa ỉnh!

- Cậu... thật là quá đáng. Mình đã mất thời gian đến thăm cậu rồi còn đòi hỏi cái gì nữa. Khó khăn lắm mới biết được cậu nằm ở đây, nhắn tin thì không thèm trả lời, cậu là làm sao vậy? – Vy thẹn quá hóa giận, cô gất lên.

- Tin nhắn? Điện thoại mình mất rồi, chưa kịp làm lại, cậu có nhắn ỉnh hả?

- Hừ!

- Mình xin lỗi, lần sau cậu nhắn nhất định mình sẽ tìm mọi cách trả lời.

- Cậu ăn cam thì vết thương sẽ chảy nước vàng. – Cô nhỏ giọng giải thích.

Việt không đáp lại, bỗng nhiên không khí giữa hai người chùng xuống. Không khí này là sao đây? Vy đưa mắt nhìn sang hai bên, không dám nhìn thẳng vào mắt cậu. Trước khi đến đây, Hà đã quán triệt tinh thần cho cô, hôm nay phải nói hết những gì cần nói, có lẽ đã đến lúc rồi.

- Cái đó... cậu...

- Sao?

- Hôm đó... bữa tiệc sinh nhật...

- Hôm đó thì sao?

Đã gợi ý đến thế rồi cậu còn không hiểu, Vy gấp đến mức sắp khóc. Rất muốn hỏi thẳng cậu nhưng để cô nói ra thành câu thì rất xấu hổ. Làm ơn đi mà, có gì khó hiểu đâu cơ chứ! Thấy hai tay cô xoắn xít lại với nhau, cậu dịu dàng gỡ chúng ra và nắm chặt lấy.

- Cậu đến đây, mình rất vui. – Việt ngừng lại. – Cậu muốn hỏi vì sao tối hôm đó mình hôn cậu? Chắc cậu cũng hiểu điều đó biểu thị cái gì rồi nhưng mình vẫn muốn nói thẳng. Đúng, mình thích cậu, rất thích, chắc cũng có thể nói là yêu rồi. Mình biết cậu nhất thời không thể chấp nhận nổi vì trong lòng cậu chỉ có Tuấn thôi. Mình không trách đâu! Tình cảm chẳng thể nào cưỡng ép được. Nhưng mình chỉ hi vọng cậu có thể chấp nhận mình như một người bạn, cho phép mình được quan tâm, được ở bên cậu thôi, được không?

Việt yên lặng chờ đợi câu trả lời của cậu. Cảm giác lúc này giống như tên tù nhân chờ đợi phán quyết của tòa án. Nếu được trắng án thì ngay lập tức sẽ được trả tự do còn ngược lại, họ sẽ bị phán tù chung thân. Câu trả lời của cô được sánh ngang với phán quyết của tòa án, liên quan đến số phận của một con người.

Bàn tay cô từ nãy giờ bị cậu nắm đang có xu hướng giãy dụa muốn buông ra, cậu vội siết chặt hơn. Thấy cậu kiên quyết, Vy cũng mặc kệ bởi vì cô đang rất rối. Bạn nghĩ một cô gái lần đầu tiên được tỏ tình thì sẽ có phản ứng như thế nào? Vui sướng sao? Không thể nào, chưa thể nói rằng cô thích Việt làm sao mà vui

nổi. Câu trả lời đã quá rõ ràng, cô không còn đường để trốn tránh nữa. Trước kia có thể dùng rất nhiều giải thiết để che đậy, tất cả đã trở thành vô ích bởi sự thật chỉ có duy nhất. Từng câu từng chữ Việt nói ra như câu thần chú thôi miên cô. Vy nhất thời lâm vào tình trạng hóa đá. Tình cảm của cậu dành cho cô chân thành đến thế, cô rất sợ mình không gánh vác nổi. Cô là người hiểu ra hơn ai hết đơn phương thích một người đau khổ đến thế nào. Cô thật sự không muốn câu trả lời của mình làm tổn thương cậu, bởi vì để tâm nên trách nhiệm càng nặng nề hơn. Thấy Vy mãi không có phản ứng gì, Việt thở dài, buông tay cô ra, bộ dáng đầy vẻ thất vọng.

- Đồng ý khó đến thế sao? – Việt nói khẽ.

- Không... không phải mà. Mình... mình...

Đúng lúc này, tiếng mở cửa vang lên. Mẹ Việt cầm theo một túi đồ đẩy cửa bước vào. Bà đứng lại, mắt chớp chớp hướng về phía hai người đang ngồi trong phòng.

- Mẹ đến rồi à?

- Cháu... chào bác.

- Cháu đến thăm Việt hả? – Bà đặt túi đồ xuống đất. – Cảm ơn cháu nhé!

- Cháu... có việc phải về trước đây ạ. Cháu chào bác.

Nói rồi, Vy chạy ra cửa, biến mất như làn khói. Mẹ Việt lấy làm lạ, bà có phải ôn thần đâu mà trốn nhanh thế? Việt nhận ra mẹ đang nhìn mình với ánh mắt đầy hiếu kỳ, cậu làm ngơ xem như không thấy.

- Túi cam này là của cô bé kia hả?

- Dạ!

- À... - Mẹ cậu kéo dài giọng. – Mang cả cam đến, chu đáo nhỉ?

13. Chương 13: Chương 13:

- Bình thường ai đi thăm bệnh mà chẳng mang cam đến ạ?

- Con trai lớn ghê, bây giờ còn có cả người mang cam đến thăm cơ đấy!

- Mẹ này! Cậu ấy da mặt mỏng lắm, lần sau đừng có mà như thế nữa kéo cậu ấy không chịu đến nữa đâu!

- Ô cái thằng này, mẹ có làm cái gì đâu!

- Thôi con không nói với mẹ nữa!

Việt bước xuống giường, không nói gì nữa, bộ dáng tức giận với trò đùa dai của mẹ. Đúng lúc đó, ông lão nằm cùng phòng tản bộ cũng trở về, hai mẹ con trò chuyện với ông đàm ba câu, tạm gác lại đề tài về Vy. Mẹ Việt tuy đã lớn tuổi nhưng cả tính tình lẫn bề ngoài đều rất trẻ trung, nhiều lúc làm cho cậu có cảm giác mình đang ở cùng với một người bạn vậy. Bà âm thầm nhớ kĩ cô bé vừa mới đến, trực giác mách bảo bà, cô bé ấy rất đặc biệt với Việt.

Không biết là cậu biết quá rõ tính cách của Vy hay là vì ngẫu nhiên trùng hợp mà kể từ ngày hôm ấy đến tận khi cậu xuất viện, Vy vẫn không hề xuất hiện. Điện thoại mới mẹ đã giúp cậu mua rồi, gửi cho cô mấy tin nhắn vẫn không thấy được hồi âm, cậu chỉ biết cười khổ. Cái cô bé này, có cần phải ghi hận lâu như thế không? Lần trước cậu không trả lời tin nhắn thì lần này cô hồi đáp lại y hệt. Vy luôn là người có khả năng làm cho cậu tức giận mà không tìm được chỗ phát tác.

- Việt ơi, mới về đến nhà mà còn đi đâu thế? – Mẹ cậu từ bếp đi ra.

- Con ra ngoài một chút, rất nhanh sẽ về thôi ạ.

Mẹ cậu đứng ở cổng nhà, nhìn theo cái dáng đi bộ chầm chậm của con trai. Gần đây bà cũng cảm nhận được những thay đổi trong tâm lý của Việt, bà cũng đoán được ít nhiều. Nếu có dịp, bà muốn mời cô bé đó đến nhà ăn cơm một lần cho biết.

Cánh cổng nhà Vy đóng cửa im lìm, nhưng Việt nghĩ hôm nay là chủ nhật, có lẽ cô ấy sẽ ở nhà. Cậu lôi điện thoại từ trong túi ra, gọi vào số điện thoại của cô. Lần thứ nhất, sau một tràng dài tiếng tút, cuộc gọi kết thúc mà không có người nhắc. Gọi đến lần thứ ba, đầu dây bên kia mới có người nghe máy. Giọng Vy dè dặt vang lên:

- Alo?

- Mình đây! Cậu có ở nhà không?

- ...

- Mình đang ở dưới nhà cậu, cậu xuống đây đi, mình chờ đó!

Vy cầm điện thoại, chạy đến bên cửa sổ, kéo rèm cửa ra. Từ trên tầng nhìn xuống qua cánh cửa kính, cô thấy Việt đang đứng trước cổng nhà, hai tay rút túi quần. Cô cắn môi, thật sự rất không muốn xuống đó nhưng trời lạnh... cậu là bệnh nhân nữa, như thế thật không hay, phải không? Như cảm ứng được ánh mắt của Vy, Việt ngẩng đầu lên, nhìn thấy cô đang thò mặt ra, mỉm cười vầy vầy. Bị bắt gặp, cô rút đầu lại, ngồi bệt xuống sàn nhà để trốn. Hành động trẻ con của cô làm người đứng dưới bật cười, cậu muốn trốn còn phải đợi xem mình có đồng ý không nữa!

Một lúc sau, cánh cửa nhà mở ra, Vy xuất hiện, trên mặt đầy vẻ bất đắc dĩ. Cô mở hé cánh cổng, giọng dè dặt hỏi:

- Cậu không khỏe sao còn đứng dưới này làm gì?

- Cậu cũng biết là mình không khỏe hả? Còn lẽ mề mới xuống đây! Ra đây đi!

Nghe thấy ý trách móc trong câu nói của Việt, cô cúi mặt xuống đất, di di bàn chân như thể ở dưới đó có cái gì rất thú vị. Mặc cho cậu vầy như thế nào, hai tay cô bám lấy cái cổng, mân mê như thể rất chăm chú. Bộ dáng dả diêu của cô làm cậu thật hết cách, cậu chủ động tiến lại, mở toang cánh cổng mà cô đang nắm, kéo tay cô đến trước mặt mình. Cơ thể thì đã ở trước mặt cậu nhưng gương mặt vẫn cúi gằm xuống lảng tránh. Cái tính cách này của cô đôi khi làm người khác tức giận mà chẳng thể phát hỏa ra với cô.

- Cứ nghĩ nếu nói rõ với cậu thì cả hai có thể thoải mái hơn nhưng xem ra, ngược lại khiến cậu tránh mặt mình luôn rồi. – Việt thở dài.

- Mình...

- Mình đã nói từ đầu rồi mà, cậu không cần thiết phải thấy gánh nặng, tình cảm của mình sẽ không ảnh hưởng đến tình bạn giữa chúng ta. Hãy cứ coi mình như một người bạn bình thường của cậu được không? Nếu không thành đôi thì chúng ta vẫn là bạn mà! Mình sẽ không vội vàng đâu, mình sẽ chờ đến lúc cậu sẵn sàng. Từ nay đến lúc ấy, đừng tránh mặt mình mà, được không?

Giọng điệu của Việt mang theo sự cầu xin tha thiết, Vy cũng không phải là sắt đá gì, vả lại cô rất dễ mềm lòng. Cậu ấy đã hạ mình như thế rồi, mày nhấn tâm sao hả Vy? Do dự một lúc, cô gật đầu. Lúc này, cậu mới thở phào nhẹ nhõm. Để cho cô ngốc này chấp nhận nói dễ thì dễ nhưng khó thì cũng rất khó. Việt bỗng nhiên ôm lấy Vy, hai tay kéo gần lại khoảng cách của cả hai. Vì quá đột ngột, Vy không kịp phản ứng nhưng nhanh chóng giãy dụa muốn thoát ra.

- Cho mình ôm cậu một cái được không? Chỉ ba mươi giây thôi, ba mươi giây thôi!

Hơi thở của Việt phả vào cổ cô nhộn nhạo. Dù sao cũng không thể thắng được sức lực của cậu, cô đành thuận theo, ngoan ngoãn để cậu ôm. Việt mỉm cười, tận hưởng cảm giác dễ chịu dù ngắn ngủi nhưng lại rất đáng quý. Ba mươi giây nhanh chóng trôi qua, cái ôm của cậu vẫn không có dấu hiệu kết thúc, cô giãy dụa thêm lần nữa tỏ ý kháng nghị. Cậu ấy lại được voi đòi tiên đấy à? Bảo ba mươi giây mà sao lâu vậy? Đã mấy lần ba mươi giây trôi qua rồi? Trong lúc phản kháng, tay Vy vô tình chạm vào vết mổ trên bụng Việt. Bị đau, cậu đành buông cô ra.

- A!

- Ôi, ôi mình xin lỗi. Cậu có sao không? Bị đụng trúng rồi đúng không? Để mình xem!

- Không sao... có hơi đau một chút!

- Có phải chạm vào vết thương rồi không? Mình xin lỗi.

Vy nhận ra gương mặt của Việt có tái đi một chút, có lẽ đang cắn răng chịu đựng cơn đau. Cô biết là mình đụng vào không nhẹ, cả người cậu cứ lắc đảo không đứng vững.

- Mình xin lỗi. Để mình... để mình đưa cậu về nhà nhé.

- Mình không sao mà, cậu đừng lo. – Việt cố gắng mỉm cười. – Mình nói thật đấy!

Quay vào khóa cửa nhà, Vy đỡ lấy một tay Việt, cẩn thận dìu cậu trở về nhà. Cô biết với sức lực của mình không thể nào đỡ nổi cậu, chỉ là cậu đang gắng gượng mà thôi. Chưa bao giờ cô cảm thấy mình vô dụng như lúc này, đã vô dụng lại còn rắc rối nữa. Ôm một cái thì chẳng mất đi tí thịt nào, sao cô cứ phải cố chấp đến vậy? Vết thương của cậu ấy có rách ra thì tất cả cũng tại mày thôi!

Hai bóng dáng đi xiêu xiêu vẹo vẹo cuối cùng cũng đến trước cửa nhà Việt. Mẹ cậu đang vứt rác ở ngoài cổng nhìn Việt đang tựa sát vào cô bé bên cạnh, sắc mặt hơi tệ, bà hỏi:

- Ô sao lại thế này rồi?

- Không sao ạ! – Việt đáp trước. – Bạn ấy lo quá nên mới đỡ con về thôi. Chuyện bé xé ra to ấy mà!

- Cháu chào bác ạ! Cháu....

- Thôi, không sao mà tốt rồi, hai đứa vào nhà đi.

- Mẹ, để con lên trên thay quần áo đã nhé!

Cậu không dám nhờ mẹ kiểm tra vết thương trước mặt cô, sợ cô lại áy náy nên đành tìm cớ lẩn lên trên phòng, hi vọng không chảy máu.

- Cháu ngồi đi!

- Dạ, cháu cảm ơn bác.

Mẹ Việt mời Vy ngồi xuống. Cậu còn đi được chứng tỏ không có vấn đề gì lớn, bà nghĩ Việt muốn bà ở lại cùng cô bé này hơn là lên với cậu. Ngồi đối diện với mẹ Việt, Vy yên lặng cúi mặt không biết nói gì. Cô không giỏi nói chuyện, nhất là đối với người lớn, nhất là đối với ánh mắt như tia laser đang quét cả người mình từ trên xuống dưới. Ánh mắt đó như tạo ra một áp lực vô hình khiến cô thở cũng không dám.

- Cháu tên là gì?

- Dạ cháu tên là Tường Vy ạ!

- Ô, tên đẹp đấy! Bác là mẹ Việt, cháu có thể gọi bác là bác Diệp. – Bà đầy cốc nước trước mặt cô. – Uống đi cháu.

- Cháu cảm ơn ạ.

- Cháu là bạn học cùng với Việt hả?

- Dạ, cháu học cùng lớp với bạn ấy năm cấp ba ạ.

- Cấp ba? Thế bây giờ cháu học trường gì?

- Cháu học ở Đại học Ngoại ngữ ạ.

Vy cầm cốc nước, xoay xoay liên tục. Mẹ Việt giống hệt mẹ cô, cả hai người đều mắc một bệnh chung đó là khi hỏi về ai thì hỏi tới tấp như thể đang điều tra hộ tịch cả nhà người ta. Cô biết mẹ cậu còn muốn hỏi rất nhiều nên ngoan ngoãn trả lời từng câu một. Sự rụt rè, bối rối của cô tất cả bà đều nhìn thấy. Nhất thì có thể sửa được, cứ trò chuyện thêm một lúc cô bé sẽ quen thôi.

- Nhà cháu ở gần đây à? Sao bác chưa gặp bao giờ nhỉ?

- Chắc là do cháu ít ra ngoài, với lại cuối tuần nhà cháu hay về quê thăm ông bà.

- Nói như vậy là hôm nay có mình cháu ở nhà thôi hả?

- Dạ...

- Vậy thì ở lại nhà bác ăn cơm đi, dù sao cũng đã đến trưa rồi, bác sắp nấu xong rồi.

- Cháu...

- Đừng ngại, cứ ở lại đi, dù sao có hai mẹ con ăn với nhau rất buồn. Cháu mà còn từ chối nữa thì là không nể mặt bác rồi.

Mẹ Việt nói xong câu đó thì xem như “trận đấu” đã có quyết định. Vy muốn tự cắn lưỡi mình, cái đồ dài lưỡi, tự nhiên nói những điều không nên nói! Mẹ cậu đứng dậy, đi vào bếp lịch kịch làm gì đó. Cô ngồi ở ngoài mà như đang ngồi trên đồng lửa, để mẹ cậu một mình nấu ăn thì không phải phép. Rốt cuộc cô đứng dậy, theo chân bà vào trong bếp giúp đỡ.

- Bác ơi, để cháu giúp bác nấu ăn nhé! Đã ở lại ăn rồi mà không giúp gì, cháu rất ngại.

- Được rồi, vậy cháu rửa hộ bác mấy cái bát ở kia là được.

- Dạ vâng ạ.

- Ôi, chết rồi, hết bột nêm rồi, cháu ở nhà trông giúp bác nồi canh, bác chạy đi mua cái đã nhé.

Vy đứng trước chậu rửa bát, cẩn thận rửa từng cái một, cô không để tâm đến việc đang làm nên nước văng tung tóe. Những suy nghĩ trong đầu cô ngổn ngang như mối tơ vò, không biết đâu là nút thắt cần tháo gỡ. Cô cứ mơ mơ màng màng, đến giờ không tin nổi là mình đang thực sự đứng ở trong nhà cậu, sắp ăn chung một bàn với mẹ con cậu. Cảm giác khi phát hiện có người yêu thầm mình là thế này sao? Chẳng chân thực một chút nào cả, bảo cô làm gì mới tốt đây? Không để ý bàn tay đang dính đầy bột xà phòng, Vy đưa tay lên mặt, véo mạnh một cái. Đau! Vậy là cô không mơ rồi!

Ở trên phòng, Việt vén áo lên, gỡ tấm gạc trên bụng ra để kiểm tra. May mắn, vết mổ không có vấn đề gì lớn, bên ngoài rỉ ra một chút tơ máu, xử lý sạch là xong. Cậu cẩn thận với lấy cái lọ để trên bàn, nhẹ nhàng sát trùng và băng lại như cũ. Sau khi thay một bộ quần áo khác, cậu nhanh chóng đi xuống, tránh để cô bị mẹ “hỏi cung”. Xuống phòng khách không thấy ai ngồi, cậu tò mò đi vào trong bếp. Đập vào mắt là cảnh Vy đang đứng bên tủ bếp, cầm dao định cắt dưa chuột. Hình như cô không hề để tâm chút nào, ngờ ngợ cầm con dao cắt xuống.

- Ấy, để mình làm cho!

Việt đặt tay lên con dao, ngăn cản đường cắt, đẩy cô đứng sang một bên.

- Để mình làm cho. Mình không muốn ăn dưa chuột dính máu đâu.

Vy mờ mịt nhìn người vừa giành lấy con dao trong tay mình. Cho đến khi cô nhìn thấy một vết cắt thủng trên găng tay nilong đang đeo mới giật mình tỉnh lại. Cũng may cậu xuống kịp thời, nếu không vết cắt kia đã để lại hậu quả “sâu sắc” trên ngón tay cô rồi. Mới nghĩ đến đã thấy sợ hãi! Tâm trí cô nhờ đó hạ cánh xuống mặt đất, mối tơ vò trong đầu bị sự hoảng sợ dẹp sang một bên.

- Cậu ở lại ăn cơm hả? Là mẹ mình bảo đúng không?

- Ừ, là bác bảo mình ở lại.

- Aizzz, xin lỗi nhé, lại làm phiền cậu rồi.

- Có gì đâu, mình cũng được lợi mà. À đúng rồi, vết thương có làm sao không?

- Không có gì, thay băng là ổn rồi.

- Cậu ngồi xuống đi! – Cô kéo cậu ngồi vào cái bàn ở trong bếp. – Để đó mình dọn, mình không vô dụng đến độ không làm được gì đâu.

Việt rửa tay, nghe lời cô ngồi xuống cạnh chiếc bàn ăn gần đó. Cô cúi mặt, cậu không nhìn rõ biểu tình, chẳng biết là đang vui hay đang buồn nữa. Nhất thời trong phòng bếp, một mảnh yên lặng, chỉ có tiếng lạch cạch của cô đang bận rộn dọn dẹp. Cái không khí này là thế nào vậy?

- Cậu... đang giận mình hả?

- Không có. Sao cậu lại nói thế?
- Vậy vì sao không nói gì cả?
- Minh... thì nói cái gì bây giờ?

Tiếng mở cửa lạch lạch, mẹ Việt về đến nơi, cậu nuốt những lời định nói lại vào trong bụng. Thôi vậy, cũng không thể nào gấp gáp được.

14. Chương 14: Chương 14:

Ngồi trong lớp học, điện thoại trong tay Vy rung lên liên tục, không cần nhìn cũng biết là ai đang gọi. Cô nóng ruột nhìn thầy giáo đi đi lại lại trên bảng, miệng vẫn tiếp tục bài giảng. Chuông giải lao đã reo lên mà thầy không hề có dấu hiệu dừng lại, cô nhẹ nhàng vờ hết sách vở vào trong cặp, xong việc mắt lại tiếp tục nhìn theo quỹ đạo chuyển động của thầy giáo. Thấy thầy giáo không có dấu hiệu dừng lại, cô nhấp nhồm không yên, trong lòng cầu mong thầy thương tình cô mà cho cả lớp giải lao.

- Được rồi, chúng ta sẽ tiếp tục sao giờ giải lao.

Nhấp nhồm cả buổi chính là để chờ câu nói này, giống như tù binh vừa được giải thoát, Vy chạy như bay ra ngoài cửa. Lạch bạch ra đến bãi đỗ xe, Hà đã đứng chờ cô, dường như là còn nhăn nhó vì phải đứng rất lâu.

- Bà làm cái gì mà lè mề thế hả?
- Thầy có ra đâu mà trốn, tôi chạy thực mạng ra đây này. – Vy thở hổn hển. – Ngọc đâu rồi?
- Nó có chịu trốn đâu, kệ đi, bọn mình cứ đi ra trước đi.
- Ê, mũ bảo hiểm của tôi đâu? – Lúc Hà nổ máy, Vy chợt nhớ ra một chi tiết quan trọng.
- Chết, mang có một mũ thôi.
- Đi mà không có mũ bảo hiểm là công an phạt đấy, làm nào bây giờ?

Vy và Hà nhìn xung quanh xem có thể tìm cách gì không. Hà bảo Vy đi mượn tạm bác bảo vệ nhưng cô nhớ lần trước cũng từng mượn một lần, bác ấy không có thì biết làm thế nào được. Nhìn thấy các xe khác treo đầy mũ bảo hiểm, cô đột nhiên “thèm muốn” không thôi, bây giờ mới thấy cái mũ bảo hiểm nó quý giá nhường nào.

- Hay... mượn tạm xe bên cạnh đi này, người ta để mũ ngay ở ngoài đó. – Hà gõ gõ lên đầu xe đầy vẻ suy tư. Cả rừng mũ ở đây không mượn thì có lỗi với bản thân quá.
- Mượn tạm á? Như thế có được không? Giống ăn trộm quá đi à!
- Ăn trộm đâu mà ăn trộm! Đằng nào cũng chưa tan học, chỉ cần đến trước giờ về, trả lại chỗ cũ chẳng ai phát hiện ra đâu.

Vy vốn nhất gan, chẳng dám làm những trò “mượn tạm” thế này, cô đứng phân vân không thôi. Trong lúc cô đang lưỡng lự, Hà nhanh tay lấy cái mũ bảo hiểm của xe bên cạnh đưa ra cho cô.

- Không được mà!
- Bà không đội thì tôi đội. – Hà tháo mũ trên đầu ra đưa cho Vy. – Lặng nhắng quá đi mất. Đi nhanh về nhanh còn trả người ta.

Hết cách, Vy đành phải nghe lời Hà. Hai đứa đi xe máy đến một hàng ăn vặt cách trường không xa. Nghe mùi thịt nướng thơm nức mũi, cô mới cảm thấy bỏ công trốn học ra đây ăn. Ngồi trong giờ mà cô cứ nghĩ đến xiên thịt nướng này mà không thể nào tập trung được. Quán ăn vặt này rất đông khách, với tiêu chí vừa rẻ vừa ngon, khách hàng quen thuộc ở đây đa phần là học sinh, sinh viên. Hà và Vy ngồi xuống một cái bàn trống, trong lúc chờ đợi thịt nướng được mang ra thì ngồi tán gẫu.

- Bà sướng nha! – Hà tùm tùm cười.
- Sướng cái gì cơ?

- Thì Việt đó, hết được người ta tỏ tình rồi lại được mẹ người ta mời cơm thì chả sướng à?
- Sướng cái nỗi gì chứ! Bà không biết thì thôi, hôm đó ngồi ăn mà như cực hình tra tấn luôn.
- Cực hình tra tấn? Bà đùa à?

.

.

.

Quả thực để so sánh với cực hình tra tấn thì không đúng nhưng bữa cơm hôm đó cũng gần gần như vậy rồi. Lúc mẹ Việt trở về, thấy cậu ngồi cùng cô trong bếp thì đuổi cả hai ra ngoài ngồi chơi. Bà nhìn bộ dáng của Vy là biết cô không hay vào bếp, ở lại chỉ để vướng chân của bà. Rán nốt mấy quả trứng mới mua về, bữa cơm đã sẵn sàng. Ba người ngồi quây quần bên mâm cơm. Trước ánh mắt nhìn chăm chú của mẹ Việt, Vy ngồi khép nép, vô cùng không thoải mái. Cô biết tướng ăn của mình không được tốt, theo như bạn bè thường bảo, nhìn cô ai cũng nghĩ là thực nữ đến khi ngồi ăn với cô thì mới chính thức được mở rộng tầm mắt.

- Ăn nhiều vào nhé, không biết cơm có hợp khẩu vị cháu không. Tay nghề của bác không được tốt lắm.
- Dạ, không sao đâu ạ. Cháu thấy ngon lắm rồi ạ.
- Ăn cá đi này, con cá này tươi lắm, sáng sớm bác đi chợ nó còn giãy trong chậu đấy.
- Bác cứ để đó, cháu tự ăn được ạ.

Trong bữa cơm, mẹ cậu liên tục gấp thức ăn cho cô, đặc biệt là món cá. Sức ăn của Vy khá yếu, bình thường ở nhà cũng chỉ ăn một bát, thêm nữa là cô không thích mùi tanh của cá nhưng mẹ cậu đã gấp vào bát, cô không thể nào không ăn. Ngược lại làm bà nghĩ cô thích cá nên lại càng nhiệt tình hơn, cô bị kích thích rồi! Khó khăn lắm mới ăn hết được một bát cơm, Vy vừa đặt nó xuống, mẹ cậu cau mày, nói:

- Cháu không ăn nữa à? Ăn ít thế thôi sao?
- Cháu no rồi ạ.
- Hay là bác làm không hợp khẩu vị?
- Không phải ạ, ở nhà cháu cũng ăn có một bát cơm thôi.
- Ăn ít thế lấy đâu ra sức khỏe, ăn nữa đi. Thằng Việt nhà bác bình thường phải ăn ít nhất là ba bát cơm thế này, cháu là con gái thì cũng phải ăn hai bát.

Không để cô từ chối, mẹ Việt cầm bát cô lên, tiếp tục múc thêm một bát nữa. Vy nhìn cơm chất đầy trong bát mà rơi lệ trong lòng. Ở nhà, nếu không ăn hết có thể nhờ bố mẹ ăn hộ hoặc đổ đi nhưng đây là nhà người ta, không ai ăn hộ cô cũng không thể đổ đi được. Cô chậm chạp ăn từng miếng nhỏ, cái mùi tanh từ dưới bụng ợ lên thật kinh khủng. Cô có cảm giác có con cá cứ đang nhảy múa trong bụng cô, khiêu khích cô đến toát mồ hôi lạnh.

- Mẹ, con cũng muốn ăn cơm mà! – Việt chìa cái bát cháo vừa mới ăn hết ra.
- Con mới xuất viện, phải ăn cháo một tuần, cơm chưa được ăn.
- Mẹ làm nhiều thế muốn trêu người con à?
- Nếu đói thì đợi mẹ ra đầu ngõ mua cháo dinh dưỡng à ăn.

Mẹ Việt đứng dậy, cầm theo một cái bát to đi ra ngoài ngõ. Bà vừa đóng cửa nhà lại, Vy liền đặt cái thìa trong tay xuống, thở dốc vuốt bụng.

- No lắm hả?
- Ừ, muốn nứt cả bụng ra rồi đây này!
- Mẹ mình là thế đấy, cậu thông cảm.

Không có mặt mẹ cậu ở đây, cô thoải mái ợ to một tiếng, cảm thấy bụng đã nhẹ nhõm phần nào. Bát cơm còn nhiều như thế, phải ăn đến bao giờ đây? Vy vượt bụng, ăn nữa thì nôn cả ra mất. Cô chậm chạp lấy thìa gầy gầy miếng cơm trong bát thử dài đầy chán nản.

- Để mình ăn hộ cho. – Việt lấy bát cơm của cô, tự nhiên cầm thìa xúc ăn.

- Ô, cậu làm cái gì vậy? Mẹ cậu bảo không được ăn cơm mà. – Quan trọng hơn đó là cái bát của cô!

- Không sao đâu, mình đã hỏi bác sĩ trước khi về rồi, chỉ cần không ăn quá nhiều dầu mỡ là được rồi, ăn một bát thế này chẳng nhầm nhò gì đâu.

- Nhưng...

- Đằng nào cậu cũng không ăn hết, mình thì đang thèm, một công đôi chuyện còn gì?

Cậu nói quá hợp lý nên cô chẳng còn chỗ nào để cãi nữa, đành để cậu ăn hộ mình. Việt ăn có vẻ rất ngon lành, có lẽ ở trong bệnh viện ăn cháo lâu quá nên thèm cơm. Một lúc sau, bát cơm vơi đến đáy, mẹ Việt cũng mở cửa vào nhà. Cô vội lấy lại cái bát để ở trước mặt mình.

- Về rồi đây, cháo đây này.

- Con không ăn nữa đâu. – Việt lắc đầu. – Mẹ cứ để cháo trong tủ lạnh, chiều con hâm lại ăn là được.

- Sao thế? Lúc này đói còn đòi ăn cơm cơ mà?

- Con ăn cháo ngán lắm rồi, đói cũng thế cả thôi.

Mẹ cậu không nghi ngờ gì cả, ngồi xuống tiếp tục bữa ăn. Vy lén lút nhìn Việt, dùng khẩu hình miệng nói câu cảm ơn. Sau bữa cơm, Vy xin phép đi về trước. Chân trước vừa ra khỏi cửa, chân sau đã chạy biến về nhà. Đúng là mẹ cậu chẳng làm gì cả nhưng vẫn tạo cho cô một áp lực vô hình khiến các dây thần kinh của cô căng lên như dây đàn. Nhưng cô lơ mơ nhận ra, sự bất khoan của cô đối với Việt cũng nhờ đó mà xóa nhòa đi phần nào.

.

.

.

- Được, tôi duyệt thẳng Việt đó rồi đấy!

- Hừ...

- Tốt với bà thế còn gì nữa? Tôi hỏi thật, thế rốt cuộc hai đứa bây giờ là quan hệ gì thế hả?

- Vẫn là bạn thôi.

- Tình thì cũng tỏ rồi, còn đòi bạn bè cái nỗi gì nữa?

- Không là bạn bè thì là cái gì, thú thực trong lòng mình cũng đang rất rối, tạm thời không muốn nghĩ đến chuyện tình cảm. Kệ đi tới đâu hay tới đó mà! – Vy lấy xiên thịt chọc chọc vào cái đĩa. – Thực ra tôi cảm thấy mình chưa sẵn sàng thôi. Sau vụ của Tuấn, tôi chẳng muốn nghĩ ngợi gì nhiều cả. Tuy chưa sâu sắc đến tình yêu nhưng ít nhiều cũng ảnh hưởng đến tâm tình của tôi.

- Aizz, ai rồi cũng trải qua quãng thời gian như thế. Bà nên cảm thấy may mắn vì ít nhất thừa lúc chưa kịp để nó trở thành sâu sắc thì đã cắt đứt rồi.

- Ủ, tôi cũng nghĩ vậy. Thôi, không nói chuyện đó nữa, tôi vừa nghe một tin sốt dẻo đó!

- Tin gì?

- Bà nhớ anh Minh Tùng không? Cái anh mà học giỏi, được học bổng tiến sĩ toàn phần ở bên Mỹ ấy.

- Nhớ! – Mắt Hà sáng rỡ lên. – Sao sao?

- Anh ấy sắp có một buổi giao lưu với sinh viên đại học Bách khoa Hà Nội đó!

- Cái gì?
 - Là thật đó! Nhưng mà hình như chỉ có sinh viên trong trường mới được đi thôi bà ạ. Buồn mất năm phút!
 - Hơ, bà quên là thằng Việt nhà bà cũng là sinh viên trong trường à? Hỏi nó xem, biết đâu nó có cách cho bà đi.
 - Ừ nhỉ, bà nhắc mới nhớ. Thế bà không muốn đi à? Sáng chủ nhật đó!
 - Ôi, nếu được thì tôi đã đi rồi, hôm ấy tôi bị lớp phái đi tham dự cái gì mà phòng chống khủng bố rồi.
- Ngồi tán gẫu mới được có một lúc mà thời gian cứ trôi vèo vèo, lúc nhìn đồng hồ thì chỉ còn cách thời gian tan học mười phút, hai đứa đứng dậy và ra về. Về đến nơi, Vy mới nhớ ra chuyện “mượn tạm” mũ bảo hiểm của người ta. Hiểu tính con bạn nhất không dám làm, Hà đành một mình cầm chiếc mũ đi vào trong nhà xe. Quan sát một vòng không thấy chủ nhân của chiếc xe đâu, cô nhẹ nhàng đặt chiếc mũ về chỗ cũ và nhẹ nhõm coi như xong chuyện, còn định bụng đi ra mừng Vy chỉ biết lo lắng thừa thãi. Đúng lúc cô quay mặt đi, có người đột nhiên nói:
- Thì ra là cậu lấy mũ của tôi!
 - Hi... - Nói trước bước không qua, cô cười cười giả lả quay lại mới nhận ra chủ nhân của cái mũ mà cô đã “mượn tạm” không ai khác là Khánh.
 - Cậu cũng giỏi thật đấy Hà ạ, làm tôi tìm từ nãy đến giờ!
 - Xin lỗi, nhưng mà dù sao tôi cũng trả lại rồi, cậu bỏ qua cho tôi nhé!
 - Bỏ qua? Sao cậu nói dễ nghe thế hả? Cậu có biết là vì cái trò của cậu làm tôi bực mình từ nãy đến giờ không hả?
 - Thế cậu muốn thế nào nữa! – Hà cũng bị thái độ của Khánh chọc tức. Cô cũng đã hạ giọng rồi, cũng đã xin lỗi rồi mà cậu ta còn tỏ thái độ như thế cô là kẻ trộm thật vậy. Có kẻ trộm nào lấy cắp của người ta một lúc rồi trả lại như cô không?
 - Đã mắc lỗi mà còn nói cứng?
 - Lỗi cũng xin rồi, cậu còn muốn cái gì?
 - Cậu...
- Giọng nói của Khánh đầy vẻ tức giận. Cũng phải thôi, đột nhiên cái mũ bảo hiểm không cánh mà bay đẩy cậu vào tình huống không biết xoay sở thế nào, sau đó lại phát hiện người lấy là bạn cùng lớp mà cậu ta lại tỏ ra không có gì nữa chứ! Bác bảo vệ thấy hai cô cậu sinh viên đứng bên trong nhà xe nói qua nói lại, đi vào can thiệp.
- Cháu tìm được mũ rồi hả? – Thì ra bác cũng biết chuyện này. – Là cô gái này lấy?

15. Chương 15: Chương 15:

- Dạ không, là cháu cho bạn ấy mượn mà quên mất thôi ạ.
- Bác bảo vệ nhìn hai đứa đầy vẻ nghi ngờ nhưng chủ nhân đã nói thế, bác là người ngoài không đến lượt xen vào. Hà không ngờ hai người đang cãi nhau như thế mà Khánh vẫn nói giúp cô, nhỏ giọng lại tiếp tục xin lỗi:
- Mình xin lỗi!
 - Hừ, chuyện này chưa xong đâu. Cậu cứ chờ đấy.
 - Chờ thì chờ ai sợ ai!
- Hà tức giận ném lại một câu rồi chạy thẳng ra ngoài bãi đỗ xe. Vy nhìn vẻ mặt đỏ bừng bừng của cô bạn khi trở lại, cô mở to mắt đầy ngạc nhiên.

- Sao vậy?
 - Tức chết đi được ấy! Hôm nay là ngày gì mà xui thế không biết! Bà có biết cái mũ đó là của ai không?
 - Ai?
 - Là thằng Khánh đó! Tức chết tôi, đã xin lỗi nó rồi còn mắng nhiếc tôi như thật ấy! Bà không thấy cái bản mặt của nó lúc đó đâu, nghĩ lại tôi chỉ muốn lao vào bóp chết nó thôi.
 - Thôi, hạ hỏa đi, dù sao người sai cũng là bọn mình. Bà chơi với con Ngọc quá rồi mạnh động giống nó rồi. Ai đi đà phật, thiện tai, thiện tai!
- Buổi học cuối cùng tan rã trong không vui. Trận cãi nhau đó trở thành khúc nhạc đệm trước khi kì nghỉ tết mà bao nhiêu người mong chờ đến. Đối với Vy, cô còn đặc biệt trông ngóng ngày đặc biệt kia nữa. Mong rằng cơ hội được nhìn thấy thần tượng bao lâu cô sẽ không phải bỏ lỡ. Chuẩn bị hết những lời năn nỉ, xin xỏ, cô nhắc máy gọi cho Việt.
- Alo?
 - Vy đây.
 - Ủ? Có chuyện gì hả?
 - Mình muốn hỏi là chủ nhật tuần này bên trường cậu có tham dự tổ chức buổi tọa đàm... cái mà có anh Minh Tùng tham gia ấy!
 - Tọa đàm? À, ý cậu là buổi gặp mặt sinh viên để giới thiệu chương trình đào tạo mới á?
 - Ủ, đúng rồi, chính nó đấy. Không biết, cậu có tham gia không? – Giọng cô đầy rụt rè. – Mình nghe nói cậu có hoạt động trong hội sinh viên mà.
 - Có. Hôm đó mình được cử chụp ảnh để đăng tin.
 - Thật á? Vậy... cái đó...
 - Sao? Có chuyện gì cậu nói đi. – Việt khẽ bật cười, nghe giọng của cô là cậu đã đoán được tám, chín phần của vấn đề rồi. – Có gì cậu cứ nói đi, đừng ngại.
 - Cái đó... cậu có thể ình đi theo được không. Hình như buổi tọa đàm đó chỉ cho nội bộ sinh viên trong trường tham dự thôi phải không? – Như sợ cậu từ chối, cô nhanh chóng nói thêm. – Mình hứa mình sẽ không gây chú ý, không gây rắc rối cho cậu đâu. Làm ơn đồng ý đi mà, please!
 - Mình có nói là không được đâu.
 - Yeah! – Vy sung sướng gần như là hét lên. – Cảm ơn, cảm ơn cậu nhiều lắm.
 - Được rồi, bây giờ sáng chủ nhật mình sẽ qua đón cậu.
 - Ấy ấy, sao lại để cậu sang nhà mình, mình sẽ qua nhà cậu mới phải chứ. Vậy hẹn gặp lại vào chủ nhật.
- Vy tắt điện thoại rồi nhảy tưng tưng trên giường. Anh Minh Tùng là thần tượng của Vy từ khi cô còn học cấp hai. Sau khi tốt nghiệp đại học Bách khoa, anh ra nước ngoài du học và đạt được rất nhiều giải thưởng quốc tế. Trở về nước, anh lại càng nổi tiếng hơn với những công trình nghiên cứu được đánh giá rất cao. Một người vừa đẹp trai vừa tài giỏi như vậy không chỉ mình cô mà còn có rất nhiều bạn trẻ hâm mộ anh. Buổi tọa đàm lần này cô đã phải trông chờ đỏ mắt mới có thể nắm được thông tin.
- Buổi tối trước ngày quan trọng đó, Vy nằm trần trọc trên giường, mãi không ngủ được vì quá vui mừng. Cứ nghĩ đến việc được gặp thần tượng bằng xương bằng thịt, may mắn hơn thì có thể nhìn anh ở khoảng cách gần, cô lại trồn trong chăn cười khúc khích. Những tưởng tượng về sáng ngày mai cứ quần lầy trong tâm trí cô khiến cô lặn qua lặn lại đến vòng thứ mấy trăm mới có thể chìm vào giấc ngủ. Buổi sáng chủ nhật hôm ấy là một ngày rất đẹp trời, Vy dậy thật sớm, chuẩn bị tươm tất chờ đồng hồ chỉ bảy giờ kém liền chạy đến trước cổng nhà Việt. Chờ khoảng mười phút mới thấy cậu chậm rãi đi từ bên trong ra.
- Chào buổi sáng. – Cô nở nụ cười thật tươi, trên gương mặt viết rõ mấy chữ “tâm trạng tôi đang rất tốt”.

- Chào cậu, đến sớm vậy?
 - Hì hì.
 - Đến lâu chưa? Sao không vào nhà ngồi chơi?
 - Không sao, mình vừa mới đến thôi mà. Mình đi vội quá nên quên điện thoại ở nhà nên mới đứng ngoài chờ cậu, sợ bấm chuông làm phiền bác nghỉ ngơi.
- Việt lắc đầu không nói gì, cái tính hậu đậu của cô cậu đã được chứng kiến không ít lần nên chẳng còn lạ lẫm nữa. Cậu dắt xe từ trong nhà ra, đưa cho cô một chiếc mũ bảo hiểm. Cơn gió lạnh thổi qua khiến cô run mình. Vì muốn ăn mặc thật đẹp để đi gặp thần tượng, quần áo trên người hơi mỏng manh, hậu quả là tay lạnh cóng, cài mãi quai mũ vẫn không xong. Cậu mở cốp xe, lấy ra một chiếc khăn đặt sẵn ở trong đó quàng lên cổ cô.
- Trời lạnh mà còn ăn mặc như thế này không sợ ốm hả? Hôm nay dù có mặt trời nhưng nhiệt độ vẫn thấp, cậu phải để ý chứ.
- Cô đỏ mặt, gật gật đầu tỏ vẻ đã hiểu. Đạo gần đây, cậu làm những hành động thân mật ngày càng tự nhiên, tần suất mặt cô đỏ cũng theo đó tăng dần nhưng dường như... cô không còn bài xích nó như lúc ban đầu nữa. Chiếc khăn quàng to sụ màu nâu, trên đó còn vương lại mùi nước xả vải dễ chịu. Cô sửa lại vị trí chiếc khăn trên cổ, trời hôm nay đúng là thật đẹp.
- Buổi tọa đàm được tổ chức ở khách sạn nằm giữa trung tâm thủ đô. Từ bên ngoài cô đã có thể cảm nhận được sự hừng khởi của tất cả mọi người. Sự xuất hiện của Minh Tùng thu hút rất nhiều báo giới và phóng viên đến đưa tin nên trước cửa khách sạn, xe cộ đã chật kín. Cô lơ ngơ đứng trước cửa hội trường, bên ngoài cửa tiếp tân và những nhân viên phục vụ cho buổi lễ ra vào tấp nập, vội vã chuẩn bị để kịp giờ bắt đầu. Cô bám sát Việt đến báo danh với cô gái lễ tân, hai người nhanh chóng được mời vào bên trong.
- Đã đến rồi hả? – Một người đàn ông mặc vest đen, trên cổ đeo thẻ nhân viên vỗ vai Việt.
 - Em chào anh. Anh còn đến sớm hơn em ấy chứ!
 - Đến sớm để khỏi phải vội vàng thôi. Còn đây là? – Anh ta nhìn Vy vẫn một mực bám lấy cậu.
 - Dạ đây là trợ lý hôm nay của em ạ.
 - Trợ lý? Ha ha... thôi anh đi trước đây, em cùng cô trợ lý này nhớ việc cần làm đấy nhé!
 - Ai vậy? – Anh ta vừa xoay người đi, cô kéo áo cậu hỏi.
 - Anh ấy là trưởng ban truyền thông của trường mình, tên là Minh. Thôi chúng ta vào chỗ ngồi đi, lát nữa đứng nhiều lắm đấy.
- Vy ngồi xuống, ánh mắt bị thu hút bởi tấm bảng rôn to dùng ở trên sân khấu in ảnh của anh Minh Tùng đang mỉm cười thật tươi. Cô thò tay vào túi áo tìm điện thoại, định chụp ảnh đó gửi cho Hà và Ngọc để khoe với chúng nó, nhân tiện “tường thuật trực tiếp” luôn nhưng nhớ ra mình đã để quên điện thoại, mặt xịu xuống tiu ngịu. Cô rất muốn chia sẻ niềm vui này với hai đứa chúng nó mà!
- Việt ơi... - Cô khẽ gọi.
 - Hả?
 - Cho mình mượn điện thoại được không?
 - Được. – Cậu đưa điện thoại di động cho cô còn mình thì bận rộn lắp lại ống kính máy ảnh.
 - Pass điện thoại của cậu là gì vậy?
 - Là... à mà thôi, đưa đây mình mở ra cho.
- Việt bấm bấm mấy cái rồi đưa lại cho Vy. Cô vui vẻ mở máy ảnh, giơ điện thoại lên chụp lại tấm phong nền rồi gửi cho Hà, về mặt đây hí hửng muốn biết xem thái độ ghen tức của chúng nó. Trong lúc cô mãi mê nhắn tin với bạn, mọi người đã kéo vào hội trường, lấp đầy những ghế trống. Rồi tiếng vỗ tay nhiệt liệt,

người dẫn chương trình bước lên sân khấu. Cậu kéo cô đứng dậy, hai người tiến sát đến sân khấu để cậu có thể bắt đầu tác nghiệp.

“Xin chào tất cả các bạn, thật là vinh hạnh đối với chúng tôi khi hôm nay được đón tiếp các vị giảng viên, sinh viên và phóng viên trong buổi trò chuyện ngày hôm nay. Và không để mất thời gian quý báu của các bạn lâu hơn nữa, chúng tôi xin được phép bắt đầu chương trình.”

Minh Tùng vẫn chưa xuất hiện, nửa chương trình đầu đối với Vy vô cùng nhàm chán. Đại biểu lên sân khấu đọc một bài diễn văn dài lê thê, phía dưới đám sinh viên cũng tranh thủ nhỏ giọng trò chuyện, có lẽ phần đông các bạn đều giống cô cả. Nhưng nói qua cũng phải nói lại, cô thật không ngờ tầm cỡ của buổi tọa đàm lại lớn như vậy, nhìn số lượng phóng viên đứng hai bên sân khấu cũng đủ hiểu sức ảnh hưởng của anh Minh Tùng lớn đến thế nào.

Việt vẫn chăm chú chụp ảnh, ánh đèn flash nháy liên tục. Sau một vài tấm ảnh, cậu mở lại kiểm tra xem chất lượng ảnh mình chụp. Một chai nước được đưa đến trước mặt, cậu ngẩng lên.

- Nước này, cậu mau uống đi.

- Cậu lấy nó đâu ra vậy?

Cậu nhận lấy, tuy không khát nhưng vẫn uống bởi không nỡ từ chối sự nhiệt tình của cô. Theo tay cô chỉ, cậu nhìn thấy một thùng nước đã chuẩn bị cho đại biểu đang mở ra. Chai nước này... cậu thật sự không uống nổi rồi.

- Hì hì, hôm nay mình làm trợ lí cho cậu thì phải giúp đỡ cậu chứ. Đây, đưa cái túi ỉnh, công việc của cậu là chụp ảnh thôi.

Vy giành lấy cái túi đựng ống kính và dụng cụ kèm theo trên vai cậu. Nhìn thái độ hờ hững của cô, cậu chỉ biết bật cười và xoa đầu cô. Vy bĩu môi kháng nghị, lấy tay chỉnh lại đầu tóc. Là cậu muốn vò đầu cô chứ xoa đầu mà xoa! Trong hội trường bật máy điều hòa ấm cộn thêm đông người nên không khí rất nhanh nóng lên. Cô cởi bớt áo, dùng tay quạt quạt cho đỡ nóng. Một lát sau, cô lấy giấy ăn trong túi ra lau mồ hôi đang chảy trên trán Việt.

- Cậu làm gì đấy?

- Cậu cứ mặc kệ mình đi, mình làm trợ lí phải lo cho cậu chứ!

Kì thực cô cứ lon ton bên cạnh làm cậu chẳng thể tập trung nổi. Cậu bắt đầu thấy hơi hối hận, đáng lẽ nên để cô ngồi ở dưới kia, mang theo bên cạnh thế này... thật là một sự phiền toái đầy đáng yêu!

Sau một tràng dài lê thê toàn những bài diễn văn, cuối cùng phần được mong đợi nhất của chương trình cũng đã đến. Người dẫn chương trình lên sân khấu, giọng điệu đầy hứng khởi:

“Phần tiếp theo của chương trình, tôi chắc rằng tất cả các bạn ở đây đều đang mong đợi. Sự xuất hiện của nhân vật này đã thu hút rất nhiều sự chú ý từ truyền thông và cả của các bạn trẻ. Các bạn có biết là ai không ạ?”

Đám đông phía dưới đều đồng thanh hô thật to tên Minh Tùng. Giọng điệu của vị MC cũng như được nâng lên:

“Vâng, chúng tôi xin hân hạnh giới thiệu anh Trần Minh Tùng!”

Trong sự chào đón nồng nhiệt của tất cả những người trong khán phòng, Minh Tùng bước lên sân khấu. Anh nở nụ cười thật tươi, cúi chào ở giữa sân khấu. Đặc biệt cái răng khểnh càng làm cho nụ cười của anh thêm duyên dáng. Từ cái khoảnh khắc anh Minh Tùng xuất hiện, mọi sự chú ý của Vy đều tập trung lên người đàn ông ở phía trên đó. Cô cứ đứng sững ở đó, nhìn anh hết sức chăm chú cứ như bị anh hấp hồn vậy. Hồi lâu cô không nói gì, Việt nhìn sang chỉ thấy một bức tượng như hòn vọng lên sân khấu. Cậu kéo cô lại gần sân khấu hơn, trộn lẫn cùng đám phóng viên đang thi nhau chụp ảnh.

Quả thực, sự xuất hiện của Minh Tùng làm khuấy động cả khán phòng. Đến phần đặt câu hỏi, phía dưới hàng loạt cánh tay giơ lên. Các câu hỏi được đặt ra đều hướng về bí quyết để có được thành công của anh, anh kiên nhẫn trả lời, từng câu từng chữ đều cực kì trau chuốt. Câu hỏi cuối cùng dành ột bạn nữ:

- Em có một câu hỏi không biết có nên hỏi anh không?
- Bạn cứ tự nhiên, hôm nay tôi sẽ trả lời mọi vấn đề của các bạn sinh viên.
- Vậy... cho em hỏi anh... đã có bạn gái chưa ạ?

Vừa hỏi xong, mặt cô gái đỏ lên. Mọi ánh mắt trong khán phòng đều đổ dồn vào cô gái bạo gan kia sau đó lại hướng về phía sân khấu. Có lẽ cô gái đã hỏi ra nỗi lòng của rất nhiều cô gái khác, trong đó có cả Vy nữa.

- Vấn đề này khá là riêng tư... - Anh trầm ngâm đầy bí hiểm. – Riêng tư nhưng tôi chưa có bạn gái.

Vy đã có thể tưởng tượng được dòng tiêu đề trên mấy tờ báo ngày mai sẽ về “người đàn ông độc thân hoàn mỹ” đang đứng ở trên sân khấu rồi. Nhưng mà anh ấy chưa có bạn gái, thật tốt quá, không phải là ôm hi vọng gì lớn lao tuy nhiên tin tức đó vẫn khiến cô rất vui, chẳng ai hi vọng người trong mộng lại có bạn gái cả. Không biết cô gái may mắn nào sẽ lọt vào mắt xanh của anh ấy nhỉ?

Buổi tọa đàm kết thúc, Minh Tùng được mời vào phòng nghỉ trong khách sạn được ban tổ chức chuẩn bị sẵn. Đám phóng viên muốn được phỏng vấn anh thêm một chút cũng kéo đi theo phía sau. Việc kết thúc việc chụp ảnh, chỉ cần bàn giao lại nốt cho trưởng ban truyền thông nữa là hoàn thành. Cậu quay lại dặn Vy:

- Cậu đứng nguyên ở đây, đừng đi đâu cả nhé, mình đưa cái này cho người ta nữa rồi chúng ta về!
- Ủ! – Cô đáp lại nhưng không để tâm, sự chú ý của cô vẫn đang hướng về cái con người vừa đi khuất sau cánh cửa bên hông sân khấu.

Sinh viên lục đục kéo nhau ra về, hội trường chẳng mấy chốc lác đác chỉ còn lại nhân viên. Cô ngồi ở trên ghế, vẫn còn đang chìm đắm trong sự vui mừng vì vừa nhìn thấy thần tượng. Nếu có điện thoại ở đây cô sẽ gọi ngay cho Hà và Ngọc mà khoe âm ỉ với chúng nó, tiếc thật đấy!

- Ôi chúng mày ơi, tao vừa nhìn thấy anh Tùng ở phía sau kia chụp ảnh với sinh viên đấy!
- Thật á? – Cô gái ngồi gần cô reo lên. – Nhưng sao đến lượt mình được, còn đây phóng viên đầy cơ mà.
- Tao chẳng biết, lúc ra đó chẳng thấy phóng viên nào nữa, chắc họ về rồi. Mau ra đi, không anh ấy đi mất bây giờ.

Cô nghe thấy lời của cô bạn nói, trong lòng chộn rộn không thôi, suy nghĩ vài giây rồi cũng vội chạy theo hai cô bạn kia. Ra đến nơi, đúng thật anh Minh Tùng đang đứng ở đó. Có một vài bạn sinh viên phát hiện ra chỗ này nên họ đều đang đứng đó chụp ảnh cùng anh. Vy cảm thấy nhất định mình đang mơ rồi, thật sự là quá may mắn!

- Cảm ơn các bạn đã ủng hộ tôi. – Anh mỉm cười bắt tay từng người một. – Chúc các bạn học thật tốt.

Dường như có lẽ đã đến giờ phải đi nên anh hơi vội vã. Vy đứng ở cuối hàng, được anh bắt tay nhanh rồi đi mất. Cô nghĩ tối nay cô về sẽ không rửa tay đâu, cái tay này đã được nắm tay anh. Mặc dù về ngoài đang hết sức kiểm chế nhưng trong lòng cô đang hét thật to, trời ơi, kiểu này khoe với hai con bạn, chúng nó sẽ ghen tị đến chết mất thôi.

Niềm vui sướng gác lại, Vy như lâng lâng trở về khán phòng. Cô nhớ hình như mình đã quên một cái gì đó. Cái túi... đúng rồi, cái túi đựng máy ảnh của Việt đã bị cô vớt lại khán phòng rồi. Lật đật chạy về chỗ cũ, Vy cũng người phát hiện chiếc túi không cánh mà bay. Nỗi hoảng sợ dâng lên trong lòng, cô cúi xuống đất, kiểm tra hết một lượt chiếc túi vẫn mất dạng. Cô vội hỏi bác gái đang quét dọn gần đó:

- Bác ơi, làm ơn cho cháu hỏi bác có thấy một chiếc túi màu đen, kích thước cỡ chùng này để ở đây không?
- Túi màu đen? – Bác gái cố nhớ lại.
- Đúng rồi ạ. – Cô cắn môi, hồi hộp chờ đợi câu trả lời. Làm ơn đi mà, làm ơn đi mà.
- Hình như có... nhưng vừa rồi có một cậu mặc áo màu xanh cầm đi rồi. Bác không chắc lắm.

16. Chương 16: Chương 16:

- Bác có nhớ rõ hình dáng người đó không ạ? – Như sắp chết đuối vớ được phao cứu sinh, Vy hỏi bác lao công dồn dập.

- Bác không biết đâu, cậu ta vừa mới đi thôi, cháu chạy ra biết đâu còn kịp!

Không kịp cảm ơn bác lao công, cô vụt chạy ra ngoài cửa. Bên ngoài có mấy nhóm đang tụ tập đứng nói chuyện, không ít người mặc áo xanh làm cô càng hoang mang hơn. Cô nhìn đâu cũng thấy người mang túi màu đen nhưng khi nhìn kĩ đều không phải chiếc túi cô đang tìm. Nếu... mất thật thì làm sao? Trong đó đựng thẻ nhớ và còn rất nhiều thứ khác nữa, mất rồi thì sao? Càng nghĩ càng cuống lên, cô chạy ra ngoài khuôn viên, gương mặt méo xẹo như sắp khóc tới nơi. Túi ơi, mày ở đâu rồi?

- Được rồi, cậu làm tốt lắm, mai anh sẽ mang đi rửa ảnh rồi dán lên bảng tin của trường.

- Dạ vâng, không có gì đâu ạ. Còn việc gì nữa không ạ? Nếu không em xin phép đi trước!

- Không có, cậu cứ về đi. À mà khoan đã, anh có cái này tặng cậu.

- Cái gì ạ?

Anh trưởng ban mở điện thoại ra, đưa cho cậu xem một bức ảnh chụp cậu và Vy. Chẳng biết bức ảnh được chụp vào lúc nào nhưng ở góc độ của người chụp, cô như đang nhón lên hôn vào má cậu vậy. Có lẽ đây chính là lúc cô cầm giấy lau mồ hôi cho cậu.

- Là anh chụp ạ?

- Ủ. Sao? Có muốn giữ lại không? Anh thấy hai đứa quấn quýt nhau thế tiện tay chụp thôi. Hay đứa có gì rồi hả?

- Gì là gì ạ? Bọn em chỉ là bạn thôi.

- Ôi dào, bây giờ là bạn biết đâu ngày mai lại là cái gì khác. Thôi đừng nản, cố lên. Anh ủng hộ cậu.

Anh trưởng ban vỗ vai cậu đầy vẻ thông cảm. Đứng nói thêm vài ba câu, cậu xin phép đi về trước. Được anh trưởng ban cho phép, Việt quay trở lại khán phòng. Không biết cô chờ có lâu không nhỉ? Vy rất thiếu kiên nhẫn, thế nào cũng sẽ cần nhân cậu à xem! Cậu trở về chỗ không thấy bóng dáng cô đâu cả. Chẳng lẽ đi vệ sinh? Hay là chạy theo nghe ngóng anh Minh Tùng rồi? Cả hai khả năng đều có thể. Nghĩ vậy, Việt ra ngoài sảnh ngồi chờ cô quay lại. Nhàm chán, cậu mở điện thoại, bấm bấm vài cái, đôi môi cong cong thành một nụ cười.

Chạy khắp một lượt khách sạn, Vy vẫn không nhìn thấy người nào mặc áo xanh cầm chiếc túi của cô cả. Mất thật rồi chẳng? Chưa bao giờ cô cảm thấy một nơi lại rộng như vậy, đông như vậy. Dù rộng là thế, đông là thế nhưng không hề có ai giống miêu tả. Vậy là người đó đã lấy trộm thật rồi! Chút hi vọng về người nào đó nhìn thấy chiếc túi không chủ nên để lại quây lể tân đã tiêu tan. Hình như chiếc máy ảnh đó không phải của Việt mà chỉ để cậu mượn tạm thôi, mất rồi biết làm sao bây giờ? Vy ngồi xồm xuống vườn hoa, ôm đầu nghĩ cách cả người như mất hồn.

Việt nhìn đồng hồ, đã rất lâu rồi vẫn không thấy cô quay lại. Cậu thử đi đến trước nhà vệ sinh ở sảnh, người đi ra đi vào vẫn không có cô. Nhà vệ sinh nữ không vào được, cậu bèn nhờ một chị gái vào tìm Vy giúp cậu. Chị gái tốt bụng nói với cậu không có ai giống như cậu đã tả ở bên trong. Vậy mà cô ấy không đi vệ sinh, vậy là đã đi đâu? Giờ này anh Minh Tùng đã rời khách sạn rồi mà?

- Việt! - Ai đó gọi tên cậu ở phía sau.

- Dạ?

- Đây, em bỏ quên cái túi đựng máy ở hội trường này, anh thấy nên cầm giúp em, may mắn là trên đó có kí hiệu của ban truyền thông đấy nhá!

- Em cảm ơn ạ.

Cậu nhận lấy chiếc túi, cúi đầu cảm ơn đàn anh cùng làm việc. Túi ở đây, vậy Vy đã ở đâu? Thông thường vào những lúc người ta lo lắng, hàng loạt những suy nghĩ xấu lại kéo đến. Giữa hàng đống những giả thiết được đặt ra, cậu nóng ruột chạy đi tìm cô.

Hỏi thăm tất cả những người ở bên ngoài, không một người nào biết Vy ở đâu. Cậu móc điện thoại trong túi ra chợt nhớ cô không mang điện thoại. Chết tiệt, vào lúc này lại không có điện thoại nữa. Đi đâu rồi không biết? Thử đi ra vườn hoa ngoài cổng khách sạn, không ngờ lại thấy cô đang ngồi co ro ở một góc. Sự tức giận dâng lên trong lòng Việt, cậu kéo cô đứng dậy.

- Cậu đã đi đâu?

- Mình... mình đi loanh quanh.

- Đã dặn là ngồi nguyên trong kia chờ mình, thế mà mắt trước mắt sau lại chạy đi đâu. Điện thoại thì không mang, cậu có biết là mình sẽ lo lắng cho cậu không? Cậu có phải là trẻ con nữa đâu mà ham chơi thế hả?

- Mình...

- Lại còn không biết lo cho bản thân nữa, ngồi ngoài đây sẽ cảm lạnh. Rốt cuộc đầu cậu bị làm sao hả?

Càng nói giọng cậu càng nâng lên, sự tức giận giống như một ngọn núi lửa phun trào, không để tâm đến lời nói của mình có làm tổn thương người khác không. Vy vẫn cúi đầu, không nói nên lời. Chuyện về cái túi bị mất vẫn canh cánh trong lòng, cô không dám ngẩng đầu đối diện cậu. Chờ Việt mắng xong, cô lén lút nhìn cậu, đập vào mắt lại là cái túi màu đen trên vai.

- Túi... thì ra ở chỗ cậu. – Vy rơm rớm nước mắt.

- Cậu còn biết đường mà lo cho cái túi nữa!

- Cậu... cậu... sao cậu lại dám mắng tôi! Cậu lấy cái túi đi phải nói cho tôi một câu chứ, cậu có biết là vì nó mà tôi đã hoảng sợ như thế nào không?

- Thế bây giờ thành ra lỗi của tôi sao?

Vy không nói gì nữa bởi sự uất ức trong lòng hóa thành giọt nước mắt lăn trên má. Cô trừng mắt nhìn cậu, nước mắt thi nhau lăn xuống như lên án sự trách móc nặng nề của cậu. Kì thực khi thấy cô òa khóc thì cậu đã bắt đầu hối hận rồi. Sau cơn tức giận tìm về lí trí, cậu biết mình đã nặng lời với cô nhưng chỉ vì cậu lo lắng mà thôi, cô có hiểu không?

Việt giơ tay lên, định lau nước mắt cho cô thì bị cô đẩy ra. Vy quay mặt bỏ đi thẳng.

- Vy! Vy!

Mặc cho cậu gọi, cô vẫn không hề quay lại. Cô thật sự là con heo mới ở đó để nghe cậu ta mắng tiếp!

- Này, để mình đưa cậu về! Này!

Vy không nói không rằng, giơ tay bắt taxi đi thẳng về nhà, cũng may có ít tiền trong túi. Ngồi trên xe, cô hít một hơi bình tĩnh lại, lấy tay lau nước mắt. Chú lái xe nhìn qua gương chiếu hậu, tốt bụng hỏi thăm:

- Cãi nhau với bạn trai à?

- Không phải ạ!

Cô ngoảnh mặt ra cửa sổ, không muốn trả lời tiếp nữa. Chú tài xế cũng biết ý, chỉ vụng trộm nhìn cô mà không nói thêm gì nữa.

Việt thở hắt ra, quyết định không đuổi theo nữa, một khi cô đã giận lên rồi thì chẳng cần biết cái gì cả! Lần này cô giận thật rồi!

Trận cãi nhau đó bảo lớn thì không lớn nhưng nhỏ cũng không thể nào, nó đủ khiến cho quan hệ giữa Vy và Việt đóng băng từ đó. Sau hôm ấy, Việt có thử gọi điện hay nhắn tin xin lỗi cô nhưng đều không được hồi đáp. Cậu nhanh chóng bỏ cuộc, tắt cả lại chìm vào im lặng. Kì thực sau khi về nhà suy nghĩ, cô nhận ra mình đã quá nhạy cảm, cậu không có lỗi gì cả, cậu cũng chỉ muốn tốt cho cô. Nhưng đó là suy nghĩ thời

còn trong lòng thì không muốn nói thêm câu này với cậu cả. Cứ như vậy, tin nhắn hay điện thoại đều bị cô lơ đẹp.

Sau tin nhắn lần thứ mấy không được hồi âm cậu cũng không biết nữa, Việt bỏ cuộc, đành tìm cách khác. Công sức cậu trong thời gian qua xem như đổ sông đổ bể, không biết làm thế nào để dỗ cô cả. Nhắn tin, gọi điện đều không hiệu quả rồi, có lẽ chỉ biết đi đường vòng thông qua bạn bè cô nữa thôi. Ôm theo một tia hi vọng, Việt lục lại tin nhắn trong máy. Cậu nhớ hôm đó cô có dùng điện thoại cậu nhắn tin cho Hà, vậy chắc chắn số của cô bạn vẫn còn ở trong này. Quả thực tìm thấy số điện thoại đó, cậu gọi điện thoại muốn “cầu cứu”.

- Alo? – Giọng cô gái từ đầu dây vang lên.
- Cậu là Hà đúng không?
- Đúng rồi. Ai ở đầu dây vậy?
- Mình là Việt, bạn của Vy. Có lần cậu gặp mình rồi, nhớ không?
- À à, nhớ rồi. O nhưng sao cậu biết số của mình?
- Chuyện đó không quan trọng. Mình gọi điện thoại để nhờ cậu chút chuyện.
- Ủ?
- Lần trước mình có cãi nhau với Vy...
- Mình cũng nghe kể rồi, hôm đó cậu cũng quá lắm, mắng nó như thế, nó không giận mới lạ ấy.
- Mình biết lỗi rồi nhưng cậu ấy vẫn giận mình... cậu có cách nào giúp mình không?
- Cách? Tạm thời mình không nghĩ ra, như vậy đi, lúc nào nghĩ ra mình sẽ liên lạc, được không?
- Tất nhiên rồi, cảm ơn cậu trước.

Nghỉ được một tuần, ngày ba mươi tết chớp mắt đã đến. Buổi tối hôm đó, cả nhà Vy quây quần bên mâm cơm tất niên. Trên bàn bày những món đặc trưng của ngày tết Việt Nam, nào là bánh chưng, dưa kiệu, măng kho... tất cả góp thêm cho bữa cơm một hương vị không thể nào quên. Ngoài những tiếng trò chuyện vui vẻ, ti vi cũng phát ra những lời chúc một năm mới tốt đẹp đến tất cả mọi người. Trước khi đồng hồ điểm mười hai giờ, Vy đứng trên sân thượng, ngắm pháo hoa bắn lên trời. Trong thời khắc thiêng liêng chuyển giao giữa năm mới và năm cũ, đất trời cũng như khoác lên mình một bộ áo mới, xúng xính đón tết. Khi những chùm pháo hoa được bắn lên trời, tỏa ra màu sắc sắc sỡ, cô nhắm mắt lại, ước nguyện ột năm mới gặp nhiều may mắn.

- Chị ơi, chị ước gì thế? – Cô bé hàng xóm kém Vy năm tuổi đứng ở trên sân thượng nhà mình nhòai người sang hỏi.
- Chị ước gặp nhiều may mắn, còn em?
- Em ước nhiều lắm nhưng chẳng biết có thành hiện thực được không nữa?
- Cứ tin đi em ạ, rồi nó sẽ trở thành hiện thực thôi.

Hai chị em trò chuyện thêm vài câu thì cô bé bị mẹ gọi xuống nhà. Vy vui vẻ trở về phòng, điện thoại đầy ắp những tin nhắn chúc mừng năm mới. Cô kiên nhẫn ngồi đọc và trả lời từng cái một, dù chỉ là một câu chúc ngắn gọn nhưng cô vẫn rất hạnh phúc bởi trong lòng bạn bè luôn nhớ đến cô. Đã bước sang một năm mới, chuyện gì năm cũ cũng nên gác lại chứ nhỉ? Trên màn hình điện thoại Vy hiện ra một lời chúc đơn giản, cô tần ngần một lúc không biết nghĩ gì, tắt điện thoại, trùm chăn ngủ. Có thứ gọi là sĩ diện, một khi đã cầm lên thì khó lòng mà bỏ xuống được!

.

.

.

- Alo?
 - Ngọc đây. Ê, mừng bốn bà rảnh không, đi chơi xa đi!
 - Hử? Chơi đâu?
 - Thì đi leo núi ấy. Tôi nghe núi Hàm Lợn đẹp lắm, trong năm bận rộn chẳng đi được, bây giờ nghỉ tết ở nhà làm gì, đi chơi đi!
 - Để tôi suy nghĩ đã!
 - Cái gì để nghĩ? Hay là bà bận cái gì? Bận gì thì cũng dẹp hết. Đi đi nhé?
 - Ủ... - Vy kéo dài giọng, đi chơi thì cũng vui đấy nhưng dạo này cô đang lên cơn lười biếng.
 - Đi nhá? Để tôi còn báo lại với con Hà!
 - Bà với Hà đã thống nhất với nhau trước rồi cơ à? Mà khoan đã, có bao nhiêu người đi?
 - Bốn! Chắc thế!
 - Bà, tôi, Hà và thằng Sơn hả?
 - Ui dào, cứ biết thế đi đã. Mừng bốn hên bà ở bến xe để đi xe buýt lên đó nhé!
- Ngọc vội vã dập máy để lại Vy còn đang chưa hiểu chuyện gì xảy ra. Sao cô cứ có cảm giác chúng nó đã lên kế hoạch từ trước rồi, đặc biệt còn có mùi mờ ám gì quanh đây nữa! Thôi mặc kệ đi đã, cứ đi rồi xem chúng nó bày được trò gì.
- Buổi sáng mừng bốn tết, thời tiết mùa xuân giống như nàng công chúa đồng đánh, mưa bay lất phất tuy không nặng hạt nhưng cũng đủ để làm ướt áo người đi đường. Vy nhìn trời, lẩm bẩm cầu mong cho trời hừng để chuyến đi chơi của bọn họ được thuận lợi. Cô khoác một cái áo gió màu vàng, đứng ở bến xe chờ hai đứa bạn đến. Kì thực đứng dưới hiên nhìn trời mưa rất lãng mạn nhưng mà nước mưa dính vào người ướt át thì rất khó chịu, có lẽ bởi vì thế mà cô không thích mưa.
- Ê, đến rồi à? Sớm thế? – Hà chạy đến vỗ mạnh vào vai cô.
 - Hừ, sớm sửa cái gì, hên hò nhau mà muộn thế mới đến.
 - Hì hì, thì đi chơi thôi mà.
 - Ngọc đến kia rồi kìa, chuẩn bị đi đi.
 - Đợi chút, còn người mà!
 - Ngọc thể nào chẳng đi cùng thằng Sơn!
 - Ai bảo với bà là thằng Sơn cũng đi?
 - Sao bảo có bốn người mà? – Vy trở mắt nhìn Hà. – Đừng có bảo là...

17. Chương 17: Chương 17:

- Ồ đến kia rồi kìa!
- Theo tay Hà chỉ, Vy nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc xuất hiện trong màn mưa. Trái tim cô thích một cái, đập trật nhịp. Người đó tại sao lại ở đây?
- Xin lỗi, mình đến muộn! – Cái áo phao trên người Việt ướt sũng, có lẽ cậu đã đợi mưa đến đây. – Chào cậu!
- Vy bĩu môi không thèm đáp lại. Cô cầu Hà một cái thật mạnh, linh cảm của cô chưa bao giờ sai, tất cả chuyện này chỉ có con Hà mới có thể bày ra. Ngọc đằng hắng một cái, phá tan đi sự gượng gạo, dẫn mọi người về phía chiếc xe buýt đỏ. Vy chạy lên đầu, bám chặt lấy tay Ngọc, cố gắng không để tâm đến cái con

người vừa xuất hiện kia. Cô vẫn thắc mắc không biết vì sao Việt lại “móc nối” được với con Hà chết tiệt kia để nó bán đứng cô thế này! Lúc lên xe, Ngọc gạt tay Vy ra, kéo Hà chạy đến cuối xe ngồi.

- Ô kia, bà ra chỗ khác mà ngồi, chỗ này chật rồi không thấy à? – Hà đẩy Vy đứng ra ngoài.

- Tôi còn chưa hỏi tội bà, bây giờ còn dám đẩy tôi đi. – Vy nghiêng răng nghiêng lợi mà nói.

- Tôi có tội gì mà bà phải hỏi, lên phía trên mà ngồi đi.

Đùn đẩy mãi trên xe buýt rất dễ gây sự chú ý, Vy đành ngồi vào hàng ghế trống ở phía trên, mặt quay ra ngoài cửa sổ, không thèm quan tâm đến chuyện chiếc ghế bên cạnh cũng có người ngồi vào. Xe chạy, những dãy nhà cao tầng san san nhau của nội thành dần lùi ra sau, chuyển xe buýt của những ngày đầu năm mới cũng giống như Hà Nội trong Tết, vắng lặng trái ngược hẳn với vẻ đông đúc, ồn ã của ngày thường. Đường như mùa xuân về còn mang theo cả nụ cười, sự thân thiện trên gương mặt mỗi người, thậm chí không cần quen biết người ta cũng gặp nhau mà nói câu chúc mừng năm mới.

Vy lơ ngơ ngắm những người đi lên đi xuống xe, cô có một thói quen kì lạ đó là thích ngắm nhìn người khác mà chẳng có mục đích gì, cứ nhìn mãi thôi, nhìn một cách đầy nhập tâm, chẳng buồn bận tâm đến những thứ khác. Quay đầu mãi về một bên mỗi cô, Vy đành nhắm mắt lại, che giấu sự bối rối trong mắt nhưng ngất ngủ, muốn ngủ mà không biết dựa vào đâu. Sự di chuyển của xe làm đầu cô đập vào kính rất đau, ngả sang bên cạnh thì tựa vào cậu mất rồi. Rốt cuộc, cô dứt khoát ngồi thấp xuống, tựa vào chiếc ghế dựa. Lúc đang mơ mơ màng màng, cô giật mình cảm giác được có ai đó đang nhẹ nhàng nâng đầu mình dậy, sau đó có cái gì đó mềm mềm đặt ở sau gáy. Sau đó giọng nói cất lên ngăn cản mi mắt đang giật giật có xu hướng muốn mở ra của cô:

- Ngủ tiếp đi, mình chỉ kê đầu cho cậu thoải mái thôi mà.

Tiếng nói đó lọt vào tai cô, ngay lập tức mắt nhắm chặt lại, chẳng biết là ngủ hay đã thức rồi. Thấy cô không cử động nữa, cậu lúi cúi nghe nhạc từ trong túi ra, cắm tai nghe, bật nhạc và cũng nhắm mắt theo. Cả hai lại chìm vào im lặng. Một lúc sau, Vy mở hé mắt, thấy cậu không nhúc nhích gì nữa mới yên tâm mở to mắt, tay lên lút sờ vào cái thứ mềm mềm mình đang tựa vào. Thì ra đó mà một cái áo len được cuộn tròn lại. Cô vụng trộm nhìn sang bên cạnh, cái áo này đúng là cậu đã cởi ra để cô tựa vào. Đến lúc này thì trái tim của cô đã mềm nhũn rồi, cậu ấy tốt với cô thế, dù có mắng cô một chút cũng có sao đâu, vậy mà chính cô lại đang giận dữ cậu ấy! Việt khẽ động một chút, Vy giật mình nhắm tịt mắt lại, giả vờ đang ngủ, tuy nói là đã hết giận rồi nhưng cô không biết phải mở miệng nói chuyện với cậu ấy thế nào đâu! Không biết là do thoải mái hay giả vờ rồi thành thật, Vy mơ màng chìm vào giấc ngủ, đến tận khi có người vỗ nhẹ vào vai mới giật mình tỉnh giấc.

- Dậy đi Vy, đến rồi kia!

Vy dụi dụi mắt, dần mặt ra xác định mình đang ở đâu. Hà kéo cô đứng dậy, đi xuống xe. Bọn họ đang đứng dưới chân núi, đi bộ một quãng nữa sẽ đến con đường mòn dẫn lên đỉnh. Dưới thời tiết này, vẫn không ít người lựa chọn đến đây để đi chơi. Đường dốc thoải thoải không quá khó đi, bọn họ đi lên lúi cúi giữa những cây thông, cây keo, dưới chân là thảm lá cây dày. Cảnh sắc là một màu xanh bao phủ, nhìn về phía trước cũng có mấy nhóm bạn trẻ đến đây để leo núi. Xen lẫn trên nền xanh của lá là những màu áo sặc sỡ của con người như tô điểm thêm cho bức tranh thiên nhiên trong buổi sáng. Quả thực, không khí ở đây khác hẳn trong nội thành, Vy hít một hơi thật sâu, ngửi thấy mùi thơm của những loài thực vật, mùi trong lành của một vùng hoang sơ.

Con đường nhỏ nên nhóm người phải chia thành từng tốp đi lên. Ngọc và Vy đi trước, Hà đi phía sau và cuối cùng là Việt. Trên đường lên, ba cô gái trò chuyện với nhau tíu tít, thỉnh thoảng Hà sợ cậu buồn, lôi kéo cậu vào câu chuyện. Cậu vốn là người không nói nhiều, chỉ cười cười đáp lại vài câu cho có. Thực ra Vy cũng muốn nhân cơ hội này mà làm lành với Việt nhưng cậu ít nói thế, cô nhẩn mặt giậm chân thật mạnh, cái đồ khó ưa!

- Các cậu có cái gì nặng thì mình cầm giúp cho, balo mình còn chỗ này. – Việt tốt bụng đề nghị.

Hà và Ngọc hí hửng đưa mấy túi đồ ăn vặt nhờ Việt cầm giúp, đàn ông con trai cũng chỉ để dùng vào lúc này thôi mà. Thấy cậu bị hai đứa bạn chất thêm đồ, Vy nhét lại cái túi vốn định đưa ra vào lại bên trong, khoác balo lên đi tiếp. Trên đường, bọn họ chạm mặt rất nhiều người, có người đã leo núi này tới

mấy lần nên thông thuộc đường đi nước bước ở đây. Bọn họ còn tốt bụng chỉ đường cho nhóm người của Vy.

- Các bạn cứ đi tiếp về phía trước sẽ có một bãi đất trống để nghỉ chân. Sau đó đi tiếp, nhớ cẩn thận nhé bởi trên này có hai con đường, các bạn mới leo lần đầu nên đi theo đường mòn sẽ thuận tiện hơn. Cố gắng leo đến đỉnh, trên đó cảnh đẹp lắm, lại rất thoải mái nữa.

- Còn xa không ạ? – Ngọc đầm đầm chân, cô chẳng biết có thể cố được lâu hơn không bởi hai chân đã mỏi lắm rồi.

- Ừm, không xa nữa đâu, các bạn đi cũng được nửa đường rồi.

- Cảm ơn ạ.

Bốn người tiếp tục cuộc hành trình, thể lực con trai đúng là rất chênh lệch so với con gái. Hà và Ngọc trông có vẻ đã đuối sức lắm rồi còn Việt vẫn chẳng may mà tỏ vẻ gì là mệt mỏi. Đường mưa ẩm nên đặc biệt trơn, có lẽ bởi vậy mà tiêu tốn rất nhiều sức lực để tiến về phía trước. Hà thở dốc, bây giờ cô chỉ mong đến được cái bãi đất trống mà người kia đã chỉ để nghỉ thôi chứ không mơ mộng được lên đến đỉnh núi. Đường như bởi vì mệt nên đường lại càng dài hơn, mất thêm một lúc nữa cả bọn mới tìm được đến một bãi đất to nghỉ chân.

- Ôi, ôi, tôi mệt lắm rồi, không đi nổi nữa đâu. – Hà ném cái balo xuống đất, không thèm bận tâm đến hình tượng mà ngồi bệt xuống.

- O? Bà định bỏ cuộc đấy à?

- Ừ, mệt lắm, không leo tiếp nữa đâu.

- Ngọc?

- Tôi cũng không biết, nghỉ cái đã rồi tính sau.

Nghỉ ngơi một lúc, cô nhấp nhòm nhìn hai đứa bạn đều không có xu hướng sẽ đứng lên đi tiếp, thậm chí chúng nó còn trải nilong ra ngồi, bày đồ ăn ra đó. Con đường dẫn thẳng về phía trước, tất cả chỉ có một màu xanh bao trùm, đi hết con đường này sẽ đến được trên đỉnh núi. Cảnh vật trên đó theo như lời kể của người ta mang một sức hấp dẫn lớn đối với cô, cô rất rất muốn được lên tới đó.

- Ê! Mình đi tiếp chứ?

- Không, mệt lắm, không đi đâu. – Hà đáp trả lại vô cùng phũ phàng.

- Tôi cũng thế, ở đây với con Hà thôi. Lên đến đó làm gì, ngồi đây ngắm cảnh có vui hơn không. Lát rồi xuống dưới đi chơi mấy nơi gần đây còn vui hơn trên kia.

- Hai bà... các bà rủ tôi đi chơi bây giờ bỏ cuộc thế này à? Dậy, đi đi mà!

- Bà đi với Việt đi kia, bạn ấy không mệt chứ bọn tôi thì mệt lắm.

Vy lườm hai đứa bạn vẫn đang cúi mũi vào gói bim bim không thèm nghe cô nói. Mặc cho cô lườm đến rách cả mắt, Hà và Ngọc vẫn quyết tâm ở lại, không muốn đi tiếp lên phía trên. Hết cách, cô đành quay sang nhìn Việt. Cậu im lặng từ nãy đến giờ, không biết là muốn đi hay muốn nghỉ nữa, cô không dám một mình lên trên kia đâu.

- Ừm... ừm...

- Bà định nói gì thì nói đại nó đi còn ừm ở cái gì nữa! – Ngọc ở một bên thúc giục.

- Kệ tôi! Ừm ở thì sao nào!

Vy cắn môi, vụng trộm liếc nhìn cậu bạn đang lơ đãng ở đâu đó, giống như không hề nghe thấy câu chuyện của bọn họ. Trời ạ, sao cứ đúng lúc quan trọng cậu lại ngây ngốc ở đó thế hả?

- Việt này...

- Hả?

- Cậu... cậu... có muốn đi tiếp không? – Cuối cùng thì cô cũng nói ra được trọn vẹn cả câu.
- Có chứ, mình chỉ sợ cậu mệt thôi.
- Vậy thì đi nhé!

Việt gật đầu, khoác balo lên vai đi phía sau cô. Từ nhóm bốn người chỉ còn hai người tiếp tục cuộc hành trình leo núi. Ngọc nhìn theo bóng dáng của họ dần dần tiến về phía trước, quay lại nói với Hà:

- Bà nghĩ chúng nó có thành đôi được không?
- Cái đó sao tôi biết được nhưng tôi cũng mong thế. Việt thật lòng với Vy, bỏ qua thì tiếc quá.
- Sao bà biết cậu ta thật lòng?
- Mắt tôi có mù đâu. Trên xe đó, bà không thấy cậu ta quan tâm đến Vy thế nào à? Rồi cả cái chuyện gọi điện nhờ tôi giúp làm lành với nó cậu ta cũng làm được thì sao lại không thật lòng? Tôi bảo thật chứ con Vy trông thế mà có phúc, ít nhất không thành đôi thì cũng có một người bạn tốt như thằng Việt rồi.

Mặc dù vừa rồi là Vy mở miệng nói chuyện với Việt nhưng vẫn không được tính đó là làm lành, thử nhìn họ xem, chẳng ai nói với ai thêm một câu nào, cứ im lặng mà đi như vậy thôi. Vy cũng đang rất rối rắm về vấn đề này, sao cô cứ có một cảm giác gượng gạo khi đối mặt với cậu, đến nỗi không biết nói cái gì nữa. Việt vẫn đi ở phía sau cô, ánh mắt luôn trông chừng về phía trước sợ cô va vấp vào đâu đó. Nhưng hình như cậu đang bận suy nghĩ cái gì khác nên một mực im lặng. Mỗi người ôm một tâm tình riêng, cứ như vậy mà đi với nhau. Có lúc nghỉ chân, Vy cầm chai nước dốc ngược uống, thỉnh thoảng vụng trộm liếc nhìn cậu bạn đồng hành với mình. Cậu ấy đang giận cô hả? Chẳng phải người giận ở đây là cô sao? Thế mà cô lại sợ cậu giận ngược bản thân mình? Buồn cười thật nhỉ? Cô ôm tâm tình buồn bực nên tự nhiên quãng đường còn lại trở thành vô vị, nhạt nhẽo. Cứ như vậy khi đỉnh núi đã ở trước mặt, Vy mới trở nên thoải mái hơn một chút.

Trên đỉnh núi có một bãi đất rộng, lúc hai người họ đến nơi thì thấy có một nhóm người khác đã ở đó. Từ phía trên cao nhìn xuống, tất cả mọi thứ mang một cảm giác thật khác. Hình như đẹp hơn, huyền ảo hơn, quyến rũ hơn nữa. Vy đứng hít một hơi thâm sâu, nếu không ngại có vài người lạ ở đây thì cô đã hét lên thật to rồi. Sau một chặng đường mệt mỏi đến đích, đó là cảm giác đã chiến thắng được bản thân mình.

- Đến nơi rồi. – Cái con người từ nãy đến giờ vẫn im lặng, đột ngột lên tiếng. – Làm rất tốt.

Không biết là cậu đang tự khen mình hay là đang khen cô mà cứ nói bằng quơ như thế. Vy quay sang nhìn cậu, lên tiếng định nói gì đó thì tự nhiên tiếng nhạc ở đâu cất lên thu hút sự chú ý của tất cả mọi người. Một nhóm con trai khoảng năm người đang nhảy dành tặng ột cô gái trên nền nhạc một bài hát thật ngọt ngào tựa như lời tâm tình của nam nhân vật chính, từng câu từng chữ ngọt ngào đến mức cô là người ngoài cuộc cũng phải yên lặng mà lắng nghe. Bài hát đó thật lạ, không phải là anh ta là tác giả đấy chứ?

Cô gái dường như rất cảm động, mặt đỏ bừng lên, tay che miệng không nói nên lời. Chàng trai đứng nhảy ở giữa hình như là nhân vật chính của màn biểu diễn này, cuối cùng, anh ta quỳ xuống lúi từ trong túi một hộp màu đỏ ra tặng cho cô gái.

- Em có đồng ý ở bên anh suốt đời không? Anh sẽ không hứa bất kì một điều gì cả nhưng anh nhất định sẽ dùng hành động của mình để chứng minh quyết định hôm nay của em là không hề sai lầm. Lấy anh nhé?
- Em... em đồng ý.

Cô gái vừa dứt lời, không chỉ những người bạn đã phụ họa àn biểu diễn mà cả Vy và Việt đều vỗ tay chúc mừng cho hạnh phúc của đôi bạn trẻ. Cầu hôn? Giống hệt trong phim! Cô cứ nghĩ sự lãng mạn như vậy chỉ có trong hư cấu, không ngờ trên đời này vẫn còn tồn tại những người đàn ông giống chàng trai này. Đôi trai gái ôm chặt lấy nhau, màn cầu hôn đã thành công rực rỡ.

Nhìn thấy người ta có đôi có cặp, Vy âm thầm ghen tị, cô khẽ nhìn sang Việt, trái tim như muốn trào lên một điều gì đó không rõ ràng. Cậu ấy... cậu ấy... có lãng mạn như thế không nhỉ? Cô tự xấu hổ với suy nghĩ trong lòng của mình, đôi mắt nhìn xung quanh cốt để tìm cái khác để phân tán suy nghĩ. Đang còn giận nhau, lấy đâu ra mà lãng mạn chứ! Ngón tay cô chụm chụm vào nhau, đang muốn giơ tay lên vuốt tóc thì cổ tay bị giữ lại. Việt nâng tay cô lên, gỡ những ngón tay ra rồi nhẹ nhàng nắm lấy. Hơi ấm từ bàn tay cậu

truyền vào bàn tay đang lạnh ngắt của Vy khiến cô biết được đây không phải là một giấc mơ. Cậu và cô... thật sự đang nắm tay nhau.

- Cậu...

- Đừng giận mình nữa, được không?

Vốn dĩ, trái tim cô đã mềm nhũn lâu rồi, đã muốn làm lành với cậu lâu rồi. Những ngày qua không thấy cậu nhắn tin đến, cô luôn hối hận không thôi. Nhiều lúc cô tự hỏi thật sự muốn đánh mất cậu bằng cách này luôn sao, cứ nghĩ đến đó, cô cầm điện thoại lên nhưng rồi không đủ dũng cảm lại đặt xuống. Cái tính tình này của Vy không còn cách nào cứu chữa được nữa, may sao, cậu đã chủ động, thật là may mắn. Cô gạt đầu, miệng nhoen cười. Hôm nay là một ngày thật đẹp.

18. Chương 18: Chương 18:

Bọn họ, Vy và Việt, kì thực đã nhiều hơn cái nắm tay này nhưng cô không hiểu tại sao khoảnh khắc hai bàn tay đan vào nhau lại mang đến một rung động diệu kì cho con tim. Rất nhiều thứ hình như đã thay đổi, rất nhiều thứ hình như đã thật khác, có lẽ chính cả bản thân của cô nữa. Hơi ấm từ lòng bàn tay cậu truyền đến, ngọt ngào và dịu dàng như chính con người cậu. Tự nhiên trong đầu cô nhớ đến một bài hát rất phù hợp với tâm trạng lúc này, cô khẽ khẽ hát trong cổ họng.

“It’s way too soon, I know this isn’t love

But I need to tell you something

I really really really really really really like you.”

- Cậu đang hát à? – Việt hình như cũng nghe thấy tiếng cô đang ngân nga. – Bài gì vậy?

- I really like you. Cậu nghe bài đó chưa?

- Hình như bài mới ra phải không? Mình chưa nghe, có lẽ về rồi sẽ nghe.

- Ủ, I really like you. – Vy lẩm bẩm.

Không rõ cô đang nói tên bài hát hay đang nói điều gì nữa, chỉ biết rằng tâm trạng cô đang rất tốt. Chuyển đi này không tệ như cô tưởng tượng, có khi còn phải cảm ơn hai đứa bạn “trời đánh” của cô. À mà thôi, chúng nó lừa cô đi thì cảm ơn cái gì nữa chứ, chưa trách là may rồi nha!

Những giọt mưa xuân một lần nữa lại bay lất phất trên bầu trời, khiến cho khung cảnh nhìn từ độ cao này càng thêm mờ ảo. Vy kéo Việt núp dưới một gốc cây gần đó, lấy tay che mưa. Đám người vừa làm một màn cầu hôn lãng mạn lúc này đang lục đục kéo nhau xuống phía dưới. Việt lấy chiếc áo phao ra che cho cả hai, thời tiết này càng làm khí lạnh trở nên buốt hơn.

- Mình còn nhớ có lần, hình như là vào năm lớp mười một, hôm ấy trời mưa rất to, sau giờ tan học, đang đi bộ ra bến xe buýt thì tự nhiên cậu chạy đến vỗ vai làm mình giật mình, suýt rơi cả cái ô luôn. Vỗ vai thế mà chỉ để hỏi cậu có biết gần đây có chỗ nào bán áo mưa không. Nghĩ lại cái vẻ mặt cậu lúc ấy, rất là buồn cười.

- Cậu vẫn còn nhớ cơ à, mình thì không nhớ lắm, chỉ nhớ hình như lúc đấy cậu ình mượn cái áo mưa trong cặp.

- Đúng rồi.

Một chuyện nhỏ như vậy nhưng không hiểu sao để lại ấn tượng cho Vy sâu sắc đến tận bây giờ. Về mặt ngộ ngớ, dần dần của Việt trong màn mưa ngày ấy khiến cô nhớ mãi không quên. Hình như trước đó, cô và cậu không nói chuyện nhiều với nhau, cùng lắm chỉ có thể coi là quan hệ xã giao của bạn bè trong cùng một lớp. Bắt đầu từ buổi chiều muộn đó, bắt đầu từ chiếc áo mưa ượn đó, một tình bạn mới đã bắt đầu, kéo dài đến tận bây giờ. Vận mệnh là một chiếc bánh xe răng cưa, đến đúng thời điểm mọi mắt xích khớp lại, kéo con người lại gần với nhau. Trên đời này, có nhiều thứ thật kì diệu, từng có một câu nói với đại ý là, không nên

khoe khoang chuyện của ngày hôm nay bởi trong một phút có rất nhiều chuyện sẽ xảy ra. Ngày trước, có nằm mơ cô không nghĩ rằng, Việt sẽ trở thành một người đặc biệt đối với cô đến vậy.

- Có một chuyện mình chưa nói với cậu.

- Chuyện gì vậy?

- Thật ra hôm đó mình biết có mấy cửa hàng gần đó có bán áo mưa...

- Vậy... vì sao?

- Vì sao hả? Bí mật, không nói cho cậu biết! Thôi, tạnh mưa rồi, tranh thủ đi xuống đi không hai đứa kia lại chờ lâu đấy.

Vy quanh lưng lại, đi trước. Việt ngơ ngác, còn mải phân tích điều mình vừa nghe thấy, thấy cô đã đi được một quãng, vội đuổi theo phía sau. Là cậu đang mơ đúng không? Điều gì đang xảy ra vậy? Cậu chạy lên, đi sóng vai cùng với cô, đôi môi vẽ ra một nụ cười vui sướng. Cô im lặng không nói gì làm cho trong lòng cậu ngứa ngáy, cứ như đang có sợi lông mềm mại đang vuốt ve, bờ vai hai người chạm vào nhau, rồi họ ăn ý bật cười. Dường như bây giờ cô đã hiểu vì sao người ta lại nói mưa rất lãng mạn rồi.

- Này, ý của cậu là gì thế? Cái gì mà kì diệu cơ?

- Thì nghĩa ở mặt chữ đó, không hiểu thì kệ cậu!

.
. .

- Ê, bà ơi, sao hai đứa chúng nó đi lâu quá mà chưa thấy về hả?

- Chắc là đường xa. Cứ chờ thêm một lúc nữa đi.

- Có khi nào giống như trong phim, có chuyện gì rồi không? – Ngọc vo cái túi bím bím vừa ăn hết, nhét vào một bên túi, cô giáo đã dạy, không được vứt rác bừa bãi.

- Bà chỉ khéo tưởng tượng, chẳng có gì đâu.

Hà lườm Ngọc một cái rồi lại cúi đầu vào cái điện thoại. Cô lướt facebook một hồi không thấy có gì thú vị, định tắt đi thì trên bảng tin hiện ra dòng trạng thái của Khánh, hình như cậu ấy đang ở nhà bà ngoại, ớ mà chỗ này không phải là gần đây hay sao? Muốn bình luận vài câu tuy nhiên cô nhớ đến trước đó hai người có cãi nhau vì chiếc mũ bảo hiểm “mượn tạm” trong buổi học cuối cùng nên đành từ bỏ ý định, cô chẳng giận cậu ấy nhưng cũng không đến mức mở mồm nói chuyện trước như thế đâu!

- Có gì trên facebook à? Sao bà chăm chú thế? – Ngọc thò đầu vào nhìn màn hình điện thoại Hà.

- Không có gì đâu, tin vịt ấy mà. – Hà đẩy cái mặt đang kè sát mình ra, cất điện thoại lại vào túi. – Aizz, ngồi đây chán quá, không biết chúng nó đang làm cái gì ở trên kia nữa.

- Tôi cũng tò mò từ nãy giờ rồi, bây giờ bà mới biết hỏi à!

Trong đầu, Ngọc bắt đầu tưởng tượng ra đủ thứ chuyện, quan trọng nhất là vấn đề làm lành của hai đứa chúng nó. Rồi cuộc mục đích của chuyến đi có được hoàn thành không cũng phải trông chờ vào điều này. Cô quay sang Hà ngồi bên cạnh, nhỏ giọng nói chuyện phiếm linh tinh giết thời gian. Câu chuyện của bọn họ bị cú điện thoại của một người ở gần đó thu hút sự chú ý.

- Alo, mày ơi, hôm nay tao leo núi được chứng kiến màn cầu hôn hoành tráng cực mày ạ. – Người ngồi bên cạnh Hà và Ngọc nói chuyện điện thoại với ai đó. Tiếng to đến nỗi hai đứa không muốn nghe lỏm người ta nói chuyện cũng bị cuốn theo. - Ủ, eo ôi, lãng mạn cực luôn, xem mà ngưỡng mộ đến phát ghen lên ấy chứ! Hi hi, ai bảo không đi cơ, vui cực luôn.

- Bà có nghe thấy gì không? – Ngọc thì thầm.

- Có. Tôi có điếc đâu.

- Cầu hôn đấy! Ngay trên đỉnh núi đấy! Mà Vy với Việt ở trên đó mãi không xuống. Có lẽ nào...
- Lẽ lẽ cái đầu bà. Bao nhiêu tuổi mà đòi cầu hôn?
- Biết đầu thằng Việt nó lại manh động!
- Thôi, đừng có mà đoán mò, gọi điện thoại cho chúng nó thử xem đi.

Ngọc gạt đầu, bấm số điện thoại Vy để gọi. Sau một hồi dài đổ chuông không thấy ai nghe máy, cô gọi lại lần thứ hai. Cuộc gọi này đang đổ chuông nửa chừng lại bị gián đoạn bởi tiếng thông báo ngọt ngào của bộ phận ghi âm của nhà đài.

- Hình như máy con Vy làm sao rồi, thấy báo không kết nối được, hay là hết pin rồi, bà gọi cho thằng Việt thử xem.
- Cũng chả thấy có tín hiệu. Sao giờ? Hay cứ ngồi chờ tiếp?
- Ngồi chờ biết đến bao giờ? Cứ đi thử xem, biết đâu trên đường lại gặp chúng nó. Tôi tò mò à nha.
- Rồi thì đi!

.

.

.

Đường từ đỉnh núi quay trở về vị trí ban đầu có thể coi là dễ dàng nếu bạn nhớ rõ con đường mình đã đi, trái lại, đối với kẻ không phân biệt rõ phương hướng như Vy thì đó là cả một quá trình khó khăn và đường như Việt cũng không khá hơn được bao nhiêu. Bọn họ đi cả một quãng đường từ này đến giờ đều là theo cảm giác, nếu có thể dùng bản đồ của google ở trên núi thì thật tốt biết bao.

- Sao đi mãi mà chẳng thấy đúng đường gì cả. Có khi nào lạc rồi không?
- Mình chẳng biết nữa, cứ đi vậy. Nhưng sao chẳng có ai mà hỏi đường thế này? Lúc này còn gặp nhiều người lắm mà.
- Có khi nào mưa quá họ đi hết rồi không?
- Mình cũng không biết. Thôi nghỉ chân tí vậy.

Hai người ngồi xuống một tảng đá to. Mưa bay tuy không nặng hạt nhưng cũng đủ làm ướt áo người đi đường. Thời gian bọn họ rời đi đã lâu rồi, không biết Hà và Ngọc có sốt ruột không nữa? Nghĩ vậy, Vy mở cặp, lấy điện thoại ra. Màn hình điện thoại tối om, mặc cho cô bấm kiểu gì vẫn không thấy dấu hiệu tiếp tục hoạt động.

- Sao thế này? Điện thoại mình không lên gì cả. Hay là hỏng rồi?
- Bật không lên thì có khi là hết pin.
- Mình nhớ là đã sạc đủ rồi mà! Chán thật. Không biết hai đứa kia ở dưới chờ lâu thế có nói gì bọn mình không biết nữa. Việt, ờnh mượn điện thoại đi, gọi cho hai đứa chúng nó xem sao.
- Ủ. – Việt chìa điện thoại ra cho Vy nhưng nửa đường nghĩ gì đó, rút lại. – Cậu muốn gọi cho Hà hả, để mình bấm cho.

Cô bĩu môi, có cái điện thoại thôi mà sao cậu ấy cứ tỏ ra bí bí mật mật thế nhỉ? Có phải là cô không biết dùng đâu, cậu ấy càng bí mật, cô càng tò mò. Có khi nào Việt giống mấy thằng con trai lớp cô, lưu phim người lớn trong điện thoại nên mới không dám cho ai xem không? Cậu đưa điện thoại cho cô, trên màn hình đã bấm sẵn số của Hà.

- Thôi, không cần gọi điện đâu, gọi cũng chẳng ích gì, mình nhắn tin cho nó được rồi.

Vy gửi tin nhắn, báo cho Hà và Ngọc chờ cô thêm một lúc nữa. Tin nhắn được gửi đi, cô nổi cơn tò mò, thoát ra ngoài hộp tin về màn hình chính. Hình ảnh đập vào mắt cô chính là ảnh chụp lên của bọn họ. Mặt

cô đổ lên, cái tư thế của cô trong ảnh... sao lại thành thế này? Trời ạ, người khác nhìn vào sẽ nghĩ là cô đang hôn trộm Việt.

- Cậu... cậu... ảnh này là thế nào đây?

- Ô, trả lại ỉnh!

- Không, trả lời mình đi đã.

- Cẩn thận!

Việt biết cô đã thấy bức ảnh đó, muốn lấy lại điện thoại. Cô giật lùi, giờ điện thoại lên tránh tầm tay của cậu. Không ngờ cô va mạnh vào cái cây ở sau lưng. Trời mưa, trên lá cây đọng lại nước rất nhiều, lực va đập không nhỏ đó làm tán lá rũ mạnh, tạo thành một cơn mưa rào dội thẳng vào người đứng dưới. Cậu nhanh nhẹn đẩy cô ra, bản thân hứng trọn sự ướt át của lá cây mang lại. Cô giật mình, theo phản xạ đẩy lại cậu, thế là cả hai ngã ngồi xuống tảng đá gần đó.

- Á!

- Thôi chết, cậu... cậu có sao không?

- Đau... đau... cậu đứng dậy đi đã!

Cô đúng là người đen đui, ai đi cạnh cô cũng sẽ dính vào vụn xui xẻo. Cả hai người ngã không nhẹ, tảng đá rất cứng, khẳng định sẽ có chuyện à xem.

- Sao rồi? Có sao không?

- Hơi đau chút, chắc là không sao!

Đến lúc này thì không thể nào tiếp tục đi được nữa. Bọn họ ngồi lại, chờ cho cơn đau của Việt qua đi. Gương mặt cậu nhăn lại, không biết là cụ thể bị đụng ở đâu, chỉ biết là cả phần dưới của cậu đang chịu đau đớn. Người cậu ướt sũng nước, trên tóc còn dính lại vài giọt nước chưa khô, trông thật thảm hại. Mắt thấy mặt trời dần chuyển về phía tây, ánh chiều nhạt dần, Vy và Việt vẫn ngồi nguyên tại chỗ. Thực ra cậu bị đụng trúng cũng không đến mức nặng không đi được, tuy nhiên đây là đường núi, đi lại không cẩn thận sẽ gây họa lớn. Vừa mệt, vừa đói, cô cảm thấy chịu đựng, không dám hé răng.

- Mình đã nói là không sao đâu mà. Nhìn cậu kìa, mặt méo xẹo như bánh đa nhúng nước rồi. Yên tâm, ngồi một lát rồi khỏi đau thôi.

- Mình... cậu... sao cậu lại tốt với mình thế? – Vy cúi đầu, vắn vẹo hai ngón tay đầy vẻ lúng túng.

- Có cần phải trả lời câu hỏi này không?

Không nhận được câu trả lời lại bị cậu hỏi ngược lại, cô lúng túng, càng không dám ngẩng đầu lên. Đứng tốt với cô thế, cô không xứng đáng đâu. Cô sợ phiền phức, sợ áp lực, tính tình lại không tốt. Nhiều lúc tự bản thân cô cũng thấy chán ghét chính mình, vì sao cậu lại có thể tốt với cô như thế được chứ? Tiếng chuông điện thoại của Việt vang lên, xen vào dòng suy nghĩ của cô, số máy gọi đến chính là Hà.

- Hai người đang ở đâu? – Giọng Hà hét thật to bên đầu dây.

- Tôi là Vy đây... bọn tôi... hình như lạc đường rồi!

- Cái gì? Lạc ở đâu?

- Không biết nữa. Nhưng mà bà ơi, Việt bị ngã, bọn tôi bây giờ đang chết đứng ở trên này. Cứu với!

- Lại còn thế nữa. Không biết hai người ở đâu, bà bảo bọn tôi làm thế nào giúp bà được? Bọn tôi đang trên đường lên đỉnh núi này, có khi nào sẽ gặp hai người không?

- Đã bảo là bọn tôi lạc đường rồi mà. Hai bà đã đi được xa chưa? Nếu chưa xa thì quay lại đi, bọn tôi tìm cách trở lại chỗ cũ.

- Có được không đó?

- Bây giờ không được thì làm thế nào. Để tôi nghĩ cách xem sao.

19. Chương 19: Chương 19:

Người ta thường nói thuyền tới đầu cầu tự nhiên thẳng không phải sao? Câu nói đó đã thực sự linh nghiệm vào lúc này. Có hai người một lớn một nhỏ đi ngang qua chỗ họ đang ngồi. Mang đúng bộ dạng của một kẻ chết đuối vớ được cọc, Vy chạy đến nhờ sự giúp đỡ của hai người nọ. Sau khi nghe hoàn cảnh của Vy và Việt, người đàn ông vui vẻ nhận lời, ông còn đến hỏi thăm tình hình của cậu.

- Thế nào rồi cậu trai trẻ? Có đi nổi xuống dưới được không hay là cần chú công?
- Dạ, cháu không sao đâu ạ. Chỉ hơi đau bắp chân một tí thôi. – Việt lắc đầu. – Là bạn ấy quá lo lắng thôi.
- Tuy nói vậy nhưng vẫn phải cẩn thận, đường núi trong thời tiết này không dễ đi đâu. Hai đứa lại ở nơi khác đến không thuộc địa hình nên càng phải thận trọng. Cứ để bác dẫn hai đứa xuống chân núi luôn.
- Ôi, được thế thì cảm ơn bác lắm ạ.

Trong cái rủi có cái may, vào lúc cả hai đang gặp rắc rối, bọn họ lại gặp được một người rất nhiệt tình. Trên đường đi xuống, ông còn hỏi chuyện và truyền đạt kinh nghiệm leo núi. Không hổ là dân bản địa, ngay cả đứa bé nhỏ tuổi đi cùng với người đàn ông thông thuộc địa hình, nó lon ton dẫn đường ở phía trước, thỉnh thoảng còn nhắc nhở cô tránh khỏi những chỗ dễ bị sụt chân. Cũng nhờ vậy, bọn họ nhanh chóng trở nên thân thiết, những câu chuyện trải dài trên quãng đường đi xuống núi.

- Nhờ vả bác từ nãy đến giờ, chúng cháu vẫn chưa giới thiệu. Cháu là Việt, còn bạn ấy là Vy, chúng cháu đều là sinh viên đại học.
- Bác là Hùng, thằng bé kia là cháu của bác, nó tên là Sơn. Bác sống ở đây đã lâu nên hay gặp những đoàn sinh viên đi chơi xa như hai đứa. Tuổi trẻ đúng là tốt thật, còn có sức khỏe, thời gian đi đây đi đó tụ tập với nhau. Nhưng sao có mình hai đứa đi với nhau thôi à?
- Dạ không, bọn cháu còn hai bạn ở phía dưới nữa, chắc trên đường sẽ gặp chúng nó thôi. Hai bọn cháu tách ra đi riêng.
- Lần sau không nên tách ra như thế. Đi đông người có chuyện gì thì còn có thể xoay sở.
- Dạ, cháu biết rồi ạ.

Lời nói nhắc nhở của người đàn ông làm Vy thấy áy náy hơn, là do cô đòi tách ra đi tiếp, rồi gây họa cũng lại là cô. Càng nghĩ càng thấy bản thân quá vô dụng, sinh ra chỉ để gây rắc rối mà thôi! Hành động cụp mắt, cúi đầu của cô toàn bộ lọt vào mắt Việt, cậu biết cô lại đang tự trách bản thân nên trò chuyện với thằng bé, không muốn tiếp tục chủ đề này.

- Em bao nhiêu tuổi rồi?
- Dạ em mười một tuổi rồi ạ! Còn anh bao nhiêu tuổi ạ?
- Anh hai mươi tuổi.
- Ý, anh bằng tuổi với anh họ em rồi. Hi hi. – Thằng bé cười híp mắt, sau đó lại tặng kèm thêm một câu nói mang đầy tính “nịnh nọt” – Nhưng anh đẹp trai hơn anh họ em.
- Ha ha, đúng rồi, hai đứa bằng tuổi với thằng cháu của bác. Hai đứa học trường gì vậy?
- Cháu học Bách khoa, bạn ấy thì học đại học Ngoại ngữ ạ.
- Ô, thế cháu gái học cùng trường với thằng cháu của bác rồi. Không biết hai đứa có quen nhau không nhỉ?
- Có khi quen nhau đấy ạ! – Vy hùa theo nói đùa, lúc cô nhìn về phía xa, thấy thấp thoáng bóng dáng của hai đứa bạn đang ngồi nói chuyện với nhau, bèn gọi to. – Hà! Ngọc!

Ngọc đang cúi xuống, nói cái gì đó với Hà, bị tiếng kêu to của Vy làm giật mình. Cô nhảy dựng lên, suýt nữa thì ngã ngửa ra đằng sau, khi đã hoàn hồn, tay còn xoa xoa ngực mà nhìn Vy. Hà đứng dậy, đón hai đứa bạn, nhìn tình trạng của Việt đầy thê thảm được người ta dìu, trên người còn ướt sũng nước, giọng cô đầy lo lắng:

- Cậu có sao không đó?
- Mình không sao, nghỉ ngơi là đỡ rồi.
- Làm sao mà ra nông nổi này vậy?
- Chuyện dài lắm, cũng may là có bác và em đây giúp đỡ.
- Cháu cảm ơn bác ạ.
- Hai cháu là bạn của hai đứa nó hả? Bác là Hùng sống ở gần đây, nếu chúng cháu có gì cần giúp đỡ thì không cần ngại đâu.
- Tình trạng của Việt như thế mà chờ xe về đến nội thành thì không ốm mới lạ đó. Không biết gần đây có nhà trọ nào không ạ?
- Có thì cũng có nhưng bác sợ là tét thế này người ta chưa mở cửa. Cái đó cũng không chắc, cứ đi xuống núi trước rồi tính sau.

Cả bọn nghe lời bác, nhanh nhẹn xuất phát đi tiếp. Trên đường đi, Vy nhỏ giọng kể lại cho hai đứa bạn về quãng đường cô và Việt đã đi. Ngọc ném cho cô cái nhìn khinh bỉ, còn không ngừng dả kích vì cái số chuyên gia bị “kì thị” của cô. Rốt cuộc, chỉ mỗi mình Hà là nắm được trọng điểm vào lúc này, cố nghĩ cách xoay sở tốt nhất phòng trường hợp không còn nhà trọ nào cho bọn họ trú ngụ. Cô chợt nhớ đến Khánh, nhà họ ngoại của cậu ở gần đây, bản thân cậu cũng ở đây nên đó có thể coi là một biện pháp dự phòng cho trường hợp bất đắc dĩ nhất. Tuy nhiên, nếu không còn biện pháp nào khác cô mới nhờ vả cậu ta. Đợt trước còn xảy ra chuyện cãi nhau không hay ho gì, nhờ cũng chưa chắc cậu ta đã giúp! Nhớ đến, cơn giận của Hà lại bộc phát, cậu ta mà không giúp thật thì cô nhất định từ mặt hắn!

- Có nghĩ được cách gì chưa hả Hà?
- Có thì cũng có... nhưng tôi thấy không được tốt lắm.
- Không tốt thì cũng nói đi! Giờ còn sự lựa chọn nào đâu!
- Thì... tôi thấy trên facebook thằng Khánh bảo nó đang ở gần đây, có thể nhờ vả được nó. – Hà thấy hai đứa bạn đang nhao nhao lên, nhanh chóng bịt mồm chúng nó lại. – Ngậm mồm lại, cách này chỉ là bất đắc dĩ thôi. Hai đứa các bà đừng có mà linh tinh.
- O, các chị tên là Khánh à? – Đứa bé nghe lỏm được lời Hà nói. – Anh họ em cũng tên là Khánh đấy!
- Hả? Không phải chứ? Vừa tên là Khánh, vừa học đại học Ngoại ngữ, có lẽ nào...?
- Phỉ phui cái mồm bà đi. Chắc không phải đâu. Tên Khánh là tên thông dụng mà!
- Anh ấy tên là Đình Duy Khánh! – Bé con bổ sung thêm. – Học khoa tiếng Đức!
- Ó? Đúng là thằng Khánh lớp bà rồi kìa. Thế này thì không còn nhầm được đâu. – Vy mắt chữ A, mồm chữ O tổng kết lại.
- Ô, thế ra mấy đứa là bạn cùng lớp của thằng Khánh nhà bác à? Thế thì cứ đến nhà bác trú tạm một đêm đi. Là bạn bè của nó thì đừng có ngại gì nữa, cũng như con cháu trong nhà bác cả thôi mà.

Đang trong lúc vừa đói vừa mệt, Vy và Ngọc không tỏ vẻ ngại ngần gì nữa, sáng khoái đồng ý đi theo người đàn ông về nhà, mặc cho Hà đang nhăn nhó muốn phản đối. Xác định được đích cuối cùng không còn xa nữa, quãng đường còn lại bọn họ đi trở nên ngắn hơn, ít nhất là đối với Vy. Cô lo lắng cho tình trạng của Việt, mong đến chỗ nghỉ ngơi càng nhanh càng tốt. Cô để ý thấy sắc mặt của cậu dường như hơi tệ, không biết là vì cơn đau hay là vì chuyện gì khác. Cô chợt nhớ ra chuyện đi xem phim hôm nọ, Khánh và Việt hình như có quen biết, quan hệ của họ không được tốt lắm thì phải, có khi nào cậu ấy là vì chuyện này không?

- Việt, cậu không sao chứ? – Cô nhỏ giọng hỏi.
- À không, không sao mà. Đừng lo lắng.

- .
- .
- Khánh! Ra xem bác đưa ai đến này! – Người đàn ông vừa về đến nhà, đã gọi tên Khánh thật to.
- Anh Khánh, anh Khánh, bạn của anh đến này! – Đứa bé cũng không kém cạnh, mở cửa chạy lon ton lòi bằng được anh họ của nó ra ngoài.
- Làm cái gì thế? Vừa mới đi chơi về không mệt hả, sao còn tăng động thế này? – Khánh đi từ bên trong ra cầu nhàu, nhìn thấy một đám người quen đứng trước mặt, cậu giật mình. – Hơ... các cậu...
- Mấy cháu mau vào trong nhà đi.
- Các cậu sao lại ở đây? – Sau khi “tiêu hóa” hết lượng thông tin đến tới tấp, Khánh mới nặn ra được câu nói đầy đủ. – Sao các cậu lại đi cùng với bác Hùng?
- Bọn tớ đi leo núi, không ngờ gặp chút chuyện may được bác Hùng giúp đỡ. – Vy là người đáp lời đầu tiên, cô vừa nói vừa quay sang nháy mắt với Hà nhưng cô bạn vẫn ngó lơ, tỏ vẻ không hiểu ý. – Bọn tôi mặt dày đến trú nhờ nhà cậu một đêm, có được không?
- Được...

Nhà ngoại của Khánh ai cũng đều nhiệt tình như bác Hùng. Người lớn trong nhà sau khi được ông kể lại đều nhất trí giữ cả bọn ở lại, còn đặc biệt làm một bữa thịnh soạn đúng tiêu chuẩn mâm cỗ ngày tết để thiết đãi bốn đứa. Sự hiếu khách của cả nhà làm giảm đi cái ngại ngùng ban đầu, chẳng mấy chốc mọi người trò chuyện với nhau như đã thân quen từ lâu. Hơn nữa, mẹ của Khánh nhận ra Việt chính là cậu bé học giỏi ngày trước trong lớp học thêm của con lại càng vui vẻ, giống như chỉ hận không thể nhận cậu là con trai vậy. Khánh ở bên cạnh lờm nguýt, bày ra sắc mặt không mấy vui vẻ đối với Việt.

- Đúng rồi, chân cháu đỡ đau hơn chưa, có cần bác lấy rượu thuốc bóp cho tan vết sưng đi không? Rượu thuốc ở đây tốt lắm, nếu chân chỉ bị tổn thương phần mềm thì bóp một lần là đỡ ngay.

- Dạ thôi, không cần đâu ạ, cháu đỡ đau rồi. Làm phiền bác quá.

- Ngại cái gì nữa, bác cũng coi là bạn của mẹ cháu, cháu như thế thì coi bác là người ngoài rồi. Khánh, đi sang nhà cô Nga lấy chai rượu thuốc hôm nọ mẹ để ở đó về đây.

- O...

- O o cái gì! Đi mau đi!

- Dạ.

- Để Hà đi cùng với Khánh cho ạ. – Ngọc vừa nói xong bị Hà càu một cái thật mạnh, cô mặc kệ, đẩy cô bạn đứng dậy. – Khánh đi một mình thì buồn lắm, để Hà đi cùng đi. Hà nhỉ? Chẳng phải bà cũng muốn ra ngoài mua mấy thứ đồ à?

Hà nhìn Ngọc đầy căm thù, nếu như ánh mắt có lực sát thương thì trên mặt Ngọc đã bị cáo mấy chục vết rồi. Về mặt bắt đắ dĩ ban đầu của Khánh khi Hà bị đẩy ra đi cùng đã trở nên vui vẻ hơn. Hai bọn họ im lặng đi trên con đường tối, chỉ có ánh đèn mờ nhạt hai bên đường soi sáng lối đi. Ở đây là ngoại thành Hà Nội cũng có thể coi là một vùng nông thôn nên trời tối không có người đi đường. Con đường tĩnh lặng chỉ nghe tiếng côn trùng kêu cùng tiếng nước chảy tí tách. Hà mang vẻ mặt không hề tình nguyện đi phía sau Khánh, vừa đi vừa mang cậu ta ra mắt mấy trăm lần. Không phải chỉ có một chiếc mũ bảo hiểm thôi sao, đàn ông con trai gì mà nhỏ mọn thế không biết. Cô dùng tay làm thành hình một cây súng, lấy tấm lưng của cậu làm bia ngắm tưởng tượng đang có mấy chục viên đạn đang bắn tới tấp trúng đích. Sự tưởng tượng đó làm cô vui vẻ không thôi, ngoác miệng ra cười hả dạ. Đúng lúc đó, Khánh quay lại nhìn cô với ánh mắt đầy khó hiểu, bị phát hiện, Hà cứng miệng, giả vờ lấy tay che lại như đang ngáp ngủ rồi trừng mắt với cậu. Cậu ta có mắt mọc sau lưng à? Cái đồ khó ưa!

“Brum brum...”

Tiếng động cơ một chiếc xe máy lao nhanh trên đường vang vọng trong không gian yên lặng. Chiếc xe phóng bạt mạng, xẹt qua bọn họ.

- Cẩn thận!

Khánh hét lên, kéo Hà vào bên trong khi chiếc xe chạy sát như thể sắp đâm vào cô. Hà giật mình, đến lúc hoàn hồn mới dám vượt ngực thở dốc, thật là quá nguy hiểm, thêm vài centimet nữa là nó va vào cô rồi. Có lẽ là do vẫn chưa hoàn toàn bình phục sau sự sợ hãi vừa rồi, Hà lơ lơ nhìn theo ánh đèn pha của chiếc xe dần khuất trong bóng tối.

- Cậu đi vào trong này đi. – Khánh kéo cô đi bên trong mình.

- Hơ...

Khánh thở dài lắc đầu, thôi quên đi, cậu nhận thua, cậu không thể nào cứng đầu bằng cô. Dù sao cũng chẳng hơn thua gì trong chuyện này, người mở lời trước không có nghĩa là người thua cuộc, chỉ là thiếu kiên nhẫn hơn thôi.

- Cậu có sao không? Ở đây người ta đi xe ẩu lắm, phải cẩn thận.

- Không sao. Cảm ơn. – Hà cười cười nhưng thực ra trong lòng thì đang trợn mắt. Tình huống này là gì đây, tự nhiên Khánh lại thay đổi chóng mặt thế? Chẳng phải đang chơi trò thi gan với cô à? – Nhà cô Nga gì đó xa thế à? Mãi chưa thấy đâu cả?

- Ồ? – Khánh ngó người, nhìn quanh một lúc. – Chết rồi, nhầm đường rồi. Phải rẽ vào cái ngõ kia, thảo nào đi mãi mà không thấy đâu cả.

- Cái gì? Lạc rồi á?

- Không phải lạc, quay lại là đến mà.

- Ồ, đi nhanh về nhanh đi.

Hà và Khánh nửa đi nửa chạy ngược lại cái ngõ vừa mới đi qua. Sau khi hoàn thành nhiệm vụ đi lấy chai rượu thuốc, Khánh dẫn cô đi đến cửa hàng bách hóa vẫn còn mở cửa ở gần đó mua một số đồ dùng ọi người. Trên đường trở về, bọn họ đi qua một sân chơi dành cho trẻ con. Trên sân dựng đầy cầu trượt, ngựa nhún... dưới ánh đèn chúng như thể cũng đang nghỉ ngơi sau một ngày vui chơi cùng lũ trẻ. Khánh tự nhiên rẽ vào sân, ngồi trên một con ngựa nhún nhún vài cái.

- Cậu làm cái gì thế?

- Vào đây chơi đi, vui lắm.

- Thôi, muộn rồi mà, về đi. Mẹ cậu đang đợi ở nhà đấy.

- Ui, mẹ mình chắc đang bận nói chuyện với thằng Việt. Ngồi đây chơi đi mà, một tí thôi.

20. Chương 20: Chương 20:

- Này, sao cậu trẻ con thế hả? Tự nhiên ngồi đây chơi làm chi?

- Thì có làm sao đâu, lâu lâu trở về tuổi thơ không được à?

Bỗng nhiên hai người lâm vào im lặng. Hà đảo mắt quanh cảnh vật, cố tìm đề tài tán gẫu. Cô nhìn thấy một tấm biển được cắm ở một góc sân, ghi một dòng chữ nguệch ngoạc: “Chỉ dành cho trẻ em dưới mười hai tuổi”.

- Ồ, mình không được ngồi đây đâu. Người ta bảo cấm trẻ em trên 12 tuổi mà.

- Ui giời, mặc kệ đi. Có ai quản đâu mà.

Khánh còn trêu tức, ngồi trên con thú nhún nhún thêm vài cái. Không ngờ cái đó đúng là không chịu nổi sức nặng của một thanh niên hai mươi tuổi, nó phát ra tiếng kẹt kẹt như thể sắp gãy. Hà nghe thế, vội đi xuống, kéo cậu đứng dậy.

- Này, đừng nhún nữa, nó hỏng rồi kìa.
- Ủ ừ được rồi, không sao đâu mà.
- Thôi đừng có phá nữa, đi về đi.
- Ngồi xuống đây, nói chuyện cho chàng hoàng cái đã nào. Đảm bảo không sập đâu, ừ, nếu có sập thì người ta tìm nhà tôi để đòi nợ chứ không tìm cậu đâu.
- Hà lườm Khánh một cái nhưng cũng tự nhiên ngồi xuống con vật bên cạnh.
- Thăng Việt làm sao thế? Sao tự nhiên đến nỗi leo núi rồi ôm cái chân đau về nhà tôi thế?
- Chuyện dài dòng lắm, tóm lại là gặp tai nạn. Mà hình như quan hệ của cậu với Việt không được tốt hả, tôi nghe Vy kể sơ nhưng không hiểu lắm!
- Có gì mà không hiểu hả? Mà thôi, chuyện của con trai với nhau cậu không cần biết đâu. Ngược lại tôi thấy cậu có vẻ đang mang thù với tôi ấy. Vì chuyện trước tết đó hả?
- Hừ! Đúng rồi đấy, cậu biết được là tốt.
- Cũng không hẳn là một mình lỗi của tôi mà. Thôi chuyện qua rồi, chúng ta huề nhau, được chưa?
- Rồi rồi, cậu còn nhắc làm gì nữa, thôi, về đi. – Hà đứng dậy, không đợi Khánh mà tự mình đi trước.
- O kìa, đợi tôi với, cậu có biết đường không mà đi trước thế?
- Tối muộn, Vy ngược mắt lên nhìn mặt trăng ở trên cao. Mưa đã ngừng, bầu trời đầy sương, trong không khí có thể cảm nhận rõ được hơi thở của sự ẩm ướt. Không ngờ buổi đi chơi trong ngày lại biến thành phải qua đêm ở nhà người khác thế này. Có lẽ lạ giường, cũng lạ hoàn cảnh mà cô không ngủ được. Thật kì lạ, trời hôm nay không nhìn thấy một vì sao nào cả, cứ tối đen như mực. Bầu không khí ở ngoại thành thật khác, cả bầu trời cũng thật khác. Cô nhớ lại những chuyện đã trải qua ngày hôm nay, từ việc trở thành khán giả bất đắc dĩ của màn cầu hôn lãng mạn đến cái nắm tay thật chặt của Việt, cô đều nhớ đến, nhớ rõ từng cảm xúc một. Cậu tốt với cô, cô đều để ở trong lòng, thấy ở trong mắt nhưng... làm sao để cho đủ đây?
- Không ngủ được à? – Giọng nói của người đang ở trong suy nghĩ của cô vang lên từ phía sau.
- Ủ. – Vy vỗ vỗ vào vị trí bên cạnh mình. – Cậu ngồi xuống đây đi.
- Sao thế? Trông cậu không được vui. Lo lắng ỉn à?
- Aizzz... - Cô thở dài.
- Đã bảo là không sao mà, bóp rượu thuốc vào rồi hết đau rồi. – Việt ngửi ngửi quần áo của mình. – Đừng có ghét bỏ mùi rượu chua chua trên người mình là được.
- Có ai bảo ghét đâu.
- Cười lên đi nào, con gái mà mặt cứ bí xì thế là không được đâu.
- Ha ha. – Vy quay sang cười một cái cho có lệ. – Thế đã được chưa?
- Chẹp, mình có cái này cho cậu.
- Nói rồi, Việt lục ở trong túi ra vẻ đây bí hiểm. Tiếp theo giống như đang làm một trò ảo thuật, cậu lấy ra một chiếc bánh chocopie đưa cho cô. Vy nhận lấy, vẻ mặt đầy dấu hỏi chấm.
- Người ta nói là ăn socola thì tâm trạng sẽ tốt hơn nhưng mình không có socola, chỉ có cái này cho cậu thôi. Cậu cũng thích ăn bánh này mà, không phải sao? Ăn đi rồi đừng có thở dài nữa. Chuyện hôm nay là ngoài ý muốn, là do mình xui xẻo hoặc do ông trời trừng phạt mình đã nặng lời với cậu thôi. Đừng có lo lắng nữa mà, đã bảo là không sao rồi.
- Cậu... - Cô chăm chú ngắm chiếc bánh còn nguyên trong tay, chiếc bánh vẫn mang theo độ ấm của cậu. – Cậu vẫn chưa trả lời câu hỏi của mình.
- Câu hỏi nào?

- Thì đó... sao cậu lại tốt với mình thế?

- Tốt với một người còn cần lí do hả? Bởi cậu xứng đáng được như thế. Cậu phải yêu bản thân cậu thì người khác mới có cơ hội yêu cậu, biết chưa? – Việt lấy cái bánh trong tay Vy, bóc vỏ rồi đưa lại cho cô.
– Ăn đi rồi không được buồn nữa. Mỗi lần buồn thì ăn một cái sẽ vui lên ngay. Không ai là hoàn hảo cả, mình cũng vậy, cậu cũng vậy. Cậu là một cô gái rất tốt!

Vy gật gật đầu, cắn miếng bánh mà khóe mắt cứ cay cay. Vị ngọt của chiếc bánh giống như lan tỏa sâu vào tận trong lòng, thật mềm mịn, rất dịu dàng. Dưới ánh sáng mờ mờ của đèn đường, Việt nhìn cô rồi không nhìn được xoa đầu cô một cái.

- Cậu có biết vì sao ăn bánh chocopie thì sẽ cười không?

- Sao?

- Bởi vì nụ cười chocopie rất là đặc trưng.

Vy ngơ ngác mấy giây không hiểu câu nói của cậu. Việt ôm bụng cười, rớt cuống khi đã cười đủ, cậu nhe răng ra chỉ chỉ vào nó. Bây giờ còn không hiểu thì đúng là kẻ ngốc, cô bật điện thoại ra soi vào phát hiện ra mình đã liếm sạch làm gì còn dính trên răng thì biết mình bị cậu lừa.

- Da, dám lừa mình. – Cô đánh Việt một cái. – Sạch rồi mà, dính đâu mà dính.

- Ha ha ha, cậu cười rồi, thấy chưa? Thôi không đùa nữa, muộn rồi, ăn bánh ngọt nhớ đánh răng lại đấy. Ăn ngọt không tốt đâu, mỗi lần chỉ được ăn một cái thôi, nhớ chưa?

- Được rồi, đi ngủ, đi ngủ đi.

Buổi sáng hôm sau, gia đình Khánh trở về căn nhà ở nội thành nên nhóm Vy được đi ké ô tô nhà họ. Bố của Khánh dùng chiếc xe nhà họ chuyên dùng đi du lịch, đủ chỗ cho tất cả mọi người ngồi. Vì phải dậy sớm để trở về nên gương mặt ai cũng mang theo sự ngái ngủ, chẳng ai tranh giành hay bày trò gì nữa, cứ lên xe kiếm bừa một chỗ ngồi mà tiếp tục ngủ. Ngọc rất tự nhiên, độc chiếm hai chiếc ghế mà nằm dài ra đi vào giấc mộng. Vy định ngồi xuống cạnh Hà, Việt kéo áo cô:

- Lên đây ngồi với mình đi.

- O, mình muốn ngồi với Hà.

- Lên đây ngồi đi.

Cậu ấn mạnh cô xuống chiếc ghế gần cửa sổ còn mình ngồi luôn vào bên cạnh, không để cho cô tiếp tục lằng nhằng. Dĩ nhiên Khánh ngồi vào chiếc ghế duy nhất còn trống cạnh Hà. Vy nhìn xuống dưới, mắt chớp chớp đầy tò mò. Cô có một cảm giác kì lạ, hình như sau khi Hà và Khánh đi với nhau tối hôm qua giữa bọn họ có cái gì đó mờ mờ ám ám. Có lẽ là do cô tưởng tượng, không biết bọn họ đã chịu nói chuyện lại với nhau chưa nhỉ?

- Đừng có nhìn nữa, cậu không mỗi cổ à?

- Ủ, ừ. – Vy ngoan ngoãn quay lên. – Nhưng mà sao cậu với Khánh còn quen nhau từ hồi học cấp hai sao giờ gặp lại nhau mà vẫn... nói thể nào nhỉ, chẳng chọi ấy?

- Chính vì thế nên mình mới không muốn ngồi cạnh cậu ta. – Việt lẩm bẩm.

- Cái gì cơ?

- Đây là chuyện giữa con trai với nhau, cậu không cần biết đâu.

- Cái gì mà con trai. Xí, không muốn nói thì thôi. – Cô trề môi.

Quãng đường trở về đối với Hà dường như không được suôn sẻ như lúc đi. Do thấm mệt từ ngày hôm qua, xe đi được một quãng, cô cảm thấy trong người khó chịu, hình như đó là dấu hiệu của say xe. Mặt cô tái xanh, trên trán đổ mồ hôi lạnh, tay cô vuốt vuốt ngực mong giảm đi sự khó chịu trong người.

- Say xe à? Có làm sao không? – Khánh hỏi.

- Bà có sao không? – Vy ở phía trên cũng quan tâm. – Muốn nôn không?

Hà lắc đầu thay cho câu trả lời, cô sợ nếu mở miệng ra sẽ nôn cả ra xe luôn. Mẹ Khánh ngồi ở đầu xe thấy thế, đưa xuống viên thuốc chống say cho cô. Khánh mở nước, giúp cô uống thuốc rồi chỉnh tư thế làm cho cô dựa sát vào người cậu cho dễ ngủ. Một lúc sau, có lẽ là thuốc đã có tác dụng, Hà dần chìm vào giấc ngủ. Ngọc ngồi ở ghế dưới cùng, nhắm tin lên cho Vy.

Ngọc: Bà có thấy không?

Vy: Thấy chứ sao không thấy! Rõ ràng là đằng khác.

Ngọc: Hô hô, vậy là oan gia sắp thành thân gia rồi.

Vy: Chả thân quá còn gì, đợi con Hà hết say xem nó phản ứng thế nào!

Nhắm tin xong, Vy cắt điện thoại lại, thật tự nhiên dựa vào người Việt mà ngủ cho đến tận khi về Hà Nội. Ôi, thì chuyện cũng đã vậy rồi, cứ thế thôi.

Buổi tối nhàm chán, Vy mở máy tính lướt lờ trên facebook. Một người bạn của cô chia sẻ một đường link với dòng tít bắt mắt “Mười dấu hiệu chứng tỏ bạn đã đổ chàng”. Cô mím môi, chờ trang web đang chậm chạp tải xuống. Chẳng biết tại sao khi đọc cái tiêu đề đó, cô liền không tự chủ nhớ đến Việt. Những suy nghĩ xấu hổ bắt đầu bủa vây lấy cô, vì không có ai ở bên cạnh nên cô mới cả gan để cho chúng cứ tiếp tục phát triển. Dù sao thì bây giờ mặt cô có bị nung chín cũng không có ai nhìn thấy, đúng không?

Điều thứ nhất, mỉm cười với chàng. Ồ, đúng rồi, gặp Việt lúc nào cô chẳng cười, không cười ngượng ngùng thì cũng là cười vui vẻ nhưng hình như là vui vẻ nhiều hơn. Gần đây không còn cảm giác ngượng ngùng nữa mà ngoài vui vẻ cũng chỉ có vui vẻ mà thôi. Điều thứ hai, đổ mặt khi gặp người ta. Có, tuyệt đối là có tuy nhiên cô đổ mặt trước nhiều người lắm, cái này chẳng chứng minh được gì cả, bỏ qua, bỏ qua thôi. Tiếp theo, có những hành động giống chàng. Có hay không? Cái này cô không chắc bởi vì có nhiều hành động trong vô thức làm sao cô biết được hết. Cứ như thế, Vy mang từng điều trong bài báo có nói suy đi tính lại nhiều lần. Rốt cuộc khi tắt trang web đấy đi, cô nằm dài ra giường, trằm chằm đắp kín mặt. Như vậy là cô đã “đổ” cậu rồi sao? Có sao? Sao cô không có cảm giác gì vậy? Không giống như lúc trước đối với Tuấn, khi ấy cô thấy cảm giác rất rõ rệt thứ gọi là tim đập chân run mỗi khi đứng trước mặt cậu ấy. Còn khi ở bên cạnh Việt, hình như không có... đến chính bản thân cô còn không biết mình đang rối rắm cái gì. Là thích cậu với tư cách một người bạn hay là thích cậu như một người con trai? Giá mà tất cả mọi thứ trên đời này đều có một công thức để giải đáp như trong môn toán thì tốt biết bao!

Có lẽ là trước khi ngủ nghĩ đến chuyện gì thì sẽ mang điều đó vào cả giấc mơ nên tối hôm đó, Việt thật sự đã xuất hiện trong giấc mơ của cô. Những thứ trong giấc mơ đều không thật rõ ràng, chỉ duy nhất có cảm giác hạnh phúc vương lại trên đôi môi đang cong lên thành nụ cười của cô. Tâm trạng tốt đó kéo dài đến tận khi chiếc đồng hồ báo thức vang lên. Cái tiếng chuông đáng ghét nhất thế giới đó hôm nay trở nên dễ chịu hẳn, Vy vươn tay tắt chuông đồng hồ rồi lại nằm xuống, ngọt ngào chìm vào giấc ngủ. Năm phút sau, cô bật dậy vì chợt nhớ ra có hẹn đi tập thể dục buổi sáng với Việt. Đợi đến khi cô bước chân được ra khỏi nhà đã là bảy giờ ba mươi. Mặc dù đã cố gắng làm mọi việc hết tốc lực nhưng cô vẫn chưa kịp soi xem mắt có thâm quầng vì cú đêm không, mặt có hốc hác không, cứ như thế vác mặt đi gặp cậu liệu có để lại ấn tượng xấu không?

- Vy ơi, ở đây này!

- Phù, xin lỗi, cậu chờ đã lâu chưa?

- Mình cũng mới đến thôi. Hình như cậu không quen dậy sớm hả?

- Chắc do mấy hôm tết quen ngủ muộn rồi. Hi hi.

Tiết trời buổi sáng sớm mang lại cảm giác trong lành, sáng khoái. Công viên gần nhà bọn họ đông đúc những người đi tập thể dục buổi sáng. Bọn họ hòa vào dòng người chạy vòng quanh hồ nằm giữa công viên. Mặt trời lên in bóng dưới đáy hồ trong suốt, ánh nắng đầu tiên vào một ngày mùa xuân như đang dát vàng lên khắp không gian.

- Mệt chưa?

- Có hơi hơi! – Vy thở hổn hển. – Môn thể dục thể thao quen mình chứ mình không quen nó, đành phải làm quen từ từ thôi.

Việt bỗng vượt lên cô rồi đột ngột xoay cả người lại chạy giật lùi.

- Này, cẩn thận đằng sau đấy!

- Không sao, đằng sau gáy mình có mắt, cậu có tin không?

Ánh mắt Vy nhìn cậu đầy vẻ nghi ngờ. Việt cười thật to, tiếp tục chạy trong tư thế đó như để chứng minh lời nói của mình. Dường như đang có một thứ giống như kĩ xảo điện ảnh mà cô đang nhìn thấy, ánh nắng mặt trời cứ như đang tỏa ra từ người cậu vậy. Thích... thích... hình như... cô có cảm giác rồi. Chính là cảm giác này! Buổi sáng hôm nay rất nhiều năm sau cô vẫn còn ấn tượng rõ, đó chính là một ngày đẹp trời, khi cậu đã thực sự đến bên cô.

21. Chương 21: Chương 21:

- Này, cẩn thận phía sau, có người đang chạy tới kia. – Vy chỉ ra phía sau, bày ra vẻ mặt hoảng hốt.

- Hả? Đâu đâu? – Nghe lời cô, Việt liền xoay người trở về nhưng ở phía sau cậu, cả một quãng đường rộng chẳng có lấy một ai đang chạy đến. – Có đâu?

- Ha ha ha!

- Cậu lừa mình hả?

- Ha ha ha! – Cô cười đến mức gập bụng lại, cảm giác lừa người khác thành công rất vui.

- Vui rồi chứ? Thôi, qua một bên đứng nghỉ đi.

Việt kéo cô đứng sát rìa hồ, gió thổi nhẹ nhẹ xoa dịu cơn nóng nực trong người cô. Cảm giác sau khi xác định rõ tâm ý của mình thật là tốt, giống như gió đã rẽ mây, trả lại một bầu trời trong vắt vốn có. Cô ngẩng nhìn cậu thanh niên ở bên cạnh mình, kì thực cậu đã ở cạnh cô từ rất lâu rồi nhưng bây giờ cô mới có được cảm giác chân thực, mới mở rộng tấm lòng mà đón nhận niềm hạnh phúc này. Chẳng quá muộn, cũng chẳng quá sớm, cô đang rất vui. Có lẽ nên làm một chút gì đó biểu hiện tâm ý nhỉ? Câu cuối cùng trong bài báo kia chính là yêu một người là phải để họ biết được mình đang được yêu thương.

- Việt ơi!

- Ơi?

- Tóc cậu dính cái gì kia.

- Chỗ nào? – Cậu cúi xuống, phúi phúi tóc. – Hết chưa?

- Vẫn còn. – Cô vẫy vẫy tay. – Cúi xuống đây mình lấy cho!

Việt ngoan ngoãn thấp người xuống vừa tầm với cô. Chẳng hiểu sao hôm nay cô cứ có vẻ thần thần bí bí làm cậu không khỏi nhìn cô thêm vài lần. Bị ánh mắt cậu “soi” đến mất tự nhiên, cô bấu môi:

- Cậu nhắm mắt lại đi, cứ nhìn như thế ai mà gỡ ra giúp cậu được?

- Ừ, được rồi!

Thấy cậu đã nhắm mắt lại, Vy dùng mu bàn tay xoa xoa lên môi, lấy hết cảm đảm hôn nhẹ lên trán cậu và lùi ra sau một bước chờ cậu phản ứng. Trái với mong đợi của cô, cậu vẫn giữ nguyên tư thế cúi xuống như không biết gì. Một lúc sau không thấy cô có động tác gì nữa, cậu mới hỏi:

- Xong chưa? Cậu làm gì vậy?

- Xong rồi! – Vy sẵn giọng trả lời.

- Vậy mình về thôi!

Đi trên đường, cô thỉnh thoảng vụng trộm nhìn cậu một cái, cố tìm một sự khác biệt nào đó trên gương mặt đầy bình thản kia. Chẳng lẽ thật sự không có một chút cảm giác gì à? Uống công cô từ nãy đến giờ. Nhưng cái đó thật là không có chút tác dụng nào sao? Hay là cô quá tụt hậu rồi? Vy tự vấn lại bản thân xem có chỗ nào không thỏa đáng, cô vẫn là thanh niên tiêu chuẩn của thời đại mới, có chỗ nào giống người cổ xưa đâu. Hay là cậu ấy bắt đầu nhận ra cô là một người tẻ nhạt nên chán rồi? Không phải chứ? Vy cố nén sự thất vọng, một đường bước đi trở về nhà.

- Đến nhà rồi!

- Ủ! – Cô hờn dỗi liếc cậu một cái, hi vọng cậu có thể nói gì đó nhưng rồi lại hực hắng nên dứt khoát mở cổng đi vào nhà.

- Khoan đã! – Việt do do dự dự lên tiếng. – Lúc này...

- Sao?

- Lúc ở công viên ấy, không biết có phải là do mình tưởng tượng không nhưng hình như cậu... đã hôn lên trán mình đúng không?

Câu hỏi thẳng thừng của cậu làm cô á khẩu. Thì ra đây là nguyên nhân sao? Thì ra từ nãy đến giờ là tự cô buồn phiền rồi cũng tự cô dồn mình vào chân tường à? Việt ơi là Việt, uống cho cậu sống đã hai mươi năm trên đời đến tay và môi và còn không phân biệt được nữa. Cô thật không biết là nên cười hay nên khóc đây. Cậu đứng đó, gãi gãi đầu, chờ đợi câu trả lời của cô. Nhìn vẻ mặt chuyển từ hồng sang đen của cô, cậu đã đoán được câu trả lời đến tám phần. Cảm giác âm ỉ trên trán vẫn còn vương lại, sự mềm mại của đôi môi cô cậu có thể cảm nhận được, chỉ là không dám khẳng định, sợ rằng mình quá khẩn trương mà đã nhầm lẫn. Rất nhiều rất nhiều cảm xúc hỗn độn quán lấy cậu khiến cậu chẳng thể chắc chắn được chuyện gì, lúc này chỉ có sự khẳng định của cô cậu mới dám tin tưởng.

- Cậu... - Vy đứng nửa ngày mới phun ra được một câu. – Cậu đúng là đồ ngốc!

- Vy yêu quý, phải đúng không? – Cậu kéo tay cô.

- Kệ cậu, muốn nghĩ nó là cái gì thì nó là cái đó!

- E hèm!

Bố Vy không biết từ đâu xuất hiện sau lưng bọn họ. Ông nheo mắt nhìn cậu thanh niên đang lúi lúi kéo kéo con gái trước cổng nhà.

- Bố! Sao bố lại ở đây?

- Bố không ở đây được à, con biết đi tập thể dục buổi sáng bố thì không sao? Thế nào, hai đứa đứng đây làm cái gì?

- Cháu chào bác ạ. – Việt buông tay cô ra, cúi người lễ phép chào bố Vy. – Xin phép bác cháu về trước.

- Ủ! – Tuy nói vậy nhưng mắt ông vẫn như ra đa rà soát trên người cậu một lượt.

- Bố! Vào nhà thôi!

- Ủ ừ!

.

.

.

Hà công chúa: Aizzz, bà đã xác định rõ rồi thì nói toạc móng heo ra đi, còn cứ này nọ lo chài cái gì?

Vy Vy: Nhưng mà lời cậu ấy đã nói lâu thế rồi biết còn có hiệu lực không? Vả lại... nói tóm lại, tôi ngại lắm!

Hà công chúa: Ngại thì có mài được ra mà ăn không? Bà cứ thế này thì có ngày nó chán bà thật đấy! Tôi nói thật, thằng Việt có điều kiện tốt, bà không cảm nhận được hiểm họa à?

Vy Vy: Hiểm họa cái nỗi gì? Tôi bảo rồi, nếu là của tôi thì nó sẽ là của tôi, không của người khác được.

Hà công chúa: Cái đồ ngang như cua này. Sau này có bề gì thì đừng mà có tiếc nhá!

Vy Vy: Biết rồi! Mà bà đang ở trường à?

Hà công chúa: Ủ, đang ngồi thư viện làm thuyết trình. Làm mãi không xong, chán quá!

Vy Vy: Thế cứ làm đi nha, tôi chuẩn bị đi học đây. Tan học nếu bà còn ngồi đó thì gọi tôi.

Hà thoát cửa sổ chat, mở phần mình đang làm dở dang ra tiếp tục. Mấy con chữ trên màn hình liên tục nhảy nhót, không khí trong thư viện lại vô cùng yên ắng, cô che miệng ngáp một cái. Sao cứ mỗi lần động đến việc học lại buồn ngủ thế nhỉ? Lúc nãy chat với Vy còn vô cùng tỉnh táo cơ mà? Cô dè mạnh tay bấm tách một cái biểu thị sự buồn chán của mình. Cái máy tính bị chủ nhân của nó đối xử không tốt, lên tiếng kháng nghị bằng tiếng bíp thật to công thêm màn hình đứng yên, mọi chương trình đang chạy bị gián đoạn. Chết rồi, cái gì thế này? Sao máy nó lại đứng vào lúc này? Công sức mấy tiếng đồng hồ của cô! Hà rất muốn ngửa mặt lên trời thét dài dài bị phẫn.

- Hà ơi, bà xong chưa? – Hạnh ngồi cạnh thì thảo. – Gửi bài sang đây rồi tôi làm nốt.

- Hạnh ơi, bà phải bình tĩnh, nghe tôi nói. Máy tôi bị đứng rồi!

- Cái gì? – Cô bạn nói thật to nhận lại những ánh nhìn không mấy thiện cảm của những người ngồi trong thư viện.

- Suyt! Nhỏ tiếng thôi. Tự nhiên nó đứng, tôi biết làm thế nào giờ?

- Trời ạ, mang máy xuống cho thằng Khánh xem thử, lần trước máy tôi cũng đứng nó sửa được đấy! Vừa thấy nó ngồi ngay ở dưới, xuống mau đi không nó lại về thì chẳng biết cách nào nữa đâu.

- Có được không thế?

- Bây giờ không làm thế thì làm thế nào? Bà định để làm không kịp thời hạn à? Đi, xuống dưới tìm nó với tôi.

Hà ôm chiếc máy tính phản chủ đi theo Hạnh. Sau khi xem xét tình trạng máy tính của Hà, Khánh không nói lời nào, chỉ im lặng gõ tách tách vào cái. Một chuỗi kí tự kì lạ xuất hiện trên màn hình máy tính, cô nhìn đến chóng cả mặt. Sốt ruột đứng bên cạnh, cô rất muốn hỏi xem cậu có sửa được không nhưng sợ làm phiền, đành đưa mắt nhìn sang Hạnh cũng đang hồi hộp không kém. Mọi tài liệu thuyết trình của nhóm bọn họ đều trông cậy vào cậu.

- Mình bỏ quên sách trên thư viện lên lấy đây.

Hạnh đi ngược trở lại thư viện, còn mỗi Hà ngồi yên ắng theo dõi Khánh đang vật lộn với cái máy tính. Đạo gần đây cô bị nhiễm số đen đui của Vy, toàn gặp phải tình huống oái oăm, trùng hợp hơn là đều liên quan đến Khánh. Cậu ta rốt cuộc là khắc tinh hay cứu tinh của cô đây? Cái thái độ không nóng của chẳng lạnh của cậu nhiều khi làm cô rất bực mình nhưng nghĩ lại cậu quả thật đã giúp cô rất nhiều, lần trước say xe còn suýt nôn ra cả người cậu, Khánh cũng chẳng nói gì. Tóm lại, cô không nên tỏ bất kì thái độ không tốt gì vào lúc này.

- Xong rồi!

- Thật hả? – Hà vui mừng nhìn màn hình máy tính đã hoạt động trở lại. – Có lấy được dữ liệu đang chạy không?

- Không biết nữa, cậu thử xem xem. – Khánh mở ra cho cô kiểm tra.

- Ôi, may quá, giữ lại được quá nửa, thế mà may rồi. Cảm ơn cậu. – Cô nở nụ cười nịnh nọt. – Khánh này, cậu làm thế nào vậy? Máy tính của mình hay đơ thế lắm, cậu dạy ỉnh đi.

- Không cần đâu, những thứ như thế này chỉ cần tôi biết là đủ rồi. – Cậu lẩm bẩm.

- Cái gì?

- Không có gì, tôi chỉ bảo là cậu không cần biết thôi. Tôi về trước đây, tạm biệt.

Hà mờ mịt dán mắt vào màn hình, bên tai còn ong ong câu nói của Khánh. Hàm ý của câu nói đó dường như quá siêu việt, một kẻ tầm thường như cô không phân tích nổi tầng nghĩa sâu xa đó. Cái con người đáng ghét đó, nhất định là rất keo kiệt mới không chỉ cho cô cách sửa máy tính, nhất định là vậy rồi!

.

.

.

Cốc... cốc...

- Việt ơi! – Tiếng mẹ cậu vang lên sau cánh cửa. – Con làm gì đấy? Mẹ vào có được không?

- Mẹ vào đi ạ!

- Con vừa đi tập thể dục về hả? Sao ướt hết mồ hôi thế này? – Mẹ cậu lấy khăn giấy ở trên bàn, giúp cậu lau mồ hôi dính trên trán.

- Không sao đâu mẹ, cứ để con tự làm được rồi.

Việt nhận lấy khăn giấy trong tay mẹ, lau qua loa, nhìn mẹ do dự tuy hơi ngại ngừng nhưng vẫn cởi trần thay một chiếc áo khác. Mẹ cậu phì cười, ngày xưa thì vô tư “khỏa thân” trước mặt mẹ nó, bây giờ cũng biết ngại rồi cơ đấy, lớn rồi còn chẳng muốn mẹ chăm bẵm nữa. Bà quan sát nét mặt của Việt, rất dễ nhận ra tâm trạng của cậu đang rất tốt, có lẽ đang gặp chuyện gì vui vẻ.

- Việt này...

- Dạ?

- Mẹ định mời bác Quân đến nhà mình ăn cơm, trước đến giờ nhờ vả bác ấy nhiều, con gái của bác cũng mới ở nước ngoài về Việt Nam ở mấy tháng. Có được không con?

- Được chứ sao không ạ! Mẹ thấy tiện thế nào thì cứ làm như thế, con không có ý kiến.

- Vậy thì tốt. Mẹ nghe nói con gái bác Quân kém con một tuổi, con bé nhút nhát, ít nói lắm, hai đứa cũng tầm tuổi nhau có lẽ là dễ nói chuyện, lúc con bé đến con nhớ chiều cố nó một chút nhé!

- Dạ vâng, mẹ yên tâm đi, con biết rồi à.

Buổi sáng, theo lời mời của mẹ Việt, bố con bác Quân đến nhà cậu. Ấn tượng đầu tiên của Việt khi nhìn thấy Quỳnh đó là cảm giác vô cùng quen thuộc, dường như đã nhìn thấy ở đâu đó nhưng không tài nào nhớ được. Khác hẳn với những người từng sống ở nước ngoài, cô bé rụt rè, từ lúc bước vào nhà đã cúi gằm mặt xuống, lí nhí chào hỏi mọi người, hai tay mân mê vạt áo đến mức nó trở nên nhăn nhúm. Cậu bật cười, giờ thì đã nhớ cảm giác này ở đâu rồi, hành động của Quỳnh giống y hệt Vy. Những lúc Vy lo lắng, hồi hộp hay ở trước mặt người lạ, cô cũng như vậy, cậu đã từng rất muốn cầm tay cô ấy mà gỡ chúng ra, vuốt phẳng nếp áo cho cô.

- Anh cười gì em thế ạ? – Quỳnh ngồi yên lặng đột nhiên lên tiếng.

- Hả?

Việt giật mình, hỏi lại, cậu không nhận ra rằng mình vừa nhìn cô bé mà cười. Mặt Quỳnh đỏ lên, không trả lời chỉ thỉnh thoảng vụng trộm đánh giá anh trai đang ngồi đối diện mình. Bác Quân để ý thấy hai đứa đang nói chuyện với nhau, vui vẻ lên tiếng:

- Việt này, không biết cháu có thời gian không? Nếu có thì nhờ cháu mang nó đi ra ngoài chơi giúp bác với. Thanh niên gì mà suốt ngày ru rú trong nhà, lúc ở với mẹ nó thì bác không biết thế nào cả chứ hể về Việt Nam là trốn tịt trong phòng, bạn bè chẳng thấy đâu cả. Không biết có làm phiền cháu không?

22. Chương 22: Chương 22:

Đây không phải là chương mới, mình đã sửa lại một phần nội dung nên quyết định up lại nó. Không biết giờ này còn bao nhiêu người đọc truyện của mình nhưng mình rất cảm ơn các bạn trong thời gian qua. Thời gian này chương mới sẽ được up chậm hơn để tránh tình trạng sửa đi sửa lại như những lần trước. Thành thật xin lỗi các bạn vì sự bất tiện này. Một lần nữa cảm ơn rất nhiều.

- Dạ vâng, không sao ạ. Cháu vẫn đang được nghỉ, ở nhà cũng buồn.

- Được thế thì cảm ơn cháu quá. Con bé Quỳnh này chẳng biết ở nước ngoài gì với mẹ nó mà cứ hễ mỗi lần về đây với bác thì lại càng ít nói đi. Thật sự nhiều khi bác lo cho nó quá. – Bác Quân vừa nói vừa nhìn con gái với ánh mắt chứa đầy lo âu.

Thì ra vợ chồng bác Quân li dị, Quỳnh theo mẹ ra nước ngoài sinh sống thỉnh thoảng mới về Việt Nam ở cùng bố một thời gian. Cuộc sống như vậy quả thực là khó khăn đối với một cô bé như Quỳnh. Trong lòng cậu sinh ra cảm giác đồng cảm bởi lẽ chính cậu đã và đang trải qua cuộc sống với một sự khuyết thiếu trong gia đình. Bố mất khi cậu đã hiểu chuyện, chính vì đã hiểu chuyện nên càng cảm nhận sâu sắc hơn khoảng trống lớn lao của gia đình nhưng lúc bé đau thì có thể khóc một cách dễ dàng, lớn rồi chỉ dám giấu nỗi đau trong lòng, mẹ cậu còn trông cậy vào cậu, còn phải có cậu bên cạnh đỡ đần. Người ta nhìn bề ngoài chỉ biết khen cậu giỏi giang, trưởng thành nhưng cái chữ “trưởng thành” ấy phải trả giá thật lớn. Có lẽ vì vậy cậu sinh ra cảm giác thân thiết với một người mới quen.

Mười hai giờ trưa, bữa cơm đã chuẩn bị sẵn sàng, mọi người di chuyển địa điểm sang chiếc bàn ăn đặt gần bếp. Một người đàn ông và một người phụ nữ ở tuổi trung niên cùng với hai thanh niên ngồi quây quần bên nhau hình như có chút gì đó mang theo thứ mùi vị gọi là “gia đình”. Quỳnh nhìn đồng hồ ăn đang chất thành núi trước mặt mình sau đó lên lút quan sát người phụ nữ dịu dàng đang không ngừng gấp thức ăn ọi người, đã thật lâu rồi cô chưa ngồi ăn cơm với mẹ, tự nhiên sao thấy nhớ quá. Quỳnh vươn tay gấp một miếng thịt trùng hợp Việt cũng phóng đôi đũa về phía đó, cả hai cùng rụt tay lại, không khí có chút khó xử. Nhận ra mình tạo ra sự bất tiện cho cô bé, cậu gấp miếng thịt vào hũ trong bát của cô, cười nói:

- Em phải ăn cho no, chiều mới có sức đi lượn lờ với anh, nghe chưa? Giữa buổi mà đói thì cũng không được về ăn cơm sớm đâu!

- Dạ.

Sau bữa trưa, bác Quân ra về trước, giao phó con gái lại cho Việt. Cậu dắt xe máy ra ngoài, phát hiện máy nổ mãi không được, dường như là bị trục trặc ở bên trong động cơ. Thấy Quỳnh đứng yên lặng một bên ngóng cậu đầy vẻ mong đợi. Không nỡ làm Quỳnh thất vọng, cậu nhìn quanh nhà thấy chiếc xe đạp cũ thời cấp ba dựng ở một góc liền nảy ra ý định. Cậu ngồi xuống, kiểm tra lốp vẫn căng, khung xe vẫn hoạt động bình thường có thể đi được, đứng dậy nói với Quỳnh:

- Quỳnh này, hôm nay chúng ta đi chơi bằng xe đạp nhé? Xe máy của anh hỏng rồi mà xe của mẹ anh thì để lát nữa bà còn đi lên cơ quan. Nhưng thực ra đi xe đạp chúng rất là vui, có thể chậm rãi ngắm cảnh mà!

- Vâng, không sao đâu ạ.

- Thế thì tốt. Lên đi, chúng ta đi thôi.

Có lẽ lâu rồi chưa đi xe đạp, Việt ngồi trên xe bộ dáng lỏng lẻo lẻo khiến Quỳnh ngần ngại, phải để cậu thúc giục mấy lần cô mới do do dự dự mà ngồi lên. Chiếc xe đạp bắt đầu chuyển động về thành một đường cong xiêu vẹo, cô sợ hãi bám chặt yên xe, trong lòng cầu khẩn cả hai sẽ không bị ngã xuống. Cậu đạp xe được một quãng dần lấy lại cảm giác, đạp cũng trơn tru hơn, xe giữ lại được thăng bằng.

- Em thấy thế nào, anh lái xe không tệ chứ? Ngày xưa anh lái rất lẹ đấy nhé!

- Dạ cũng được ạ. – Quỳnh nghĩ thầm trong bụng cái anh này vừa rồi còn làm cô suýt ngã, bây giờ lại khoe khoang như thế mà không biết ngượng.

- Hi, vậy chúng ta đi đâu đây? Em thích xem phim không?

- Cũng được ạ, lâu rồi em cũng chưa ra rạp.

- Ok! Rạp chiếu phim thẳng tiến!

Mãi quay đầu nói chuyện với Quỳnh, Việt không để ý trước mặt có một hòn đá thật to nằm giữa đường, hậu quả là cậu loạng choạng tay lái, một chút nữa là đâm vào cột điện bên đường. Lần này thì cô hoảng sợ thật sự, vội buông tay mà ôm chặt lấy Việt không hề ngại ngần. Cậu phản ứng nhanh nhạy nên may mắn tránh được nguy cơ liên thổ phào nhẹ nhõm. Rốt cuộc hai người không ai nói gì nữa, một đường đi thẳng đến trước rạp chiếu phim.

Quán cà phê...

Vy nhìn cái điện thoại cố chấp yên lặng từ sáng đến giờ, bấm mở hộp thư phát câu lên nhìn cái dòng trạng thái cho thấy tin nhắn đã được đọc. Một người không thêm hồi âm lại cho bạn chứng tỏ điều gì? Khinh thường bạn? Chắc là không đến mức ấy chứ? Cả buổi cô vẫn canh cánh trong lòng về cái tin nhắn đó. Hay là cậu đã giận cô điều gì, không phải chứ, bọn họ vẫn đang tốt đẹp mà! Quan tâm đến một người là một mối như vậy đấy, chỉ vì người ta không hồi âm lại cũng đủ để ai đó phiền muộn không thôi.

- Vy... Vy ơi! Bà có nghe bọn tôi nói gì không hả?

- Cái gì cơ? – Cô nhanh tay tắt màn hình điện thoại, ngẩng đầu lên nhìn Ngọc.

- Bà hôm nay làm sao thế? Rõ là hồn bay đi đâu rồi! Bọn tôi đang nói là trường mình tổ chức thi Miss đấy.

- Hơ? Các bà quan tâm đến mấy vụ như thế từ bao giờ đấy?

- Thì là sinh viên trong trường bà không có cảm giác tí nào à? Tôi thấy bà cũng có triển vọng lắm đấy, đăng kí thi đi biết đâu lại được, Hà nhể?

- Ủ, đúng rồi đấy, đi đi, bọn tôi ủng hộ bà!

- Tôi chưa có điên đâu. – Vy lườm hai đứa bạn. – Được cái gì, có mà được giải vượt lên chính mình thôi ấy!

- Đùa tí thôi, sao mà căng thế?

- Kệ các bà, tôi đi vệ sinh cái đã.

Nhận ra tâm trạng của Vy không được tốt, Hà và Ngọc đưa mắt nhìn nhau. Sáng giờ cô vẫn loay hoay với cái điện thoại, mặc dù không nói nhưng vẫn dễ đoán ra được. Hai anh chị này, người ngoài nếu có mắt đều có thể nhìn thấy được mà người trong cuộc thì cứ chơi trò trốn tìm, “lạt mềm buộc chặt” trong truyền thuyết sao? Cả hai bọn họ chơi chưa chán nhưng người ngoài như Hà và Ngọc thì đã ngấy đến tận cổ rồi. Nhắc đến chơi trò trốn tìm, Ngọc đưa mắt nhìn Hà, ở đây cũng có một nhân vật sắp bị cuốn vào tình trạng tương tự. Ngọc quay mặt ra ngoài cửa sổ, nhin cười để tìm vài câu trêu chọc Hà cho vui, đập vào mặt cô là một bóng dáng quen thuộc đang đi vào rạp chiếu phim gần đó.

- Hơ, Hà ơi...

- Sao, lại thấy cái gì rồi?

- Lần này thì chết thật rồi. – Ngọc quàng tay lên vai Hà, mạnh mẽ vắn người bạn để chỉ cảnh mình vừa mới thấy.

- O... quả này... thì chết thật rồi. – Đến lượt Hà sững sờ. – Không phải là giống trong phim đó rồi chứ?

- Chúng ta... có nên đi bắt gian không?

- Bắt gian cái gì?

- Thì bắt gian cái mà vừa nhìn thấy đấy, bà có làm sao không? – Ngọc bĩu môi quay lại mới phát hiện người đang nói với mình là Vy. – À à không có gì đâu!

- Hai bà nhìn cái gì ngoài kia mà chăm chú thế.

- Ấy ấy!

Hà nhanh nhẹn đứng dậy, chắn tầm nhìn của Vy. Ngọc cũng phối hợp vô cùng nhuần nhuyễn đẩy cô bạn ngồi lại trên ghế. Trong đầu Vy toàn dấu hỏi chấm, thái độ của chúng nó quá kì lạ làm sao cô không thắc

mắc cho được. Hà và Ngọc trao đổi ánh mắt như đang bàn tính chuyện gì. Bây giờ Vy mới biết thì ra hai đứa bạn của cô hiếm khi lại thể hiện sự tương giao mật thiết với nhau bằng ánh mắt.

- Rốt cuộc là chuyện gì mà bí bí mật mật thế?

- Vy ạ, bà phải bình tĩnh nghe bọn tôi nói!

- Đúng, phải hết sức bình tĩnh, để bọn tôi chuẩn bị thuốc chống cao huyết áp đã!

- Hả? Không đến mức thế chứ? Có lẽ nào anh Minh Tùng vừa lấy vợ?

- Còn hơn cả chuyện đó nữa. – Hà thở dài. – Được rồi, nếu bà đã chuẩn bị sẵn tinh thần, hãy nghe tôi nói... thằng Việt... nó... nó đang đi chơi với một đứa con gái.

- Hả? – Vy mờ mịt nhìn hai đứa bạn, đại não của cô như ngừng hoạt động mất mấy giây, khó khăn vận hành để tiếp thụ được tin tức mới nghe.

- Bà có sao không Vy? – Ngọc lo lắng sờ trán cô.

- Tôi chả làm sao cả! Bà nói cái gì hả Hà, nói lại tôi nghe đi.

- Thì... thì... - Hà đưa mắt ra hiệu cho Ngọc.

- À thì chính là thằng Việt đó nó đi vào rạp chiếu phim với một đứa con gái. Nhưng bà yên tâm đi, đi xem phim với con gái thì không thể chứng tỏ được điều gì cả, chỉ có những đứa ngốc mới tin là hẹn hò thì phải đi xem phim thôi.

- Ngọc, bà không nói được cái gì tốt đẹp hơn à? – Hà nghiêng răng.

- Tôi nói sai rồi. Thôi, có gì để Hà nói cho.

Vy im lặng, trong lòng không biết nên nói là cảm xúc như thế nào cho phải. Tức giận? Có không nhỉ, hình như là không bởi vì bình thường khi cô đã giận lên thì rất khó kiểm soát được hành động của mình, giờ phút này cô vô cùng bình tĩnh. Thái độ của hai đứa bạn cho cô biết điều chúng nó nói không phải là giả, là chính mắt chúng nó trông thấy mới cẩn thận trấn an cô như thế. Sở dĩ cô im lặng bởi vì cần thời gian để sắp xếp lại tâm tình, phải phản ứng như thế nào trong trường hợp này, cô không biết, thật sự không biết.

- Ê, bà có ổn không?

- Không sao. – Vy nở nụ cười yếu ớt. – Nó đi chơi với bạn gái khác thì liên quan gì đến mình.

- Có thật không?

- Thật mà, tôi có lừa bà đâu! Bọn mình đi về đi.

- Khoan đã, bà không định làm gì đi à?

- Làm gì là làm gì? Cậu ta đi chơi với ai thì không liên quan gì đến tôi. Sao tôi phải bận tâm nhỉ?

- Thật không đấy? – Ngọc dán mắt vào Vy, cố tìm ra một nét gì đó thể hiện thái độ giống như cô đang nghĩ.

- Không phải là đang giả vờ “cool” đấy chứ?

- ...

- Mặc kệ là bà có giả vờ hay không! Đi với bọn tôi!

Mặc kệ sự phản kháng ít ỏi của Vy, Ngọc lôi cô và Hà ra khỏi quán cà phê, thẳng tiến vào rạp chiếu phim với tư thế chẳng khác gì mấy bà thím thích xen vào chuyện thị phi. Vy lẻo đẻo đi phía sau, vô cùng không tình nguyện mà bị hai đứa bạn kéo tay. Bảo cô hèn nhát cũng được, bảo cô dằn điều cũng chẳng sao, chính là cô không muốn đi chứng thực đấy! Chính vì cô sợ đột nhiên phát hiện ra sự thật rằng những gì Việt từng làm cho cô trong thời gian qua đều là một giấc mơ cô không muốn tỉnh. Giờ phút này cô mới thật sự nhận ra mình đã thực sự lún sâu trong chuyện tình cảm mất rồi. Ngày trước khi biết Tuấn có gì đó mờ ám với Bảo Anh, cô đã thật buồn, đến lượt Việt, cô thậm chí còn chẳng biết mình nên suy nghĩ gì nữa, mớ bong bóng trong đầu như phình to ra, muốn nổ tung.

Ba đứa ngó nghiêng nhìn rạp chiếu phim tập nập người qua lại. Cảm giác này có chút giống trong phim truyền hình suốt suốt mà mẹ Vy hay xem, nữ chính bắt đắc dĩ là cô bị hai đứa bạn kẹp chặt hai bên, muốn thoát cũng không thể thoát nổi. Bạn nam chính nào đó bị bắt gặp đang ngồi trong quầy bán đồ ăn nhanh cùng với một cô gái xa lạ. Theo như những gì cô hiểu về Việt, cậu ấy rất tốt với những người xung quanh, nhiều khi cô còn cảm thấy cô và bọn họ chẳng có gì khác biệt cả, có lẽ nếu không phải là cô mà là một người con gái khác, cậu cũng sẽ cư xử như vậy. Cô không thích cảm giác này, rất khó chịu, rất hoang mang, tình cảm của bọn họ rốt cuộc đã đi đến chỗ nào rồi?

- Việt! – Hà đập một cái thật mạnh vào vai Việt.

- ... - Cậu giật mình, mở to mắt bất ngờ nhìn sự xuất hiện của ba người bọn họ. Mất vài giây trấn tĩnh, cậu đứng dậy nở nụ cười có phần méo mó. – Ô, ba cậu cũng đi xem phim à? Ngồi chung đi.

- Tất nhiên là đi xem phim rồi, không phải là như ai đó...

Vy cúi mặt, chen vào ngồi giữa Hà và Ngọc, vô tình đối diện với Quỳnh. Cô bé dường như cũng đang bị bất ngờ khi gặp người có lẽ là bạn của Việt. Thái độ không mấy thân thiện của nhóm Vy khiến cậu lơ mơ nhận ra bọn họ đang có chuyện gì đó liên hệ trực tiếp đến mình, nhận ra ánh mắt soi mói của Hà hướng về Quỳnh, cậu chợt vỡ lẽ ra, sau đó không hiểu sao lại thấy không được tự nhiên. Bốn chữ “tình ngay lý gian” tồn tại ở trên đời rõ ràng là để ám chỉ trường hợp này. Nếu cậu giải thích chẳng khác nào chột dạ, nếu không giải thích thì sẽ gây ra hiểu lầm không đáng có, làm thế nào mới tốt đây?

- Các bạn có muốn gọi thêm đồ uống không ạ? – Nhân viên phục vụ niềm nở hỏi bọn họ.

- Cho em một cốc coca ít đá thôi chị nhé!

- Em cũng vậy.

- Cậu uống gì hả Vy? – Việt tranh thủ mở lời với cô.

- Cho em một cốc nước lọc thôi chị ạ. – Cô lơ cậu đi, yêu cầu thẳng với nhân viên phục vụ.

Ngồi trong tình trạng sảng ngảm không ngừng di chuyển, Quỳnh miễn cảm nhận ra sự đối địch không nhỏ đến từ phía đối diện, vốn là một người nhút nhát, cô không giỏi giao tiếp với người xa lạ nên quay sang cầu cứu người duy nhất quen thuộc với cô vào lúc này là Việt. Cô lén lút giật áo cậu ở dưới bàn, muốn cậu lên tiếng. Hành động nhỏ đó không qua được mắt Vy, cô mím chặt môi, vẻ mặt lại tỏ ra không có chuyện gì cả, nhìn, phải nhìn, thần ghen tuông có một bộ mặt rất xấu, rất xấu rồi.

- À, đây là Quỳnh, con gái của bạn mẹ mình. Còn đây là bạn của anh, bọn họ đều bằng tuổi anh, lớn hơn em một tuổi đấy.

- Em tên là Quỳnh, chào các chị ạ.

23. Chương 23: Chương 23:

- Ô! – Không biết vì sao cả Hà và Ngọc đều đồng thanh cảm thán.

- Không có gì mà, không phải sao? – Việt giật mình, khó khăn nuốt nước bọt chống chế.

- Đúng, không có gì!

Hà nghiêng rằng, một phần tức giận với Việt, phần còn lại là bức mình vì Vy chẳng có một chút nào gọi là động tĩnh. Hoàng đế chưa vội mà thái giám vội, người trong cuộc thì cứ đứng đưng để cho cô và Ngọc “ghen hờ” để làm trò cười sao? Cô quay sang, huých một cái thật mạnh vào Vy. Con bé này từ này đến giờ ngày người ngồi, không nói một câu gì cả, chẳng biết là đang nghĩ gì. Đúng là trong lúc này, trong đầu Vy cái gì cũng không có. Tâm trạng tồi tệ khiến cô cảm thấy khó chịu đối với những thứ nhỏ nhặt nhất, giống như có một tảng đá nặng nề đang đè nặng lên. Cô ngược nhìn tấm bảng in thực đơn trước mặt, tỉ mỉ nghiên cứu hết như đang làm một nhiệm vụ vô cùng nghiêm túc. Dường như trong hoàn cảnh này, cô là thứ duy nhất không hề có chút ăn nhập.

- Bà làm sao vậy? Sao yên lặng thế?

- Không, không sao mà.
- Thật chứ? – Việt cũng nhận ra sự im lặng khác thường của Vy.
- Thật! – Cô gắt giọng lên, dù cố gắng che giấu đến đâu trên mặt vẫn hiện rõ hai chữ “khó chịu”.
- Ừm, vậy... hai người định xem phim gì thế? – Ngọc liếc nhìn Hà đầy hàm ý, sau đó bắt chuyện để đổi đề tài.
- Hình như tên phim là “Mối tình đầu” chị ạ. Em thấy có dán poster ở bên ngoài, cũng nghe nói là nhiều người xem lắm.
- Ồ... vậy sao?
- Ba cậu... có muốn xem cùng không? Để tớ mua vé cho nhé?

Việt nhanh chóng cướp lời, càng ngày lời nói của cậu càng mất tự nhiên. Biểu hiện làm ra vẻ không có gì này của Vy có chút... đáng sợ, thà cô cứ lớn tiếng hỏi cậu, thà cô tỏ vẻ một chút gì đó khác thường để cậu biết. Vì một lí do nào đó mà trong lòng cậu xen lẫn sự chán nản. Lần này có lẽ cũng là một cơ hội để cậu nhìn rõ tình cảm của cô. Lẽ nào thật sự đối với cô, cậu có cũng được, không có cũng được sao? Việt thở dài, thật muốn kéo cô ra một góc mà nói chuyện cho ra ngô ra khoai nhưng chắc chắn cô sẽ không chấp nhận, hơn nữa còn phải qua ải của hai đứa bạn. Cậu hệt như một con lật đật, lật qua lật lại mãi không tiến nổi thêm bước nào.

- Đi, đi chứ? – Ngọc hỏi Vy.
- Ừ...

Quỳnh lo lắng nhìn Việt rời đi, để lại một mình cô đối mặt với ba chị gái có lẽ là không thích cô. Không nằm ngoài dự đoán, Hà mở lời “hỏi cung” ngay lập tức:

- Em và Việt quen nhau lâu chưa?
- Mới quen nhau hôm nay ạ.
- Hôm nay á?
- Dạ... có gì sao ạ?
- Không... không có gì. Vậy... anh ấy rủ em đi xem phim à?

Quỳnh do dự gật đầu, cô cũng biết rằng những câu trả lời vừa rồi khiến Hà rất không vừa lòng, sát khí bốc ra ngùn ngụt làm Quỳnh bất giác dịch ra xa một chút. Một cảm giác không tên đang tràn lên trong lòng Vy, cô không biết đó là cảm giác gì, giống như kim châm, vừa nóng vừa rát. Trước mắt cô, những thứ khác đã không còn quan trọng nữa, sự nhức nhối trong tim chi phối, mắt không nhìn, tai không nghe. Có biết không khi mà sự khó chịu đang ăn mòn, khuôn mặt vẫn phải cố tươi tỉnh không? Cô... cô muốn về nhà!

- Tôi... tôi muốn về nhà! – Vy yếu ớt thì thầm với Ngọc.

Hà thở dài, đứng dậy lôi Vy ra một góc nói chuyện, làm công tác tư tưởng.

- Vy, bà làm sao vậy? Tự nhiên muốn về là thế nào? Chưa xong chuyện cơ mà?
- Tôi muốn về.
- Tôi đi guốc trong bụng bà rồi, có phải là về rồi sẽ trùm chăn, vắt tay lên trán suy nghĩ vấn vợ không? – Dưới ánh mắt như tia laser của Hà, Vy càng cúi thấp đầu hơn. – Tôi còn lạ gì tính bà nữa. Nghe tôi, ở lại đây, làm cho ra nhẽ, đòi lại công bằng mới được đi.
- Nhưng... nhưng... tôi không biết nữa. Tôi chẳng có tư cách gì để chất vấn cậu ấy cả. Bọn tôi ngoài bạn bè thì cái gì cũng không phải.
- Nào bà bị vào nước rồi hả? Chính vì thế nên mới càng phải ở lại. Nó là người tỏ tình trước, bà cũng chưa trả lời, nếu giả sử nó bắt cả hai tay thật, bà đá nó đi, chẳng mất gì cả, không phải sao? Để tôi nói lại lần nữa, bà không có gì để mất cả cho nên mạnh mẽ lên, bà là ai? Có bọn tôi bên cạnh nữa cơ mà!

.
. .
Việt cầm trên tay vé xem phim quay trở lại, không thấy Vy và Hà đây cả, cậu ngơ ngác nhìn quanh. Ngọc cúi mặt xuống bấm điện thoại, thậm chí còn không buồn ngẩng lên nhìn cậu và không có dấu hiệu gì là sẽ nói cho cậu biết hai cô bạn đã đi đâu. Không khí này có thể dùng hai chữ “lúng túng” để hình dung. Việt quay sang cười có lỗi với Quỳnh, vốn dĩ dự định hôm nay để giúp Quỳnh vui vẻ nhưng tất cả đều đã bị chệch hướng, bản thân cậu còn bị đẩy vào tình huống nan giải nữa. Bàn tay cậu vuốt vuốt tấm vé xem phim, ánh mắt không ngừng nhìn ra xung quanh chờ đợi Vy quay trở lại. Một lúc lâu sau, cuối cùng cậu mới nhìn thấy họ đang tiến lại gần. Có lẽ vì quá vội vàng, cậu đứng bật dậy, va mạnh cái ghế Quỳnh ngồi bên cạnh làm cho cô bé giật mình, suýt nữa ngã sấp xuống. Thấy được nguy cơ trước mắt, Việt nhanh tay kéo Quỳnh về phía mình.

- Em không sao chứ?

- Không sao... không sao ạ. – Quỳnh ngã ngồi vào lòng Việt nên không hề bị đau đớn, chỉ hoảng sợ một chút.
- Em xin lỗi, anh có đau không?

- Không. Anh không sao. – Thực ra chân cậu vừa rồi bị một lực lớn va mạnh vào nên không thể nói là hoàn toàn không đau.

Sự việc bất ngờ vừa rồi cũng khiến Ngọc giật mình. Cô vuốt ngực, may mắn là không có hậu quả nào đáng tiếc xảy ra... nhưng có một hậu quả đáng tiếc ở khía cạnh khác đã thực ra giáng xuống.

- Vy! Vy!

Bất chấp Hà gọi to tên Vy bao nhiêu lần, cô vẫn bỏ chạy, lách vào đám đông biến mất. Tai cô ù đi, mặt nóng lên, nhanh chân chạy đi bất chấp va vào nhiều người đi ngược lại. Muốn diễn phim tình cảm? Làm ơn đừng có diễn trước mặt cô, cô không có hứng thú xem, cũng không có ý định xem! Trước khi kịp làm ra hành động gì thiếu suy nghĩ, biện pháp tốt nhất là rời khỏi đây. Cô từng rất bất bình đối với những người yếu đuối chỉ biết bỏ chạy trong những trường hợp như vậy, thật trở trêu thay, cô lại đang trở thành con người mà cô căm ghét. Nhưng biết làm sao được, cô không có đủ cam đảm chất vấn, nhờ đâu cậu nói không liên quan đến cô, nhờ đâu cậu nói cô chẳng là cái gì cả, nhờ đâu... Sự xuất hiện của cô trở nên thật bẽ bàng, chỉ khiến ọi người thêm xấu hổ mà thôi.

- Việt, cậu làm cái gì thế? Còn không mau đuổi theo Vy đi! – Ngọc phát hiện ra Vy bỏ chạy, lớn tiếng gất gỏng với Việt.

- Hả? Hả?

Việt đứng dậy, chạy theo hướng Vy biến mất, hôm nay không phải là ngày của cậu rồi! Ra đến cổng vẫn không thấy cô đâu, cậu ôm đầu chán nản. Phải chăng hôm nay chính thức là một dấu chấm hết mặc cho nó chưa thực sự bắt đầu? Bị suy nghĩ đó làm cho hoang mang, cậu gấp gáp tìm kiếm bóng dáng của cô trong đám người xa lạ. Chưa bao giờ cậu cảm thấy lo lắng như thế này, cậu chỉ là một kẻ vô dụng, đánh mất chứ chưa được cầm trong tay một lần nào.

Vy chạy đến hàng lang phía sau rạp chiếu phim, ngồi lên trên ban công. Trước mắt cô, bao nhiêu người qua lại nhưng không hề có lấy một người quen biết, cả thế giới cứ như đều chống lại cô, thật cô đơn, thật đáng sợ. Khóe mắt chợt cay cay, cô ngược mắt nhìn trời, cậu ta là cái thá gì mà cô phải tức giận vì cậu ta? Đúng rồi, cái gì cũng không phải, Hà đã nói là cô không có gì để mất mà, cô... cô... phải ưỡn ngực, ngẩng cao đầu. Nghĩ sao làm vậy, Vy tập dợt cho bản thân hình dạng để trông giống kẻ chiến thắng nhất nhưng không biết tại sao, càng nhớ lại thời gian qua lại càng cảm thấy nực cười. Trong một bài hát có một câu nói rất hay: điều không bao giờ thay đổi chính là tình yêu luôn đổi thay. Nói thích, nói yêu không có nghĩa là mãi mãi chờ đợi cô và cô cũng chỉ là một người bình thường nhất trong những người bình thường mà thôi.

- Đúng vậy! Cậu chẳng là cái gì cả!

Vy hét thật to, nhận lại bao nhiêu cái nhìn kì thị từ những người đi qua. Tiếng hét của cô theo gió không chỉ đến tai người đi đường mà còn đến cả với người cần nghe. Trong lúc Việt đang buồn bã định bỏ cuộc trở về, cậu nghe tiếng của cô, vui mừng phát hiện ra cô đang ngồi ở đó. Đường như sau khi hét lên tỏ rõ quyết tâm, lá gan của Vy cũng lớn hơn một chút, thấy Việt tiến đến cô không hề bỏ chạy, để lại tấm lưng cho cậu nhìn. Việt lặng lẽ ngồi xuống cạnh cô, tay vuốt gáy đầy vẻ ngại ngùng. Đột nhiên chẳng biết nói gì cả, ừ thì rất muốn giải thích với cô nhưng cậu không biết bắt đầu từ đâu, hơn nữa... trong lòng cậu còn xen lẫn một tia vui sướng. Một người con gái ghen tuông vì bạn chứng tỏ điều gì? Tất nhiên rồi, người ta đã đặt bạn trong lòng mới có cảm giác đó được! Chung quy đứng trước tình yêu, Việt cũng chỉ là một tay mơ, động lòng trước không có nghĩa là có kinh nghiệm hơn. Cậu lúng túng, lén lút dịch sát lại gần, dùng ngón tay như một chiếc bút viết lên lưng Vy.

Vy bị cảm giác nhột nhạo sau lưng thu hút chú ý, cô rất muốn gạt tay cậu ra nhưng lại tò mò không biết cậu muốn nói gì. “Xin lỗi”, cô cảm nhận được hai chữ đó đang được viết trên lưng mình. Hừ, cậu ta tưởng một tiếng xin lỗi là xong sao? Thậm chí còn không nói thành lời nữa! Tuy cố suy nghĩ cứng rắn như vậy nhưng một dòng nước ở đâu đó đang nhỏ giọt cho ngọn lửa tức giận đang cháy bùng bùng. Nó không đủ sức dập tắt đám lửa nhưng cũng đủ khiến cho sức nóng giảm bớt. Việt tinh mắt nhìn thấy bờ vai cô khẽ chuyển động, cậu biết rằng biện pháp này đã có hiệu quả.

- Mình và Quỳnh không có gì đâu, thật đấy!

Vy bĩu môi không thèm đáp lại, cô là lợn mới tin cậu.

- Mình biết là cậu đang nghe. Quỳnh có hoàn cảnh giống mình nên mình chỉ đồng cảm với cô bé, ừm... có thể nói là xem như em gái thôi. Trong lòng mình có ai, cậu biết rõ mà!

- Ai... ai biết được!

Việt phì cười xoay người Vy lại. Cô cúi mặt xuống đất, không chịu ngẩng lên.

- Người mình thích là cậu, mặc dù bây giờ còn sớm để nói là mãi mãi nhưng hiện giờ vẫn không thay đổi.

Lời tỏ tình chân thành khiến Vy ngượng ngùng đến mức hai tai đỏ hết cả lên, mấy ngón chân co quắp lại đầy quần bách. Rõ ràng là ghen tị mà không chịu thừa nhận, sự xấu hổ này có thể hình dung như việc bạn đang đi vệ sinh với cánh cửa mở toang vậy. Vy cúi đầu, chấp nhận làm một con đà điểu vùi đầu trong cát, có nói gì cũng nhất định không chịu nhìn thẳng. Việt vô cùng bất đắc dĩ nhưng biết làm sao được, người con gái trong lòng cậu chính là như thế! Được cậu nhẹ nhàng ôm lấy, Vy ngượng ngùng giấu mặt sau vai cậu, lý trí đang thôi thúc cô phải nói ra cái gì đó nhưng bờ môi cứ như đang treo cả một hòn đá to, khó khăn để cất tiếng.

- Mình... mình... cũng... vậy...

- H...hả?

- Mình... cũng thích cậu. – Vy nhắm mắt làm bừa

Bỗng nhiên Vy cảm nhận rõ rệt cả người Việt như đông cứng lại. Đây đã là lần thứ hai cậu có biểu hiện như vậy trước mặt cô. Đường như mỗi lần cô có một chút biểu hiện sự chủ động, cậu đều thất thố như thế. Bộ não cậu vào giờ phút này là một chiếc máy tính bị virus xâm nhập làm cho đứng hình, phát ra một tiếng bíp dài. Có lẽ Vy là loại virus “cao cấp” vượt qua các tầng bảo vệ, xâm nhập vào bộ não của cậu, làm mọi thứ rối tung cả lên, cậu đã chẳng còn là chính mình nữa rồi.

Vy giận dỗi đâm nhẹ vào lưng cậu, hành động của Việt khiến cô cảm thấy mình rất xấu rồi. Một chút biểu hiện tình cảm nhỏ nhặt cũng đủ làm cho cậu bất ngờ, trong khi đó cậu đã làm cho cô rất nhiều, rất nhiều. Cô... một chút gì cũng không làm được!

Đã từng một mình cô đơn âm thầm chăm chút âm tình yêu một cách cẩn trọng. Đã từng rất thất vọng khi biết trong mắt cô ấy đã có bóng hình người khác. Đã từng nhiều lần muốn từ bỏ nhưng chỉ vì hai chữ “không nỡ” mà tự động viên mình bước tiếp về phía trước. Và rất nhiều, rất nhiều thứ khác nữa đã xảy ra, những cay, đắng, ngọt, bùi của mọi cung bậc cảm xúc cứ như vậy mà bày ra trước mặt cậu. Phải trải qua cả một cuộc hành trình dài mới biết được khi đến đích làm loại cảm giác gì. Chính vì vậy cậu đang rất vui sướng, vui đến mức tay chân không biết nên làm gì, các tế bào thần kinh bị trì trệ rồi đột ngột vùng lên

thành làn sóng dâng cao trong lòng. Cậu bất ngờ đẩy cô ra, sau đó trước con mắt đầy sửng sốt của cô, cậu chạy lòng vòng quanh hành lang như một tên ngớ ngẩn, vừa chạy, vừa hét lên:

- Mình thích cậu nhiều lắm, thích rất nhiều, rất nhiều.

Vy xấu hổ, che mặt lại trốn tránh ánh mắt của những người xung quanh. Mặc dù chỗ này ít người nhưng vẫn là nơi công cộng, người ta dù có ý tứ đến đâu cũng không ghé ánh mắt đầy hiếu kì nhìn bọn họ. Cô túm chặt cậu lại, lấy tay che cái miệng đang gào lên:

- Được rồi, mình biết rồi, cậu làm ơn thôi đi được không?

- A a a a a a a!

Tình yêu ơi, mi đã đến thật rồi!

24. Chương 24: Chương 24:

- Này, sao bọn nó đi lâu thế mà vẫn chưa về? Có khi nào tèo rồi không? – Ngọc lo lắng, giặt áo Hà hỏi.

- Làm sao tôi biết được, tôi cũng như bà thôi mà. Cái thằng Việt quả này mà không nhanh chân thì khéo con Vy nó tránh mặt cho thì đổ mà tìm!

- Nhưng mà sao hai người trở về đúng lúc thế! Sớm không về, muộn không về! Lúc đấy là tai nạn thôi, đúng là hiểu nhầm luôn phát sinh đúng lúc.

Không hẹn mà gặp, cả Ngọc và Hà đều đưa mắt nhìn Quỳnh. Quỳnh sửng sốt chớp chớp mắt, cảm thấy mình giống như tội đồ. Có lẽ là do việc vừa xảy ra, mắt có mờ cũng nhận rõ quan hệ giữa Việt và Vy là không tầm thường, bằng một cách vô tình nào đó, cô bỗng trở thành nhân vật nữ phụ chẵn trên con đường tình cảm của nam nữ chính mất rồi.

- Hai chị... sao lại nhìn em như vậy? Mặt em dính gì sao?

- Không, không có!

- Nếu hai chị sợ em thích anh Việt, thì không có gì đâu ạ. Em và anh ấy mới quen nhau hôm nay không thể nào thích nhanh như vậy đâu. – Quỳnh quyết định lên tiếng tự mình oan cho bản thân. – Chuyện đi chơi hôm nay chắc anh ấy thương hại em không có bạn bè gì nên mới đi cùng thôi ạ. Vả lại em về Việt Nam chơi mấy ngày thôi rồi sẽ về Singapore nên...

- Hả?

Quỳnh tự nhiên nói một tràng dài làm cả Hà và Ngọc chẳng hiểu gì cả. Rốt cuộc nhìn về mặt chân thành đến tội nghiệp của con bé, Hà mới cảm thấy áy náy, thì ra kẻ thứ ba gì đó không hề tồn tại, vậy mà từ này đến giờ cô đã nguyên rủa nó mãi không thôi.

- Chị... xin lỗi. Là bọn chị đã hiểu nhầm em.

- Không sao đâu ạ. – Quỳnh nở nụ cười thật tươi sau khi khúc mắc đã được cởi bỏ. – Em ở nhà rất buồn, thỉnh thoảng đi ra ngoài là thấy vui rồi.

- Em muốn tìm người đi chơi cùng hả? Thế thì hẹn hôm nào chúng ta cùng đi đi. Chị Ngọc này biết tất tần tật những chỗ ăn chơi nổi tiếng ở Hà Nội đấy.

- Em cảm ơn ạ.

Chuyện bên này giải quyết xong, chuyện bên kia cũng đã kết thúc tốt đẹp. Việt sung sướng nắm tay Vy quay trở lại, cậu vui đến nỗi mặt sắp sửa song song với trần nhà, chỗ tay hai người nắm chặt nhau vung lên cao như thể muốn tuyên cáo với toàn thiên hạ hai người đã chính thức trở thành một đôi. Cô bên lên muốn rút tay ra thì ngay lập tức bị Việt nắm chặt lấy.

- Cậu buông ra đi!

- Cậu không thích à?

- Không phải... nhưng mà... xấu hổ lắm!

- Có gì mà xấu hổ? Người ta có mắt thì người ta nhìn thôi, mà nhìn lắm rồi ghen tị tí thôi mà.

Đến bây giờ cô mới phát hiện ra, da mặt Việt cũng dày chẳng thua kém ai, có cần thiết phải lộ liễu thế này không cơ chứ? Bọn họ còn cả đám người đang chờ kia kia! Cứ như vậy, hai người nắm chặt tay nhau, chậm rãi quay trở lại. Mặc dù đã chuẩn bị tinh thần từ trước nhưng hứng chịu ba cặp mắt mở to nhìn chăm chăm vào họ, mặt Vy chẳng khác nào vừa bị nướng chín, hận không thể tìm chỗ đất nẻ mà chui xuống ngay lập tức. Đường như còn sợ mọi người chưa nhìn rõ, cậu còn giơ lên đầy vẻ khoe khoang rước lại một tràng tiếng ồ kinh ngạc.

- Thế này là thế nào? Rốt cuộc hai người...?

- Thì cứ như vậy đây! Chúng tớ chính thức là một cặp!

- Ồ!

- Chết tiệt. – Hà nhăn mặt kéo Vy ra một góc thì thầm. – Bà làm ăn kiểu gì đấy? Sao dễ dãi bỏ qua cho nó thế? Không những vậy lại còn bị nó cuốn mất luôn chứ! Sao bà là bạn tôi mà chẳng học tập được ở tôi cái gì thế hả?

- Tôi... - Vy ấp úng, không biết nên trả lời thế nào. Cô không đủ dũng cảm để thú nhận cô đã sớm bị cậu làm xiêu lòng mất rồi.

- Chẹp, thôi được rồi, bị vào trông rồi thì nói gì cũng vô ích thôi. – Ngọc cảm thán. – Dù sao cũng chúc mừng bà!

Tuy vậy Hà không phải là người dễ dàng bỏ qua. Cô đến trước mặt Việt, hai tay chống hông làm ra bộ đáng một con gà mẹ đang ưỡn ngực bảo vệ con.

- Dù cho cậu và nó có trở thành một đôi thì đừng tưởng là xong chuyện. Con mắt tôi sẽ mở to ra nhìn cậu, nhớ đấy. Nếu mà cậu làm gì có lỗi với nó thì chết với tôi.

Việt gật đầu, cười cười thì bị Hà trừng mắt cảnh cáo. Cái trừng mắt ấy không có tính uy hiếp với cậu nhưng cũng đủ khiến cậu bận tâm, cảm giác giống y hệt vừa có thêm một bà mẹ chồng đang soi mói con dâu vậy! Vì tương lai tươi đẹp trước mắt, có lẽ cậu nên tìm kế đẩy bà mẹ chồng bất đắc dĩ này ra xa bọn họ một chút, nhất định không để Vy bị ảnh hưởng mới được. Con gái... đúng là lắm chuyện thật đấy!

- Thôi... thôi vào xem phim đi, đến giờ chiếu rồi!

Lúc vào phòng chiếu phim, Việt nghiêm nhiên chiếm lấy vị trí ngồi bên cạnh Vy, coi như không thấy ánh nhìn tóe lửa khiến cả Ngọc và Quỳnh co rúm người lại của Hà. Vy bị kẹp giữa Hà và Việt, cô đành phải ngó lơ cậu một lúc, quay sang Hà cười giả lả nhằm xoa dịu cô bạn. Việt thầm nghĩ con gái không những lắm chuyện mà còn là một chính thể mâu thuẫn nhất trên đời, trước kia Hà đã từng giúp Việt theo đuổi Vy, sao đột nhiên lại thay đổi rồi? Càng nghĩ cậu càng thấy nên tìm một đối tượng nào đó khiến Hà phân tâm, Khánh... ừ, là một lựa chọn đúng đắn!

Sau một chuỗi quảng cáo dài, cuối cùng bộ phim cũng đã chịu trình chiếu. Ban đầu Vy chỉ mong bộ phim có thể đủ sức hấp dẫn để lôi kéo sự chú ý của mọi người nhưng rồi chính cô cũng bị nó lôi cuốn. Bộ phim nói về mối tình đầu của một cô gái, nó bắt đầu từ quãng thời gian còn là sinh viên, sau đó tốt nghiệp rồi đi làm. Đường như cô gái đó có một nét gì đó tương đồng với Vy, có lẽ chính vì vậy mà cô như nhìn thấu được từng cung bậc cảm xúc thăng trầm của nhân vật trong phim. Đây là một bộ phim với kết thúc buồn, hai nhân vật chính cuối cùng đã không thể đến được với nhau. Cảnh cuối phim họ chia tay dưới tán cây rậm rạp của trường đại học cũng chính là nơi bắt đầu cho chuyện tình của họ. Sau một cái ôm thật chặt, họ quay lưng, đi về hai phía cách biệt và một dòng chữ xuất hiện: “Mối tình đầu như vết chân trên cát, bước nhẹ nhàng nhưng vết lại rất sâu.”

Khoảnh khắc đó, Vy đã òa khóc. Hình như cô đã thật sự nhập tâm vào bộ phim, nước mắt cứ thế mà chảy ra không cách nào kìm nén nổi. Trong phòng tối, chẳng ai có thể nhìn được vẻ mặt ai nên cô chẳng cần giả vờ, che đi tiếng nức nở và mắt cứ cay xè. Cho đến khi đèn được bật sáng, Vy cuống quýt lôi khăn giấy ra lau nước mắt nhưng đôi mắt đỏ hoe vẫn một mực tổ cáo cô. Hà thở dài bất đắc dĩ, bây giờ nó đang xúc

động, nói gì cũng chẳng lọt được tai. Cũng nhờ đó, Việt yên ổn đưa Vy về nhà, còn Quỳnh tất nhiên không muốn làm bóng đèn, ngoan ngoãn đi theo Hà và Ngọc. Ngồi đằng sau xe Việt, Vy vẫn tiếp tục sụt sịt. Thực ra cô rất xấu hổ, lúc ra khỏi rạp, ai cũng nhìn cô với vẻ mặt hiếu kì, chẳng ai tin nổi có người có thể vì một bộ phim mà khóc thành ra như thế.

- Khóc xong chưa?

- Ừm... xong rồi.

- Sao tự nhiên cậu lại khóc thế nhỉ? Người khác nhìn vào còn tưởng tớ làm cậu khóc nữa chứ!

- Tại phim hay mà... - Vy nhỏ giọng đáp trả.

- Hay thật à? Vậy cậu thích nhất cảnh nào?

- Là cái cảnh mà nam chính ôm đàn tỏ tình với nữ chính ở sân trường ấy. Rất lãng mạn nhé!

- Thì ra là cậu thích lãng mạn kiểu đó! - Cậu lẩm bẩm.

- Cậu nói gì?

- À, không có gì đâu. Mình về nhà thôi.

Buổi tối, Vy nằm trên giường, ngửa mặt lên trời nhìn trần nhà hồi lâu rồi bật cười vu vơ. Thì ra yêu chính là cảm giác này, là ý cười đậm nét trên nét mặt, cười đến mỗi cơ miệng nhưng vẫn không sao dừng lại được. Cô lấy chăn che mặt lại, cái tâm tình đang dâng tràn, dần dần nứt vỡ ra trong lòng khiến cô vui vẻ đến điên rồi, lăn trên giường đến vài vòng vẫn không thể giữ bình tĩnh được. Tiếng chuông điện thoại đáng ghét xen vào tâm trạng vô cùng hưng phấn của cô. Vy khó chịu bước xuống giường mở túi xách. Tự nhiên cô lại tìm thấy ví tiền của Việt, cậu ấy đã bỏ vào đây từ lúc nào nhỉ? Có lẽ lúc về nhà không tìm thấy, cậu sẽ quay trở lại để lấy nó. Ngay lập tức, Vy chạy đến trước gương, chải lại tóc, sửa sang lại trang phục bị dày vò đến nhăn nhúm. Cô bôi thêm chút son đỏ cho gương mặt tươi tắn hơn, nhưng hình như con gái trang điểm vào buổi tối thì có vẻ không ổn lắm, nghĩ vậy cô lại lấy giấy lau bớt đi son môi. Trong lúc ngồi chờ cậu đến, cô nhìn chiếc ví đặt trên bàn, trong lòng nổi lên sự hiếu kì. Cậu ấy thích cô lâu như vậy rồi, liệu có khi nào trong đó sẽ có ảnh của cô không? Suy nghĩ này rất đáng xấu hổ nhưng nhờ đâu... nhờ đâu cậu làm thế thật thì sao? Vy chạm một ngón tay vào cái ví và nhanh chóng rút lại, dù trong đó có ảnh của cô hay không cũng là sự riêng tư của cậu, cô không được tò mò. Trong lúc cô đang đấu tranh với sự hiếu kì, chuông điện thoại cô đang chờ cuối cùng cũng vang lên.

- Alo. - Kim nén sự phấn khích, cô tỏ ra thật bình thường.

- Hình như mình để quên ví trong túi xách của cậu. Cậu xem có đó không? - Đầu dây bên kia cũng rất từ tốn.

- Có chứ. À, ý mình là mình vừa nhìn thấy xong.

- Vậy thì cậu mang nó xuống ình luôn được không? Mình đang ở dưới nhà cậu.

- Ở dưới á? - Vy vén rèm, nhìn xuống. Quả thực cô thấy cái dáng cao cao gầy gầy đang đứng đối diện nhà cô. - Chờ mình chút nhé!

Viện có đi ra ngoài, Vy chạy như bay ra ngoài, đứng trước mặt cậu với nụ cười thật tươi.

- Sao đến nhanh vậy?

- Ừ.

Cậu không đáp lại, chỉ là ý cười trong mắt ngày càng sâu. Kì thực cậu không có vẻ, từ lúc đưa cô đến tận nhà, cậu vẫn đứng mãi ở đây. Cái ví đó cũng là cậu cố ý thả vào túi xách của cô vì lưu luyến muốn gặp cô thêm một lần nữa, vì muốn xác định xem sau khi trở về cô có hối hận hay không. Cảm giác không chân thực làm cho cậu lo lắng, dù có chín chắn như thế nào, cậu vẫn mãi là một thanh niên mới lớn đứng trước mối tình đầu mình đã mong ước bao lâu nay.

- Sao cậu cứ nhìn chăm chăm mình vậy? Mặt mình dính gì à? - Vy cúi mặt, né tránh ánh mắt nóng bỏng của Việt.

- Không có gì. Mình đang rất vui.
- Mình cũng vậy. – Cô thở thẽ. – Ví tiền của cậu này, mình chưa động vào cái gì đâu.
- Ủ, nhưng sao tự nhiên phải nói thế? Cậu nói vậy làm mình nghi ngờ đó. Có phải là mở ra rồi không?
- Không phải mà! – Cô bĩu môi, phải đấu tranh giữ dội lắm cô mới không mở nó ra đấy.
- Thực ra cậu xem cũng được mà. – Việt bật cười. – Bây giờ bất cứ thứ gì của mình, cậu cũng có thể xem mà.
- Ai thèm!
- Muốn xem trong này có gì không?

Việt chìa cái ví ra, cô ngoảnh mặt đi làm bộ không quan tâm nhưng cái tay lại rụt rè cầm lấy. Không phải là cô muốn đâu, là do cậu nói cô có quyền mà, tội gì không sử dụng lợi ích. Mở ví ra xem, trong đó ngoài tiền thì chỉ có giấy tờ tùy thân của cậu, không có thêm một cái gì khác, một cái liên qua đến cô cũng không có. Vỵ ném trả lại cho Việt, làm mất công cô tưởng tượng, chẳng có cái cóc khô gì đáng xem.

- Sao vậy? Ví tiền thì chỉ có thể thôi, cậu còn muốn cái gì nữa?
- Cái gì mình cũng không muốn. Mình về đây!
- Lần sau, nhất định chỗ này sẽ để ảnh của chúng ta chụp chung. Thôi được rồi, muộn rồi, cậu lên nhà đi. Tạm biệt!

.

.

.

Cuộc sống đại học kéo dài bốn năm không thể không kể đến những hoạt động của Đoàn thể nhằm khuấy động phong trào của sinh viên. Một trong những hoạt động đó nổi bật là cuộc thi Nữ sinh thanh lịch hay còn được biết đến với cái tên quen thuộc Miss Ngoại ngữ. Ngay khi mới bắt đầu phát động cuộc thi, các lớp trong toàn trường đã sôi sục tìm kiếm gương mặt đại diện cho lớp tham gia tranh tài. Đó chính là lí do khiến Hà mắc kẹt trong lớp sau giờ tan học một cách vô cùng không tình nguyện. Bí thư và lớp trưởng ở trên bục giảng đi qua đi lại, thao thao bất tuyệt động viên các bạn đăng kí tham gia cuộc thi.

- Lớp mình nhiều gái thế này, bạn nào cũng xinh tươi, chẳng nhẽ không có một mống nào tham gia cuộc thi à? Hôm qua các anh trong ban chấp hành Đoàn đã đặt chỉ tiêu là mỗi một lớp có ít nhất một bạn tham gia rồi.

Lớp trưởng chán nản hẳn, cô nhìn xuống dưới lớp không một ai có ý định hay mảy may rung động vì lời nói của cô. Cái lớp này quả thực khi nào nói đến vụ đi chơi thì vô cùng hào hứng, hể động đến những hoạt động của Đoàn thì lặn sủi tăm không có lấy một người buồn hứng ứng. Lớp trưởng đành quay sang cầu cứu bí thi.

- Trang ơi...
- Tôi chịu thôi.
- Ôi hai đứa này, cả hai cũng đều là con gái, sao một trong hai đứa không chịu đăng kí luôn đi còn gì nữa? Cá nhân tớ đề cử Trang bí đi!

Hết chương 24.

25. Chương 25

- Đúng rồi đấy! Bọn tớ tán thành. – Ý kiến của cậu bạn trong lớp vừa được đưa ra, cả lớp nhao nhao lên đồng ý.
- Ồ cái đó...

- Cũng đúng. – Mắt lớp trưởng long lanh nhìn Trang. – Bà hãy làm ơn giúp tôi với. Tôi thấy bà có nhiều triển vọng lắm đấy Trang ạ.

Từ đầu đến cuối, Hà gục đầu xuống bàn nghịch điện thoại, mặc cho cả lớp tranh cãi như thế nào cũng không ảnh hưởng đến cô. Sau cùng không biết có chuyện gì đã xảy ra, cô chỉ biết rằng bí thư của lớp cũng tức là Trang được cử đại diện cho lớp đi tham gia cái trò có tên là Miss Ngoại ngữ. Cô ít tiếp xúc với Trang nên không có ấn tượng gì nhiều, một người khá năng nổ, vẻ ngoài sành điệu, chỉnh chu đó là tất cả những gì đọng lại trong cô. Con người Hà rất đơn giản cũng có thể nói là khá vô tâm, đối với những người không liên quan, cô chẳng bao giờ để bụng, nước sông không phạm nước giếng!

Rốt cuộc mọi chuyện cũng được định đoạt, Hà được giải thoát, đứng dậy ra về, chẳng buồn quan tâm sắc mặt của người khác. Cô đang vội muốn chết, muốn nghe Vy kể về chuyện hôm đó, nó cứ úp úp mở mở làm cô tò mò chết đi được. Cô đi dọc hành lang, nghe ngao hát theo tiếng nhạc phát ra từ tai nghe, bỏ vai bị người ta vỗ nhẹ một cái. Bị lây nhiễm thói quen của Vy, Hà vỗ một cái vào vai còn lại cho cân, quay đầu cầu nhàu:

- Làm cái gì thế?

- Hơ, mình làm phiền cậu à? – Khánh nhận ra thái độ của Hà đầy vẻ không vui.

- Không phải, lần sau cậu đừng có vỗ vai tôi như thế, có vỗ thì phải vỗ cân cả hai bên, vỗ một bên lệch vai tôi chết!

- Ha ha, còn có chuyện đó nữa sao? Lần đầu tôi mới nghe đó!

- Giờ thì cậu nghe rồi đấy! - Hà không kiên nhẫn rút một bên tai nghe ra, hỏi Khánh. – Tìm tôi có chuyện gì à?

- Không có chuyện gì thì không được tìm cậu hả? Hai đứa bạn thân của cậu đâu? Hôm nay không đi học à?

- Ủ, chúng nó không có tiết. Nếu không còn chuyện gì nữa thì tôi đi trước.

- Ô này, sao lúc cậu có việc nhờ tôi thì hiền lành thế, bây giờ không cần thì đá tôi sang một bên thế hả? Cậu còn chưa trả công tôi cái vụ máy tính đó nhé!

- Được rồi, thế cậu muốn tôi trả công cái gì đây?

- Hay là... cậu mời tôi đi ăn bây giờ, được không? – Khánh xoa xoa cằm đầy vẻ suy tư. – Đẳng nào tôi cũng đói bụng rồi.

Cậu ta đã nói đến thế, cô không đồng ý không được, bắt buộc dĩ phải gật đầu đầy do dự, một phần vì hôm nay trong túi không có nhiều tiền, phần còn lại là vì không muốn dây dưa lằng nhằng với Khánh sang ngày hôm sau. Hà đảo mắt, chợt nghĩ ra một ý hay. Cô xăm xăm đi về phía căng tin trong trường, mặc kệ cậu có theo kịp hay không. Cậu bị bỏ lại, liền chạy lên đi song song, một tay giật tai nghe của cô làm Hà cau kỉnh.

- Cậu đang làm cái gì thế?

- Sao tự nhiên không nói không rằng bỏ đi là sao?

- Thì cậu chẳng muốn tôi mời cậu ăn còn gì? Đang đi đây thôi?! – Cô ném cho Khánh một ánh mắt đầy kì thị.

Khánh khôn ngoan chọn cách im lặng đi theo cô. Vì một lí do gì đó mà Hà luôn giữ thái độ không kiên nhẫn đối với cậu. Thỉnh thoảng cậu còn cảm thấy bọn họ như chó với mèo nhưng cố tình chạm trán nhau một cách đầy trẻ con để chảnh chọe nhau. Đó là một mối quan hệ kì lạ và ừm... chẳng còn gì để nói cả.

Khánh ngồi chờ ngoài bàn, mở to mắt đầy mong đợi cái món mình sắp sửa được chiêu đãi. Hà đi vào bên trong mua hai hộp kem thật to mang ra ngoài, đặt trước mặt cậu. Cậu trừng trừng nhìn thứ vừa được đặt xuống, không thể tin nổi vào mắt mình. Vậy mà người nào đó thần nhiên ngồi xuống, vô cùng bình tĩnh bóc hộp kem của mình ra ăn.

- Không ăn đi, chảy ra hết bây giờ.

- Chỉ có thể này thôi?
- Ủ, đúng rồi, chính nó đấy!
- Cậu... cậu có cần keo kiệt đến thế này không?
- Hơ, sinh viên làm gì có nhiều tiền. Cậu đang nằm mơ ở đâu à? Tôi mời rồi, không ăn thì kệ cậu!
- Ăn chứ sao không ăn. – Khánh trợn mắt, đầy thô lỗ xúc một thìa kem to, nói mát. – Tôi đã đánh giá thấp cậu rồi Hà ạ!
- Quá khen!

Khánh trừng mắt nhìn Hà mấy lần không có hiệu quả, thu hồi ánh mắt mãi miết chăm chỉ ăn. Không còn cảm thấy có “tia laze” soi mình nữa, cô cười thầm trong bụng, cái mặt méo xẹo của cậu trông rất thú vị, không phải sao? Nhiệt độ mặc dù không thấp lắm nhưng khi cốc kem vơi đến đáy, cô rùng mình ớn lạnh, hình như cái này gọi là tự làm tự chịu. Khóe mắt cô liếc Khánh, mặt cậu không hề đổi sắc, không biết là do giỏi chịu đựng hay thật sự là không thấy lạnh. Hà rửa thìa trong bụng, chờ cậu thông dong ăn hết, rất muốn đứng dậy đi về.

- Ồ, Khánh này. Còn cả Hà nữa? Hai người đi với nhau à? – Bỗng nhiên có hai người đến bàn của bọn họ chào hỏi.
- Ồ, các cậu chưa về hả?
- Ủ, bọn tớ chuẩn bị về nhưng đói quá nên vào đây ăn cái gì. – Trang mỉm cười đáp lại, thật tự nhiên kéo ghế ngồi cạnh Khánh. – Bọn mình ngồi đây không làm phiền các cậu chứ?

Hà nguyền thề, ngồi thì cũng đã ngồi rồi còn làm trò hỏi này hỏi nọ. Thì ra một đứa con gái cũng có thể giả nai đến như thế, cứ nhìn mặt cô nàng bí thư kia, mắt chớp chớp chỉ thiếu mỗi cái mồm đớp đớp nữa là đủ bộ rồi. Cô liếc mắt một cái cũng đã đủ biết ý đồ của Trang rồi, chẳng phải đã quá rõ ràng rồi sao? Hành động bám dính lấy Khánh của Trang vô tình gây ra sự ác cảm trong lòng Hà, bí thư gì đó cũng chỉ đến thế mà thôi.

- Không ngờ Hà và Khánh lại thân nhau nhỉ? Bình thường trong lớp chẳng thể hiện gì cả làm bọn này cứ nghĩ hai người không chơi với nhau cơ! – Cô bạn tên My đi cùng Trang lên tiếng hỏi han.
- Có thân đâu! – Cả hai đồng thanh.
- Ha ha ha, thế mà còn bảo là không thân, ăn ý thế còn gì!

My bị ba ánh mắt đầy hình viên đạn bắn lại đây mới hiểu được mình lỡ lời nên biết điều im lặng không nói gì nữa. Trang điều chỉnh sắc mặt đang có xu hướng trầm xuống của mình, cười thật tươi nhìn Khánh, đang muốn mở mồm nói chuyện thì bị Hà đứng lên cắt đứt.

- Ba người cứ từ từ nói chuyện, mình đi trước đây!
- Ồ kia...
- Về nhé! – Câu nói này dĩ nhiên là của người nào đó đang cầu Hà đi còn chẳng được, chỉ thiếu nước vẩy vẩy khăn vui vẻ.

Qua hôm nay, Hà càng thêm khẳng định nên tránh Khánh ra càng xa càng tốt. Cô còn yêu đời lắm, chưa muốn thành bia ngắm bắn cho người khác đâu. Mấy chuyện như thế này, không xen vào là tốt nhất, cô ngại rắc rối, ngại phiền phức!

Ánh nắng trải dài trên phố phường Hà Nội, những đám mây lười biếng, vắt vẻo trên nền trời xanh thẫm. Thời tiết đẹp làm tâm trạng con người tốt hơn, Việt ngửa mặt lên trời, hít một hơi khoan khoái. Ông trời quả thực rất chiều chuộng hai người, buổi hẹn hò đầu tiên dưới thời tiết đẹp như thế này thật chẳng còn mong gì hơn. Cậu tựa vào gốc cây, nhìn đồng hồ, đã quá giờ hẹn mười phút rồi mà người nào đó vẫn chưa thấy đâu. Cậu lắc đầu bất đắc dĩ, con gái đúng là con gái! Nhưng mà đối phương là người mình yêu quý khiến việc chờ đợi trở nên đáng yêu hơn.

Thêm năm phút nữa trôi qua, nữ chính cuối cùng cũng lên sàn. Từ đằng xa, Vy nhìn thấy Việt đứng vậy mình, cô thầm than trong bụng, rõ ràng đã cố dậy thật sớm nhưng ai ngờ nguyên chuyện chọn quần áo để mặc cũng tiêu tốn hết nửa tiếng của cô, vội vàng ra cửa cũng đã muộn mất mười lăm phút, cô cũng không muốn vậy đâu! Nhanh chân chạy về phía trước, một cơn gió nhẹ vô ý thổi qua, Vy đỏ mặt nhanh chóng giữ chặt váy lại, chết tiệt, tại sao hôm nay lại mặc váy cơ chứ!

- Chào cậu! Cậu đến sớm vậy?

- Ừm, đúng rồi, chỉ thiếu ba phút nữa là tròn hai mươi phút rồi.

- Ê này! – Cô xụ mặt, người ta hôm nay cố tình mặc váy để cho cậu nhìn nên mới đến muộn như vậy, thế mà cậu lại chẳng thêm khen một câu, chỉ biết trách móc cô đến muộn thôi!

- Hỉ hi, mình đùa thôi mà. Nhưng mà hôm nay... - Cậu đánh giá cô từ đầu đến chân. – Trông cậu... khác quá!

- Khác là khác thế nào? Xấu hả?

- Không có... khác... theo chiều hướng tốt ấy. – Việt gãi đầu, thực ra cậu rất muốn khen cô xinh nhưng chẳng biết vì sao lại ngượng ngùng không mở miệng được.

Vy ngẩng đầu lên, đúng lúc chạm vào một ánh mắt đang ngây ra nhìn mình, cô nhanh chóng né tránh, lảng sang hướng khác. Dường như chỉ có một mình cô khi xấu hổ thì cả người đều không được tự nhiên, người nào đó vẫn bình tĩnh vương tay, sửa sang lại mái tóc đang bị rối lên. Cô hoảng hốt ngược nhìn cậu, đối diện là một ánh mắt sâu thẳm đang một mực chăm chú ngắm mình, phút chốc, cô lại thấy ánh mặt trời như đang bao lấy cậu, cứ như vậy phút chốc có chút si mê.

- Khụ... hôm nay, cậu muốn đi đâu? – Việt ho một cái thiếu tự nhiên.

- Đi đâu hả? – Cô giật mình, hoàn hồn trở lại, trong đầu lướt qua rất nhiều thứ, tối qua còn đặc biệt học hỏi kinh nghiệm từ Ngọc xem buổi hẹn hò đầu tiên của nó là ở đâu. Sau một hồi cân nhắc cô quyết định nghe lời cô bạn. – Chúng mình đi công viên trò chơi đi!

- Được, vậy chờ mình đi lấy xe nhé!

- Ấy không... chúng ta... đi bằng xe buýt đi!

Đến lúc cả hai đứng trên xe buýt, bị những người xa lạ soi mói, cô mới cảm thấy hối hận cho quyết định nông nổi vừa rồi của mình. Xe tuy không đông nhưng chỗ ngồi đều kín người, cô và cậu là hai người duy nhất đứng trên xe, cũng có lẽ là do cô quá nhạy cảm nhưng chung quy đều cảm thấy rất bất tiện. Việt lảng lảng đứng đằng sau, vươn tay nới dài quai chiếc túi xách cô đang đeo trên vai, chiếc túi tuột xuống, hoàn hảo che đi một phần chân cô lộ ra ngoài. Vy nhìn cậu với ánh mắt cảm kích, trái tim lại rung rinh thêm một chút, cô thật sự không thể kháng cự được cách cậu dịu dàng quan tâm đến cô. Chỉ với sự dịu dàng đó cũng khiến cho cô thích cậu nhiều thêm một chút.

Điểm dừng trước một trường đại học, người ngồi trên xe kéo xuống phân nửa, hai người họ thoải mái ngồi xuống ghế cuối cùng. Tiếng nhạc du dương vang lên, kì thực ngồi xe buýt đi lòng vòng quanh thành phố Hà Nội ngắm phố phường cũng là một loại thú vui mà ít người biết đến. Bất chợt những kỉ niệm trước kia ùa về, cô tủm tỉm cười vui vẻ.

- Cậu cười gì vậy?

- Nhớ lại chút chuyện trước kia ấy mà. Cậu có nhớ lần đầu tiên mình đi xe buýt với nhau là lúc nào không?

- Hình như là lần đi tiễn Linh đúng không

- Không phải. – Vy lắc đầu. – Lần đầu tiên là cái hôm nhập học đầu cấp ba cũng là lần đầu tiên tớ gặp cậu, hôm đó cậu ngủ gật trên xe, nếu không nhờ tớ tốt bụng đánh thức thì cậu đã muộn giờ rồi đấy!

- Ha ha... sao cậu nhớ hay vậy? – Việt gãi đầu. – Mình chẳng nhớ chút gì cả!

- Lần đầu tiên gặp sao lại không nhớ được chứ? Còn lần thứ hai...

- Có phải là hôm đi tiễn Linh không? Lần này không sai đúng không?

- Sai rồi. – Cô trắng mắt liếc cậu. – Đó là lần thứ ba. Lần thứ hai là hôm mà cậu không nói không rằng đến trường tìm tớ, trên người thì toàn mùi bia.

- Khụ khụ... - Nhắc lại chuyện đó vẫn thấy xấu hổ, Việt nghĩ bản thân đúng là bị ma men làm hại não bị vào nước nên mới làm ra chuyện ngu ngốc đó!

- Nhưng mà... nói đi cũng phải nói lại, sao chuyện gì cậu cũng không nhớ mà chuyện tiền Linh lại nhớ thế? Có phải là đặc biệt ấn tượng không? Nói cũng phải thôi, người ta si tình với cậu thế, trước khi đi du học còn tặng cậu hẳn một nụ hôn thế thì làm sao mà không nhớ được!

- Khoan đã... cậu làm sao thế?

Nhận ra có điều gì đó không ổn trong giọng điệu của cô, Việt nhích lại gần, huých nhẹ cô một cái. Cô không thêm trả lời, quay mặt nhìn lơ đãng ra đường phố nhưng dù có cố gắng thế nào cũng bị ánh mắt tràn đầy vui vẻ của người nào đó phản chiếu qua kính làm cho phiền nhiễu. Cô mím môi mở toang cửa sổ, gió ùa vào xua tan đi không khí ngột ngạt. Trong lúc đang tự mắng bản thân mình ngu ngốc tự kiếm chuyện phiền phức, cô bị cánh tay của cậu choàng qua người, ép buộc tựa vào vai cậu.

- Cậu biết vì sao mình lại nhớ rõ lần đó không? Bởi vì chính lúc đó mình đã hạ quyết tâm sẽ theo đuổi cậu.

- Cậu có theo đuổi tớ sao? – Cô lầu bầu bất mãn.

- Vậy cậu nghĩ trong thời gian qua chúng ta đã làm gì?

Đuối lí, cô vùng dậy, thoát ra khỏi vòng ôm của cậu, ngẩng nhìn bầu trời, học thói quen của Hà khi muốn chuyển đề tài, tẩn tẩn khen:

- Hôm nay, trời đẹp thật đấy!

Việt nhào người ra cửa sổ, nhìn bầu trời không biết từ lúc nào mây đen đã phủ kín, bật cười. Rồi cơn mưa cứ thế trút xuống không một tiếng báo trước. Nước mưa hắt vào cửa kính, cô thở dài, mưa gió thế này, kế hoạch đi công viên trò chơi cứ như vậy đổ vỡ theo. Nghe tiếng mưa tí tách đập vào cửa kính, cô thở dài đầy tiếc nuối.

26. Chương 26

- Mình nhận ra, hình như mỗi lần chúng ta đi chơi, trời thường hay đổ mưa. – Vy nhìn ra ngoài đường, người người vội vã tìm chỗ trú hoặc đang mặc áo mưa. Nổi trên nền mưa là đường phố tràn ngập sắc màu.
– Lại thật đấy!

- Không phải đâu, dạo này trời hay mưa mà. Tối hôm qua còn đặc biệt mưa to nữa. – Việt với tay, khép kín cửa sổ bên cạnh Vy.

- Mưa thế này, mình đi đâu được bây giờ? – Cô lo lắng nhìn bầu trời bên ngoài, mưa xuống tâm trạng cũng trở nên tệ hơn.

- Nếu đã không đi được công viên thì cứ xuống xe trước đã, chỗ này là phố lớn, chắc chắn sẽ có chỗ trú chân.

Cô tùy ý đi theo cậu xuống xe, ngoài trời vẫn không có dấu hiệu ngớt mưa. Vươn tay hứng những giọt mưa thì nhau nhỏ xuống dưới mái hiên, cô nói với cậu:

- Mưa to như thế, dù có muốn đi đâu cũng chẳng được.

- Không vui à? Vì trời mưa sao? – Cậu tinh ý nhận ra tâm trạng đang u ám như chính bầu trời ngoài kia của cô.

- Ừ, mình không thích mưa.

- Mình tưởng ngắm mưa rất lãng mạn cơ mà?

- Mình cũng không biết nữa, không thích là không thích thôi, cũng có thể do tính mình hậu đậu, thường xuyên không mang theo áo mưa nên lúc nào mưa xuống thì đều bị ướt cả. Cũng có thể do giống như hôm nay ấy, vì mưa mà hỏng hết cả kế hoạch.

- Cậu có muốn uống trà sữa không? Mình nhớ gần đây có một cửa hàng đấy, chỗ đó chúng ta đã từng đến một lần rồi.

- Cũng được, nhưng mà mưa thế sao mà đi đến đó đây. – Cô tiếp tục thở dài.

Việt cười cười, rút một chiếc ô màu đỏ trong túi xách ra như đang làm ảo thuật. Cô chớp chớp mắt mấy lần, xác định mình không hề nhìn nhầm, đúng là trên tay cậu là một chiếc ô. Khoảnh khắc đó, cô đã ngỡ rằng cái balo cậu đang đeo là chiếc túi vạn năng của Doraemon đáp xuống Trái đất. Nói là túi vạn năng cũng là nói quá nhưng thực sự nhìn thấy chiếc ô đó trong lúc mưa to giống y hệt chết đuối vớ được cọc ấy!

- Ôi, ô ở đâu hay vậy?

- Mình có mang theo mà.

- Sao cậu không nói sớm hả? Làm người ta lo lắng này giờ! – Cô cảm thấy gương mặt tươi cười bây giờ của cậu rất là đáng đánh đòn.

- Được rồi, đi thôi nào!

Cậu bật ô, kéo cô che chung một chiếc ô và bước đi. Kích cỡ chiếc ô khá nhỏ, cô phải nép sát vào người cậu để không bị ướt. Thật tự nhiên, hai tay cô bám chặt lấy cánh tay cậu, gương mặt cúi xuống nhìn đường tránh những vũng nước. Bất ngờ vì sự chủ động của cô, cậu lén lút quay sang nhìn cô mấy lần, tự nhiên cũng vui lây. Hai người dựa sát vào nhau, chậm rãi đi về phía trước. Cậu nghe thấy tiếng cô ngân khe giai điệu một bài hát nào đó.

- Sao đột nhiên vui vậy? Không phải cậu không thích mưa à? – Cậu phát hiện ra đúng là tâm trạng của con gái thay đổi thật thường như thời tiết.

- Không biết tại sao đi với cậu luôn cảm thấy giống như đi cùng bố mẹ mình ấy!

- Sao tự nhiên mình lại thành bố cậu rồi?

- Chắc là giống ở cảm giác an tâm. – Cô bật cười. Đó là cảm giác chỉ cần có họ ở bên cạnh, bạn có thể đi ra cả thế giới mà không hề ngần ngại, bởi vì họ sẽ luôn che chở, bao bọc cho bạn. Có một chuyện mà cô không thể nào không thừa nhận, cô đã dần quen với việc có cậu ấy ở bên cạnh, thậm chí dường như đã là một thói quen mất rồi. – Nhưng cậu không phải là bố mình, cậu là... cái ô của mình.

- Ừm, ô có thể che mưa, cũng có thể che nắng được nữa. Vậy mình nhất định sẽ trở thành cái ô hữu dụng nhất của cậu.

Quán trà sữa này chính là nơi mà bọn họ đã đến vào cái lần sinh nhật Mai. Một thời gian không trở lại, quán đã mở rộng ra nhiều, dường như khách hàng cũng trở nên đông đúc hơn. Trong lúc nhàm chán chờ Việt xếp hàng mua đồ uống, cô nhìn ra ngoài cửa sổ, mưa vẫn rơi không ngớt. Qua làn mưa, cô dường như nhìn thấy một bóng dáng người nào đó quen thuộc, tuy mới chỉ gặp một lần nhưng đặc biệt nhớ kĩ. Bảo Anh một mình đứng trú mưa ở bên kia đường, đầu cô ngoái nhìn sang bên trái có lẽ là đang mong ngóng ai. Vy tò mò theo dõi Bảo Anh, khoảng chừng năm phút sau, một người con trai xuất hiện dường như chính là người Bảo Anh đang chờ đợi. Chàng trai che ô cho Bảo Anh và... cả hai nắm tay nhau rời khỏi. Vy ngẩn người như vẫn đang shock vì cảnh tượng đó. Lúc hoàn hồn trở lại, Việt đã ngồi vào chỗ, đặt một cốc trà sữa to đúng trước mặt cô.

- Cậu ngấm gì mà mải mê vậy?

- Việt ơi... cậu... mình vừa nhìn thấy... - Vy lắp bắp nói, không biết xếp từ ngữ thế nào để truyền tải được cảnh tượng vừa rồi.

- Từ từ, uống đi đã nào rồi hãy nói.

Vy nghe lời, cầm cốc trà sữa lên uống. Chuông gió ngoài cửa kêu leng keng, một đôi trai gái bước vào. Cô ngồi quay mặt ra phía cửa, khi nhìn thấy hai người nọ, hạt trân châu đang trôi đến cổ họng ngay lập tức nghẹn lại. Cô ho sặc sụa.

- Có làm sao không? – Việt vội vàng vuốt lưng giúp cô.

- Nhìn... nhìn đi kia!

Nương theo hướng tay Vy chỉ, cậu bắt gặp Bảo Anh đang ngồi cách họ hai dãy bàn. Đi theo cô là một cậu trai, bọn họ ngồi sát nhau, thì thoảng ghé tai thì thầm toát ra vẻ cực kì thân mật. Bản thân Việt cũng giật mình, bây giờ thì cậu đã hiểu vì sao cô lại có phản ứng mãnh liệt như vậy.

- Cậu nói xem, quan hệ của Bảo Anh với chàng trai kia là gì? – Việt có cảm giác mắt Vy đang sáng lờ lờ, dường như tính bà tám cổ hữu của mấy đứa con gái lại nổi lên.

- Mình cũng không biết nữa, có lẽ không phải như chúng ta nghĩ đâu.

- Không phải là thế nào, không chừng là bắt cá hai tay đó! Không ngờ trông cậu ấy như thế mà cũng bắt cả hai tay. Đúng là không thể trông mặt mà bắt hình dong được. Haizzz, đúng là khổ thân Tuấn.

Vy chọc chọc ống hút vào cốc trà sữa, tiếp tục cảm thán mấy câu nhưng không nhận được sự hồi đáp của Việt. Cô phát hiện ra cậu đang lơ đãng nhìn ra ngoài cửa sổ, những gì cô vừa nói có lẽ một chữ cũng không lọt vào tai cậu. Câu chuyện của Bảo Anh đối với Việt dường như chỉ là của một người dừng qua đường, trái ngược hoàn toàn so với sự hứng thú của cô. Cái bong bóng trong lòng cô tự nhiên xẹp dần, cô ỉu xìu, thậm chí là không biết cậu nghĩ cái gì mà nhập tâm như vậy.

Không gian vẫn vang vọng những tiếng nói chuyện rầm rì, xuyên qua cậu, cô nhìn thấy Bảo Anh ngồi xuống chiếc bàn cách họ một chậu cây cảnh. Cô không nhìn rõ được mặt mũi của người con trai đi cùng, chỉ thấy thì thoảng Bảo Anh che miệng lại cười duyên dáng, điệu bộ đó muốn có bao nhiêu xinh đẹp thì có bấy nhiêu xinh đẹp, rõ ràng là của một cô gái đang yêu. Bảo Anh bỗng nhìn thẳng hướng của Vy, cô vội vàng cúi đầu xuống, hi vọng không bị cô bạn phát hiện ra, dù chỉ là vô tình gặp gỡ nhưng chung quy vẫn là chột dạ. Việt đột nhiên thở dài, gương mặt không biết từ lúc nào trầm xuống, thậm chí có phần lạnh lùng. Nhiều chuyện khó hiểu xảy ra cùng một lúc, bộ não chậm chạp của cô không đủ dung lượng để giải thích tất cả chúng. Chân cô đứng đưa, đá nhẹ vào chân bàn phát ra tiếng cạch cạch, tiếng động đó đủ khiến cậu giật mình, thoát ra khỏi dòng suy nghĩ miên man lúc này.

- Cậu đang nói cái gì vậy? Mình xin lỗi, lúc này không để ý...

- Không nói gì cả, nói cũng nói xong rồi. – Cô chống tay tỏ vẻ không quan tâm nhưng nhìn đâu cũng thấy là đang mất hứng

- Cậu nhắm mắt lại đi, mình có cái này cho cậu!

- Cái gì vậy?

- Thì cậu cứ nhắm mắt lại đi!

Thái độ thần thần bí bí của Việt thành công khơi dậy sự tò mò trong lòng Vy. Cô ngoan ngoãn nhắm mắt lại, bắt đầu tưởng tượng đến hàng loạt thứ mang tính lãng mạn, đôi môi bắt giác cong lên thành một nụ cười. Đợi đến khi Việt cho phép, cô mở mắt ra, một chiếc hộp nhỏ nhắn đặt trước mặt cô. Cầm lên xem xét một lượt, bên trong hoàn toàn không có gì ngoại trừ hai mẫu giấy trắng.

- Đây là hộp kí ức, cứ tạm gọi là thế đi. Bởi vì hôm nay là lần đầu tiên chúng ta hẹn hò nên mình muốn ghi lại kỉ niệm này. Mình và cậu sẽ viết những điều muốn nói với nhau, đặt hai tờ giấy rồi khóa lại, thời hạn là một năm, một năm sau quay trở lại, chúng ta hãy cùng đọc nó, được không?

Việt nói xong, cẩn thận quan sát ánh mắt của Vy. Bởi vì ánh mắt không biết nói dối, thất vọng, vui sướng, ngạc nhiên hay gì đó đều được khắc họa, cậu vẫn suy đoán nhưng sau đó lại nhận ra, dường như cậu không giỏi đoán tâm tình con gái. Tâm trí cô lúc này trống rỗng như tờ giấy trắng trước mặt, có lẽ sự ngạc nhiên choáng ngợp toàn bộ, rồi cuộc tuyên lệ hôm nay đặc biệt phát triển, có chút muốn khóc...

- Cậu... có thích không? – Cậu do dự thăm dò. Vì cái này mà lúc này cậu lo lắng mãi không thôi, nếu như cô không thích thì coi như sự chuẩn bị của cậu hoàn toàn là vô nghĩa.

- Có... mình rất thích. Nhưng hộp này sẽ đặt ở đâu?

- Ủ... có thể gửi lại ở đây. Mình nghĩ người ta sẽ không từ chối đâu.

Vy gật đầu, lấy bút ra cúi xuống viết, rất nhiều thứ, rất nhiều thứ muốn nói với cậu. Từ bạn bè trở thành người yêu thật không dễ dàng, cả hai vừa phấn khích lại vừa dè dặt cẩn thận, tình bạn bền vững hơn tình yêu rất nhiều lần, nhưng đã lấy hết cam đảm đi đến bước này, dù có đau khổ, có khó khăn vẫn phải từng bước, từng bước đi bên nhau. Cô không biết tương lai sẽ ra sao nhưng giây này, phút này, sự chân thành của cậu, sự quan tâm của cậu dành cho cô khiến cô tin tưởng vào tình cảm của bọn họ. Một năm sau, ngồi đọc lại những dòng này, không biết sẽ có cảm giác như thế nào nhỉ?

.

.

.

Hà lơ đãng nằm trên bàn, hai mí mắt nặng trĩu sắp sửa tiếp xúc thân mật với nhau, triết học đúng mà bài hát ru hiệu quả nhất trên thế giới, mới có một tiếng đồng hồ trôi qua mà cô đã ngã gục xuống bàn. Đúng lúc tâm trí ngọt ngào đi hẹn hò với thần ngủ, trên bàn bị tiếng thước kẻ gõ cách một cái thật mạnh, cô giật mình, vội dụi dụi mắt vì ngỡ cô giáo đã đi xuống đến tận nơi. Hoàn hồn trở lại, cô giáo không thấy đâu, chỉ có bạn bí thư “đáng kính” đang đứng trước mặt cô.

- Có chuyện gì vậy? – Hà lẩm bẩm, bày ra vẻ mặt vô cùng khó chịu khi bị làm phiền. – Không thể chờ tôi ngủ xong rồi hãy nói à?

- Cuối tuần này, tớ sẽ đi chụp ảnh cho vòng loại Nữ sinh thanh lịch, hôm đấy cậu cũng phải đến phụ giúp tớ. Đúng bảy giờ sáng nhớ có mặt đấy!

- Cái gì? Tại sao lại là tôi? – Hà gần như hét lên.

- Cậu ít tham gia phong trào của lớp, lần này đến lượt cậu là đúng rồi. Công việc này là công việc chung của lớp, cậu bắt buộc phải tham gia.

Hà trợn mắt, không tin nổi những gì mình vừa mới nghe thấy. Cô đã gây thù chuốc oán gì với cậu ta mà cậu ta lại hành hạ cô bằng cách này? Là bảy giờ sáng đấy, bảy giờ sáng chứ không phải bảy giờ tối đâu! Từ nhà cô lọ mọ ra chỗ chụp ảnh mất cả một tiếng, vậy có nghĩa là cô phải đi từ lúc sáu giờ sáng sao? Khó khăn lắm mới có được ngày cuối tuần ngủ nướng, dậy từ lúc sáu giờ sáng thì còn đâu là cuối tuần tươi đẹp nữa?

Mặc dù nói như vậy nhưng cuối cùng, Hà vẫn phải chấp nhận số phận. Buổi sáng tỉnh mơ, cô ngồi dậy trên giường, nghiêng răng nghiêng lợi nguyên rửa Trang một trăm lần. Sau khi chắt vệt ra khỏi nhà, cô đến thẳng địa điểm chụp ảnh, lượn qua lượn lại một vòng, vẫn chưa thấy ai. Cô nhìn lại đồng hồ, đã bảy giờ mười lăm rồi, mọi người đâu cả rồi? Đợi thêm mười lăm phút, cuối cùng cô cũng thấy có một người mang theo tấm băng rôn của cuộc thi Nữ sinh thanh lịch đến, bắt đầu treo lên trên cao.

- Này anh gì ơi! Cho em hỏi một chút được không ạ?

- Sao hả em?

- Em tưởng tập trung lúc bảy giờ mà, sao bây giờ vẫn chưa thấy thí sinh nào đến ạ?

- Em có nhầm giờ không thế? Tám giờ mới bắt đầu chụp ảnh mà.

- À, thế ạ! Em cảm ơn.

Biết mình đã bị lừa, Hà nắm chặt tay tức giận. Cô khẳng định là mình không hề nghe nhầm giờ, rõ ràng là Trang đã nói bảy giờ! Cô không phải là con ngốc để người ta lừa qua lừa lại làm trò hề đâu nhé! Hít một hơi thật sâu lấy lại bình tĩnh, cô mở điện thoại gọi cho Trang.

- Alo?

- Alo? Trang hả? Hà đây, cậu đang ở đâu?
- Mình đang ở chỗ trang điểm.
- Vậy sao? Cậu biết rõ tám giờ mới tập trung vì sao lại nói với mình bảy giờ? Cậu có biết là mình chờ ở đây suốt nửa tiếng rồi không? – Giờ phút này Trang mà ở trước mặt Hà, có lẽ cô đã lao vào bóp cổ cậu ta, lay lay vài cái cho hả giận. Sự phẫn nộ khi biết mình bị bạn cùng lớp lừa đang chiếm lấy toàn bộ tâm trí Hà.
- Ồi, mình nói bảy giờ sao? Mình xin lỗi, mình nói nhầm.
- Nói nhầm? Cậu nói thế là xong rồi à? Cậu có biết là nhà tôi cách đây rất xa không?
- Xin lỗi mà, dù sao cậu cũng đến rồi, chịu khó đứng chờ thêm một tí. Thế nhé, mình trang điểm xong sẽ đến ngay.
- Ê!

27. Chương 27

Hà không kịp nói gì, đầu dây bên kia đã tắt máy. Cô thối phù một cái, tóc mái bay sang một bên, phải nhin, phải nhin, chỉ vì cậu ta là bí thư, phải nhin, phải nhin. Bỗng nhiên một bên vai của cô bị người khác vỗ một cái, hậu quả là người đó cũng tức là Khánh, phải hứng chịu ánh mắt mang hình viên đạn của cô một cách bất đắc dĩ.

- O, cậu sao thế Hà?
- Cậu ở đây làm gì?
- À mình cũng được gọi đi để làm phụ tá mà, nhân tiện góp vui luôn. Cậu đang tức cái gì à?
- Đừng có hỏi nữa nếu không muốn bị tôi trút giận!

Tám giờ hơn, tốp thí sinh cuối cùng cũng có mặt. Trang điểm đúng là người bạn thân thiết của con gái, những ứng cử viên của danh hiệu Miss Ngoại ngữ năm nay xuất hiện trong một hình ảnh thật lộng lẫy. Những cô nàng mang mặt mộc đi phụ giúp như Hà tự nhiên trở thành con bạch tuộc nhỏ bé đứng cạnh bọn họ. Trang vừa thấy Hà và Khánh, sán lại khoác tay hai người.

- Hai người đến cùng lúc hả? Hi hi, thế nào mình có xinh không?
- Xinh! – Khánh mỉm cười đáp lại. – Cố lên nhé, mang vinh quang về cho lớp.

Hà liếc mắt nhìn đôi “gian phu dâm phụ” đang tung hứng bên cạnh, biết là xinh rồi, không cần phải mang cô ra làm nền đâu. Quả thực trong một phút nào đó, sự tự ti thoáng qua trong lòng cô, cô cũng là con gái cũng muốn trở nên xinh đẹp. Nhưng cô lấy cái gì mà so sánh với bọn họ? Họ muốn mặt có mặt, muốn dáng, có dáng, cô thì có cái gì cơ chứ? Ồi, cô nhiệm tính của Vy từ bao giờ thế, cô là Hà, chứ không phải là Vy, càng không phải là Trang, phải ngẩng cao đầu mà nhìn thiên hạ.

- Các thí sinh chú ý, chúng ta bắt đầu chụp ảnh!

Trong lúc thí sinh tạo dáng trước ống kính, nhiệm vụ của chân chạy việc như Hà là sửa tà áo, chỉnh đầu tóc, hoặc bị sai mang nước, quạt mát cho họ. Khánh ở bên cạnh cũng cảm thấy thương hại, thỉnh thoảng giúp đỡ cô nhưng đều bị Trang kéo đi chụp ảnh.

- Quên mất, còn phải chụp ảnh với tấm phong in tên cuộc thi nữa. Toàn bộ các thí sinh sẽ chụp tấm đó cuối cùng. – Anh phụ trách chung ngắm nghía một hồi liền nhận ra sự thiết sót. Anh quay lại chỉ vào đúng Hà đang đứng đằng sau. – Em vào trong kho tìm giúp anh nhé. Tấm phong nền xanh, in chữ, năm ngoái hình đặt trong nhà kho đấy, tìm giúp anh nhé?
- Dạ vâng ạ.

Hà lủi thủi nhận lệnh đi vào trong kho, vào trong đó có lẽ còn đỡ hơn đứng ngoài cho người ta sai vặt. Kho chứa đồ bụi bặm, chỉ có một ánh đèn nhỏ phát ra tia sáng lơ mơ xua tan bóng tối. Cô thở dài, lúi khúi

trang trong túi ra đeo, hôm nay đúng là một ngày đen đủi, làm cái gì cũng thấy khó khăn, nếu Trang thật sự ghét cô thì cậu ta đã thành công hành hạ cô một cách tối đa rồi.

- Hà à, để mình giúp cậu tìm nhé! – Một lúc sau, Khánh đẩy cửa đi vào.

- Cậu không phải là chụp ảnh à? Vào đây làm cái gì?

- Chụp xong rồi, một mình cậu tìm còn lâu mới thấy nên mình vào giúp.

- Ủ, được rồi, thế cậu tìm bên kia đi.

Khánh và Hà chia nhau mỗi người tìm một kệ. Cô nhìn thấy có rất nhiều tấm gì đó màu trắng nhưng đều không giống như yêu cầu của anh phụ trách. Cái kho này không biết lần quét dọn gần đây nhất là khi nào, xung quanh bám đầy mạng nhện, mỗi lần rút thứ gì ra là bụi lại bay mù mịt. Một tiếng hét thật to làm Hà giật mình đánh rơi cả quyển sách trong tay.

- Á!

- Cái gì thế?

- Con gián! Con gián!

Khánh thất thanh hét lên. Theo phản xạ, Hà cuộn quyển sách lại, đuổi theo đập con gián đang lẩn trốn trên sàn nhà. Con gián xấu số, bị đập bẹp dí trước cú đánh đầy uy lực của cô. Hà xé một mảnh giấy, cầm nó lung lẳng giơ trước mặt Khánh. Mặt cậu xanh mét, vẫn chưa hoàn hồn sau khi bị con gián rơi xuống đầu.

- Có mỗi con gián mà cũng hét lên. Đừng bảo là cậu sợ gián nhé.

- Cái gì... ai... ai sợ cơ chứ, chẳng qua là tôi giật mình thôi.

- Ha ha ha, Khánh ơi... - Hà kéo dài giọng. – Lại đây, gián này.

- Cậu... dừng lại đây, tránh xa tôi ra.

- Ha ha ha, rõ là cậu sợ gián. Con trai mà cũng sợ gián á?

Hà ôm bụng cười ngặt nghẽo, nhân cơ hội đó, Khánh hất con gián trên tay cô ra, tránh được một kiếp. Quả thực một thằng con trai đi sợ một con gián nhỏ nói ra thì rất xấu hổ nhưng từ nhỏ cậu đã có những mối ám ảnh với những con vật như thế này rồi. Sự sợ hãi đó vẫn bị cậu giữ kín trong lòng, mỗi lần nhìn thấy nó âm thầm tránh xa một mét, bảo đảm sự an toàn cho bản thân và che giấu trước mặt người khác. Không ngờ hôm nay lại bị nó bò lên trên đầu, cậu hét lên theo phản xạ, sợ đến mức tim muốn ngừng đập.

- Ha ha ha, rõ là sợ gián. Khánh ơi, gián kia.

- Cậu... im đi!

Tuy nói như vậy nhưng mà cậu vẫn cẩn thận kiểm tra lại phía sau mình. Hà được thể cười dữ dội hơn, cười đến mức chảy cả nước mắt. Thẹn quá hóa giận, Khánh tiến đề, đặt tay lên vai muốn cô đứng thẳng dậy, tìm mọi cách để cô không cười nữa. Trong lúc túng quẫn, bất ngờ đến không kịp suy nghĩ, Khánh nhắm mắt kề sát mặt mình với mặt cô. Phải chi nếu không có cái khẩu trang “vô duyên” đó có lẽ là... Cô trợn mắt, người như bị xịt keo cứng ngắc, cứ trừng trừng nhìn gương mặt phóng đại của Khánh. Cậu nhắm mắt làm bừa, đến lúc ý thức được mình vừa mới làm gì, giật mình lùi lại.

- Cậu... mình...

Khánh lăm bắm cái gì đó không rõ. Năm phút sau, Hà vẫn không có phản ứng gì, như một bức tượng sừng sững đứng trong nhà kho ảm thấp. Toàn bộ hành động hoang đường vừa rồi, hình như cũng là một cú shock đối với Khánh. Cậu ôm lấy tấm phong vừa mới tìm được... tông cửa chạy thẳng ra ngoài. Ra bên ngoài, cậu ôm tim thở dốc. Trái tim đập thình thịch trong lồng ngực, xốn xang vì một điều gì đó kì lạ.

- Tìm được rồi hả Khánh? Ở sao mặt cậu đỏ thế, sốt rồi à? – Trang sốt sắng hỏi thăm, giơ tay lên sờ trán cậu.

- Không... không có gì đâu. – Khánh gạt tay Trang ra, lảng tránh ánh mắt lo lắng của cô. – Đợi mình đưa cái này cho anh Minh đã.

Toàn bộ ê-kíp làm việc tạm nghỉ sau khi chụp ảnh được một nửa số thí sinh. Khánh đưa tấm phong chụp ảnh cho anh phụ trách, sau đó cũng giúp một tay treo nó lên. Thỉnh thoảng, cậu không tự chủ được hướng ánh mắt về phía nhà kho, cô ấy vẫn chưa ra khỏi đó. Trong lòng cậu bây giờ rất loạn, thậm chí hoảng hốt vì hành động của mình. Cậu không dám tưởng tượng đến phản ứng của cô, dựa theo những gì cậu hiểu, có thể cô sẽ giết cậu mất! Trời ạ, cậu vừa làm cái gì không biết nữa!

Hà ngây người đứng giữa nhà kho bụi bặm, bên tai ong ong tiếng vo ve của mấy con muỗi đang bay qua bay lại. Một lúc sau, giống như một bộ phim vừa gián đoạn lại được tiếp tục, cô tự tát mình một cái cho tỉnh táo rồi ngửa mặt lên nhìn kệ đồ cao ngất trước mặt. Vừa chạm vào cái hộp gì đó, cô chợt nhớ hình như Khánh đã tìm được cái đó rồi, có lẽ cậu ta cũng kịp mang nó theo trước lúc chạy ra khỏi kho chứa đồ. Nghĩ vậy, Hà thần nhiên rời khỏi nơi tối tăm đó, trước khi đi còn kịp tháo cái khẩu trang ra, vứt vào thùng rác gần đó. Chuyện vừa xảy ra, tất cả chỉ là một tai nạn, dù có để ý đi chẳng nữa thì cũng chẳng thể làm gì, đi đòi lại trình tiết ột cái khẩu trang? Cô tự nhận thấy tâm thần mình rất ổn định, chưa cần nhập viện điều trị đâu!

- Hà ơi, cậu làm gì trong đó mà lâu thế? Định trốn việc à? Khánh đi ra từ đời nào rồi.

Thấy Hà từ từ đi đến, Trang đã lên tiếng quở trách. Hà cúi đầu, ngụyt thẳm trong bụng, có kẻ ngốc mới không nhận ra tình cảm “đặc biệt” của Trang dành cho cô thôi và rõ ràng, ngọn nguồn của việc này chính là con người đứng ở đằng kia. Nếu để lộ chuyện ở trong nhà kho có lẽ cô sẽ còn bị soi mói nhiều hơn thế này, tốt nhất là nên lờ đi, tránh xa Khánh càng xa càng tốt. Hà không đáp lại làm Trang cảm thấy hết sức mất mặt, cứ như trong mắt cậu ta không hề coi sự tồn tại của cô ra gì. Từ khi còn đi học phổ thông, Trang luôn giữ một chân trong bộ máy cán bộ lớp, sự năng nổ, nhiệt tình cộng thêm vẻ ngoài ưa nhìn khiến cô thu hút được sự chú ý của những người xung quanh và mặc nhiên cô tự mình là cái rốn của vũ trụ. Bởi vậy, đột nhiên bị một người không có gì nổi bật như Hà lờ đi, trong lòng Trang nổi lên sự tự ái, cô sẵn giọng nói:

- Người khác hỏi mà sao cậu không trả lời? Bố mẹ cậu có dạy cho cậu phép lịch sự là như thế nào không?

- Tôi như thế nào không đến lượt cậu phán xét về bố mẹ tôi. Cậu đừng tưởng tôi là kẻ dễ bị bắt nạt. Cậu làm gì thì tự mình biết đi, đừng để đến khi lộ ra thì người bị xấu mặt chỉ có mình cậu thôi. – Bị thái độ dương dương tự đắc của Trang chọc giận, Hà phản pháo, không quên nhắc lại nợ cũ.

- Hừ, cậu tưởng mình là ai?

- Câu này phải là tôi hỏi cậu mới đúng! Tôi có gây thù gì với cậu không mà cậu cứ nhắm vào tôi? Nếu cậu thích Khánh thì tôi không có ý kiến, thậm chí còn vỗ tay hoan nghênh cậu đấy! Cậu với thằng Khánh của cậu làm ơn biến đi!

- Trịnh Thu Hà! – Trang to tiếng. – Cậu có giỏi thì thử nói lại xem!

Tiếng cãi cọ của hai người không thể không khiến những người khác chú ý đến. Khánh đứng ở phía xa, ánh mắt vẫn dán chặt lấy Hà kể từ lúc cô bước ra. Cậu không nghe rõ bọn họ nói những gì nhưng tình hình trước mắt rõ ràng là đang cãi nhau liên vợi đến can ngăn. Bọn họ cũng thật là, cãi nhau cũng không cần để tâm đến hoàn cảnh xung quanh. Trang đang thi Nữ sinh thanh lịch, chưa kịp thi đã không thanh lịch rồi thì còn hi vọng đoạt giải cái gì nữa.

- Hai người nhỏ tiếng một chút đi được không?

- Cậu ta mới là người phải nhỏ tiếng!

- Cái gì? Đó, cậu thấy chưa Khánh, Hà là người đi để giúp đỡ mình, cuối cùng chẳng làm được gì cả, vậy mà giờ còn muốn to tiếng với mình. Cậu nói một câu cho phải đạo xem!

- Hà à... - Đối mặt với Hà, Khánh có phần hơi lúng túng. – Cậu bớt nói một câu đi được không? Có chuyện gì thì về nhà giải quyết, Trang đang đại diện cho lớp đi thi đó!

- Cậu đang nói giúp cho cậu ta có phải không?

- Mình... không phải, nhưng tính cậu mình cũng biết, cậu bớt giận đi một chút có được không?

- Cậu thì biết cái thá gì? – Nhìn thấy vẻ mặt đắc ý của Trang đang đứng đằng sau lưng Khánh cứ như vừa tìm được chỗ dựa như ý, ngọn lửa giận dữ trong Hà lại càng cháy bùng lên. – Cậu với cậu ta chẳng khác gì nhau cả, nổi nào úp vung này! Từ giờ phút này tôi thề, tôi mà có gì liên quan đến Khánh, tôi đến con chó cũng không bằng!

- Cậu...

- Hừ, hai người cứ tiếp tục với nhau đi, tôi đi về trước!

Hà thẳng tay cởi bỏ cái thẻ cộng tác viên của chương trình ném thẳng vào Khánh, dứt khoát quay người bỏ đi. Cậu chụp được tấm thẻ, sững sờ nhìn theo bóng lưng tràn đầy tức giận của cô. Đây không phải là lần đầu tiên cãi nhau, quan hệ của bọn họ lúc nóng, lúc lạnh nhiều khi đến cậu cũng cảm thấy rất bất đắc dĩ. Quá nhiều chuyện xảy ra cùng một lúc làm đầu óc cậu không kịp tiếp thu, chỉ biết đứng đó lăm bắm cái gì không rõ. Thấy Hà đã bỏ đi, Trang mừng thầm trong bụng, lần này Hà đã vạch rõ giới hạn với Khánh, cô không cần phải lo lắng cái gọi là tình địch sẽ tồn tại nữa. Vắng mợ, chợ vẫn đông, à không phải là càng đông mới đúng chứ.

.
. .
.

“Kính cong!”

Ngọc lơ đãng rời khỏi giường, cô chẳng buồn chải cái tổ quạ ở trên đầu, cứ như vậy mà ra mở cửa. Buổi sáng thế này có người đến chắc là mẹ quên chìa khóa nên mới bấm chuông, cô vừa ngáp vừa chậm chạp mở khóa và... bị gương mặt đờ đàng sát khí của Hà dọa cho không ngậm mồm lại được.

- Bà! Bà định dọa tôi chết à? – Ngọc nhảy dựng lên. – Mới sáng sớm mà cái mặt như thế là thế nào?

- Sớm? Sớm cái đầu bà! – Hà không thèm đợi Ngọc phản ứng, xông vào phòng cô bạn.

- O, thế có chuyện gì? Sao trông thế kia?

- Hừ, đợi tôi phát cơn giận này xong hẵng hỏi tiếp!

Hà túm lấy con gấu bông trên giường Ngọc, đánh nó túi bụi. Ngọc đứng bên cạnh, nhìn cảnh con gấu thân yêu bị ngược đãi, thầm mặc niệm cho nó năm phút. Không ngờ cơn giận lần này của Hà lại lớn đến thế, đấm đá túi bụi mãi không chịu dừng, càng đấm càng hăng say làm Ngọc rung mình ớn lạnh, chẳng biết kẻ nào đã đốt lên ngọn lửa này? Trong lúc trút giận, Hà chẳng may đá trúng thành giường, cô ôm chân ngồi bệt xuống đất, mặt mày nhẩn nhúm như cái bánh bao.

- Rốt cuộc là bà bị làm sao?

- Tôi thề, lần này mà tôi còn bạn bè gì với nó thì tôi sẽ mang họ của nó luôn!

- Nó? Nó là ai?

- Là thằng Khánh chứ còn ai trồng khoai đất này nữa?

- Ha ha ha, biết ngay mà! – Ngọc lăn ra cười. – Nhưng mà có chuyện gì mới được?

Vừa nhắc đến Khánh, Hà nắm chặt nắm đấm, giơ lên đầy căm phẫn. Cái tên mắc dịch đó, kể từ khi quen biết với hắn ta, cô toàn gặp chuyện xui xẻo. Đúng là cái đồ oan hồn bất tan! Ngọc ngồi kiên nhẫn nghe Hà kể lại từng chuyện một, ghe giọng điệu cộng thêm hành động trút giận lúc này của nó, chứng tỏ căm phẫn không nhẹ. Mỗi lần kể đến Khánh, Hà như nghiêng răng nghiêng lợi muốn ăn tươi nuốt sống cậu. Tuy không cùng một chiến tuyến với cậu, Ngọc vẫn phải âm thầm cầu phúc bởi lẽ cô đã từng chứng kiến Hà nguyên rửa một người có thể đến mức nào.

Hết chương 27.

28. Chương 28

- Mà khoan đã, sao tự nhiên ở trong nhà kho ra bà lại có vẻ tức nó đến thế? Có phải là có chuyện gì xảy ra rồi không? Tôi nói đúng chứ?

- Thì... - Đột nhiên Hà trở nên âm ỉm.

- Sao sao? Mau nói đi!

- Thì lúc đó có con gián nó bay xuống, thằng đấy nó sợ gián xong thì... tôi mới trêu nó rồi... rồi tự nhiên...

- Sao? Sao? – Mắt Ngọc mở to như chuông đồng chờ đợi mấy chữ “vàng ngọc” tiếp theo của Hà. Có thể nghĩ vậy là không phúc hậu nhưng bên cạnh có một đôi oan gia, cuộc sống của cô chẳng sợ nhàm chán đâu.

- Không... không có gì đâu!

- Nói mau. – Ngọc lao đến túm chặt lấy Hà. Thề có trời, chuyện khiến Hà phải ấp a ấp úng như thế tuyệt đối là tầm cỡ không phải dạng vừa đâu!

- Đã bảo là không có gì rồi mà!

- Bộ trông tôi giống trẻ nhỏ dễ bị lừa đảo lắm hả? Bà có tin không ngày mai tôi lên lớp bà phao tin đồn nhảm là thằng Khánh với bà có gian tình không?

Thấy Ngọc tỏ vẻ kiên quyết muốn moi ra bằng được, Hà nhả mặt, suy xét xem nói ra hay là im lặng thì có lợi ỉnh hơn. Rốt cuộc cô chậm chạp nói ra trọng điểm, vẻ mặt Ngọc theo đó biến hóa không ngừng và ồm... tất nhiên chúng đều là hướng hớn hở thẳng tiến. Tiêu hóa xong lượng tin tức vừa nhận được, Ngọc há mồm lựa chọn từ ngữ để biểu đạt sự “xúc động” lúc này của mình, chỉ thiếu chấm nước mắt sụt sịt nữa thôi.

- Ngậm miệng lại ngay cho tôi, tôi biết là bà muốn nói gì rồi. Ngậm lại!

- Ủ ừ... hí hí... thế có xem là bà đã mất nụ hôn đầu vào tay nó không?

- Đã bảo là không phải rồi, có phải là bà cũng bị điên giống nó rồi không? – Hà lẩm bẩm – Đúng là nổi điên nên mới cưỡng hôn cái khẩu trang.

- Trọng điểm không phải ở đó! Trọng điểm là nó ở trên mặt bà! Đó....

Bị Hà lườm, Ngọc cố nén lại nhưng cuối cùng cũng phải lặn ra giường mà ôm bụng cười. Hà bắt đắc dĩ ngồi đợi cô bạn cười đủ, cô đã đoán trước tình hình này nên mới cố ý giấu giếm chuyện kia, ai dè nó lại tình ý phát hiện ra có vấn đề. Một lúc sau, Ngọc vẫn không có xu hướng ngừng cười, Hà tức giận đập nó lặn xuống giường.

- Á! Cái con này! Bà làm cái trò gì thế hả? – Ngọc ôm mông quát to.

- Thế bà mới chịu dừng cười, đã bảo là quên đi rồi mà! Không có chuyện gì xảy ra hết! Cấm kể cho Vy đấy, nghe chưa?

- Vy nó thích hóng chuyện của bà với Khánh lắm, không kể thì tiếc quá!

- Bà có biết hậu quả của những kẻ lảm lời là gì không?

- Là gì?

- Giết người diệt khẩu!

Ánh mắt mang đầy vẻ chết chóc của Hà làm cho Ngọc sợ hãi nuốt nước bọt, làm động tác khóa miệng lại. Hà vùi mặt vào đồng chăn trên giường, hét thật to, xả nỗi uất ức trong lòng. Hôm nay cô giẫm phải phân chó gì mà phải dây dưa với những người đáng ghét đó!

- Thế bà định thế nào? Em Trang bí thư lại chẳng thù bà đi. – Ngọc đào Hà từ trong chăn ra.

- Tôi không biết, đã nói rõ là cho không thằng Khánh rồi, nó còn lằng nhằng với tôi làm cái gì nữa?

- Nhưng mà coi bộ thằng Khánh không nghĩ vậy đâu mà!

- Nghĩ gì mặc xác nó! Bà đây ghét nó rồi, liệt vào danh sách tuyệt giao!
- Học cùng lớp với nhau thể nào chẳng chung đụng?
- Yên tâm, thù này không báo tôi không phải là Hà!
- Mẹ tôi bảo sắp về đến nhà rồi. – Ngọc giờ giờ điện thoại ra. – Bà khôn hồn thì dọn lại cái đồng bưng nhùng bà vừa mới gây ra đi.

.

.

.

Đại học Ngoại ngữ...

Vy tựa vào lan can ngược nhìn bầu trời xanh thẳm, tiết trời của những ngày chuyển mùa đông đánh như một nàng công chúa kiêu sa. Đạo gần đây cả tình cảm lẫn học hành của cô đều rất thuận lợi, đôi khi còn khiến cô cảm giác mình đang mơ chứ không phải là hiện thực. Không phải là cô tự ti nhưng ai cũng vậy thôi, trước cơn bão trời thường lặng gió, cảm giác bất an này là điềm báo trước cho chuyện gì sao?

- A, chào Vy! – Một người nào đó đập vào vai cô chào hỏi.
- Chào cậu! – Theo thói quen, cô tự vỗ bên vai còn lại. – Lớp cậu tan rồi hả?
- Ủ, mới tan xong. Cậu với Hà giống nhau thật đấy!
- Giống nhau cái gì?
- Thì cái động tác vừa rồi ấy! – Viết mô phỏng lại hành động của Vy. – Đúng là bạn thân có khác.
- Chắc là lây nhiễm thói quen của nhau, cả ba bọn tớ đều có thói quen này từ năm cấp hai rồi. Cậu cứ thử với Ngọc mà xem, nó cũng làm tương tự đấy!
- Ha ha ha, tình cảm của các cậu tốt thật đấy.

Khánh đứng kiên nhẫn bắt chuyện với cô làm Vy có cảm giác cậu ấy đang muốn nói gì đó nhưng vẫn ngập ngừng. Cô đoán chín mươi phần trăm chuyện này liên quan đến Hà. Cô nhớ gần đây biểu hiện của nó có hơi khác lạ, cả Ngọc thỉnh thoảng cũng giấu giếm chuyện gì đó làm cô tức sôi máu mà vẫn không moi móc được thông tin gì. Oan gia ngõ hẹp đúng là oan gia ngõ hẹp!

- Bà chờ tôi lâu chưa? – Hà chậm chạp từ cửa lớp bước ra ngoài.
- Ra rồi hả? Tôi cũng mới sang thôi.
- Ủ, thế ra chỗ khác đi. – Ngay lập tức, Hà kéo tay Vy đi về phía trước.
- O từ từ, để tôi chào Khánh cái đã nào! – Vy nén cười, nghĩ bụng muốn trêu chọc hai người này một phen nên cố quay lại vẫy tay với Khánh. – Bọn mình đi trước nhé, hẹn gặp lại.
- Ủ... ừ...

- Gián ơi! – Đột nhiên Hà buông một câu chẳng liên quan. – À nhầm Vy, đi thôi.

Từ đầu đến cuối, đến nửa khloe mắt Hà cũng lười bố thí cho Khánh. Cô hoàn toàn coi cậu ta là không khí, chẳng khác gì cái cột nhà trang trí cho hành lang và là một cái cột xiên xẹo, được tạo ra do sai lầm của thợ xây dựng. Khánh cúi đầu, mắt nhìn mũi chân đầy tâm sự. Thật sự cậu đang rất bối rối, hoang mang không biết nên làm gì, cũng không biết mình cần gì. Trước khi cậu nhận thức được bản thân thì cậu đã bị cô lơ đẹp rồi. Cứ đà này, không sớm thì muộn, cậu đoán cô sẽ liệt cậu vào danh sách kẻ thù không đội trời chung mất. Làm ơn ai đó, cho cậu biết cách xử lý tình huống này đi!

- Sao bà gọi tôi là gián? – Vy cầu nhàu. – Trông tôi giống con gián lắm à?
- Ồ, đúng rồi đấy, đột nhiên nhìn bà tôi lại nhớ đến con gián nên nhớ mồm!
- Hừ, nhớ mồm cái đầu bà, rõ ràng là có chuyện gì. Cứ giấu giấu giếm giếm thế này đến bao giờ đây?

- Có chuyện gì đâu. – Hà đánh trống lảng. – Tại bà giống con gián thật mà. Tôi là đang khen bà kiên cường giống nó, tràn đầy sức sống thế còn không muốn à?

- Đúng là thần kinh. Chẳng ai muốn mình bị so sánh với một con gián cả!

- Thôi thôi! Bà qua đây rủ tôi đi đâu mà? Đi đâu đây? Tôi không phải giống con Ngọc, rủ đi đâu cũng đi đâu nhé!

- À thì... tôi định rủ bà qua quán của chị Phương với tôi. Sắp đến sinh nhật chị ấy, tôi muốn qua chúc mừng nhân tiện thăm chị luôn. Đi nha?

- Qua đó hả? Không đi đâu!

- Ô... sao không đi?

- Ngại, với cả tôi cũng chẳng quen thân chị ấy lắm, qua thì ngại. Nói chung là không muốn đi. Bà tự đi qua đó một mình đi.

- Đi với tôi đi mà!

- Tôi thấy bà có vấn đề thật rồi. – Hà đột nhiên quát lớn. – Tóm lại là bà muốn qua đó làm cái gì? Bộ còn lưu luyến nữa hả? Bà đừng có quên là bây giờ không còn như trước nữa, bà cũng có thằng Việt rồi, bà còn muốn cái gì nữa? Nếu tôi mà là bà, có đánh chết tôi cũng không quay lại chỗ đó nữa. Không phải là bà còn muốn níu kéo gì với cái thằng kia đó chứ?

- Không phải mà, tôi có lưu luyến cái gì nữa đâu. Tôi chỉ là rất quý chị Phương, muốn trực tiếp nói với chị ấy thôi.

- Trời ạ, đây có phải Vy mà tôi biết không? – Hà lay lay vai cô. – Đã yếu còn thích ra gió. Bảo không muốn gặp mà cứ trườn mặt ra đó làm cái gì không biết. Tôi bảo rồi, không là không.

- Nhưng...

- Thôi bà đừng ngại biện nữa. Lí do thực sự chỉ có mình bà biết, tôi chỉ nói đến thế thôi. Tôi về!

Nhìn thời gian không còn sớm nữa, Hà vừa đi vừa cúi xuống tìm vé xe máy trong cặp, khóe mắt nhìn thấy người nào đó đang đi ở phía sau cách mình vài bước chân liền dừng lại, trừng mắt với cậu ta. Khánh giật mình, quay đi ho khan vài tiếng, âm thầm nói với mình có chết cũng không thừa nhận là cậu đã đi theo cô từ nãy đến giờ nhưng ngoài dự kiến, cô chẳng hề hỏi gì, hất tóc đầy kiêu kì, nghênh ngang đi tiếp. Bị thái độ của cô chọc tức, cậu túm chặt lấy tay không cho cô đi.

- Buông tay ra!

- Trừ phi là cậu chịu nói chuyện với tôi.

- Tôi bảo cậu buông ra! Có nghe thấy gì không? – Cô cố gạt tay cậu ra.

- Không buông thì cậu làm gì được nào? – Cậu càng siết chặt tay mình hơn, nhất quyết không để cô bỏ chạy.

Máu nóng bắt đầu dồn lên mặt Hà, cô ác động cấu thật mạnh vào tay Khánh, cậu mím chặt môi, vẫn dai dẳng, kiên trì ngăn cản cô. Cấu véo không có tác dụng, cô sử dụng chiêu tiếp theo: cắn tay cậu đến mức cậu phải á lên vì đau đớn. Cậu lật đật buông tay ra, trên cánh tay hằn rõ dấu răng như sắp chảy máu, chứng tỏ người cắn không hề có chút ý định nào sẽ nhẹ tay với cậu. Cô quệt miệng, không phúc hậu nhìn cậu ôm tay nhăn nhó, dường như từng đó cũng chưa làm cô hả giận, Hà còn “tặng” một cái vào ống chân cậu:

- Đồ thần kinh!

Giữa sân trường hôm đó xuất hiện một cậu trai ôm chân nhảy lò cò đầy khốn khổ, cả chân cả tay đều bị cô tấn công đến thành thương binh. Người khác thường nói Khánh làm gì cũng giỏi nhưng hề là chuyện có liên quan đến Hà, sao cậu làm gì cũng tệ vậy nhỉ? Cậu rất thắc mắc, tại sao vậy nhỉ? Cậu không hay làm người khác giận, họ cũng chẳng bao giờ lờ cậu đi như thế. Hình như sau khi gặp cô, cả thế giới của cậu đều bị đảo ngược hết cả. Nhưng kì lạ rằng cậu chẳng hề ghét nó đâu, vẫn muốn đến thật gần cô, vẫn muốn nói chuyện với cô, dù có là nghe mắng đi chăng nữa. Có lẽ nào cậu đúng là bệnh thần kinh mất rồi?

- Ê cu! Mày sao đứng nhẵn nhụi ở đây? – Một cậu bạn nam đến vỗ vai Khánh trong lúc cậu đang thất thần.
 - Nhìn ai mà đăm đăm vậy?
 - Không có gì đâu! A... - Bị chạm nhẹ vào vết cắn trên tay, Khánh suýt xoa kêu đau.
 - Ô, sao có vết răng thế này? Vừa bị chó cắn hả?
 - ... - Khánh không để tâm đến lời cậu bạn nói, sau một hồi lẩm bẩm, bỗng nhiên hỏi. – Mày đã bị mấy đứa con gái đánh hay chửi gì chưa Tiến?
 - Tất nhiên là có rồi. Chúng nó chua hơn cả chanh thế không bị mới lạ. Sao hả? Bị ai đánh ra nông nỗi này? Nghe tao, mấy đứa chúng nó đừng có dại mà chọc vào.
 - Nhưng mà... nếu cứ muốn chọc vào chúng nó thì sao?
 - Cái gì? Nếu là như vậy có ba khả năng xảy ra. Một là, nó là bạn thân của mày nên mày quen rồi. Hai là mày thích nó!
 - Còn cái thứ ba? – Cậu hồi hộp chờ đợi, hai cái đầu một cái là không có khả năng, cái còn lại thì... chắc là không đâu nhỉ?
 - Mày bị điên, thế thôi!
- Tiến tỉnh bơ phớt, Khánh tức giận đập một cái vào gáy thẳng bạn. Cậu vò rối tung đầu tóc, chắc là điên thật rồi nên mới thế. Thái độ kì lạ của Khánh làm cái tính hóng hớt của Tiến được thể phát huy, cậu ta xoa xoa cằm, tỏ vẻ thần bí ghé sát lại Khánh, nói:
- Thân là bạn bè của mày, tao đưa ra lời khuyên, nếu mày ở trong hoàn cảnh kia thì hoàn toàn có thể xác định được mình đang ở số mấy.
 - Bằng cách nào?
 - Mày có thể ôm người ta mà, nếu tim mày có dấu hiệu đập nhanh thì chắc chắn là số hai rồi!
 - Nhưng mà nhờ không ôm được còn bị đánh tiếp thì sao?
 - Vụ đó thì... tao không chắc à nha nhưng có một điều tao nghe người ta nói... - Tiến ghé sát vào Khánh tỏ vẻ thần bí. – Hành động vô thức thì không biết nói dối đâu, mày cứ kể hết cho tao nghe rồi tao phán cho.
 - Biến!

29. Chương 29: Chương 29:

Đứng trước cửa quán cà phê nhỏ của chị Phương, Vy thập thò nhìn vào bên trong, cô cũng không biết tại sao lúc này mình lại ôm tâm tình giống như kẻ trộm đi rình mò ngoài cửa, rõ ràng có thể đường đường chính chính mà đi vào cơ mà? Rõ ràng lý do đến đây không hề có chút khuất tất nào cơ mà? Tự đánh vào đầu mình mấy cái nhưng rốt cuộc cô vẫn trốn sau gốc cây, thăm dò tình hình từ phía ngoài, khuôn mặt của người đứng sau quầy pha chế hoàn toàn xa lạ với cô, có lẽ là nhân viên mới. Nhón chân để nhìn rõ hơn, hình như hôm nay chỉ có cô gái đó trông quán, không thấy ai cả, chị Phương cũng không thấy đâu. Cô bĩu môi, xem như chuyện này đi công toi rồi.

- Đứng ngoài đây định trộm cái gì thế cưng? – Có người đột ngột đập mạnh vào vai Vy một cái làm cô giật mình.
- Á! Chị Phương, chị làm em giật cả mình. – Cô xoa xoa ngực.
- Thôi đừng xoa nữa, nhỏ lắm rồi, Thái Bình công chúa ạ.
- Chị này! – Cô hét lên. – Lâu rồi em mới gặp chị, sao chị lại đối xử với em như thế?

- Thôi, chị đùa mà. Ai bảo đi mất hút, không thèm ghé thăm lần nào nữa. Vào trong đi.

Vy đi theo chị Phương bước vào bên trong. Cô nhân viên mới cũng là sinh viên đi làm thêm giống như cô đợt trước, thấy bà chủ mang bạn đến liền pha đồ uống cho cả hai. Cửa hàng này sau khi cô đi chẳng thay đổi gì nhiều, có chăng cũng chỉ là thêm người mới và chiếc đàn piano ở trong góc được phủ kín bằng một lớp vải mềm.

- Sao rồi? Dạo này em khỏe không? Bận rộn gì khiếp vậy, chẳng thấy mặt mũi gì cả.

- Em cũng bình thường ạ. Hi hi, chẳng phải em đến rồi đây sao? À đúng rồi, còn mang quà sinh nhật cho cả chị nữa nhé. Chúc chị sinh nhật vui vẻ, gặp nhiều may mắn, hạnh phúc và sớm lên xe bông nha!

- Cái con bé này. – Chị Phương lườm cô. – Lại ăn nói linh tinh rồi. Chị cảm ơn nhé. Ai, chẳng biết tại sao sau khi em đi không đứa nào đến đây nữa, vắng hiu vắng ngắt.

- Không ai đến là sao ạ? Em thấy quán vẫn đông khách mà?

- Không phải là khách mà là mấy đứa em ấy. Ngày trước con bé Bảo Anh thỉnh thoảng có qua đây, sau hôm sinh nhật thì cũng mất dạng. Còn thằng Tuấn nữa, đến cái bóng cũng mất luôn ấy, nếu nó không gọi điện hỏi thăm chắc chị nghĩ nó chết đâu luôn rồi ấy chứ!

- Vậy cậu ấy đi đâu rồi ạ?

- Ủ, dạo này nó đi làm tình nguyện với mấy hội sinh viên, tí mít tận đâu cũng không biết nữa. Mẹ nó suốt ngày than vãn là nhà thành nhà trọ của nó luôn rồi. Hừm, mấy cái đứa này bỏ chị hết là thế nào? Để cái thân già còm cõi ở đây. – Chị Phương bồng vỗ tay cái đét, tỏ vẻ thần bí nói với Vy. – À có chuyện này không biết em đã biết chưa nhỉ? Cái hôm sinh nhật Tuấn ấy!

- Hôm đó... có chuyện gì sao? – Nhắc đến hôm đó, Vy vẫn có chút xấu hổ, hành động thất thố của cô chỉ cần tình ý là đều có thể nhìn thấy hết. Thích một người không có gì đáng xấu hổ nhưng nuôi hi vọng với một người quá xa vời đối với mình thì được xem là không biết tự lượng sức. Tình cảm của cô đối với Tuấn, thật sự cô chẳng muốn để người khác biết một chút nào, đó không phải là sự mất mặt bình thường đâu, là rất mất mặt ấy!

- Em về trước nên không biết đấy thôi, Tuấn nó từ chối lời tỏ tình của Bảo Anh đấy!

- ... - Tin tức mà chị Phương nói quá shock khiến cô không biết nói gì, cứ há mồm không tin nổi.

- Thật đấy! Lúc đấy ai cũng nghĩ là nó đã đồng ý rồi, không ngờ khi buổi tiệc kết thúc, thấy con bé Bảo Anh mất đồ hoe chạy về một mình. Chị gạn hỏi Tuấn thì mới biết là nó đã từ chối. – Nói đoạn, chị Phương chép miệng đầy tiếc nuối. – Không biết thằng Tuấn nghĩ gì nữa, con bé tốt thế mà lại không thích. Đúng là cái đồ kén chọn, sau này nó ế vợ cho biết mặt. Chắc cũng vì thế mà Bảo Anh nó không đến đây nữa, trước kia nó toàn lựa những lúc có Tuấn mới đến đây á!

- Chắc là... chuyện tình cảm thôi. – Vy khó khăn tìm từ ngữ thích hợp đáp lại. – Tình cảm thì không thể gượng ép được.

- Em nói đúng. Aizz, cái đứa em họ này của chị, đầu nó chứa cái gì không biết nữa. Ở trong phúc mà không biết tận hưởng.

Từ lúc biết đầu đuôi câu chuyện, tâm trí Vy không còn tập trung tán gẫu với chị Phương nữa, tâm trí cô vẫn mãi bận rộn suy nghĩ về Tuấn. Cảm giác khi biết được chân tướng một chuyện mà bạn giấu mãi nó trong lòng, xem nó như một điều cấm kỵ, không muốn nhắc đến cũng không muốn nói đến thực chất chẳng có gì, tất cả chỉ là do bạn lầm tưởng đó là sự tiếc nuối. Nhưng cô tiếc nuối cái gì chứ? Nếu không có sự lầm tưởng đó, liệu bây giờ cô, Việt và cả Tuấn nữa sẽ ra sao? Cô sẽ tiếp tục làm ở đây, cố gắng từng chút một lại gần Tuấn, vẫn nuôi trong lòng hi vọng một ngày nào đó cậu sẽ quay lại nhìn cô? Còn Việt thì thế nào? Liệu sau khi biết được tình cảm của cậu nhưng cô vẫn một mực hướng về Tuấn thì còn có thể hạnh phúc như hiện tại? Cô chung quy vẫn là cổ chấp, nếu không có sự việc đó diễn ra, có lẽ mãi mãi cô vẫn đắm chìm trong chút hi vọng mong manh về một tình cảm đơn phương. Cô tự cười mình, bây giờ nói gì thì cũng đã muộn rồi, thời gian trôi đi, tất cả những gì của ngày hôm nay đều trở thành kỉ niệm, cô hạnh phúc với hiện tại, có lẽ là thế...

Ngày hội thể thao của trường Kinh tế Quốc dân tràn ngập sắc màu từ ngoài cổng. Vy mới chỉ bước vào sân trường đã bị không khí sôi động ở đây tấn công bằng mọi giác quan, màu rực rỡ của băng rôn, biểu ngữ, tiếng cổ vũ ồn ã, mùi thơm phức của những gian hàng bán đồ ăn, thức uống vô cùng hấp dẫn. Cô gọi điện thoại tìm Hân, tiếng ồn ào lấn át khiến cô không nghe thấy gì, nhìn quanh một lúc mới thấy cô bạn đang đứng vậy mình nhiệt tình liền đi nhanh qua đó.

- Vy! Lâu lắm rồi mới gặp. – Hân nhảy cẫng lên ôm chầm lấy Vy. – Cuối cùng thì cũng đã đến rồi. Nghe bảo cậu đi với Việt mà, cậu ấy đâu rồi?

- Việt hôm nay có tiết học nên mình sang trước, chắc đến buổi trưa cậu ấy mới đến được.

- Tiếc nhỉ, Mai bảo lát nữa Mai cũng đến đấy. – Hân kéo Vy ngồi xuống. – Cậu ngồi đây đi, mình lấy cái gì cho uống.

Vy gật đầu, ngoan ngoãn ngồi chờ Hân trở lại. Trong tiếng ồn ào ở sân trường, cô nghe thấy có tiếng ai đó loáng thoáng gọi tên Tuấn, lúc quay lại nhìn thấy cậu ấy nổi bật giữa đám người đang đi trên sân, cô trấn tĩnh lại, ở trường cậu, không gặp cậu thì có thể gặp ai cơ chứ! Đám người có cả nam lẫn nữ, vừa đi vừa nói chuyện, có vẻ như đang thảo luận vấn đề gì đó. Cũng có thể do chiều cao của cậu quá nổi bật nên vừa liếc mắt một cái, Vy có thể nhận ra ngay, cậu... lúc nào cũng là tâm điểm của sự chú ý cả.

- Ý! Tuấn kia. – Hân vừa bước ra, liền gọi to. – Tuấn ơi! Vy đến chơi đây này!

Tuấn ngẩng đầu lên, nhìn thấy hai người họ liền tách khỏi đám người. Sau một thời gian dài không gặp, cô nhận ra cậu thay đổi không ít, da đen hơn, người gầy đi nhưng đầy vẻ rắn rỏi, duy chỉ có nụ cười tươi thường trực trên môi là không hề mất đi.

- Lâu quá rồi không gặp!

- Hi, chào cậu.

- Oa, đúng là cậu ở trong ban tổ chức thật. – Hân cầm tấm thẻ đeo trước ngực Tuấn lên xem. – Oai thật nha!

- Có gì mà oai đâu cơ chứ! Lát nữa tớ có tham gia bóng đá đấy! Nhớ đến cổ vũ cho tớ đấy biết chưa?

- Tất nhiên là thế rồi.

- Cả Vy nữa nhé?

- Ừ.

Nói thêm vài câu, Tuấn chào tạm biệt hai người rồi đuổi theo đám bạn, trước khi đi còn dặn dò Vy phải ngồi ở vị trí gần sân bóng nhất để cậu có thể nhìn thấy, cứ như cô rất là quan trọng ấy. Sau đó, cậu có vẻ rất bận rộn, có lúc cô nhìn thấy cậu đang tận tình chỉ dẫn cho những người ở bên ngoài vào, thi thoảng lại thấy cậu đang khiêng bàn ghế, hoặc có cả những tiếng gọi í ới nhờ sự giúp đỡ của cậu ở một góc nào đó. Cô có cảm giác mình đang quay ngược lại thời gian học cấp ba, một mình lặng lẽ nhìn cậu chạy khắp cả lớp trên đùa bạn bè trong những giờ ra chơi. Một tình cảm kéo dài đã nhiều năm, bảo quên ngay thì thật quá vô tâm, chung quy trong lòng cô, Tuấn vẫn giữ một vị trí quan trọng. Phải rồi, một cái cây bén rễ dù có bị bật gốc thì vẫn còn dấu vết để lại!

Trước giờ diễn ra trận đá bóng, Vy và Hân đến trước, giành hàng ghế đầu tiên, sát sân bóng nhất. Mặc dù trận bóng này chỉ để góp vui cho ngày hội nhưng có vẻ cả hai đội đều hùng hực khí thế chiến đấu, ngay cả cổ động viên đều đến rất đông, chẳng mấy chốc mà ngồi kín cả khán đài của hai bên. Hai đội ra sân là đội vàng và đội đỏ, Tuấn mang áo số mười hai màu đỏ chói lọi, bên tay quần một dải băng màu vàng, biểu tượng của đội trưởng. Cậu tiến lên phía trước, bắt tay với đội trưởng của đội bạn trước khi tiếng còi của trọng tài vang lên để bắt đầu trận đấu.

- Đội vàng và đội đỏ này là của hai lớp hay khoa nào vậy?

- Đội vàng là của khoa luật còn đội đỏ là khoa kinh tế quốc tế, nghe nói hai khoa này có đội bóng mạnh nhất nên được chọn để thi đấu trong hôm nay đấy. Tuấn thì khỏi phải nói rồi, hồi cấp ba cũng tham gia đội bóng của lớp với Việt ấy. Nhớ lại cũng buồn cười, hồi đấy học buổi chiều, sáng chúng nó hay đi đá bóng,

mỗi lần đến lớp là mấy thằng con trai thể nào cũng có thằng kính xiêu xiêu vẹo vẹo hoặc là bị gãy, trông buồn cười chết đi được.

- Ủ, mình cũng nhớ, có lần đang nói chuyện với thằng Minh tự nhiên thấy một mắt kính của nó rơi tạch xuống bàn mà mình ôm bụng cười ngặt nghẽo suốt cả buổi luôn.

Trong lúc cô trò chuyện với Hân, trận đấu dần bước vào cao trào. Không khó để nhận ra thế trận đang nghiêng về đội đỏ. Đội đỏ dẫn bóng liên tục, gây áp đảo nhiều lần khung thành của đối phương nhưng kém may mắn nên chưa ghi được bàn thắng. Trong một pha tranh chấp, Tuấn là người cầm bóng, tiếng hò hét trên khán đài bắt đầu rộ lên:

- Sút đi! Sút đi!

- Cố lên Tuấn ơi!

Vy ngồi trên khán đài hồi hộp thay cả phần cậu, tay nắm chặt lại, ánh mắt bị hút chặt vào bóng áo số mười hai đỏ chói lọi. Trái ngược với tâm trạng của cô, cậu vô cùng bình tĩnh, thực hiện một cú dứt điểm đẹp mắt. Mọi người như nín thở theo dõi quả bóng vẽ trên không trung một đường cong rồi lao thẳng vào cầu môn. Tỷ số được nâng lên 1 – 0 nghiêng về phía đội đỏ. Cô đứng bật dậy, nhảy cẫng lên ôm chầm lấy Hân. Cậu chạy một vòng quanh sân ăn mừng, như vô tình dừng lại trước chỗ ngồi của Hân và Vy giơ chữ V lên đầy tự hào, đối lại là tiếng thét chói tay của mấy đứa con gái. Không thể phủ nhận rằng bất kể ở đâu, cậu cũng tỏa sáng khiến ai cũng phải ngoái nhìn. Bàn thắng của Tuấn cũng là bàn thắng duy nhất của trận đấu, giúp đội đỏ giành chiến thắng sát nút.

Sau trận đấu, cổ động viên ồa xuống sân chúc mừng các cầu thủ. Tuấn thay mặt cả đội nhận kỉ niệm chương do chính thầy hiệu trưởng trao tặng, cả đội bá vai nhau ăn mừng.

- Đội trưởng phát biểu vài lời đi!

- Mic đâu, mic đâu? Đội trưởng có lời muốn nói.

Cả đám người tán loạn tìm mic, sau cùng ai đó đưa ra một cái loa cầm tay, nhét vào tay Tuấn muốn cậu nói vài lời. Vy mỉm cười nhìn đám người nhốn nháo dưới sân, Hân nói chuyện điện thoại rồi vội vã về lớp, để lại cô một mình ở lại. Cô sợ rớt đứng giữa đám người xa lạ, Tuấn bận rộn ở phía dưới như vậy, có lẽ cô nên đi tìm Hân nhỉ? Vừa quay lưng rồi đi, phía sau có một âm thanh cực đại gọi tên cô:

“Vy ơi, chờ đã!”

Cô giật mình quay lại, âm thanh không nhỏ đó làm cả đám sững sờ. Tuấn xấu hổ tắt công tắc loa, sao cậu không nhớ là cái loa vẫn đang bật nhỉ? Vừa thấy cô muốn rời đi, cậu gấp đến quên mất, chết tiệt!

- Ha ha, Tuấn ơi, cậu được lắm nhé!

- Ha ha ha!

Một tràng cười rộ lên, đến cả thầy hiệu trưởng cũng bật cười, vỗ vai cậu tỏ vẻ thông cảm rồi rời đi, nhường chỗ lại ấy thanh niên vui vẻ với nhau. Vy chết trân tại chỗ, rời đi cũng không được mà đứng lại cũng không xong, xấu hổ đến chết mất. Còn chê cô da mặt không đủ mỏng, một tên con trai cầm loa hét to:

“Alo, alo, mọi người đừng làm phiền đội trưởng nữa, người ta đang gấp muốn chết kia kìa!”

Mọi người gạt đầu phụ họa, lục đục rời đi. Tuấn cười cười, thuận theo đến bên cạnh Vy. Nhìn thấy mồ hôi cậu ướt cả trán, cô đưa cả nước và giấy ăn cho cậu. Cậu sảng khoái nhận lấy, tu một hơi hết nửa chai nước rồi mới thở ra một hơi khoan khoái.

- Chúc mừng cậu giành chiến thắng!

- Hi hi, cảm ơn nhé. Bây giờ cậu muốn về à?

- Không phải, mình muốn đi tìm Hân thôi. Còn cậu? Sáng giờ mình thấy cậu bận rộn lắm...

- Hết việc của mình rồi, bây giờ mình rất thong thả.

- Ồ, thế thì tốt... hình như cậu lúc nào cũng bận rộn cả, chị Phương cũng nói vậy.

- Cậu mới đến quán chị ấy à?

- Ủ, hôm nọ mới đến trò chuyện với chị ấy xong, chị ấy kể rất nhiều chuyện về cậu, kể cả về...

Nói nửa chừng cô bỗng im bật. Chuyện đó là chuyện riêng của cậu, chỉ có mấy đứa con gái mới mang ra bàn tán những thứ riêng tư như thế, không nên nói ra, đúng không? Bộ đáng phân vân của cô làm Tuấn đoán ra được điều cô muốn nói, cậu cười cười:

- Cậu cũng biết chuyện đó rồi hả? Cũng không có gì, không thích thì là không thích thôi. Nhưng có vẻ mọi người đều rất bất ngờ nhỉ?

- Có một chút. Bởi vì ai cũng nghĩ hai bạn cậu là một đôi, cậu ấy thích cậu biểu hiện rất rõ mà.

- Có phải là do bạn mình hay đi với nhau không? Đối với mình, đơn giản chỉ là hai người bạn thân thiết thôi, dù cậu ấy có thích mình cũng không có nghĩa mình phải tránh xa cậu ấy mà, phải không?

- Cậu nói cũng đúng. – Cô bị những lý luận của Tuấn tẩy não, ngơ ngác gật đầu phụ họa. – Chỉ là cô ấy rất tốt, lại còn xinh xắn hiếm có nữa.

- Ha ha, nói như vậy, mình thấy cậu cũng rất tốt, xinh chẳng kém gì cậu ấy đâu!

30. Chương 30: Chương 30:

- ... - Vy ghen lời, hai tai bắt đầu nóng lên. Xinh? Cô sao? Không phải là cô tự ti về vẻ bề ngoài nhưng để so sánh cô với Bảo Anh, người ngoài chỉ cần liếc một cái đã có thể nhận định được kết quả. Vậy mà có một sự thật rằng, con gái yêu bằng tai, cô... vẫn có một chút vui vẻ đấy! Vui vẻ một cách ngốc nghếch chỉ vì một lời khen xã giao!

- Cậu ngồi đây chờ mình một chút nhé!

Tuấn rời đi một lúc, khi quay lại cậu đã thay một bộ quần áo khác, không còn cái vẻ mệt mỏi sau một trận bóng đá, cậu trở về hình ảnh một chàng trai chinh chu hút ánh nhìn của người khác. Với cái vẻ ngoài đó cùng với tính cách cởi mở, cả người cậu toát ra một hơi thở năng động, giống như quanh cậu lúc nào cũng tràn ngập ánh sáng mặt trời vậy. Có lẽ vì thế mà Vy thích cậu, người ta thường thích một người có thể lấp đầy những chỗ khuyết thiếu của mình, không phải sao? Trong cái thích đó còn đem theo cả sự ngưỡng mộ, cô thật sự rất ngưỡng mộ cậu, không kháng cự nổi mà muốn đến gần cậu và dường như không chỉ một mình cô nghĩ vậy. Khi Vy và Tuấn đi cùng với nhau, rất nhiều người vẫy tay chào hỏi, dừng lại nói chuyện vài ba câu với cậu và tất nhiên, họ đều liếc nhìn cô nhiều hơn mấy cái. Tình trạng này diễn ra liên tục, cô có cảm giác cả thế giới này đều quen biết cậu vậy. Làm một người nổi tiếng đã khó khăn, làm người bên cạnh họ lại càng áp lực hơn, cúi mặt xuống không tránh được hết ánh mắt của họ, cô quyết định giữ một khoảng cách nhất định với cậu, người ngoài nhìn vào chỉ nghĩ rằng hai người trùng hợp đi trên một con đường mà thôi.

- Vy! – Cậu bỗng dừng lại, gọi tên cô. – Tự nhiên cậu lại tránh mình thế?

- À... không có... không có đâu!

Vy hấp tấp chạy lên, xui xẻo vấp trúng hòn đá vô duyên trước mặt. Tiếp xúc thân mật với mặt đất, không khó để cô tưởng tượng ra bộ dáng hoàn toàn giống Chí Phèo thời hiện đại lúc này của mình. Vừa đau vừa xấu hổ, cô chống tay đứng dậy, cười xấu hổ với cậu.

- Ngã có đau không? Lần sau phải đi đứng cẩn thận chứ!

- Không sao mà, có bắn một chút quần áo thôi. Hi hi, mình hay gặp xui xẻo như thế nên cũng quen rồi. – Vy nhìn nhỏ nhìn con vệt nhỏ bị sứt ra từ cái điện thoại trong tay. – Ui da, hỏng mất cái móc điện thoại rồi.

- Ngã thì vẫn cười còn hỏng mỗi cái móc thì cậu nhăn nhó, cậu kì lạ thật đấy. – Tuấn dịu dàng đỡ cô dậy. – Chắc là không bị xây sát ở đâu nhỉ?

- Cái móc này... rất quan trọng mà. Nó là... - “một đôi với cái của Việt” – Cô thì thầm.

- Ủm, đưa đây ỉnh...

Tuấn nhận lấy điện thoại của cô tỏ vẻ đầy bí mật. Chiếc điện thoại trở về với cô mang theo một vật thể xa lạ: chiếc vỏ bốn lá may mắn ép trong một khối nhựa trong suốt. Dưới ánh sáng mặt trời, nó càng trở nên lấp lánh thật xinh đẹp. Thấy cô tần ngần không nói gì, cậu gãi đầu, có chút lo lắng rằng cô sẽ không thích cái đó.

- Nếu cậu không thích nó thì có thể vứt nó đi. Cái móc lúc này của cậu đây này!

- Không có, mình rất thích. – Cô vội nắm chặt cái móc như sợ cậu sẽ lấy lại. – Mình rất thích mà. Đối với tớ, món quà nào cũng quý giá cả... vì tớ rất thích được tặng quà!

- Thích là tốt rồi. Cái vỏ bốn lá này mình vô tình nhìn thấy nên mang đi ép, hi vọng nó sẽ mang lại may mắn cho cậu.

- Nói như vậy là cái này tự tay cậu làm hả? Cậu khéo tay thật đấy! – Đôi lúc Vy giống như đứa trẻ đang khóc nhe, nhận được quà liền mỉm cười, quên đi cả cái ngã vừa rồi. Cô cẩn thận cất con vịt bị hỏng vào túi xách, yêu thích vuốt ve cái móc điện thoại mới không buông tay.

- Có gì đâu, dạo trước mình có quen một anh chủ cửa hàng làm mấy thứ này nên học được một ít. Đơn giản ấy mà, nếu cậu thích, hôm nào mình dẫn cậu đến đó.

- Thật chứ? Vậy mình không khách sáo đâu.

Vy cười một cách vui vẻ, mắt cong cong thành hai vầng trăng. Tuấn ngược mắt nhìn lên bầu trời trong vắt không một gợn mây, ánh nắng trải dài khắp mặt đất, như đang soi cả vào từng nhịp đập của trái tim đang xao xuyến của cậu. Hôm nay, trời thật đẹp!

.
. .
.

Mới sáng, ông mặt trời đã bành trướng thế lực, rải ánh nắng vàng như mật ong xuống khắp nhân gian. Cái thời tiết được miêu tả đẹp đẽ đó không liên quan gì đến Hà bởi cô đang vật vã đầy “khổ sở” với môn thể dục. Mới sáng tinh mơ đã phải thức dậy, đi cả một quãng đường dài chạy đến sân, cả người cô mệt lả đứng trong hàng khối động theo khẩu lệnh của thầy, quả thật môn thể dục chính là khắc tinh của cô.

- Cả lớp chú ý, nghe tôi nói này. Bây giờ các anh, chị chia nhóm tự tập với nhau, tôi có việc ra ngoài nửa tiếng, trong thời gian đó không ai được đi đâu hết, rõ chưa? Tôi về sẽ điểm danh, anh chị nào vắng mặt thì đừng trách tôi.

Nghe thấy thầy giáo sẽ đi vắng, cả lớp ai cũng đều sung sướng nhưng sợ sự nghiêm khắc của thầy nên chỉ dám nhìn nhau cười. Mắt vừa thấy thầy đi khuất khỏi cổng, sáu mươi mấy sinh viên như ong vỡ tổ, thầy dặn dò gì đó đều bị ném lên chín tầng mây, tùm năm tùm bảy ngồi tán chuyện. Hà ngồi nhìn mấy đứa con trai tràn đầy tinh lực, chạy như giặc trên sân tranh nhau một quả bóng, cô tặc lưỡi, đúng là thừa hơi.

- Ê, đi ra căng tin ngồi uống nước đi, ngồi đây nóng lắm! – Đứa bạn cùng lớp chạy đến chỗ Hà ngồi rủ rê.

- Ừ đúng rồi đấy, đi đi! Bà đi cùng luôn đi Hà, ngồi đây làm gì cho nóng?

- Nhưng mà không sợ thầy à? Tôi chỉ dựa vào chuyên cần để mà qua môn này thôi. Bọn bà cũng biết rồi mà!

- Không sao đâu, trước khi thầy về quay lại là được. – Cô bạn chỉ tay về phía nhóm con gái khác đang đi ra cổng. – Đấy đến cả Trang cũng đi kia kìa, không sao đâu, có gì nó bị phạt trước chứ không phải là bọn mình.

Bị đám con gái lôi kéo, Hà đi theo chúng nó đến căng tin. Ngồi trước quạt mát mẻ mà nhâm nhi những cốc đồ uống mát lạnh làm cô có cảm giác như mình được sống lại, giá mà giờ thể dục nào cũng được như thế này thì có đi xa đến mấy cô cũng không kêu ca. Có bí thư chống lưng, cả bọn yên tâm buồn chuyện

quên trời đất, một đám con gái làm âm ỉ cả một góc căng tin, có lẽ thêm mấy con gà, con vịt thì thật sự sẽ biến thành một cái chợ. Hà liếc mắt nhìn thấy Trang nghe điện thoại rồi không nói không rằng vội vàng vàng đứng dậy. Cả đám ngơ ngác không biết chuyện gì, có đứa nhát gan sợ thầy đột ngột trở về liền nhanh chân chạy theo đám Trang. Ba đứa Hà là nhóm cuối cùng rời khỏi căng tin, trong lòng hoang mang cực độ không biết chuyện gì xảy ra. Đi đến cổng trước khoa Pháp cả bọn mới thấy cả lớp đã nghiêm chỉnh xếp thành hàng, còn thầy giáo đang từ từ đi vào từ nhà để xe. Chúng nó gấp đến độ không dám đi đường chính, trực tiếp trèo thẳng qua cổng để về lớp. Ngó chừng không thể bắt chước chúng nó trèo qua cổng, cô nứa đi nứa chạy vòng qua đường chính, trở thành người cuối cùng có mặt tại lớp.

- Cô! Đứng lại đó ngay cho tôi.

- Em... em xin lỗi thầy. – Hà sợ tái mặt, lắp bắp nói.

- Cái lớp này giỏi lắm, tôi đã dặn thế nào rồi? Các anh chị muốn trượt hết hay muốn qua đây?

- Muốn... qua ạ!

- Còn anh chị nào tự ý rời khỏi lớp nữa không? Lớp trưởng đâu! Chị lên chỉ cho tôi xem còn ai ngoài chị này nữa.

Thầy vừa dứt lời, cả lớp không ai bảo ai cúi mặt xuống đất tỏ vẻ vô tội. Lớp trưởng đảo mắt quanh một lượt, không dám chỉ ra ai nhưng lại sợ thầy phạt cả mình, gấp đến độ kiến bò trên chảo nóng. Thầy giáo hừ nhẹ một tiếng, quay bộ mặt “thần chết” sang nhìn Hà đứng ở một góc.

- Chị tên là gì?

- Trịnh Thu Hà ạ! - Cô cắn môi, không cần nhìn cũng biết cả lớp sẽ không ai đứng ra nói giúp cô, chúng nó thoát nạn để lại một mình cô đứng mũi chịu sào đây. – Thầy tha cho em đi, em còn nhỏ dại, lần sau em không dám tái phạm nữa. À không có lần sau đâu ạ. Em hứa, em đảm bảo.

Có lẽ bởi vì hoảng sợ, bao nhiêu thứ trong đầu cô tuôn ra sạch, ở phía sau có mấy người bị lời nói của cô chọc cười, che miệng cười trộm liền bị thầy trừng mắt một cái mới trở nên thành thật. Không biết có phải là do lời cầu xin “chân thành” của cô đã làm thầy rung động hay là bởi vì tâm tình của thầy không tệ, thầy thở hắt ra một cái, giọng nói không cảm xúc thông báo hình phạt của cô:

- Hôm nay cuối giờ ở lại dọn dẹp phòng đa năng cho tôi, chừng nào sạch sẽ mới được về, tôi sẽ kiểm tra. Tôi tha cho chị lần này, lần sau còn tái phạm thì đừng trách tôi. Còn bây giờ thì vào hàng.

Mặc dù vẫn bị phạt nhưng hình phạt đó so với việc bị đánh trượt môn thể dục đã là một ơn huệ to lớn đối với Hà. Thời gian còn lại, cô không dám ho he một chút nào, bụng dù có khó chịu cũng không dám nghỉ ngơi, răm rắp làm theo khẩu lệnh của thầy giáo, chỉ sợ thầy có gì không hài lòng về cô lại đổi ý.

Cuối tiết học, không biết có phải là lương tâm đột nhiên trỗi dậy, mấy đứa bạn nán lại động viên cô vài câu rồi cũng lục đục kéo nhau về. Hà lăm lăm cầm chổi quét đi về phía phòng đa năng. Cái phòng tối om, bụi bặm bám đầy như thể cả năm rồi chưa có ai dọn dẹp. Một mình cô vật lộn với căn phòng rộng lớn thế này, làm đến bao giờ mới xong đây? Càng nghĩ cô càng cảm thấy tủi thân, cả một đám đi với nhau, cuối cùng có một mình cô xui xẻo bị phạt, phạt thôi cũng đã đành, sau này thầy giáo nhớ mặt cô rồi, cô sẽ khó sống đây.

Hôm nay có lẽ sẽ thành công ghi vào lịch sử ngày đen tối nhất cuộc đời của Hà, đến mấy quả bóng chết tiệt cũng không nghe lời, không chịu nằm yên trên nóc tủ mà lũ lượt kéo nhau xuống đất. Cô tức giận gào to một tiếng, vút chổi ngồi bệt xuống đất. Vừa lúc cửa phòng mở ra, sợ thầy đến kiểm tra, cô đứng dậy, giả vờ chăm chỉ làm việc. Thấy người bước vào là Khánh, cô xằng giọng:

- Cậu vào đây làm gì?

- Tôi... nghe thấy tiếng hét từ bên ngoài, tưởng có chuyện gì nên mới vào xem.

- Không nhọc cậu lo lắng, cậu nhìn đủ rồi thì mau đi đi.

- Cậu không chịu làm thì bao giờ mới xong đây.

- Mặc kệ tôi. – Hà nhả mặt ôm bụng.

- Cậu bị đau ở đâu à? – Biết trước cô chắc chắn sẽ không chào đón mình nhưng khi thực sự trải nghiệm nó, sự khó chịu này còn vượt quá sự tưởng tượng của cậu. Tuy vậy, Khánh vẫn cố giữ bình tĩnh, lo lắng hỏi thăm cô.

- Đã bảo cậu đi đi mà không nghe à? Chuyện của tôi không cần cậu lo lắng!

- Cậu là đồ ngốc à? Chẳng ai đối xử với người muốn giúp đỡ mình như cậu cả!

- Ủ, đúng đấy, tôi là ngốc đấy, còn cậu đúng là thằng điên! Tôi đã nói là không cần, có chết cũng không cần. Đúng là không thể yêu thương nổi! Cút đi!

- Cậu...

Khánh bị thái độ của cô triệt để chọc giận đến tím mặt. Đem mặt nóng dán mông lại gì đó, cậu không làm được, nếu cậu ta không cần cậu giúp thì cậu mặc kệ cô, muốn làm gì thì làm! Cánh cửa đóng rầm một cái, biểu thị sự giận dữ của người vừa rời đi, tiếng động lớn làm Hà giật mình, chân lùi lại vài bước, đứng vào chổng đem phía sau và ngã ra đất. Bỗng nhiên trời đất quay cuồng, trước mắt Hà tối sầm rồi tất cả chìm vào bóng tối.

.

.

.

Hà nặng nề mở mắt sau một giấc ngủ dài, cô lơ mơ nhìn thấy cái quạt trần đang xoay tròn trên đỉnh đầu. Đây là đâu vậy? Cô chậm chạp ngồi dậy, một gương mặt xa lạ tiến vào bên trong.

- Bạn sinh viên này đã dậy rồi hả?

- Đây là đâu ạ?

- Phòng y tế! Em đã ngủ được một lúc lâu rồi đấy!

- O? - Hà chớp mắt nhìn người phụ nữ mặc áo blouse trắng trước mặt, đầu ong ong không suy nghĩ được gì.

- Em đang trong kì mà vận động quá sức, tụt đường huyết nên mới ngất đi. May mà có bạn phát hiện ra đưa em đến đây. Truyền hết chai nước biển này là có thể đi được rồi.

- Em ngất ạ? Ủ, lần sau nhớ chú ý cẩn thận nhé, cơ thể thời gian này rất dễ bị tổn thương, nhớ rút kinh nghiệm.

- Dạ...

Cô mệt mỏi nằm xuống, vài tích tắc sau chợt nhớ ra nhiệm vụ của mình, vội ngồi bật dậy, bị kim chọc vào tay chảy máu, á lên một tiếng đau đớn.

- Trời ạ, vừa nhắc nhở xong, em còn đang truyền nước, mau nằm xuống đi! Có chuyện gì?

- Em... em còn việc phải làm!

- Chị bảo rồi, có việc gì thì chờ truyền hết rồi đi! Lần này xem như em gặp may, nhớ phải cảm ơn bạn cẩn thận đấy. – Chị y tá nói đùa.

- Chị ơi, bạn ấy tên là gì thế ạ?

- Cái đó thì chị không biết. Là một cậu trai khá cao, mắt đeo kính, mặc đồng phục thể dục giống như em, chắc hai đứa cùng lớp rồi, hôm sau lên lớp hỏi thử xem. Thôi, đừng lộn xộn nữa, nằm yên đi, sắp hết chai nước rồi.

Được giải thoát khỏi chai nước biển, Hà hấp tấp chạy về phòng đa năng. Khác hẳn với lúc trước, căn phòng như vừa thay da đổi thịt, không cần bụi bẩn, ẩm thấp nữa, chắc chắn là đã được lau dọn rất cẩn thận. Phải chăng là người đã đưa cô đến phòng y tế? Nếu là như vậy, cô phải cảm ơn người ta cẩn thận mới được.

31. Chương 31

- Hôm nay cậu còn bận việc gì nữa không?

- Không có, bây giờ mình rất rảnh rồi nên cậu muốn đi đâu mình sẽ đi cùng. – Tuấn chỉ về phía đám đông phía trước họ. – Phía trước sắp tổ chức trò chơi đấy, cậu có muốn xem không?

- Cũng được.

Vy gật đầu rồi bỗng nhiên không biết nói gì nữa. Bọn họ im lặng đi bên nhau, không gian xung quanh bị tiếng ồn ào bao bọc nhưng sự ngưng ngững vẫn phẳng phất giữa hai người. Tuấn nhìn cô mấy lần, thấy cô vẫn cầm điện thoại trên tay, vô thức vuốt ve cái móc cậu vừa tặng. Cậu mỉm cười, chợt muốn nói một cái gì đó.

- May quá, tìm được ông đây rồi. – Một cậu trai mặt áo đỏ hớt hải chạy đến trước mặt Tuấn. – Tổ trọng tài thi kéo co đang thiếu người, ông vào thế chỗ hộ tôi một lúc với.

- Ồ... nhưng mình còn đi với bạn mà.

- Chỉ đứng vào đó cho đủ quân số thôi, tôi tìm được người sẽ thay ông ngay. Ông dắt cả bạn gái đi theo cũng không vấn đề gì đâu!

- Ừ... ừ... được rồi. – Tuấn quay sang hỏi ý kiến Vy. – Cậu không vấn đề gì chứ?

- Không... không có gì.

Vy xua tay, cô bị đoạn đối thoại gấp gáp của hai người trước mặt cuốn theo, nhìn họ vội vã như vậy nên không muốn gây phiền toái, im lặng đi theo Tuấn. Cuộc thi kéo co được tổ chức ở sân lớn, những đội tham gia xếp thành mười hàng ở bên cánh gà. Xung quanh bọn họ vây kín những cổ động viên khí thế bừng bừng. Có lẽ sức lôi cuốn của trò chơi này không chỉ vì giải thưởng mà nó còn thể hiện tinh thần đoàn kết, niềm kiêu hãnh của mỗi lớp. Vy đứng ở hàng cuối cùng của tổ trọng tài, ngẩng cổ lên quan sát từng đội chơi. Tỷ lệ nam nữ ở trường này rất đồng đều, không giống như ở trường cô với đa số là nữ, bởi vậy phong trào thể dục thể thao phát triển hơn hẳn. Mấy tiếng đồng hồ cô ở đây cảm nhận được các câu lạc bộ hoạt động rất mạnh mẽ, với một người mù tịt về thể thao như cô tầm cỡ như thế này đã chẳng khác nào bước vào thế giới chuyên nghiệp rồi.

Tổ trọng tài đủ người, Tuấn dẫn Vy đứng dưới hàng khán giả để trò chơi được bắt đầu. Hai mươi người đến từ hai lớp khác nhau nắm giữ hai phần dây thừng được chia ra bằng tám vải màu đỏ. Trọng tài vừa hô khẩu lệnh, hai lớp lập tức ra sức kéo đối phương về phần sân của mình. Bây giờ cô mới nhận ra, Dũng là một thành viên của đội kéo co ở phía bên tay phải. Tiếng hò hét cổ vũ càng đẩy khí thế của những người tham gia bừng bừng lên cao. Thành viên các lớp nhiệt tình đến nỗi không chú ý đến xung quanh, chỉ chăm chú kẻ sát lớp mình mà lớn tiếng cổ vũ. Vy bị tuột xuống phía sau, cô nhón chân lên nhìn diễn biến trận đấu, bỗng dưng bị ai đó vỗ nhẹ.

- Ui... Việt, cậu đến rồi à?

- Ừ. Mình gọi mãi cậu không nghe máy nên đi tìm, may mà tìm được ở đây rồi.

- Mình xin lỗi. – Vy lấy điện thoại ra, quả thật có mấy cuộc gọi nhớ từ Việt. –Ồn ào quá nên mình không nghe chuông điện thoại.

- Mọi người đâu cả rồi? Có mình cậu đứng đây...

- Việt đến rồi à? – Tuấn không nhìn thấy Vy bèn chen xuống dưới tìm cô.

- Có hai người ở đây thôi hả? – Việt vô thức choàng tay qua vai cô giống như hành động để che chở cô khỏi sự chen lấn trong đám đông.

- Lúc này mình có đi với Hân nhưng cậu ấy có việc, giờ chẳng thấy đâu cả, chắc là tan hội rồi bọn mình tụ tập sau.

- Ủ đúng rồi, hôm nay đội mình giành chiến thắng nên sẽ mời mọi người, cậu cũng đi chứ Việt?

- Tất nhiên rồi.

Ngại ngần vì hành động có phần “mờ ám” của Việt, Vy khẽ nhích lên phía trước, thoát khỏi cánh tay của cậu. Thấy cậu không nói gì, sợ cậu giận, cô nở nụ cười nịnh nọt, biết làm thế nào được, da mặt cô rất mỏng, chuyện bọn họ yêu nhau cả lớp cấp ba vẫn chưa ai biết đâu.

Hai đội chơi trên sân vẫn ra sức thi đấu, đội của lớp Dũng dường như đã nắm bắt được cơ hội đánh bại đối thủ, tám vài đồ chậm chạp di chuyển về phía bên phải. Khoảnh khắc trọng tài thổi còi quyết định chiến thắng, toàn bộ thành viên lớp nhảy cẫng lên ăn mừng. Có mấy người vô ý xô đẩy Vy, khiến cô lảo đảo sắp ngã. Cô cuống lên bắt lấy cánh tay người bên cạnh.

- Cậu có sao không? – Cô bám lấy Tuấn, ngã nhẹ lên người cậu.

- A... xin lỗi nhé... á...

- Cậu có ngã cũng phải ngã vào bên này... biết chưa?

Việt gần như thô lỗ kéo mạnh cô vào lòng mình. Cậu trừng mắt cảnh cáo, cô chỉ biết giả vờ kêu đau, đánh lạc hướng sự chú ý của cậu. Lúc đó không thể nào trách cô được, bị người ta đẩy ngã theo phản xạ sẽ bắt lấy thứ đứng gần mình trước, trùng hợp người đó là Tuấn, cô không hề cố ý mà. Tiếng ồn ào là Tuấn không nghe thấy lời Việt nói, biết Vy không có việc gì, cậu yên tâm vòng ra phía cánh gà, hỗ trợ ban tổ chức sắp xếp các đội thi tiếp theo. Việt lắc đầu ngán ngẩm, cô bám lấy tay cậu đầy nịnh nọt, cô biết cậu cũng chỉ vì lo lắng cho cô thôi, Việt của cô là chu đáo nhất mà! Tránh cho sự việc tương tự xảy ra, cậu để cô đứng phía trước mình cho đến khi kết thúc trò chơi kéo co.

Trong đại hội thể thao hôm nay, chiến thắng dường như đều mỉm cười với những người bạn cấp ba của Vy, mọi người kéo nhau đi ăn mừng. Chủ xị của buổi liên hoan đã thống nhất là Tuấn và Dũng. Lớp Dũng giành chiến thắng cuộc thi kéo co, thân là cán bộ lớp cậu ấy vui mừng ra mặt, cầm cốc bia đi mời từng người trong bàn.

- Ô kìa Vy, ai cho cậu uống nước ngọt. Đã bảo hôm nay là không say không về mà!

- Nhưng... mình có biết uống đâu, thôi tha cho mình đi mà. – Cô chấp tay.

- Không được, cậu không được ngoại lệ. Nhìn Mai mà học hỏi kia kìa, cậu ấy đã uống cạn một cốc bia đấy nhé!

- Mình không uống được thật mà...

- Để mình...

- Để mình uống thay cho. – Tuấn cướp lời Việt. – Hôm nay mình cũng là chủ xị mà, cứ để mình uống thay cậu ấy cho.

Tuấn tự rót đầy cốc của mình, uống cạn rồi giơ lên trước mặt mọi người. Dũng tắc lưỡi, mở giọng trêu chọc:

- Hai người này... có mùi gian tình nhé. Khai mau, Tuấn là gì của Vy mà thay mặt cậu ấy uống?

- Làm gì có gì...

- Không có gì thì không tính, phải uống nghe chưa? – Dũng không chịu bỏ cuộc, vẫn tiếp tục ồn ào.

- Cái cậu này, dù sao mình cũng đã uống rồi, tha cho cậu ấy đi.

- Thôi được rồi, mình sẽ uống.

Vy dứt khoát cầm cốc bia, nhắm mắt tu một hơi. Mùi bia xộc vào mũi kèm theo vị đắng nghét của nó khiến cô ho sặc sụa. Chi nhanh tay rót nước đưa cho Vy. Hơi men bắt đầu lan ra khắp cả người Vy, hai má cô nóng bừng, thần trí có dấu hiệu sắp sửa rời khỏi mặt đất. Cô quay sang cười một cách ngu ngốc với Việt,

tầm mắt cô chìm vào mộng lung, không nhìn rõ biểu cảm trên mặt cậu, cả người lâng lâng rồi cuộc cả cơ thể dựa vào hân người cậu.

- Ha ha... tửu lượng Vy kém thật đấy. Mới uống mà đã đổ luôn rồi à?

- Thấy chưa, cậu ấy đã bảo là không uống được rồi mà.

Việt im lặng, nhâm nhi hết phần của mình. Một cảm giác phiền muộn không tên đang dần nhấn chìm trái tim cậu. Đột nhiên cảm thấy chướng mắt, đột nhiên cảm thấy tức giận. Cậu bực chính bản thân mình lúc nào cũng chậm chạp... Đường như cảm nhận được sự khó chịu của cậu, người nào đó đang tựa vào cậu khẽ dụi đầu vào lòng cậu. Việt thở dài, dịu dàng chỉnh lại tư thế để cô dễ chịu hơn.

- Ợ... - Không chỉ có Vy, Mai ở bên kia sau một hồi cũng bị ma men chiêu hồi, cô bạn ôm chầm lấy Hân bắt đầu lảm nhảm những thứ không rõ.

- Đấy, tại ông đấy Dũng, thấy hậu quả chưa?

- ...

Buổi liên hoan cũng vì thế mà đi vào vãn hồi. Mọi người lục đục kéo nhau ra về. Việt để Vy tựa vào bàn, cầm túi xách để đưa cô về. Một con vịt màu vàng lặn xuống chân, cậu cúi xuống cầm nó lên. Đây là chiếc móc điện thoại của cô mà, bị rơi ra rồi sao? Cậu mở túi tìm điện thoại của cô, phát hiện chiếc móc đã được thay thế bằng một cái mới...

- Để mình đưa Vy về cho? – Tuấn tốt bụng đề nghị.

- Không cần. – Giọng Việt trở nên lạnh lùng. – Cậu uống nhiều rồi nên tự lo cho mình thì hơn.

- Mình không sao...

- Nhà bọn mình gần nhau, tiện đưa về.

Không đợi Tuấn nói thêm gì, Việt công Vy lên lưng, đi thẳng ra ngoài. Từ sáng đến giờ, hết lần này đến lượt khác Tuấn đã vô tình chọc vào điểm giới hạn của Việt. Sự quan tâm của cậu ta, sự chu đáo của cậu ta dường như đã vượt quá giới hạn của một người bạn. Nếu không phải là bạn, Tuấn không là cái gì của Vy cả, cậu mới chính là người có tư cách để bảo vệ cô. Cậu không nói thì không có nghĩa là không có chuyện gì, một lần, hai lần chạm vào giới hạn còn có thể tha thứ, đến lần thứ ba... cậu không chắc sẽ như thế nào đâu.

Cõng cô trên lưng, bước chân cậu nặng trĩu như chính nỗi lòng của cậu. Không biết vì sao, cậu cảm thấy thật hoang mang. Bọn họ mới chỉ bắt đầu thôi mà, tình cảm cần thời gian để vun đắp. Liệu có khi nào... bây giờ cô đã cảm thấy lung lay rồi không? Cũng như con vịt đã bị sút ra... một con vịt cũng chẳng nói lên được điều gì cả, có lẽ vậy.

- Ợ...

- Cậu tỉnh rồi hả?

- Việt...

- Oi?

- Sao mặt cậu giống quả mướp đắng vậy? – Cô cọ cọ vào vai cậu. – Mướp đắng... mướp đắng.

Việt lắc đầu, chỉnh lại tư thế ngay ngắn cho cô, lái xe về nhà. Đến đầu ngõ, cậu dừng xe tại vườn hoa, chờ cô tỉnh táo lại gặp bố mẹ cũng dễ bề ăn nói. Buổi chiều, mọi người bắt đầu tản bộ đến công viên trong tâm thế thật thanh thản. Cách chỗ bọn họ ngồi không xa, người ta đang mở nhạc nhẹ nhàng để khiêu vũ. Một bài hát thật quen thuộc.

- Bài hát này, tớ biết đấy. – Vy lại bắt đầu lảm nhảm.

- Cậu còn nhớ à?

- Mình còn biết... ợ... từng nốt nhạc của bài này cơ. Đồ mi la đồ...

Thì ra cậu ấy còn nhớ. Một góc tâm hồn của Việt bắt đầu lắng lại, trái tim trở nên mềm nhũn. Trong giai điệu của bài hát, cậu như nhìn thấy hình bóng của một người đàn đang ngồi trên xe lăn, ông chậm chậm xoa đầu cậu cho đến khi rối tung rồi lại dịu dàng sửa sang lại mái tóc cậu. Quãng hồi ức đẹp đẽ đó luôn là nguồn sưởi ấm xoa dịu tâm hồn rối như tơ vò của cậu.

- Cậu làm gì vậy? – Việt đứng dậy đỡ cơ thể đang lao đảo của cô.

- Chúng ta... khiêu vũ đi. – Vy cười hì hì, quàng hai tay lên cổ Việt.

- Ủ... ừ... đừng có phá nữa.

Chiều theo ý Vy, cậu để cô bám chặt, cả hai cùng đong đưa theo điệu nhạc. Mặc dù nói là khiêu vũ nhưng cả hai người chỉ đứng yên tại chỗ, có lẽ đến cả âm nhạc cũng chỉ có mình cậu lắng nghe. Cứ tưởng cô đã an phận làm một con ma men, không quậy phá nữa, không ngờ cô ngẩng đầu, chỉ vào cậu:

- Cậu... không được giở trò lưu manh với tớ.

- Ủ, ừ... mình biết rồi.

- Thế thì tốt. – Con ma men yên tâm gục đầu trên vai cậu. Năm phút sau, chẳng biết tại sao, ma men ngồi dậy nói tiếp. – Nhưng mà... chết rồi... tớ muốn lưu manh với cậu.

- Ủ... - Việt nén cười.

- Tớ-muốn-lưu-manh-với-cậu. – Như sợ Việt không nghe rõ, cô tiếp tục nhấn mạnh.

- Được rồi, cậu muốn làm gì thì làm đi.

- Vậy... cúi xuống đây.

Việt nghe lời cúi đầu xuống gần Vy, chờ đợi xem cô sẽ làm gì tiếp theo. Ngoài sức tưởng tượng của cậu, cô choàng hai tay lên cổ cậu, chủ động gắn môi mình vào đôi môi cậu. Không hề có một chút kinh nghiệm nào, cô chỉ biết chà sát hai đôi môi với nhau, khiến chúng đỏ ửng cả lên. Cảm thấy vẫn chưa thỏa mãn, cô càu nhàu:

- Ngoan nào, để tớ giờ trò lưu manh với cậu.

Ở giữa vườn hoa, có một chàng trai gốc gác bị cô nàng bạn gái cưỡng hôn đến sững sờ, đứng hình tại chỗ mặc cho người ta làm loạn. Mặc dù chỗ này vắng vẻ nhưng không phải là không có ai qua lại, mấy người trẻ tuổi ý tứ quay mặt đi xem như không thấy, có người lớn tuổi lại cảm thấy nó khiếm nhã tặc lưỡi cảm thán. Bố Vy đi ngang qua vườn hoa, lắc đầu đầy ngán ngẩm, tuổi trẻ bây giờ chẳng coi ai ra gì cả, ở chốn công cộng mà hôn hít chẳng ra thể thống gì. Hình ảnh này làm ông chợt nhớ đến lần đầu tiên hẹn hò cùng mẹ Vy, thời kì đó chẳng có ti vi hay internet, đầu óc cứ như tờ giấy trắng chưa được viết qua. Lần ấy vừa chở mẹ cô đến công viên, ngồi chưa được bao lâu thì nhìn thấy một đôi trai gái nấp sau gốc cây lén lút hôn nhau, ông xấu hổ quá liền tức tốc đưa mẹ cô ra chỗ khác ngay. Nghĩ lại thấy thật buồn cười, cũng lâu lắm rồi chưa đi chơi với bà ấy, có lẽ phải giành cơ hội mới được! Ông liếc nhìn hai người ở vườn hoa, chợt nhìn thấy bóng lưng của người con gái trông rất quen mắt. Trong đầu ông dấy chấm than to bùng bật ánh sáng màu đỏ báo động, đôi chân nhẹ nhàng tiến đến sát đôi tình nhân.

- Nguyễn Tường Vy!

32. Chương 32

Bị thần chết gọi tên, lưu manh ngoài đường gặp phải cảnh sát... khoảnh khắc đó Việt đã thực sự có cảm giác như vậy. Cậu giật mình, vội quay lại nhìn người đàn ông trung niên đang đứng ở sát bồn hoa. Đầu óc Vy vẫn chưa tỉnh táo hẳn, nhìn thấy bố vẫn cười toe toét, vẫy chào nhiệt tình:

- Bố!

- Con gái con đứa... - Ông tức giận đến nghiêng rằng khi nhận ra cô đang say. - Say xin chẳng ra thể thống gì cả.

- Cháu... bạn ấy...

- Tôi chưa hỏi đến cậu. - Ông quát lên, dứt khoát đỡ lấy Vy. - Cả hai đi về nhà cho tôi.

Trên đường về, thấy bố Vy vất vả đỡ cô, mấy lần cậu định lên tiếng muốn giúp đỡ nhưng đều bị ánh mắt đầy sự tức giận của ông dọa cho im bật. Lần này hồng bết rồi, chưa kịp tạo dựng hình tượng trong mắt phụ huynh thì đã tự tay đập cho đổ hết, dù có thế nào, Việt cũng chỉ là một cậu con trai mới hai mươi tuổi, chưa đủ bản lĩnh để đối mặt với tình huống oái oăm thế này. Cậu tự động viên bản thân không cần lo lắng, cùng lắm thì... nghe bố mẹ cô mắng một lúc là xong nhỉ?

- Ô, sao thế này? - Mẹ Vy vừa nhìn thấy hai bố con trở về liền lo lắng hỏi thăm.

- Đỡ con gái của bà lên đi này. Chẳng biết đi chơi đi bởi gì mà ra nông nổi này đây!

- Ông cứ từ từ. Đợi con bé tỉnh rồi nói sau.

- Đỡ nó lên phòng đi, với cái bộ dạng này của nó, đừng để ngứa mắt tôi. - Nói rồi, ông quay ra nhìn cậu vẫn đứng ngoài cửa. - Còn cậu về nhà ngay, có cần tôi phải mời bố mẹ cậu đến nói chuyện nữa không?

- Cháu... cháu xin lỗi ạ. Cháu thật sự... không cố ý. - Việt cố gắng giải thích. - Hôm nay lớp cũ của bọn cháu liên hoan nên bạn ấy có uống một chút. Bác... đừng trách bạn ấy. Là lỗi của cháu.

- Cậu cút ngay cho tôi. Con gái tôi, tôi tự biết dạy không cần cậu can thiệp.

Bố Vy tức giận đóng sập cổng trước mặt Việt. Bị lệnh cưỡng chế đuổi khách, cậu chỉ biết lo lắng đứng ngoài, cố ngóng vào trong xem có thể làm gì hơn được nữa không. Sau khi đỡ con gái vào phòng, mẹ Vy ra ngoài ban công đóng cửa, chợt nhìn thấy cậu vẫn nán lại chờ đợi. Bà lắc đầu, tốt bụng ra hiệu cho cậu yên tâm. Cậu cúi gập người chào bà rồi mới xoay người quay về nhà. Cứ chỉ đó thành công cứu vãn được hình tượng của Việt, ít nhất là trong lòng của mẹ Vy.

.

.

.

Chuông báo tin nhắn khiến Vy nằm trên giường giật mình tỉnh giấc. Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, sắc trời đã tối, không biết cô ngủ đã bao lâu rồi. Đầu đau như búa bổ, miệng khát khô, lần sau cô xin chừa, không bao giờ động đến bia rượu nữa. Vy úp gối lên mặt để giảm cơn đau đang bám lấy cô, bất chợt, một chuỗi hình ảnh kì lạ hiện trong đầu cô. Lúc cô chủ động hôn Việt, sau đó... sau đó... bị bố cô bắt gặp... nhớ đến đó, cô sợ điếng người. Thật sự là đã bị bố cô nhìn thấy sao? Vy lo lắng ngồi dậy, đi đi lại lại rong phòng. Cô nên làm cái gì bây giờ? Đã bị bố cô nhìn thấy hết rồi, làm sao bây giờ? Trốn ở trong phòng mãi cũng không phải là cách, cô nhẹ nhàng mở cửa phòng, lén lút đi xuống cầu thang. Nhìn thấy bố đang cầm báo đọc trong phòng khách, cô vụng vụng trộm trộm vào trong bếp tìm mẹ. Bố Vy thoáng thấy bóng cô chạy biến chỉ lắc đầu đầy bất lực, con gái lớn rồi thì thế đấy!

- Mẹ ơi! - Cô nhỏ giọng gọi.

- Cái gì? - Mẹ cô giật mình. - Làm cái gì mà lấm lét thế? Còn biết đường mà dậy rồi à?

- Dạ... - Cô cười nịnh nọt.

- Hừ, giỏi lắm, hết uống bia rồi đi làm bậy với bạn trai. Có bạn trai từ lúc nào?

- Hi hi... cũng mới mới ạ. Nhưng có làm bậy đâu, chỉ hơi thân mật tí xíu.

- Thế mà không gọi làm bậy à? Làm bố con tức điên rồi kia kìa.

- Lúc bố mẹ hẹn hò chẳng lẽ không thân mật tí nào. - Vy ôm cánh tay mẹ. - Bố... tức lắm ạ?

- Lại không đi? Chỉ khổ thân cái cậu trai kia.

- Á... - Vy suýt nữa hét to lên nhưng chợt nhớ bố còn đang ngoài kia, vội bịt miệng mình lại. – Bố... bố đã nói gì với cậu ấy?

- Thì bị mắng cho một trận chứ sao. Giờ còn lo cho người ta, lo cái thân cô đi kìa, trốn mãi làm cái gì? Ra ngoài mà xin lỗi bố đi.

Vy cọ cọ nịnh nọt mẹ không có tác dụng, cô chậm chạp lết ra phòng khách. Đứng tần ngần trước mặt bố mãi, ông vẫn không có phản ứng, cứ tiếp tục mà chăm chú đọc báo xem cô như người vô hình. Cô lấy hết cam đảm, ngồi xuống cạnh ông. Từ phía sau tờ báo, bố Vy liếc nhìn cô, đằng hắng một cái và lật sang trang khác, không có bất kì dấu hiệu nào sẽ chủ động mở miệng nói chuyện. Đúng lúc cô đang lâm vào tình trạng bế tắc, mẹ Vy từ bên trong phòng bếp gọi ra:

- Hai bố con rửa tay vào ăn cơm đi.

Trên bàn cơm, không khí yên lặng đến ngột ngạt, chỉ có tiếng lách cách bát đĩa chạm vào nhau. Vy vụng trộm nhìn bố mấy chục lần, sắc mặt ông vô cùng nghiêm túc, thậm chí một chút gợi ý cho thời cơ để cô mở miệng cũng không có. Cô cúi mặt, chọc đũa vào bát cơm, trong lòng càng sợ hơn, có lẽ lần này bố cô giận ghê gớm lắm, làm thế nào bây giờ?

Cạch!

Bát cơm bị đặt mạnh lên bàn tạo tiếng động chói tai. Vy giật mình, hoảng hốt nhìn bố sau đó lại phát hiện ra bố cô đang ngạc nhiên nhìn mẹ.

- Bố con nhà này, có thôi ngay đi không thì bảo. Trời đánh cũng phải tránh miếng ăn chứ! Nhìn xem, còn biết ngon là gì nữa không. Mất công tôi nấu rồi để hai người như thế đấy hả? Lần sau thì dẹp! Ra ngoài ăn!

- Thì tôi đang ăn đây. Bà cứ bình tĩnh.

- Con xin lỗi. – Vy nhỏ giọng lí nhí.

Thường ngày bố cô vô cùng nghiêm khắc, mẹ cô lại tâm lí nên Vy thường quán quýt lấy mẹ hơn. Vậy mà một khi mẹ cô đã giận lên thì đến bố cũng phải nhún nhường hai phần. Vừa rồi, cũng chính nhờ mẹ, bầu không khí ngột ngạt mới bị phá vỡ, thái độ của bố cô đã có dấu hiệu “tan băng”. Lấy hết cam đảm, cô thổ lộ:

- Bố ơi...

- ... - Ông vẫn không thèm trả lời cô.

- Con xin lỗi. Con biết lỗi rồi, lần sau con không dám nữa đâu.

- Xin cho hỏi, cô đã phạm lỗi gì mà xin?

- Con... con đã uống đến say khướt... sau đó... sau đó còn... bố ơi, con trót dại một lần thôi, lần sau con không dám nữa đâu ạ.

- Còn có lần sau? – Bố Vy lườm cô.

- Dạ không, nhất định không có lần sau đâu!

- Được rồi! Chuyện quen bạn trai thì tôi không cấm, lớn rồi, tôi không cần phải nhắc nhở nhiều nữa, do tính tự giác cả. Nhưng làm gì thì phải nghĩ đến mặt mũi của bố mẹ, cô ngại nhà này có nhiều mặt mũi quá hay sao mà đứng ở đầu ngõ làm cái trò không ra thể thống đó. Thế đã đành, con gái con đứa uống ra đến thế nhờ nó lợi dụng thì chỉ có cô thiệt thòi mà thôi!

Những lời bố nói làm cô cúi thấp đầu hơn, hỏ thẹn đến nước mắt sắp chực rơi xuống. Mắt thấy hai bố con lại sắp sửa căng thẳng, mẹ Vy vội xen vào:

- Thôi được rồi, đừng nói nữa, để ăn cơm cho ngon nào. Ông đấy, nói con thì giỏi lắm nhưng nhìn lại ông xem, ngày trước có như thế không? Ngày xưa tôi nhớ không nhầm, lúc ông quen cô nào đấy tên là Liễu ở lớp bên cạnh có lần tôi còn thấy ông đứng ôm ôm ấp ấp người ta ở sân sau của trường học. Đấy, nếu nó có

gì thì cũng là học ông cả thôi. Nếu giả dụ bây giờ ông trẻ lại hai mươi tôi có khi còn mạnh động hơn chúng nó ấy chứ!

- E hèm! Cái bà này...

- Sao? Tôi nói sai chỗ nào à?

Biết không thể nào thắng nổi được bà xã đại nhân, bố cô im lặng không nói gì nữa. Vy vô cùng cảm kích sự bao che khuyết điểm của mẹ cô, kích động đến mức muốn tặng mẹ ngón tay cái đầy thán phục. Chuyện của bố cô cứ như cơn đông của mùa hè, lúc đến thì mạnh mẽ cuốn bay cây cối nhưng cũng tan đi thật nhanh chóng. Dễ dàng vượt qua ải của bố nhanh đến không ngờ, điều duy nhất khiến cô lặn tẩn vào lúc này là về cuộc nói chuyện giữa bố và Việt. Cô không có hi vọng khai thác được gì từ bố, bên cạnh đó lại ngại ngùng nhắc đến với cậu, rốt cuộc vấn đề phức tạp này bị gác sang một bên, chờ thời cơ để điều tra thêm.

Mới vào đầu hè mà thời tiết đã đầy khó chịu, nắng bao phủ khắp mặt đất, vàng ươm như ướp mật. Vy ngồi trong hiệu sách, dưới máy điều hòa công suất lớn mà mồ hôi vẫn chảy khắp trán. Vừa ra đến cửa nhà sách, Duyên, cô em họ của Vy nói rằng còn phải mua thêm một số thứ nữa nên bỏ lại Vy đứng một mình ở ngoài, hai tay cầm những chiếc túi linh kính, “chiến tích” đi cả buổi sáng của hai đứa. Cô nhìn bầu trời trong xanh không một gợn mây, ông mặt trời vẫn ra sức ban phát nhiệt độ xuống nhân gian. Trời nắng nóng khiến cho đường phố Hà Nội vốn dĩ đông đúc cũng trở nên thưa thớt, chẳng ai muốn ra đường để “tận hưởng” cái nóng đến cháy da của thời tiết này. Vy nheo mắt nhìn sang bên kia đường, ánh mắt của cô bị thu hút bởi một dáng người rất quen thuộc. Nhận ra đó là Tuấn, cô chạy ra sát vỉa hè, đặt một chiếc túi sang bên cạnh để vẫy tay chào cậu. Hình như cảm nhận được có ai đó đang nhiệt tình vẫy mình, cậu ngẩng đầu lên, nhìn thấy cảnh tượng Vy đứng nhảy nhót như một con ngốc. Cậu tươi cười đáp lại, đúng lúc đó, Duyên đến bên cạnh Vy, đập mạnh vai cô một cái.

- Chị đang làm cái gì đấy? – Nhìn theo tầm mắt của Vy, Duyên nhìn thấy Tuấn. – Á à, anh nào đấy, bạn chị hả?

- Ủ... - Bị cô em họ bắt gặp bộ dáng nhiệt tình thái quá, cô tự nhiên cảm thấy xấu hổ, vui mừng cũng đâu có cần như con ngốc như thế đâu!

- Ô, trông tướng tá được hen...

- Thôi thôi, đi đi, chuẩn bị đến giờ rồi đấy!

Né tránh sự trêu chọc của Duyên, sau khi vẫy chào tạm biệt Tuấn, Vy liền kéo Duyên rời khỏi. Đi được vài bước, chợt cô nghe thấy ai đó đang gọi tên mình thật to. Cô quay lại, Tuấn đang ở bên kia đường, làm điệu bộ ngốc nghếch y hệt cô lúc này.

- Chuyện gì vậy?

- Đợi một chút, mình có chuyện muốn nói với cậu.

Đặt chiếc túi đang xách trên tay lên xe máy, cậu nhìn hai bên đường, vội vàng sang phía Vy. Mặc dù trưa hè ít phương tiện qua lại nhưng cũng vì thế mà tốc độ xe máy lao nhanh trên đường tăng lên. Cậu vừa bước xuống đường, một chiếc xe máy xẹt ngang qua người, chỉ vài tích tắc nữa là đâm sầm vào cậu. Vy nhìn cảnh đó mà tim muốn ngừng đập, cô hoảng hốt la lớn:

- Cẩn thận!

May mắn không có gì xảy ra, hình như Tuấn cũng có chút hoảng sợ, tay vuốt ngực lấy lại bình tĩnh an toàn đến trước mặt Vy.

- Cậu không làm sao chứ?

- Không sao, cái xe đó chưa va vào người mình.

- Cậu... có chuyện gì muốn nói hả?

- Ủ, ngày mai cậu có thời gian không?

- Chắc là có.

- Nếu cậu rỗi thì mình sẽ dẫn cậu đến chỗ anh Cường, ngày mai anh ấy có mặt ở cửa hàng đó đấy.
 - Thật sao? Nhưng mà... - Vy liếc mắt nhìn Duyên đang đồng tai nghe ở bên cạnh. Bị Vy phát hiện mình đang hóng hớt, Duyên giả vờ ngước mắt nhìn trời.
 - À nếu cậu bận việc gì thì để khi khác vậy.
 - Không, không bận gì cả. Vậy mai cậu dẫn mình đi nhé!
 - Còn nữa... cho mình số điện thoại của cậu được không?
- Dường như cậu có phần mất tự nhiên, ngượng ngùng chìa điện thoại ra cho Vy. Cô nhận lấy, bấm dãy số gọi đến máy mình, trong lòng cảm thấy rất kì lạ. Kể ra cô và cậu quen nhau đã rất lâu rồi, cô còn từng đem lòng thích cậu trong một quãng thời gian khá dài, vậy mà đến số điện thoại cũng không biết. Cậu vui vẻ lưu dãy số vào, chẳng biết vì lí do gì, cậu luôn e dè đối với việc xin số điện thoại của người khác, rất khác người, đúng không? Lần này, hai người thật sự chào tạm biệt nhau. Trên đường, Duyên cứ cười tủm tỉm không thôi. Dù đã cố lờ đi nhưng nụ cười của ám của con bé làm Vy rung mình, cô quát nhẹ nó:
- Cười cái gì mà cười mãi thế? Rốt cuộc là có chuyện gì?
 - Em cười thôi cũng không được à? Bộ chị muốn em khóc hả? Hay là ghen quá hóa giận rồi?
 - Này!
 - Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, anh trai đó rất được nha, không những ưa nhìn mà còn rất là dễ thương nữa. Nếu chị không thích thì giới thiệu cho em đi!
 - Lo mà học đi cô! Sắp thi đại học đến nơi rồi còn tơ tưởng linh tinh nữa.
 - Em biết rồi. – Duyên chu môi. – Biết là chị không muốn giới thiệu cho em rồi. Mà anh đó theo mắt em nhìn là cũng thích chị đó!
 - Nào em bị vào nước rồi hả? Đọc ít truyện lại đi.
 - Hừ, chị đừng có khinh em. Em đọc nhiều truyện nên có kinh nghiệm trong chuyện này lắm. Này nhá, lúc này vì bận rộn không muốn chia tay mà bất chấp xe cộ chạy qua đường đuổi theo chị, nghe lãng mạn làm sao!
 - O thì có chuyện nên mới thế thì phạm pháp à? Vả lại là anh ấy muốn giúp chị thôi.
 - Thế mới càng có vấn đề. Thôi tùy chị, nghĩ thế nào thì nghĩ, em nói không sai đâu.

33. Chương 33

Vy đến chỗ hẹn với Tuấn trước mười lăm phút, cô đứng bơ vơ ngoài cánh cửa đóng kín nhìn con đường vắng vẻ trước mặt. Cửa hàng đằng sau lưng cô có lẽ là nơi mà cậu đã kể, nhìn cái cách trang trí khác người của nó không biết chủ nhân còn “đặc biệt” đến mức nào, nhưng người được Tuấn quý mến như thế thì chắc chắn không thể là người xấu. Cô tò mò nhìn qua lớp cửa kính, đột nhiên nó bật mở, có người đi ra từ phía trong làm cô giật mình. Anh ta mặc một chiếc áo hình đầu lâu thật to, mái tóc dài cẩu thả buộc ở sau gáy, mặc cho những sợi tóc rơi lòa xòa trên vai, thậm chí trên gương mặt còn có quầng thâm quanh mắt đầy vẻ mệt mỏi, cả con người toát lên vẻ tùy tiện không còn đường cứu chữa. Cô vô thức lùi về phía sau vài bước, trong một tích tắc nào đó còn có ý định bỏ chạy.

- Em là Vy đúng không? – Người đàn ông đó đặt tay lên vai cô.
- Dạ...
- Tuấn nhờ anh ra đón em, xe nó hỏng giữa đường nên đến sau. Mời em vào trong.

Rụt rè đi theo người đàn ông, cô phát hiện bên trong không đến nỗi tệ như vẻ ngoài, bỗng nhiên cô bớt sợ người đàn ông kia hơn một chút, tự nhủ phải thả lỏng mà ngồi xuống ghế.

- Anh là Cường, tính anh không được ngăn nắp cho lắm nên trông này có hơi... - Anh ta đẩy cốc nước đến trước mặt cô. - Em uống nước đi.

- Cảm ơn anh ạ!

Cô cúi đầu, phát hiện anh chàng ngồi trước mắt đang dùng ánh mắt nghiên cứu, tìm tòi mà nhìn cô. Dù có cô có cố giả vờ cúi xuống nhưng bị cặp mắt như vậy “chiếu tướng” thì không thể nào xem như không biết, cô đành nhỏ giọng hỏi anh ta:

- Trên mặt em có dính gì sao ạ?

- Không có. - Đã nói đến như vậy mà anh vẫn tiếp tục “nghiên cứu” Vy.

- Vậy... sao anh lại nhìn em như thế?

- Ha ha... anh chỉ đang nhìn bạn gái Tuấn như thế nào thôi mà!

- Không phải, em không phải mà. Chúng em chỉ là bạn học thôi. - Cô vội vàng xua tay. - Bọn em chơi cùng một nhóm nên có thân một chút thôi.

Anh Cường không trả lời nhưng trên mặt viết rõ mấy chữ không tin. Cô không tiếp tục thanh minh nữa bởi vì chuyện này không gây ra ảnh hưởng gì, nghĩ gì là quyền của mỗi người, vả lại... ừm... cô vẫn còn chút sợ người đàn ông này. Mười phút tiếp theo, Tuấn vẫn chưa xuất hiện, Vy bị kẹt lại với một người đàn ông xa lạ có phần quái dị này. Cả cô và anh ta đều không chủ động bắt chuyện với đối phương, một mực giữ im lặng đếm thời gian trôi qua.

Đột nhiên mây đen ngoài trời ùn ùn kéo đến, những giọt nước mắt bắt đầu rả rích rơi xuống thành phố rồi cơn mưa rào ào ạt kéo đến không một lời báo trước. Tự nhiên trời đổ mưa làm tâm trạng của cô gợn lên sự bất an kì lạ, có lẽ là do bầu trời tối sầm và cả cái đầu lâu to đến dọa người đang hiện diện trước mắt cô. Rốt cuộc Tuấn đang ở đâu vậy?

- Thôi chết rồi! - Anh Cường đứng bật dậy làm Vy giật mình.

- Sao... sao thế ạ?

- Cánh cửa mới sơn ở nhà chưa cất vào. - Anh lật đật chạy ào ra cửa rồi chợt nhớ còn có cô ở đây, anh quay lại nói. - Bạn gái Tuấn, em ở lại trông giúp anh cửa hàng được không? Chắc lát nữa Tuấn nó sẽ đến thôi, thế nhé.

Vấn đề xem như đã được giải quyết mà không cần ý kiến của Vy. Tiếng động cơ xe máy ngoài cửa vang lên thật to và cả người, cả xe biến mất trong màn mưa. Cô lắc đầu nhìn quanh nhà, cẩn thận đóng kín cửa sổ để mưa không hắt vào bên trong. Đúng lúc đó ngoài cửa lại vang lên tiếng lạch cạch xen lẫn tiếng mưa đập vào cửa kính. Tự nhiên Vy có chút dựng tóc gáy, liệu có khi nào là trộm cướp gì đó không? Cô rón rén lại gần cửa ra vào, hơn lúc nào hết cô cảm thấy thà bị kẹt lại với anh chàng quái dị kia còn hơn là ở lại một mình với nguy cơ rình rập từ khắp mọi nơi. Tiếng lạch cạch vẫn tiếp tục, cánh cửa từ từ mở ra, cô trốn đằng sau cánh cửa, cầm túi xách giơ lên làm vũ khí tự vệ.

- A a a a a!

- Vy! Là tớ đây này!

Vy mở mắt, nhận ra người đứng sau cánh cửa là Tuấn, đầu tóc cậu bị ướt sũng, có lẽ là trên đường bị mắc mưa. Cô đặt túi xách xuống, vui mừng đến nỗi suýt nhảy cẫng lên ôm lấy cậu. Tốt quá rồi, cậu ấy đã đến rồi!

- Xin lỗi để cậu chờ lâu, không biết vì sao cái xe máy nó lại đình công giữa đường nữa.

- Không sao, cậu đến là tốt rồi. Mau vào trong đi kẻo ướt hết bây giờ.

Tuấn cởi chiếc áo sơ mi đã bị ướt ở bên ngoài, chiếc áo phông bên trong cũng đã ẩm hơn một nửa. Cậu tùy tiện lấy áo lau tóc nhưng dường như nó chẳng có tác dụng gì nhiều. Cô nhìn quanh tìm chiếc khăn sạch, sẵn sàng đưa cho cậu.

- Cảm ơn nhé. À đúng rồi, sao mình không thấy anh Cường đâu cả?

- Anh ấy có việc ở nhà nên bảo mình một mình ở lại chờ cậu.
- Cái anh này thật là... bây giờ không có anh ấy ở đây thì còn làm gì được nữa. Lại để cậu mất công rồi.
- Không sao mà, dù gì bây giờ trời cũng mưa lớn như thế, ở lại thêm một lúc chờ tạnh mưa rồi về cũng được.

Tuy Vy đã nói như vậy nhưng Tuấn vẫn áy náy không thôi. Cô nhìn thấy điệu bộ vò đầu bứt tai của cậu chỉ biết cười, cả hai im lặng ngắm mưa qua cửa kính. Từng hạt mưa nối tiếp nhau rơi xuống rồi tan ra trên mặt đất, chuỗi tiếng động nối tiếp nhau tạo thành một giai điệu hỗn loạn nhưng mang theo âm điệu chỉ có riêng của thiên nhiên. Vy bỗng ngân nga theo một điệu nhạc chợt hiện ra trong đầu cô, một cách trùng hợp nào đó, bàn tay Tuấn đang gõ theo đây ă ă ă.

- Kiss the rain! – Cả hai quay sang nhìn nhau cùng đồng thanh nói.
- Ha ha... khéo thật đấy, cậu cũng biết bài này hả?
- Cậu quên là mình cũng biết chơi đàn piano à? – Cô cười híp mắt. – Mình có bài này trong điện thoại đấy!
- Nghe trực tiếp thì đã tai hơn chứ? – Cậu kéo tay cô vào phòng trong. – Có đàn ở trong này đấy!

Tuấn vặn nắm đấm cửa mấy lần vẫn không nhúc nhích, xem chừng cửa đã bị khóa rồi trước sự ngạc nhiên của cô, cậu dùng một thanh sắt chọc vào ổ khóa khiến nó bật ra y hệt... một tay bẻ khóa chuyên nghiệp vậy. Cậu mở toang cánh cửa, dùng động tác tay mời cô vào như một quý ông.

- Chúng mình tự ý mở cửa như vậy, có làm sao không? – Vy lo lắng hỏi.
- Không phải là tự ý đâu! Cái khóa đó vốn bị mất chìa từ lâu rồi, lúc này anh ấy cũng dùng cách này để mở, lâu dần mình cũng học được luôn.
- Vậy thì còn khóa làm gì nữa?
- Cái anh này cứ vẽ chuyện ấy mà. Thôi, đừng quan tâm.

Chiếc đàn nhỏ màu đen đặt ở góc phòng được một tấm vải to phủ kín. Cậu ấn cô ngồi xuống cái ghế xoay, tiện tay cúi xuống chỉnh lại độ cao cho phù hợp. Khoảnh khắc Tuấn kề sát cô, trái tim cô lại có những nhịp đập kì lạ, bản đồ hình sin của nó lại thành những ngọn núi cao như bức tranh cô hay vẽ lúc nhỏ. Cô mím môi, cố dịch ra xa khỏi cậu để lấy lại bình tĩnh.

- Được chưa?
- Được... được rồi!

Cô tự ép bản thân mình chăm chú vào phím đàn, nhưng rồi cuộc đầu óc lại trống rỗng, điệu nhạc bị lỗi liên tục. Dù không muốn thừa nhận nhưng sức ảnh hưởng của Tuấn đối với cô chưa bao giờ biến mất và sự thật là cô đã từng thích cậu rất lâu rồi, dù thế nào đi chăng nữa, chẳng ai có thể bình thường trở lại đối với người ta... có đúng hay không?

- Hình như mình quên mất rồi. Trí nhớ dạo này kém quá! – Cô đứng lên muốn rời khỏi chỗ ngồi.
- Ai mà chẳng vậy. Mình còn nhớ này, vậy để mình đàn cho.

Tuấn cười với cô thật tươi, bàn tay cậu bắt đầu lướt trên phím đàn. Những giai điệu đẹp tạo nên một kỉ niệm khó quên. Từng nốt nhạc, từng nốt nhạc tạo thành một dòng chảy xoa dịu những tâm tình gổn ngang trong cô, cả cơ thể cô lắng lư theo giai điệu vang vọng giữa không gian của căn phòng và bất giác, cô ngáy người ngắm nhìn cậu. Cho đến tận khi tiếng đàn kết thúc, tâm trí cô vẫn đang lơ lửng ở chốn nào đó.

- Vy... Vy?
- A... - Cô giật mình tỉnh lại.
- Cậu làm sao vậy? Suy nghĩ cái gì mà nhập tâm thế?
- Không... không có gì... mình... muốn đi vệ sinh.

Vy hấp tấp đứng bật dậy, chiếc túi đeo trên người vung lên, vô ý va vào chiếc hộp đặt bên cạnh khiến nó rơi xuống đất. Những thứ trong hộp văng tung tóe khắp nơi. Ngay lập tức, cô gần như bò trên sàn, cặm

cúi nhặt chúng lên mặc cho Tuấn ở trên đang nói gì. Sao lại thế này cơ chứ? Chắc là cô bị ma ám rồi, chắc là thế rồi.

- Cậu muốn vào nhà vệ sinh thì cứ đi đi, để mình nhặt lại giúp cho.
- Không cần đâu, còn một cái nữa thôi, ở ngay dưới chân cậu kia kìa.

Cô cúi hắt xuống dưới cây đàn, nhặt được cuốn sổ con rồi khó khăn trườn ra ngoài. Tuấn lắc đầu bất đắc dĩ, tiện tay che mặt dưới cửa cạnh bàn. Lúc cô ngẩng lên vừa hay đụng trúng tay cậu. Về mặt cậu như là đã định liệu được trước mọi chuyện, thoải mái giúp cô đứng lên.

- Cảm ơn cậu!
- Bạn bè sao phải khách sáo thế. Nhặt hết được chưa? Lần sau nhớ cẩn thận đấy!
- Mình biết rồi.

Cô chun chu mũi, cúi mặt xuống đất bộ dáng hệt như một đứa trẻ đang hối lỗi. Cậu cốc nhẹ đầu cô một cái, tự nhiên xoay mặt ra nhìn cửa sổ. Bên ngoài, mưa tạnh, tiếng chim hót líu lo kéo ông mặt trời tỏa những tia nắng tinh khôi sau cơn mưa, nắng như rọi cả vào trái tim ai...

.

.

.

Có một quyển sách đã viết như thế này: “Đừng khoe khoang chuyện của ngày mai, bởi vì trong một ngày không biết sẽ xảy ra những chuyện gì.” Bởi thế cho nên khi những chuyện may mắn liên tiếp đến, ai biết được tiếp theo đó có phải là một chuyện bất hạnh không?

Thấy trời đã tạnh mà vẫn không thấy bóng dáng của anh Cường đâu, Tuấn tiễn Vy ra bến xe buýt trở về trước khi trời tối. Vy đứng một mình ở điểm chờ xe buýt, đường phố thưa thớt người qua lại khiến cảm giác bất an lại một lần nữa trỗi dậy trong cô. Cô an ủi mình đã suy nghĩ quá nhiều rồi tự dọa mình, trời vẫn chưa tối thì có chuyện gì xảy ra được cơ chứ! Nhưng lần này linh cảm chẳng lành của cô đã đúng, một người đàn ông đội mũ lưỡi trai xục xuống tiến lại gần chỗ Vy đứng, giật mạnh chiếc túi xách trên tay cô rồi bỏ chạy. Cô giật mình chưa định hình được chuyện gì đang diễn ra, khi nhận ra mình vừa bị cướp, theo bản năng hét lên thật to: “Cướp! Cướp!”. Mặc dù cố gắng chạy đuổi theo tên cướp nhưng chân Vy bỗng trở nên bủn rủn, cô thậm chí còn loạng choạng suýt ngã mấy lần. Cô ngược lên nhìn bóng dáng tên cướp mỗi lúc một xa dần và nhận ra dường như có người đang đuổi theo hắt. Chiếc áo xanh đó... Tuấn sao?

Cái người đang chạy đua với tên cướp quả đúng là Tuấn. Cậu là vì không yên tâm để cô lại đó một mình nên đã quay lại, đúng lúc nghe thấy cô hét lên liền chạy theo giúp đỡ. Có lẽ vì ở trong đội bóng thường xuyên được rèn luyện thể lực nên không mất nhiều thời gian, cậu đã bắt kịp được tên cướp. Hẳn kiên quyết chống trả đến cùng, quay lại tung những cú đấm muốn đánh bại cậu để thoát thân. Dù cho thể lực cậu có tốt đến thế nào nhưng chung quy cậu vẫn chỉ là một sinh viên lương thiện tay không sắt, né tránh những cái đấm vô cùng chặt vật. Thấy cậu dần bị yếu thế, Vy cuống lên làm liều, cầm lấy chiếc túi của mình bị vứt sang một bên nhắm mắt lao đến đánh tới tấp vào tên cướp. Hẳn văng tục một câu, rút dao ra dọa đâm hai người. Không ai bảo ai, cả Vy và Tuấn lùi lại hai bước, nét mặt căng thẳng nhìn theo từng cử động của hắt. Tên cướp nhìn ngó cụt phía sau hắt âm thầm tính toán muốn thoát thân bắt buộc phải tấn công một trong hai người trước mắt mới có cơ hội. Trong tích tắc nhận ra ý đồ của tên cướp thì đã không kịp nữa, Vy nhắm chặt mắt phó mặc mọi sự cho ông trời định đoạt. Cô như nghe thấy tiếng dao chém vào một cái gì đó, rồi một tiếng rên khê, rồi tiếng con dao rơi xuống đất và cả tiếng bước chân của người bỏ chạy, tất cả như diễn ra chỉ trong một giây ngắn ngủi. Nhưng nhát dao đó không hề chạm vào người cô... không biết vì sao cô thấy Tuấn đang che trước mặt cô, không biết vì sao cô thấy máu chảy đầm đìa từ tay cậu... vì sao? Vì sao vậy? Ai nói cho cô biết với?

- Cậu... cậu...
- Mình... mình không... sao... - Cậu cắn chặt răng để nói, mồ hôi hai bên thái dương bắt đầu túa ra, mặt trắng đến không còn một giọt máu.

- Phải... đến bệnh viện. Cậu đợi một chút, mình sẽ gọi cấp cứu ngay... cậu đợi một chút!

Vy hoảng loạn tìm điện thoại trong túi xách nhưng tìm mãi không thấy. Cô dốc toàn bộ những thứ trong túi ra, cuống cuồng nhấc điện thoại lên gọi xe cấp cứu. Tuấn ở một bên ôm vết thương mở mắt nhìn cô, đến tận khi nghe thấy tiếng còi xe cấp cứu vang lên, cậu mới yên tâm ngắt đi, bên tai còn văng vẳng tiếng gọi đầy hoang mang của Vy.

34. Chương 34

Đèn phòng cấp cứu vẫn bật sáng, hàng lang yên tĩnh đến đáng sợ. Một tiếng chân người đi cũng đủ làm vang vọng khắp không gian. Vy ngồi ngẩn người nhìn ngọn đèn hình chữ thập trên tường, cả người cô không cử động như bị niệm chú định thân. Tuấn đã vào trong đó bao lâu rồi? Vì sao lâu vậy rồi vẫn chưa ra? Có khi nào... không đâu, không đâu. Chỉ là một nhát dao trên tay thôi, không thể nào đâu, đúng không? Đúng không? Trong lúc cô đang tự dằn vặt mình với hàng vạn câu hỏi không có lời đáp thì cô y tá đến vỗ nhẹ vào vai cô:

- Em gái! Em gái?

- Dạ...?

- Em có phải là người nhà của bệnh nhân không? Mau đi làm thủ tục nhập viện đi.

- Em... – Cô đứng bật dậy nắm lấy tay cô y tá. – Chị ơi, bạn ấy sẽ không có chuyện gì đâu đúng không ạ?

- Em bình tĩnh, mọi chuyện ổn rồi. Vết thương đã được xử lý rồi, bây giờ bác sĩ sẽ chuyển cậu ấy đến phòng hồi sức cấp cứu. Hình như môi em đang chảy máu kìa.

Cô y tá nói Vy mới để ý trong miệng mình có vị mặn mặn, thì ra trong lúc không để ý, môi cô đã bị cắn chặt đến bật máu. Tùy ý dùng tay lau, cô đi theo cô y tá đến phòng làm thủ tục nhập viện. Cô máy móc điền thông tin trên tờ khai, khi nhìn thấy mục ghi thông tin cá nhân của Tuấn, cô giật mình hỏi lại:

- Chị ơi... mấy cái này... em không rõ. Em không phải là người nhà của bạn ấy!

- Cái gì? Em không phải là người nhà thì không thể làm thủ tục nhập viện đâu.

- Vậy... phải làm sao bây giờ ạ?

- Em có thể gọi điện cho bố mẹ hay anh chị em của bệnh nhân. – Cô y tá lắc đầu bất lực. – Quy định của bệnh viện phải là người nhà. Em mau ra ngoài gọi điện thoại đi.

Điện thoại? Vy sờ khắp các túi tìm kiếm, tìm được chiếc điện thoại nhưng tay lại run rẩy không mở được khóa màn hình. Cô chợt nhớ đến một việc rất quan trọng, cô không hề biết số điện thoại của bố mẹ Tuấn! Làm thế nào bây giờ? Đột nhiên chiếc điện thoại trong tay Vy đổ chuông, cô giật mình suýt đánh rơi nó. Nhìn thấy tên Việt hiển thị trên màn hình, cô mừng đến mức rơi nước mắt, vừa nhấc máy liền kể hết sự tình cho cậu.

- Cậu không sao chứ? – Sau một hồi im lặng, Việt hỏi.

- Mình không có gì. Cậu biết số điện thoại của bố mẹ cậu ấy không?

- Mình không biết.

- Vậy phải làm sao đây? Phải làm sao đây? – Tia hi vọng cuối cùng bị dập tắt, cô lại mất bình tĩnh hỏi liên hồi.

- Chẳng phải chị Phương là chị họ của Tuấn à? Cậu có thể gọi cho chị ấy mà?

- Ừ nhỉ vậy mà mình không nghĩ ra. Cảm ơn cậu nhé.

- Mình... “sẽ qua đó”.

Việt thở dài nghe thấy tiếng tút ở đầu dây bên kia. Cô ấy thậm chí còn không đợi cậu nói hết câu.

.

.

.

Phòng hồi sức cấp cứu...

Vy ngồi yên lặng bên cạnh giường, Tuấn vẫn nằm mê man bất tỉnh, khuôn mặt vẫn chưa có thêm chút huyết sắc nào. Cô ngược mắt nhìn từng giọt nước nhỏ xuống từ chai thuốc đang truyền cho cậu, đôi mắt bỗng cay cay như muốn khóc. Lần đầu tiên, cô cảm thấy mình vô dụng đến mức hết đường cứu chữa. Hai mươi tuổi đầu, hình như chưa bao giờ cô tự làm được gì cho bản thân. Mỗi lần gặp chuyện khó khăn đều cần có người khác ở bên cạnh nhắc nhở, tỉ như lúc ở phòng làm thủ tục hay cả như lúc bị tên cướp giật túi xách. Nếu không vì cô, Tuấn đã không ra nông nỗi này. Vì sao cô lại vô dụng đến vậy? Vì sao lúc nào cũng gây phiền toái cho người khác? Vì sao lúc nào cũng chỉ biết hỏi vì sao? Tuấn à, cậu nhất định phải mau khỏe lại, nếu không mình sẽ không tha thứ nổi cho bản thân mất!

Tuấn khẽ trở mình, trong cơn mơ hình như cậu vẫn cảm nhận được đau đớn nên mặt khẽ nhăn lại. Cô nhòm dậy cẩn thận chỉnh lại chăn giúp cậu rồi lại ngồi im lặng bên giường bệnh mà không hề cử động. Ánh sáng từ hành lang rọi qua khe cửa khép hờ, có bóng người lặng lẽ nhìn vào bên trong sau đó nhẹ tay đóng kín cửa lại. Người đó tựa vào tường, vuốt mặt đầy mệt mỏi, một lúc sau một mình lặng lẽ ngồi trên ghế chờ bên ngoài. Dường như là rất lâu, rất lâu sau đó, cậu nhẹ nhàng mở cánh cửa phòng bệnh, Vy đã gục đầu bên giường, thiếp đi lúc nào không hay. Ánh đèn mờ hắt lên thành những khoảng sáng tối không rõ rệt trên mặt cậu, chỉ thấy bàn tay vươn ra như đang muốn chạm vào cô nhưng lại lưỡng lự giữa chừng. Không biết vì sao ánh sáng không đủ nhưng cậu vẫn nhìn thấy rõ vết máu đã khô lại trên môi cô, thật cẩn thận, cậu cúi xuống lau sạch sẽ, tiện tay lau khô cả vết nước mắt còn đọng trên khóe mi. Những giọt nước mắt rơi vì một người khác... Hành lang yên tĩnh vang lên những bước chân nặng nề, dường như cả thế giới này đều đã trở nên phiền muộn không thôi.

Giật mình tỉnh giấc, Vy dụi mắt ngơ ngác nhìn xung quanh, dụi mắt chợt nhận ra nước mắt đã rơi đầy mặt từ lúc nào, cô đã ngủ quên mất bao lâu rồi? Cô với tay lấy điện thoại đặt trên bàn chợt nghe thấy tiếng cạch của vật nặng rơi xuống đất. Bấy giờ cô mới nhận ra hình như đã có ai đó bật chiếc mp3 này cho cô nghe, toàn bộ danh sách nhạc của cô duy nhất một bài hát đang đặt ở chế độ phát lại liên tục. Giai điệu quen thuộc này đã lâu rồi cô không được nghe, nó gợi đến một kỉ niệm nho nhỏ mà cô chưa kể cho bất kì ai, thậm chí đến cả hai đứa bạn thân và không hiểu sao trong lòng cô lại cảm thấy thanh thản lạ thường. Đúng vậy, rồi ngày mai sẽ đến, mọi chuyện sẽ ổn cả, phải không?

Cốc... cốc...

- Vy ơi?

- A, chị Phương, cuối cùng chị cũng đến rồi! – Cô vui mừng đến suýt hét lên.

- Suyt! Tuấn sao rồi? Chị chạy vội từ quê lên đây, bố mẹ Tuấn có lẽ ngày mai mới về đến Hà Nội nên chị chưa dám nói thật tình trạng của nó, chỉ dám nói nó bị ốm thôi.

- Cậu ấy không sao rồi ạ, chỉ là đợi tỉnh thuốc mê sẽ cảm giác đau đớn nhiều hơn...

- Thế rốt cuộc hai đứa đã xảy ra chuyện gì? – Chị lo lắng nhìn cô khắp một lượt. – Em có sao không?

- Dạ em không sao ạ, bọn em bị cướp, hấn lại mang dao nên mới...

Nhìn thấy Vy tỏ ra áy náy, chị Phương an ủi mấy câu rồi đuổi cô về nhà nghỉ ngơi. Cô lưu luyến nhìn Tuấn mấy lượt, cuối cùng cũng chịu ra về.

.

.

.

- Về rồi hả Việt?

- Dạ...

- Thế tiện đường có mua bóng đèn luôn không? – Nhìn bộ dáng con trai có chút khác thường, mẹ cậu vội hỏi thăm. – Có chuyện gì sao?

- Bóng đèn đây ạ. – Việt cười cười, giơ túi nilong trong tay ra.

- Sao người con lại có mùi cồn? Lại uống cái gì rồi hả?

- Không có ạ... lúc này khát quá có uống chút bia.

Mẹ cậu nhìn theo dáng đi bắt đầu không vững của Việt chỉ biết ngán ngẩm lắc đầu. Gàn đây bà cảm nhận được tâm trạng của cậu không được tốt. Mặc dù rất muốn chia sẻ cùng với con nhưng bà lại gặp khó khăn vì cậu luôn giấu kín tâm sự trong lòng. Giá mà bây giờ có bố cậu ở đây thì tốt biết mấy!

Choang!

Tiếng đồ vật rơi vỡ vang lên chói tai. Mẹ Việt lật đật chạy vào nhà tắm, nhìn thấy bóng đèn vỡ tan tành trên sàn. Cậu ngồi xuống, cúi húi nhặt những mảnh vỡ văng ra tứ phía.

- Có chuyện gì thế?

- Con bất cẩn đánh rơi bóng đèn rồi mẹ ạ!

- ...

- Con xin lỗi, hôm nay con chỉ mua một cái, ngày mai con sẽ mua cái khác lắp vào.

- Được rồi, đừng nhặt mảnh vỡ nữa không cắt vào tay đấy, để mẹ vào bên trong lấy chổi quét đi.

Việt cúi mặt không nói gì, vẫn tiếp tục nhặt sạch mảnh thủy tinh ném vào thùng rác. Xong việc, cậu trở về phòng nằm dài trên giường, lúc soi tay lên ánh đèn mới nhìn thấy một vết xước nhỏ trên ngón tay đã rướm máu. Cậu thở hắt ra, lồm cồm bò dậy, mở tủ lấy miếng dán băng lại, sau đó bỗng dừng lại nhìn chiếc tủ và lấy cái bút viết thêm lên đó. Cửa tủ đóng lại hiện rõ dòng chữ tiếng anh: “Today is not a good day!”.

.

.

.

Đại học Bách khoa...

- A a a a, chúng mày ơi! – Tên con trai vừa lao vào thư viện đã gào ầm lên, đổi lại bị hàng loạt ánh mắt mang hình viên đạn chiếu tướng vào nhưng cậu ta vẫn cười hớn hở coi như không thấy, xem chừng đã gặp được chuyện gì rất vui.

- Bạn nam đề nghị giữ trật tự, không được làm ảnh hưởng đến các bạn khác. – Nhân viên trông coi thư viện lên tiếng nhắc nhở.

Cậu ta gãi đầu cười hối lỗi, hệt như con cún cúp đuôi ôm cặp chạy một mạch vào phòng học nhóm. Cả đám con trai vừa thấy cậu ta liền nhao nhao lên.

- Sao rồi? Sao rồi?

- Từ từ, bình tĩnh đã nào. – Cậu con trai giả vờ làm mặt nghiêm trọng. - E hèm, theo tin tức mà tao khổ sở lắm mới có được, đề tài nghiên cứu khoa học của chúng ta... đã lọt qua được vòng một.

- A a a a!

Đến lượt mấy đứa con lại vui mừng đến độ... xông vào “đánh” hội đồng cậu bạn vừa thông báo tin vui. Đề tài đã được lọt qua vòng một xem như đã được cấp phép để tiến hành, chỉ còn nhiệm vụ đi xin tài trợ từ nhà trường nữa là bọn họ sẽ chính thức bắt tay vào dự án. Người ta có câu “Đầu xuôi, đuôi lọt”, cả đám

đang bùng bùng nhiệt huyết hơn bao giờ hết, cứ thi nhau mà bày tỏ sự vui mừng, chẳng buồn bận tâm đến nhân viên thư viện đang gõ cửa mỗi tay để nhắc nhở bọn họ trật tự.

- Yên lặng nào! Còn một tin nữa, muốn nghe không?

- Có gì hot?

- Tao còn nghe đồn, lần này đúng dịp trường mình đang mở hội chợ khoa học cùng với đại học bên Úc nên chắc còn có nhiều tài trợ gì đó nữa. – Tên con trai đập tay lên bàn, chỉ vào Việt đang chống tay lơ đãng. – Việt, mày lên gặp thầy Thuận hỏi xem sao đi?

Mấy đứa còn lại nhao nhao lên tán thành, đẩy cậu ra khỏi cửa rồi đóng lại đầy phũ phàng. Cậu vò tóc, không còn cách nào khác là dò đến văn phòng của giảng viên. Chúng nó bắt cậu đi đơn giản chỉ vì cái mác “sinh viên cưng của thầy” do cả lớp phong tặng. Kì thực cũng chẳng có gì nhiều, chỉ là môn thầy dạy trùng hợp là môn cậu thích nhất và cũng giỏi nhất, có lẽ vì vậy nên giành được nhiều ưu ái hơn so với mọi người một chút. Có vậy mà cái bọn đấy cũng làm loạn cả lên!

Ngồi trong văn phòng là một thầy giáo đã đứng tuổi, thân hình hơi béo với cái bụng to cộng thêm cặp mắt kính tròn xoe khiến người ta không khỏi liên tưởng đến chú mèo Doreamon. Cặp kính trễ xuống sống mũi, thầy ngược nhìn người vừa bước vào, nhận ra là Việt liền lấy ra một tập giấy đặt trên bàn.

- Em có làm phiền thầy không ạ?

- Không sao, vừa lúc thầy rảnh rỗi. Sao? Đến vì chuyện đề tài nghiên cứu khoa học hả? Được thông qua rồi đúng không?

- Dạ vâng ạ. Chúng em nghe nói lần này còn có sự tham gia của trường bạn, không biết kinh phí có được mở rộng không ạ?

- Tất nhiên nếu trường đối tác nhìn trúng đề tài của các em thì sẽ có thêm tài trợ. Thầy đã xem qua nội dung mà Mạnh đã gửi cho thầy, khá là triển vọng đấy, cố lên!

- Em cảm ơn thầy ạ.

Được thầy giáo khen ngợi làm sao không vui vẻ được? Việt toét miệng cười, tâm trạng như cơn mưa dầm mấy ngày nay cuối cùng đã tạnh ráo. Cậu đứng dậy chào tạm biệt thầy, định bụng chạy về khoe tin tốt cho mấy đứa bạn thì thầy gọi lại.

- Này, còn chuyện này nữa. Lần này cũng sẽ có một nhóm sinh viên từ Úc về trường mình tham gia hội chợ vừa là trao đổi sinh viên. Theo như thầy nghe thầy hiệu trưởng nói, trường mình cũng sẽ cử sinh viên sang đó trao đổi. Em đã bao giờ có ý định muốn đi du học chưa?

- Em...

- Nếu chưa nghĩ đến thì từ bây giờ hãy suy nghĩ đi. Nếu đề tài nghiên cứu của các em thành công, thư đề cử em sẽ có thêm cơ sở để được duyệt. Đây là một cơ hội hiếm hoi, đừng bỏ lỡ nhé.

- Em... vì sao thầy lại chọn em ạ?

- Sinh viên cưng của thầy Thuận, không phải cả lớp đều gọi em thế sao? – Thầy bông đùa. – Thật sự thầy nhận thấy em rất có tiềm năng, phải tin vào bản thân, cũng tin vào con mắt nhìn người của thầy nữa.

Việt nhận lấy tập giấy thầy đưa, trong lòng bắt đầu nhộn nhạo về những gì thầy nói. Rốt cuộc cậu có ý định đi du học không nhỉ? Thôi, cứ mặc kệ nó đã, làm hết nghiên cứu khoa học rồi tính sau. Bỗng nhiên điện thoại trong túi quần Việt rung lên báo tin nhắn từ một số lạ:

“Mình đã trở về!”

35. Chương 35: Chương 35

Thư viện đại học Bách khoa...

- Phần thi sát thị trường, ai đảm nhận đây?

- Tao bận rồi nhé, tuần sau là lịch thi lại của tao với lại tao còn phải hoàn thành nốt sơ đồ ban đầu nữa!

- Ủm, tao cũng phải thi lại...

Thấy mọi người bắt đầu dần dần qua lại, nhóm trưởng nhăn mặt, đập tập tài liệu trong tay mạnh xuống bàn khiến cả đám giật mình. Cái uy của nhóm trưởng cũng có lúc phát huy tác dụng triệt để, đó chính là lí do vì sao luôn cần có một người đứng đầu chỉ huy mọi việc. Cậu bạn đẩy gọng kính trề xuống mũi bộ dáng rất giống thầy giáo, lia ánh mắt lướt qua năm gương mặt đang ngồi trong phòng học nhóm, đằng hắng một cái đầy vẻ nghiêm túc.

- Rốt cuộc ai trong các cậu sẽ làm đây?

- Thôi, để mình làm cho. – Việt giơ tay xung phong nhận việc.

- Này, cậu có làm được thật không đấy? Đi thị sát phải di chuyển rất nhiều đấy, vả lại cậu cũng đã nhận khá nhiều việc rồi mà.

- Không sao, mình có thời gian mà. – Cậu vỗ vai tên bạn. – Thôi vào lớp rồi, giải tán đi.

Lấy điện thoại từ túi quần ra, cậu bật màn hình trống không rồi lại tắt đi. Cậu bạn tên Hải đi nhảy lên bá vai cậu, bày ra vẻ mặt muốn hóng chuyện, ghé sát mặt vào điện thoại cậu liền bị cậu tàn nhẫn đẩy ra. Cậu ta bĩu môi, người ta là muốn quan tâm đến bạn bè, thấy Việt không có tinh thần nên muốn hỏi thăm, đã như vậy thì ông đây không thêm nhé! Hải định quay sang mắng Việt vô tình thì bị đám người đi từ ngoài cổng vào thu hút sự chú ý. Bọn họ đều là người ngoại quốc, da trắng, tóc vàng, mắt xanh và đặc biệt là cao chót vót. Với một kẻ chỉ ăn gian được đến một mét sáu tám như cậu ta thì phải ngửa cổ lên mới nhìn được người ta mắt. Hải túm lấy áo Việt, chỉ vào đám người đang đi đến:

- Bọn họ là ai vậy? Hình như mới đến trường mình thì phải?

- Có lẽ là mấy sinh viên của đại học bên Úc sang đây trao đổi ngắn hạn rồi. – Việt nhìn lướt qua họ, tỏ vẻ không quan tâm mà đi đến giảng đường.

- Ê... ê... từ từ đã, hình như cái người đi đầu kia trông quen quen!

- Mà đừng thấy sang rồi bắt quàng làm họ có được không? Mau đi đi. Không đi là tao mặc kệ mày đấy!

- Thật mà, mày cứ thử nhìn xem đi. Tóc vàng, áo nâu, thấp thấp ở phía trước ấy.

Bị tên bạn túm chặt, Việt bất đắc dĩ dừng lại, cố nhìn theo hướng tay chỉ của Hải. Lúc nhìn kĩ, cậu bỗng nhiên cảm thấy người đó đúng là rất quen. Nếu mái tóc ngắn đó dài ra một chút, nếu màu tóc đó chuyển thành màu đen... thì đó chẳng phải là cô bạn Linh, người mà đáng lẽ đang ở một nơi cách họ tám tiếng máy bay sao?

Cái người đang được bọn họ nhắc đến đó dừng lại, neho mắt nhìn hai cậu bạn rồi... vẫy tay chào họ. Việt và Hải như bị xịt keo cứng ngắc tại chỗ. Cô bạn lắc đầu, quay sang nói chuyện với người bạn bên cạnh, cả đoàn người thẳng tiến đến phòng hiệu trưởng.

- Đó... đó... là Linh đúng không?

- ...

- Mày cũng nhìn thấy cậu ấy đúng không? Tao không bị hoa mắt đúng không? – Hải mãnh liệt giật lấy cổ áo Việt khiến nó có nguy cơ nứt một đường cơ bản.

- Bỏ tao ra. Chắc đúng là Linh rồi. Lát nữa đi tìm cậu ấy sau, giờ thì bọn mình vào lớp đi.

- Không được, tao tò mò chết mất, tao muốn đi theo bọn họ.

- Kệ mày, tao đi trước.

Việt vừa đi được vài bước liền bị Hải túm chặt tay lại, một mực ép cậu phải đi theo. Biết tính tình của Hải luôn nóng nảy và hôm nay cậu cũng không có tinh thần nghe giảng, Việt thuận theo, cùng Hải đi đến phòng hiệu trưởng. Cánh cửa phòng đóng kín, muốn nghe ngóng cũng đành bó tay, Hải không chịu thua, cả người như muốn dán vào cánh cửa, tiếp xúc còn thân mật hơn cả bạn gái. Việt mắt mặt thay cho cậu bạn, quay

đi xem như không quen biết. Cậu hồ hững nhìn ra khoảng rộng trên sân trường, lòng bỗng trở nên trống trải như không gian trước mặt.

Khoảng mười phút sau, cánh cửa phòng cuối cùng cũng mở ra. Hải lật đật đứng thẳng dậy, giả vờ như đang ngắm trời ngắm đất. Đám người nước ngoài lũ lượt kéo ra, ngóng mãi mới thấy Linh chậm rãi đi ở phía sau. Hải mừng như bắt được vàng, nhảy vọt đến trước mặt cô.

- Linh! Đúng là cậu rồi!

- HI! Cuối cùng cũng nhận ra mình rồi hả? Tưởng lâu ngày nên quên mất bạn bè luôn rồi chứ?

- Ha ha... tại lúc đó bất ngờ quá cho nên...

- Linh, who is he? Your friend? – Cô bạn tóc vàng óng trong đoàn quay lại nói với Linh.

- Yes, he is my classmate in my first year.

Cô bạn người nước ngoài xinh xắn gật đầu chào Hải khiến cậu hoa mắt lên, mỹ nhân, thật đúng là mỹ nhân rồi. Trao đổi thêm vài câu với Linh, cô gái xinh đẹp đó cất bước theo đoàn người rời khỏi mặc cho ánh mắt đầy tiếc nuối của Hải vẫn ngóng theo sau. Linh không chú ý đến Hải nữa, ánh mắt của cô bị người đứng ở phía sau thu hút, cậu đang mỉm cười, nụ cười chào đón cô.

- Lâu lắm rồi không gặp! – Cô chìa tay ra với Việt.

- Lâu lắm không gặp!

Hai người họ bắt tay nhau rồi cứ im lặng nhìn nhau không nói gì. Trong ánh mắt mỗi người dường như chứa đựng rất nhiều, rất nhiều thứ muốn nói ra nhưng suy cho cùng, xa cách một khoảng thời gian, có nhiều thứ nên hỏi và không nên hỏi họ đều không biết rõ, đôi khi ngôn ngữ bỗng trở nên vô dụng khi muốn bày tỏ nỗi lòng. Hải đứng bên cạnh cảm thấy sốt ruột thay cho họ, cậu ta khoác vai hai người.

- Này Linh, cậu có muốn về thăm lớp không? Chắc chắn mấy đứa trong lớp mà nhìn thấy cậu sẽ vui lắm cho xem.

- Nhưng bây giờ chẳng phải là giờ học à? Các cậu cũng không cần đi học sao?

- Ha ha, bọn tớ trốn học đấy, tất cả chỉ vì cậu đấy, có thấy anh em nặng tình nặng nghĩa không?

Về mặt tranh công của Hải làm Linh bật cười, cái tính bộp chộp của cậu vẫn chẳng thay đổi một chút nào cả. Cậu định bụng tìm một chỗ ngồi nói chuyện với Linh, ánh mắt đảo dác nhìn xung quanh chợt bắt gặp bóng người như “âm hồn không tan” của thầy giáo dạy Toán kinh tế đang từ từ tiến về phía họ. Cậu là sinh viên duy nhất còn nợ môn này trong lớp nên “được” thầy giáo ưu ái nhớ mặt, bây giờ thấy cậu, thể nào ông ấy cũng giáo huấn cậu một phen cho xem. Hải vô thức lùi lại vài bước, quay ngoắt về phía sau muốn bỏ chạy nhưng không còn kịp nữa rồi, cậu đã bị thầy giáo “chiếu tướng”.

- A, cậu Mai Trọng Hải đấy phải không?

- Dạ... em chào thầy ạ!

- Sao giờ này cậu ở đây? Không phải đang là giờ lên lớp hay sao?

- Dạ... hôm nay bọn em được nghỉ ạ! – Hải quay lại muốn lôi kéo Việt làm đồng minh nhưng đằng sau cậu là một khoảng sân rộng lớn, đến bóng một người cũng không thấy. Việt và Linh đã bỏ rơi cậu ta từ khi nào không hay.

- Vậy sao? – Ánh mắt thầy giáo lóe lên đầy ẩn ý. – Giờ này các cậu học thầy Khang đúng không? Hình như sáng nay tôi vừa gặp thầy ở bãi đỗ xe mà? Hay là tôi đã nhầm?

- ... - Hải đen mặt, trong bụng đem Việt ra mắng mấy trăm lần can tội dám bỏ rơi bạn bè trong lúc gặp khó khăn.

- Nếu cậu rồi rã không có việc gì thì theo tôi đến văn phòng nhận bài tập về nhà làm, nếu làm được hết đồng bài đó, cậu mới có khả năng qua được môn này, rõ chưa?

- Dạ!

Việt và Linh đứng trốn sau gốc cây, nhìn cảnh Hải lui thủ đi theo thầy giáo một cách không tình nguyện, ôm bụng cười không phúc hậu. Chờ bọn họ đi khuất, hai người liền rời khỏi, chọn một chỗ yên tĩnh trò chuyện. Có lẽ sợ tình cảnh im lặng nhìn nhau lặp lại, Việt và Linh cùng một lúc mở lời.

- Cậu...

- Cậu...

- Cậu nói trước đi! – Việt lịch sự nhường Linh.

- Mình chỉ muốn hỏi dạo này cậu thế nào thôi!

- Mình cũng vậy thôi. Đi học rồi về nhà, thỉnh thoảng tụ tập với mấy đứa bạn. Còn cậu? Ở bên đó ổn không?

- Mình ổn, mình dễ thích nghi với cuộc sống mới mà. – Linh đưa tay vuốt mái tóc màu vàng ngắn ngủn. – Bạn bè bên đó cũng dễ gần nữa.

- Vậy thì tốt rồi. Mình thấy cậu đã thay đổi rất nhiều đấy.

- Thay đổi á? Ý cậu là ngoại hình sao? Lạ lắm à?

- Ừ. Mái tóc của cậu ấy, trông lạ lạ. – Cậu cẩn thận bổ sung thêm. – Lạ theo hướng tốt ấy.

- Cảm ơn cậu. – Linh cười đến vui vẻ. – Mình sẽ coi đó là lời khen.

- Mình nghe nói con gái khi thất tình sẽ cắt tóc. Chẳng lẽ bên đó cậu đã phải lòng anh Tây đẹp trai nào đó rồi sao?

Nói xong câu đó, Việt có chút hối hận, tinh tế quan sát nét mặt của Linh. Cô quay mặt đi, thở hắt ra, ánh mắt bỗng trở nên nghiêm túc nhìn thẳng cậu.

- Mình là cắt tóc ngay khi vừa mới sang Úc.

.

.

.

Bíp. Cuộc gọi kết thúc. Đầu dây bên kia không nghe máy. Vy thở dài, cẩn thận cất điện thoại vào túi, rồi khỏi ghế ngồi, bấm đèn xuống xe buýt. Từ điểm dừng xe buýt đến bệnh viện cách một quãng không xa, cô đi thăm Tuấn, trên tay nặng trĩu túi xách đựng tiêu chuẩn đi thăm người bệnh. Rút kinh nghiệm từ lần trước đi thăm Việt lần trước, cô đã cẩn thận nhờ mẹ chọn giúp những thứ để mang đến bệnh viện.

Đến trước cửa phòng bệnh, cô gõ cửa rồi lịch sự chờ đợi ở bên ngoài cho đến khi bên trong lên tiếng. Cô nhẹ nhàng đẩy cửa phòng, Tuấn thấy người đến là Vy liền đặt quyển sách trên tay sang bên cạnh, tung chăn bước xuống giường. Cô hốt hoảng ngăn cản cậu:

- Trời ạ, cậu ngồi dậy làm gì?

- Không sao, không sao. Cậu làm gì mà cuống cả lên thế? – Cậu chỉ vào hai túi đồ bị cô vứt xuống đất đầy phũ phàng. – Là tay mình bị thương chứ có phải là chân tàn phế đâu? Cả ngày nằm trên giường, người mình sắp mọc lên rồi đây.

- Phỉ phui cái miệng cậu đi! Ai lại tự nói mình như thế? Tóm lại chỗ nào bị thương cũng vậy, cậu bây giờ không được cử động mạnh, không được xuống giường, rõ chưa?

Cậu gật đầu không nói gì nhưng gương mặt lại tỏ ra không phục nên thử vặn mình cho cô xem. Lần này quả thật Vy nói không sai, vừa cử động quá đà, vết thương bị chạm vào khiến cậu há miệng kêu đau. Ánh mắt cô nhìn cậu như thể muốn nói: “Thấy chưa đồ anh hùng rơm?” nhưng động tác lại rất cẩn thận dìu cậu ngồi xuống giường. Tuấn hơi xấu hổ, lóng ngóng tìm vị trí ngồi thoải mái nhất rồi kéo cô ngồi vào ghế bên cạnh, tinh tế quan sát mới nhận ra dưới bóng mắt cô có quang thâm nhợt, đôi mắt hình như còn hơi sưng.

- Hôm qua cậu không có việc gì chứ?
- Mình không, ngược lại là cậu, cậu dọa chết mình kìa. Có phải là cậu đã che cho mình đúng không?
- ...
- Vì sao cậu làm như vậy, thật sự cậu làm mình không biết nên nghĩ cái gì nữa! Cậu không biết là nếu cậu thật sự có chuyện thì mình biết phải làm sao không? – Nói đến đây, đôi mắt Vy lại rưng rưng như sắp khóc. Cô vẫn chưa hoàn toàn bình tĩnh lại sau chuyện hôm qua, hễ cứ nghĩ đến tay chân lại run rẩy không thôi.
- Được rồi, được rồi mà. Đừng có khóc nhè, mình xin cậu đấy. Từ bé bố mình đã dạy, con trai thì phải bảo vệ con gái cho nên cậu không cần áy náy đâu.

Vy sụt sịt lườm Tuấn, cô nhìn thấy bình nước trên bàn đã cạn tới đáy, tự giác cầm nó lên đi ra ngoài rót nước giúp cậu. Đi đến cửa, cô chợt nhớ ra điều gì, quay lại cầm theo túi xách, nhỏ giọng hỏi cậu:

- Việt đã đến thăm cậu chưa?
- Việt cũng biết sao?
- Ừ, hôm qua mình hoảng quá, đúng lúc cậu ấy gọi đến nên mình đã kể cho cậu ấy nghe.
- Mình không thấy cậu ấy đến. Chắc là cậu ấy bận!
- Có lẽ vậy.

Không hiểu vì sao trong lòng Vy có chút không an tâm, cảm giác điều kì lạ ở Việt. Quen cậu đã nhiều năm, nếu bạn bè xảy ra chuyện, khẳng định cậu sẽ không bao giờ mất dạng như vậy đâu. Nhất là từ tối đó, cậu còn chẳng gọi cho cô lấy một lần. Có lẽ cậu ấy bận thật...

36. Chương 36

Rời khỏi siêu thị điện máy với một xấp to tài liệu mà Việt đã mất cả buổi để nắn nỉ quản lý cung cấp, cậu lái xe thẳng về trường bàn giao cho nhóm trưởng. Thời gian làm nghiên cứu khiến cậu bận tới mặt, chẳng mấy khi rảnh rỗi để suy nghĩ lung tung. Nhiều khi về đến nhà chỉ kịp ăn bữa cơm rồi đặt lưng xuống giường ngủ ngay. Người ta chẳng nói khi tình cảm không được thuận lợi thì vận may sẽ đến trong những chuyện khác, cậu cảm thấy câu này không hề sai. Đề án của cả nhóm đang đi vào những công đoạn cuối cùng, nếu không có gì phát sinh thì sẽ hoàn thành trước thời hạn một tuần. Dù không chắc chắn sẽ có giải nhưng đó là nỗ lực của cả nhóm nên ai nấy đều rất phấn khởi.

- Đây là toàn bộ tài liệu chúng ta cần. – Việt đặt chúng lên bàn.
- Vất vả cho cậu rồi. – Trưởng nhóm vỗ vai cậu.
- Tiếng chuông điện thoại vang lên trong túi Việt. Cậu nhìn cái tên hiển thị trên màn hình, do dự một lúc rồi ra ngoài nhận cuộc gọi. Đầu dây bên kia vừa nghe tiếng cậu liền lo lắng hỏi thăm.
- Cậu đang bận gì sao?
- Ừ, mình đang làm nghiên cứu khoa học nên thời gian này tương đối bận rộn. Cậu đang làm gì vậy?
- Mình vừa thăm Tuấn mới về đến nhà. – Vy ở bên kia bĩu môi, cậu ấy bận đến mức không có thời gian gọi điện cho cô suốt cả tuần liền. Có khi nào bây giờ cậu ấy sắp sửa quên luôn mặt mũi của người bạn gái là cô đây không?
- Vậy sao? – Giọng cậu nhàn nhạt. – Cậu ấy vẫn ổn chứ?
- Đã không có gì đáng ngại rồi nhưng nhà cậu ấy muốn để cậu ấy ở lại để chăm sóc tốt hơn. Hôm nào cậu có thời gian, chúng mình cùng đi thăm Tuấn nhé?
- Ừ.

Nói xong cậu lại im lặng. Cái giọng điệu nhàn nhạt không quan tâm này của Việt khiến cô lúng túng không biết nên nói gì nữa. Cậu ấy đang giận cô sao? Nhưng hình như nghĩ lại, hơn một tuần rồi họ không có liên lạc thì cậu giận cô được cái gì cơ chứ? Vay dè dặt hỏi dò:

- Cậu đang giận mình sao?

- Không có. – Việt vuốt mặt đầy mệt mỏi. – Cậu đừng suy nghĩ lung tung. Bây giờ mình có việc, chúng ta nói chuyện sau nhé.

Tắt điện thoại, trong lòng Việt lại trở nên nặng nề. Cậu tự trách bản mình dùng giọng điệu đó để nói chuyện với cô nhưng lúc đó trái tim không tự chủ mà để lộ những chiếc gai đã nén chặt xuống từ rất lâu rồi. Từ ban công tầng hai nhìn xuống sân trường là cả một không gian rộng lớn, giờ phút này, đứng trong không gian ấy, cậu cảm thấy mê man, rối loạn không biết con đường phía trước cậu nên đi tiếp như thế nào nữa.

- Việt! Bây giờ bọn tớ định tổng hợp tài liệu luôn. Cậu đi cả ngày chắc mệt rồi, trường nhóm bảo cậu có thể về nghỉ đấy.

- Mình không sao, về nhà cũng không có gì làm, chi bằng ở đây giúp các cậu.

- Có được không đấy?

- Vào thôi, cậu lằng nhằng cái gì lắm thế?

Cuộc họp của bọn họ tan muộn hơn so với dự kiến. Lúc Việt bước ra ngoài cổng trường, bầu trời đã nhập nhoạng tối. Cậu ngược nhìn những mảng tối, sáng đan xen nhau, trong lòng mang theo cảm giác gì đó không rõ ràng. Kì thực bóng tối không đáng sợ như người ta vẫn nghĩ, đáng sợ hơn chính là khung cảnh lúc này. Chẳng có gì rõ ràng, tất cả cứ tạo cho người ta sự mờ mịt, hoang mang vô định cho con đường phía trước, cũng có lẽ bởi vì trong bóng tối đã xác định trước nên luôn có đèn soi sáng...

Cậu hồ hững nhìn sân trường mỗi lúc một vắng, chợt bắt gặp bóng người quen thuộc ngồi trên ghế đá. Người đó thấy cậu liền đứng lên, chủ động tiến lại.

- Cuối cùng thì cậu đã chịu ra ngoài rồi!

- O... cậu đang chờ mình hả Linh?

Linh không trả lời, ném cho cậu một ánh mắt xem thường. Đó không phải là chuyện tất nhiên sao? Cô chờ cậu đến nóng ruột, vừa thoáng thấy bóng đã vội vàng đứng dậy chỉ sợ cậu lướt qua mình mà không để ý đến. Thật may mắn vì cuối cùng đã đợi được cậu rồi!

- Cậu có việc gì gấp sao? – Cậu nhìn đồng hồ, thời gian đã muộn như vậy, không biết cô ấy đã chờ cậu bao lâu rồi.

- Không có việc gì gấp cả, chỉ là muốn gặp cậu thôi. Chúng ta cùng đi về nhé.

Việt gật đầu, cả hai bước đi bên nhau trong im lặng rồi không hiểu vì sao, cậu nhìn cô mỉm cười. Nụ cười đó làm trái tim Linh hẫng đi một nhịp. Cô ngại ngùng đưa mắt sang hướng khác nhưng cơ thể lại không tự chủ được, lén lút nhích lại gần cậu hơn.

- Cậu cười gì vậy?

- Không có gì. – Nụ cười hiếm hoi trong mấy ngày qua hiện diện xua tan đi sự mệt mỏi trên gương mặt cậu.
– Đột nhiên mình cảm thấy có người chờ mình thật sự rất tốt.

- Nếu cậu muốn... - Linh có chút ngập ngừng. – Thì mỗi ngày mình sẽ đều đợi cậu mà. Tất nhiên là những ngày mình còn ở Việt Nam.

Cô liếc nhìn cậu, hồi hộp chờ đợi câu trả lời. Đôi khi cô tự cảm thấy mình rất ngốc, biết rõ cậu chỉ coi mình là một người bạn nhưng vẫn tham lam muốn được ở gần cậu hơn nữa. Dù biết tất cả những gì mình đang làm đều chỉ là công dã tràng nhưng rốt cuộc vẫn không nén nổi mà điên rồ một phen.

Việt không trả lời, cậu vò đầu và đột nhiên nói:

- Chờ đợi một người thật không dễ dàng gì!

- Nếu như vậy thì đừng để mình chờ lâu nhé, mình sẽ coi như cậu đã đồng ý rồi.
- Dù sao cũng cảm ơn cậu rất nhiều.

.

.

.

Lại một ngày nữa trôi qua, Vy ngồi trong lớp ngẩn ngơ nhìn điện thoại, bật lên, không có thông báo mới rồi lại tắt đi. Cô thở dài thu dọn sách vở đứng dậy, bên ngoài, Hà đã đứng chờ cô từ rất lâu rồi. Nhìn thấy cô bạn, Vy uể oải giơ tay chào, bộ dạng không có một chút tinh thần. Nhiều chuyện cứ bất ngờ xảy ra xung quanh cô khiến cô không thể nào hiểu được tí như Việt đột nhiên biến mất, đến một lần nhắn tin hay gọi điện cũng không có, thậm chí mấy lần cô cố tình đi ngang qua nhà cậu vẫn không thấy cậu đâu. Thì ra Hà Nội rộng đến mức muốn gặp một người cũng thật là khó khăn... và còn cả hành động kì lạ của Tuấn gần đây nữa. Cô không phải là đứa thần kinh thô đến mức không nhận ra được điều gì. Ừ, thì có nhận ra sự thay đổi đấy nhưng mà... có phải là cô đang tự mình đa tình không? Cũng có thể cậu ấy đối với ai cũng như vậy! Nhớ đến câu nói của Duyên lúc trước, cô lắc đầu, tự xua tan những điều nhảm nhí đang quanh quẩn trong đầu óc.

- Này, bà làm sao thế? Tự nhiên lắc đầu kinh vậy? Không sợ chóng mặt à?
- Không có gì đâu! Lắc đầu cho máu lưu thông lên não ấy mà!
- À, lớp bà đã thông báo lịch đi quân sự chưa hả? Cuối tuần đi rồi, tự dưng bị hồi hộp á!
- Tôi thì chả thấy gì hồi hộp cả, lên đó thiếu thốn đủ thứ cho mà xem, đừng vội cười trước không lại khóc đấy!
- Biết là thế nhưng mà đảm bảo sẽ vui lắm cho mà xem, được ở bên mấy đứa bạn tối ngày...
- Vâng, ở-bên-mấy-đứa-bạn!

Vy nhấn mạnh mấy chữ, ánh mắt nhìn sang ngang ánh lên vẻ thú vị. Hà ngơ ngác quay đầu lại, vừa thấy người nào đó đang đi cách họ không xa liền thu lại tầm mắt, coi như không thấy gì, trăm ngàn lần mặc kệ. Cậu ta chỉ là không khí, chỉ là không khí thôi mà. Dù cậu ta có ở đó cũng sẽ không làm ảnh hưởng đến tâm trạng chờ mong chuyến đi quân sự, bởi vì, không biết là lí do gì nhưng cô có cảm giác chuyến đi lần này cực kì thú vị!

Khánh nhắc thấy bóng Hà từ xa, chân vô thức đi chậm lại một chút. Rốt cuộc cảm giác dù cố gắng thế nào vẫn không thay đổi được hiện thực là Hà không ưa cậu nên vô đầu chán nản, mặc kệ mà vượt qua bọn họ. Khoảnh khắc Khánh bắt kịp Hà và Vy, cậu trộm liếc Hà rồi ngoảnh mặt đi. Hành động đó của cậu làm cô bất ngờ, cứ nghĩ cậu ta sẽ lại lảng tránh một lúc... bởi vậy có chút hụt hẫng trong lòng. Không phải là hụt hẫng, chỉ là ngạc nhiên thôi! Xì, ai thèm chứ, cô mới không thèm nhìn mặt cậu ta ấy! Đúng là không thể yêu thương nổi mà!

- Bây giờ còn sớm về nhà chán lắm, ra cafe ngồi đi? Rủ cả cái Ngọc nữa! – Hà ngoắc tay Vy, hồ hởi kéo cô đi.
- Không được, tôi bận rồi, để hôm khác nhé?
- Lại đi hẹn hò chứ gì. – Hà lườm cô khinh thường. – Đồ trọng sắc khinh bạn!
- Là hẹn hò thì đã tốt rồi. – Vy thở dài, cảm thán. – Tôi đến bệnh viện.
- Lại thăm Tuấn? Tôi bảo thật nhé, bà có thấy là bà đến đó hơi nhiều rồi không?
- Một tuần ba lần. – Vy yếu ớt giơ tay đếm. – Tất cả do tôi mà ra, tôi chỉ là muốn chịu trách nhiệm thôi mà!
- Trách nhiệm cái đầu bà ấy! Ừ, thì là do cậu ta giúp bà nhưng cũng không cần chịu trách nhiệm nhiệt tình như thế chứ? Mà nhắc mới nhớ, dạo này hình như tôi không gặp Việt?

- Tôi cũng vậy. – Vy cúi đầu. – Cậu ấy đang bận làm nghiên cứu khoa học gì đó... có lẽ vậy...
 - Bạn đến mức không gặp nhau được cơ á? Thật sự hết nói nổi với bà. Thôi chuyện của bà, tự lo đi, tôi về!
- Mang theo tâm trạng nặng nề, Vy rảo bước trên đường đến bệnh viện. Đứng trước cửa phòng Tuấn, cô điều chỉnh lại sắc mặt, cố nở nụ cười tươi mà gõ cửa vào. Cô vốn không giỏi khống chế tâm trạng nên sự phiền muộn vẫn hiện rõ rệt trên gương mặt cô. Lúc cô bước vào, Tuấn đang loay hoay làm gì đó với mấy quân bài trước mặt, thấy cô, cậu cười tươi, vẫy cô lại gần.
- Cậu biết bài Tarot không?
 - Mình có nghe nói, hình như bói bài này thiêng lắm đúng không? Cậu biết bói sao?
 - Mình có biết một chút, trong nhà mình có người xem bói rất giỏi nên mới biết sơ qua.
 - Cậu là con trai mà cũng hứng thú với bói toán ấy hả? – Vy ngạc nhiên. – Vậy xem giúp mình với.
- Tuấn cười cười, thu mấy lá bài đang trải ra, nhìn cô chăm chú.
- Cậu muốn hỏi về vấn đề gì?
 - Ừm... chuyện tình cảm đi. – Cô buột miệng nói rồi chợt nhận ra mình lỡ lời nhưng cũng chẳng rút về được nữa, đành ngậm miệng chờ đợi.
- Tuấn không nói gì, thu mấy lá bài trên bàn lại rồi xếp chúng lại, bắt đầu lật từng lá bài. Ngay con bài đầu tiên được lật lên, cậu nhìn nó thật lâu, bỗng nhiên cảm thấy do dự.
- Sao vậy? – Cô hồi hộp hỏi. – Có gì xấu lắm à? Không sao đâu, cứ nói đi mà.
 - Lá bài này cho thấy chuyện tình cảm của cậu đang gặp trắc trở, có người đến cũng có người đi, nếu không cẩn thận...
 - Hả?
 - À chắc là mình xem nhầm rồi, hì hì, cậu thông cảm, mình là dân nghiệp dư mà.
- Nhìn sắc mặt Tuấn, cô đoán được lá bài ắt hẳn rất xấu. Bỗng nhiên nhớ đến “cuộc chiến tranh lạnh” không lí do đang tồn tại giữa cô và Việt, mặt Vy tái đi, tâm tình lại chùng xuống.
- Sao thế? Nghe xong rồi mất hứng à? Mình xin lỗi, mình thật sự không biết xem đâu, làm cậu buồn rồi.
 - Không... không sao cả mà. Đúng rồi, bao giờ cậu sẽ xuất viện?
 - Có lẽ là tuần sau.
 - Vậy thì mình sẽ không kịp đón cậu ra viện rồi. Tuần sau mình đi quân sự mất rồi. Một tháng lận đó!
 - Ồ, vậy thì nếu có dịp mình sẽ nhất định đến thăm cậu.
 - Không cần, không cần đâu mà. – Cô liên tục xua tay. – Không đón được cậu ra viện mà còn bắt cậu đi đường xa thăm mình, như vậy không tốt đâu.
 - Là mình tự nguyện mà. – Vy cúi xuống, né tránh ánh mắt đầy hàm ý của cậu. Bên tai lại nghe thấy những lời cậu nói. - Thật sự lần này nằm viện mình cũng xem như là không lỗ vốn. Cậu thường xuyên đến đây, mình rất vui, thật đấy! Cũng thật là lạ, mấy năm học với nhau bây giờ mình mới nhận ra, mình...
 - Tuấn à! – Vy đột ngột ngắt lời cậu. – Mình... mình chợt nhớ còn có việc... mình... mình đi trước đây.
- Vy hoảng hốt gần như bỏ chạy ra khỏi bệnh viện. Tâm trí cô trở nên bấn loạn. Câu cuối cùng cậu nói, là ý đó phải không? Là lời nói mà cô đã từng chỉ dám nằm mơ mới dám nghĩ đến. Lời nào mà cô từng vẽ ra viễn cảnh đó hàng trăm hàng ngàn lần để rồi khi trở về hiện thực lại chỉ dám đứng ở một góc mà ôm nỗi phiền muộn. Nhưng... đã trễ mất rồi! Vì sao lại là lúc này? Vì sao lại không sớm hơn? Cô hoang mang bước lên chiếc xe bus mới dừng lại đến khi nhận thức được đã thấy mình ở trước cổng đại học Bách khoa, cứ như vậy, rối rối loạn loạn mà đi tìm Việt.
- Việt!

- Chờ mình lâu chưa? Linh?

- Cũng chưa lâu lắm. Hôm nay hình như cậu tan sớm hơn thường lệ?

- Ừ, cũng không có việc gì nữa mà.

Linh cười híp mắt vui vẻ, chờ đợi Việt đã trở thành một thói quen hằng ngày của cô, một thói quen quá sức đáng yêu. Dường như nó không chỉ trở thành thói quen của cô mà ngay cả Việt, giờ đây cậu thật thoải mái, thật tự nhiên cùng cô tan học trong ánh mắt mờ ám của đám bạn cùng lớp. Cô không biết cậu cảm nhận thế nào nhưng... cô thực sự hưởng thụ những ánh mắt đó đấy!

- Đây, hôm nay cậu có việc gì không?

- Không có!

- Vậy chúng ta đi ăn phở nhé? Lúc ở bên Úc, mình cực kì thèm phở Hà Nội luôn. Lần này về mới ăn được có mấy lần, vẫn chưa đã thèm.

- Ok! Mình cũng hơi đói rồi nhưng mà hôm nay mẹ mình lấy xe máy đi làm rồi, đành đi xe bus nhé?

- Thế thì càng tuyệt mà!

Hai người vui vẻ đi bộ ra trạm xe bus trước cổng trường. Hôm nay có lẽ là một ngày may mắn, vừa ra đến nơi, chiếc xe họ cần đi xuất hiện và đang chậm rãi tiến lại. Việt mở cặp tìm ví tiền, có ý muốn giành phần mua vé cho cả Linh. Cô bạn không đồng ý, ngăn cậu lại.

- Đây, đừng có mà làm thế nhé! Bạn bè với nhau cả, cậu chịu đi với mình thì mình phải trả tiền chứ!

- Ai lại để con gái trả tiền, có vài nghìn bạc thôi, để mình đi.

- Vậy thì lát nữa ăn, cầm cậu tranh phần trả tiền đấy nhé! Nói trước rồi!

- O...

- Xe đến rồi, lên đi!

Chiếc xe bus chở Vy tăng tốc, vượt lên trước một chiếc xe bus khác. Cô ngơ ngác xuống xe, ánh mắt giáo dác nhìn xung quanh, cứ như vậy mà xốc nổi đến đây, cô thậm chí còn không biết cậu đang ở đâu. Nhưng hôm nay cũng có lẽ là một ngày may mắn với cô, may mắn vì gặp ngay cậu ở trạm xe bus.

- Việt!

Nghe thấy tiếng ai đó gọi tên mình, theo phản xạ cậu quay lại. Vy? Vy... Linh cũng nhìn thấy Vy đến, cô mím môi bước vội lên xe, một tay bám lấy tay kéo cậu lên cùng. Ngay trong giờ phút đó, đối diện với ánh mắt thúc giục của Linh cùng vẻ mặt vui mừng của cô, cậu... ngoảnh mặt đi. Cửa đóng lại. Chiếc xe đi mất.

37. Chương 37

Sự nhiệt tình, vui mừng giống như một ngọn lửa đang cháy bỗng nhiên bị người ta dùng mặt lạnh ào một cái, dập tắt đến tàn cũng nguội lạnh, chỉ còn lại sự uất ức trong lòng. Vy ngẩn ngơ đứng dưới lòng đường, bị xe máy đi ngang qua bấm còi liên giạt mình, bối rối cúi đầu xin lỗi. Có thật là Việt không nhìn thấy cô nên mới quay người bỏ đi không? Nhưng rõ ràng là cậu ấy đã quay lại... chỉ là hình như trong mắt không có cô mà thôi. Càng nghĩ càng cảm thấy uất ức, bàn tay bỗng nhiên run rẩy, cầm điện thoại bấm số mà gọi. Sau một tràng dài tiếng bíp khô khốc, giọng của cô tổng đài viên máy móc thông báo cuộc gọi không được kết nối. Cô hoang mang liên tục gọi lại, nếu cậu không nhắc máy thì có lẽ cô hỏng mất.

Tiếng chuông điện thoại liên tục reo khiến bác lái xe cũng chú ý, nhìn qua tấm gương tìm kiếm chủ nhân của nó. Linh vội trộm nhìn Việt đang ngoảnh mặt ra cửa sổ, dù cuối cùng cậu cũng lên xe nhưng trong lòng cô vẫn lo lắng không yên. Cậu biết không, cái khoảnh khắc mà cô tự mình bước lên xe trước cô đã rất sợ, nếu xe đi mất mà cậu vẫn ở lại đó thì cô biết phải làm sao? Cô biết mình nên từ bỏ hi vọng từ rất lâu rồi nhưng trái tim không nghe lời, gặp lại cậu liền nuôi một tia hi vọng viển vông nào đó. Càng ở bên cậu thì hi vọng càng lớn lên. Đến bây giờ không còn đường cứu chữa nữa rồi, cô thật sự rất muốn, rất muốn có

cậu ở bên bờ vậy nên đã to gan đặt cược. Ván này cô không thua nhưng có ý nghĩ gì không khi mà trái tim cậu đã không ở đây?

Mặc dù vẻ ngoài Việt tỏ ra bình tĩnh nhưng thật sự cả tâm trí đang rối loạn vô cùng. Không biết tại sao hôm nay lại đặc biệt dứt khoát như thế? Có lẽ vì đã chịu đựng một mối, dồn nén không nổi nữa nên cứ mặc sức mà hành động theo tình cảm. Thật trùng hợp, cả Việt và Linh đều ăn ý im lặng, xem như vừa rồi chỉ chạm mặt một người qua đường, không hề liên quan đến họ.

Hải phóng xe máy ra khỏi cổng trường, lúc đi lướt qua bến xe buýt, nhìn thấy một người trông rất quen đang đứng một mình ở điểm chờ. Xung quanh cô rõ ràng là hai băng ghế trống không có người ngồi nhưng cô lại có ý đứng đó, đi qua đi lại trông rất khổ sở. Hải tò mò dừng xe lại, cất tiếng gọi Vy:

- Cậu gì ơi?

Cô giật mình rời mắt khỏi điện thoại, nhận ra cậu trai đứng trước mặt là bạn của Việt, mím chặt môi bước lại gần.

- Cậu là bạn của Việt đúng không? Mình là Hải, lần trước có gặp cậu một lần rồi đấy!

- Cậu... giúp mình được không? Giúp mình gọi điện thoại cho Việt xem cậu ấy ở đâu. Mình... mình không gọi được cậu ấy.

Hải bị gương mặt như sắp khóc của Vy làm cho sững sốt. Cậu làm theo lời cô, sau một hồi chuông dài Việt mới bắt máy. Nghe được chỗ Việt đang ở, cô không suy nghĩ nhiều, định chạy bộ tới đó thì bị Hải ngăn cản lại. Cậu không hiểu chuyện gì cả nhưng cứ nhìn bộ dạng bây giờ của Vy thì không thể bỏ mặc được, làm người tốt đến cuối cùng chờ cô đến chỗ đó. Xe đến đầu ngõ, nhắc thấy bóng Việt và Linh đi phía trước, Vy xuống xe, cúi đầu cảm ơn Hải rồi chạy đến bắt kịp hai người họ.

Vy níu chặt tay Việt, sự uất ức bị đẩy lên đến đỉnh điểm khi nhìn thấy vẻ mặt ngạc nhiên của Linh. Không phải cô mới cần là người ngạc nhiên ở đây sao? Thì ra trong mắt cậu không có cô là vì đã có người khác ở bên cạnh. Tình cảnh này chính là nối lại tình xưa trong truyền thuyết đúng không? Chẳng trách thời gian này lạnh lùng với cô, chẳng trách cậu lại có hành động kì lạ đó, chẳng trách được!

Có lẽ lúc này Vy không còn để ý nhiều được nữa, cô cắn môi không nói gì nhìn Việt, mặc kệ bọn họ đang đứng giữa đường, gây chú ý cho biết bao người qua lại. Linh thở dài, không nhắc đến không có nghĩa là không xảy ra, cuối cùng thì cô ấy cũng tìm đến tận đây đòi người với cô.

- Hai người cứ nói chuyện đi nhé, mình đến kia trước. Mình... chờ cậu!

Linh bỏ lại một câu như vậy rồi quay người sang đường. Kì thực không phải cô rộng lượng đâu bởi vì ngay cả tư cách để rộng lượng cô cũng không có. Cậu biết không, cảm giác khi cậu vì người khác mà bỏ cô lại một mình còn tệ hơn cả việc tìm kiếm một người biết nói tiếng Việt giữa một rừng người da trắng mắt xanh!

- Vì sao vậy? – Thấy Linh đã bỏ đi rồi, Vy ngẩng mặt đối diện với Việt.

- Cậu muốn hỏi cái gì? Vì sao lại lạnh lùng với cậu ư? Hay vì sao lúc này lại lờ cậu đi?

Nghe những câu hỏi mà Việt nói ra, cô bần thần trong phút chốc. Thì ra cậu ấy biết hết, là cậu ấy cố ý đối với cô như vậy, ra là cố ý... Vy nghe thấy giọng của mình run rẩy:

- Vậy... vì sao?

- Vì sao ư? Mình cũng không biết nữa. – Việt nặng nề hít thở. Ngừng lại một lúc, cậu mới nói tiếp. - Nhưng cậu biết không Vy, chúng ta mới chỉ bắt đầu thôi, vẫn chưa biết được tình cảm đối phương dành cho mình là bao nhiêu. Mình luôn có cảm giác mình luôn là người chủ động còn cậu chỉ biết tiếp nhận một cách thụ động thôi. Trước đây mình chỉ nghĩ đơn giản, chỉ cần cậu chịu ở bên mình là đủ rồi nhưng sau đó mình phát hiện, mình không được rộng lượng như vậy, mình cũng muốn cậu chủ động với mình, cũng muốn cậu đáp lại mình, muốn trong lòng cậu chỉ có mình thôi. Vậy mà thứ mình nhìn thấy là cái gì? Là trong lòng cậu lúc nào cũng có Tuấn, là cậu lo lắng cho cậu ấy đến mất ăn mất ngủ, là thấy cậu gục gặc bên giường bệnh của cậu ấy, mặt đầy nước mắt mà gọi tên cậu ấy trong mơ. Lúc đó mình đã có cái suy nghĩ, nếu người nằm đó là mình thì liệu cậu có như vậy không? Mình đã nghĩ trăm ngàn lần rồi, rốt cuộc câu trả lời vẫn khiến mình rất đau lòng.

- Cậu... cậu đã đến bệnh viện ư?

- Đúng, nhưng có còn quan trọng nữa không? Đến đó chỉ khiến mình biết được vị trí của mình trong mắt cậu là ở đâu thôi!

- Mình... mình không có mà. Bởi vì mình mà cậu ấy... nên mình mới... mới...

- Có thật lí do là vậy không? Có lẽ không cần mình nói ra nữa chứ?

- Cậu... ý cậu là gì?

- Ý mình là gì ư? Ha ha, mình thì có ý gì được chứ?

- Cậu đang trách mình ư? Còn cậu thì sao? Đừng nói với mình là cậu không biết tình cảm của Linh. Cậu trách mình chỉ biết nghĩ đến Tuấn nhưng cậu thì khác gì mình. Mình chỉ là đến thăm người trong bệnh viện còn cậu thì chủ động đi chơi với người ta.

Càng nói Vy càng cảm thấy uất ức, cô mím môi, ngược mắt nhìn Việt. Phải kiềm chế lắm cô mới không òa khóc, đột nhiên bị người ta lôi ra một đồng thứ trách móc, cậu chỉ biết trách cô thôi mà không nhìn lại mình đi? Có thật là cậu không có lỗi gì không?

- Phải, chúng ta đều có lỗi. Thì ra chúng ta thiếu tin tưởng nhau đến thế! – Việt bỗng im lặng, đôi mắt nhìn Vy mang theo cả sự giãy dụa khi đưa ra một quyết định có thể trong tương lai sẽ khiến mình hối hận không thôi. – Mình nghĩ mình và cậu đều cần thời gian để bình tĩnh trở lại.

Nói xong, cậu vội vã xoay người bỏ đi nhưng rồi lại bị cô níu chặt cánh tay. Giọng cô thật nhỏ nhưng cậu vẫn có thể nghe rõ ràng:

- Nếu bây giờ cậu bỏ đi... chúng ta... đừng quay lại gặp mình nữa.

Dù cô đã nói vậy, dù cô đã hạ mình giữ cậu lại, vậy mà... cậu gạt bàn tay cô ra, lạnh lùng bỏ đi mất. Vy kinh ngạc, ngẩn người, đôi đồng tử mở to ra nhìn theo bóng dáng người con trai dần rời xa cô không một chút do dự. Người cũng đã bỏ đi rồi, cô còn đứng lại làm gì nữa? Vy lững thững đi bộ, chẳng biết nên đi đâu về đâu, cứ như vậy men theo con đường thẳng trước mặt, cô không để ý đang có người theo sau mình. Hả đi cách cô một khoảng, cũng không biết vì sao cảm thấy lo lắng nên vội trộm đi theo cô. Lúc thấy cô cúi đầu xuống, dùng tay dụi mắt, cậu vội tiến lại gần, muốn an ủi cô một chút nhưng chung quy cậu là người ngoài cuộc, lại còn không thân thiết với cô nên do dự rồi rút tay lại. Thực ra không phải là cô đang khóc, chỉ là muốn tự tát vào mặt mấy cái cho tỉnh táo thôi. Cũng không biết vì sao lại không khóc ra được, khóc rồi thì cảm giác ảm ức trong lòng sẽ vơi đi chứ?

- Cậu... có sao không? – Giọng nói rụt rè vang lên phía sau Vy.

- Hả? Ồ... cậu?

- Cậu không sao chứ? – Hả cúi đầu, cẩn thận nhìn mặt cô.

- Mình không sao mà. Sao cậu lại ở đây?

- Mình... thấy lo cho cậu thôi!

- Mình không sao cả, cậu đừng lo. – Nụ cười của cô lúc này còn khó coi hơn là khóc. – Chắc trông mình giống vừa bị “đá” xong lắm, đúng không?

- Ý mình không phải là vậy.

- Mình ổn mà, thật đấy, cậu về trước đi. Hôm nay cảm ơn cậu rất nhiều.

.

.

.

Mỗi bước chân đi trên đường mang theo tâm tình không vui mà trở nên nặng nề. Việt vuốt mặt chán nản, vì sao cậu là người nói ra câu đó để rồi tự mình cảm thấy khó chịu như thế này? Cậu làm vậy có sai không?

Nhưng mà... đợi sau này bình tĩnh lại rồi, thật là sẽ không được gặp cô nữa sao? Bọn họ cứ như vậy mà kết thúc? Hình như cậu bắt đầu thấy hối hận rồi. Sau khi nói ra bằng ấy lời, cậu vẫn không hề nghĩ đến hai chữ “chia tay” bởi vì lòng không nở, cả bởi vì cậu vẫn chưa sẵn sàng.

- Cậu đây rồi!

- O? Sao cậu đứng đây chờ mình vậy? Sao không vào trước?

- Mình đã nói là mình sẽ chờ cậu mà. May quá, cậu quay lại rồi!

Quán phở nằm trong ngõ nhỏ, không gian chật hẹp nhưng cực kì đông khách. Việt và Linh tìm thấy hai chỗ ngồi còn trống cạnh nhau, ngồi xuống chờ đợi bác chủ quán mang phở ra. Ngồi đối diện họ là một đôi tình nhân, tuy đang ăn phở nhưng vẫn mắt qua mây lại, trong không khí cứ như bong bóng hồng đang bay lơ lửng vậy. Cô gái ăn xong trước, đặt đũa xuống liền nũng nịu kéo tay bạn trai.

- Ồ, cậu ăn bằng tay trái nhỉ. – Linh nhìn cậu cầm đũa bằng tay trái. – Hình như mấy lần trước mình thấy cậu vẫn dùng tay phải mà?

- Mình thuận tay trái nhưng sợ vướng víu người khác nên tập ăn bằng tay phải nhưng vì... dù sao dùng tay trái vẫn thấy quen hơn. Không vướng cậu chứ?

- Không sao, chỗ còn rộng mà.

Việt nhìn đôi đũa bên tay trái của mình, thói quen cũ quay trở lại chỉ vì muốn được nắm tay cô ấy kể cả khi ăn. Đột nhiên trong lòng nảy sinh sự dứt khoát, tay phải cầm đũa cúi xuống bắt đầu ăn.

- Khoan đã. – Linh gọi bác chủ quán. – Bác ơi, đổi cho cháu bát khác được không ạ? Bạn ấy không ăn hành.

Việt chớp mắt, bây giờ mới để ý trong bát của cậu dày đặc hành nhưng kì lạ là Linh lại nhớ rõ chuyện con con này.

- Cháu gái, không đổi được đâu, nếu không ăn phải nói từ đầu.

- Thôi không sao mà, mình vẫn ăn được.

Cô cắn môi, đặt bát của cậu cạnh bát của mình, tỉ mỉ cúi xuống vớt lớp hành ở phía trên đổ vào bát mình. Cậu bị hành động của cô làm cho cảm động, cũng có lẽ bởi vì bây giờ cậu đang mệt mỏi với việc phải đuổi theo, đột nhiên được người khác theo đuổi cho nên mới như vậy. Nhưng vốn dĩ con người là một chỉnh thể đầy mâu thuẫn, người ta thà đem tất cả tình cảm đặt vào người khiến mình khóc mà không phải là người luôn dịu dàng đối với mình. Và cậu chẳng bao giờ là ngoại lệ cả.

- Nay, cậu ăn đi, tuy không nhạt được hết nhưng cũng ít rồi.

- Cảm ơn cậu. Cậu tốt thật đấy!

- Mình không tốt như cậu nói đâu. Thật ra mình tốt với người ta là đều có mục đích cả đấy.

Linh cẩn thận quan sát sắc mặt cậu, không nhận ra điểm gì khác thường bèn đánh bạo nói tiếp :

- Nhưng đối với cậu, mình là cam tâm tình nguyện. Bởi vì... bởi vì... mình thích cậu. – Thấy động tác của cậu dừng lại, cô vội vàng nói thêm. – Mình không có ý muốn phá hỏng tình bạn của bọn mình đâu, mình chỉ là... chỉ là muốn nói cho cậu biết thôi.

- ...

- Mình biết là không nên hi vọng gì cả nhưng mà tình cảm thì không thể do mình điều khiển được. Lần này về nước gặp lại cậu, mình lại không nhìn đợ mà hi vọng. Sau đó mình lại nghe nói về học bổng của trường. Mình thật sự rất muốn, rất muốn cậu là người giành được nó, cả về tương lai của cậu lẫn chút ích kỉ của mình đều có lợi. Nhưng suy cho cùng thì người quyết định vẫn là cậu, mình mong cậu suy nghĩ cho thật kĩ, được không ?

- Mình biết rồi.

- Tệ thật đấy, vì sao mình lại nói ra ở một nơi tồi tàn như vậy chứ? Người ta thường nói con gái của động không có kết quả tốt nhưng thật buồn cười là mình vẫn luôn là người chủ động. Thật là ngu ngốc !

.

.

.

Vì một lẽ thông thường nào đó mà sau những cơn bão liên tục, bầu trời quang đãng, yên lặng như chưa từng có gì xảy đến nhưng đối với những người đã từng chứng kiến sự dữ dội của nó, đó là một dấu vết không thể nào xóa đi.

Dù muốn hay không nhưng thời điểm bắt đầu chuyến đi quân sự dài ngày của trường đại học Ngoại ngữ vẫn diễn ra như dự kiến. Buổi sáng sớm, cổng trường tập trung rất đông sinh viên đứng tụm ba tụm bảy bàn tán rôm rả. Hôm nay Vy nhìn không có một chút tinh thần nào, cô đứng cạnh đám bạn, thỉnh thoảng ậm ừ vài câu đáp lại, đôi mắt không tự chủ đảo một vòng tìm kiếm cái gì đó. Cho đến tận khi chuyển xe lớp cô khởi hành, cô vẫn không tìm thấy thứ mình mong muốn. Vậy mà khi điện thoại trong túi reo lên báo tin nhắn, cô vội vàng mở ra, bốn chữ « Thượng lộ bình an » của Tuấn gửi đến khiến cô giật mình không thôi. Đường như lá bài của Tuấn xem đã linh nghiệm rồi, có người đến, có người đi nhưng cô không cần đâu!

Hà vừa nói chuyện với Ngọc vừa che miệng ngáp, bộ mặt giống hệt một xác chết vừa sống dậy.

- Hà, bà làm sao thế này?

- Ờm... ờm... - Hà che miệng ngáp một cái, dưới hai mắt là hai vết thâm quầng, sắp sửa đạt đến trình độ của gấu trúc.

- Rốt cuộc tối qua bà làm cái trò gì mà ra nông nổi này hả?

- Tại tôi đang xem dở bộ phim, đi quân sự cả tháng không có máy tính làm sao xem được, cứ cố nốt nên thành ra... gần bốn giờ sáng mới ngủ! Thôi, tôi lên xe ngủ bù đây. Lúc nào đến gặp lại sau nhé!

Nặng nhọc kéo vali đến chỗ tập trung, Hà thất thểu trèo lên xe, chọn ghế cuối cùng ngồi xuống và nặng nề chìm vào giấc ngủ, không buồn quan tâm đến sắc mặt người khác. Trên đường đi, cả lớp ầm ĩ nói chuyện, ca hát rôm rả nhưng đều không mấy may một chút ảnh hưởng, cô vẫn chìm vào giấc mơ, lang thang ở vùng đất mênh mông nào đó. Có lẽ còn bị ảnh hưởng bởi cái kết hồng phúc của bộ phim tối qua, cô thấy mình đang sánh vai cùng một chàng trai cao lớn, uy vũ, anh ta đang mỉm cười ngọt ngào với cô, còn nắm tay cô thật dịu dàng nữa.

Giấc mơ hồng chóa của cô kéo dài đến tận khi xe dừng bánh trước cổng trung tâm huấn luyện quốc phòng. Bạn bè trên xe nhón nháo đứng dậy ngắm nhìn quang cảnh đầu tiên ở nơi họ sẽ gắn bó một tháng. Nổi bật trên nền trời của buổi bình minh là những dãy nhà cao tầng im lặng, những bãi cỏ, thảm cây trái xanh biếc như màu bộ quân phục của các thầy đang đến chào đón bọn họ. Mọi người lục đục kéo nhau xuống dưới, tiếng động lớn đánh thức Hà khỏi giấc ngủ, cô mơ màng nhìn sang bên cạnh:

- Hà ơi, dậy đi, đến rồi đấy! – Cô bạn bên cạnh tốt bụng nhắc nhở.

- Ủ... ừ...

Cô qua loa gật đầu, thấy mọi người đang xếp hàng chậm chạp đi xuống, cô ngồi tại ghế, một lúc sau lại bị giấc ngủ kéo ngược trở lại, ngọt ngào đi hẹn hò với anh chàng đẹp trai của mình.

38. Chương 38

- Đại đội ba chú ý, tập trung thành năm hàng ngang. Tập hợp!

Tiếng hô đầy uy lực của thầy giáo khiến cả bọn hấp tấp xếp thành hàng. Sau khi các hàng đã ổn định, thầy giáo làm động tác chào kiểu quân đội vô cùng tiêu chuẩn rồi tự giới thiệu:

- Chào cả lớp, tôi là Dương Trung Nghĩa, là đại đội trưởng của đại đội ba, theo ngôn ngữ ở trường học các bạn, tôi chính là giáo viên chủ nhiệm, phụ trách sinh hoạt và học tập của các bạn trong thời gian ở đây. Bởi vậy nếu các bạn có gì thắc mắc, có thể hỏi tôi ngay bây giờ!

Về mặt nghiêm túc của thầy làm cả bọn có phần e dè, liếc nhìn nhau không dám nói gì. Đúng là người của quân đội có khác, chỉ cần đứng bên cạnh thôi đã cảm nhận được khí chất khiến người ta phải kính nể. Cuối cùng có một cánh tay rụt rè giơ lên.

- Bạn nam, có gì thắc mắc sao?

- Thầy... bao nhiêu tuổi rồi ạ? – Anh chàng đánh bạo hỏi, cả lớp giương mắt chờ đợi câu trả lời của thầy.

- Ừm... - Thầy giáo cầm danh sách đại đội lên nhìn qua một lượt. – Tuổi tác thế nào cũng không quan trọng, ngoài đường các bạn chào tôi là anh cũng được, là chú cũng được nhưng bây giờ tôi là thầy các bạn, phải nghe lời đấy, biết chưa?

Thầy khẽ mỉm cười, nụ cười đó có sức mạnh làm xua tan đi sự lạnh lùng, xa cách mà mọi người cảm nhận lúc ban đầu. À thì ra có người chỉ cần cười lên sẽ tạo cảm giác vô cùng gần gũi, thân thiết đến như vậy. Mấy đứa con gái ở dưới khẽ đỏ mặt, thầy cười còn rất đẹp trai nữa chứ!

- Mà ới, thầy đẹp trai quá!

- Ừ, còn là thiếu tá nữa kìa mà. Tuổi trẻ tài cao đó!

- E hèm, cả lớp trật tự nào! Bây giờ tôi điểm danh! Đinh Yến Anh!

- Có ạ!

...

- Trịnh Thu Hà!

- ...

- Trịnh Thu Hà có đây không? – Thầy ngẩng lên gọi tên lần thứ hai, vẫn không ai trả lời. – Lớp trưởng đâu, Trịnh Thu Hà vắng mặt sao?

- Dạ... không ạ... sáng nay bạn ấy vẫn lên xe với chúng em mà!

- Ó... có khi nào là lại ngủ mất rồi không? – Cô bạn ngồi cạnh Hà trên xe chột nghĩ ra. – Nhưng mình đã gọi cậu ấy dậy rồi mà?

- Để mình đi tìm cậu ấy xem sao! – Khánh nhanh miệng đề nghị.

- Cả lớp chờ ở đây! Tôi lên xem sao!

Thầy giáo đi lên xe, hai hàng ghế trống không một ai ngồi, neho mắt nhìn kĩ xuống hàng cuối cùng, có con gấu vẫn đang say sưa ngủ đông không hay biết gì cả. Thầy thở dài bất đắc dĩ, từ từ đi xuống dưới, cốc nhẹ một cái lên đầu Hà. Cô giật mình tỉnh giấc, mắt lơ đãng, mồm há to nhìn người xa lạ đang ở trước mắt mình. Bộ dạng ngốc nghếch của cô làm thầy bật cười:

- Bạn sinh viên, còn không mau xuống xe đi?

- Ó... Hà lơ mơ nhìn cái bóng màu xanh lá xoay lưng đi. Có lẽ là do lúc mới tỉnh dậy trái tim còn đang yếu ớt, có lẽ là do đang còn chìm đắm trong sự dịu dàng của anh chàng cô vừa “hẹn hò”, tóm lại... cô bị nụ cười của người kia làm cho ngẩn ngơ mất rồi. Hà tỉnh táo hơn, hấp tấp chạy theo người lạ áo xanh kia, thấy người ta đang đứng ở phía xa, còn cả lớp đang đổ dồn con mắt về phía mình. Sau mấy giây não hoạt động trở lại, cô mới nhận ra hoàn cảnh hiện tại. Cô... thật là hết thuốc chữa mà! Cúi gằm mặt lẩn vào đám bạn, cô thật sự không còn mặt mũi nào ngẩng lên nhìn thầy giáo nữa rồi.

- Con gái sẽ ở dãy nhà E còn con trai ở dãy nhà D. Bây giờ mang hành lí về phòng nghỉ ngơi, mỗi phòng bầu ra một tiểu đội trưởng, ngày mai nộp lại danh sách phòng cho tôi!

- Vâng ạ!

Cả lớp giải tán lục đục kéo nhau về phòng. Hà cố ý nán lại đi cuối, chờ thầy theo sau mới chậm chạp kéo hành lí đi. Chiếc vali nặng trĩu nhưng cô vẫn cố thẳng lưng, đi một cách thật là đàng hoàng, mắt mặt một lần là quá đủ rồi. Thỉnh thoảng cô lén lút quay lại, nhịp tim lại được thể tăng vọt lên. Thầy thật sự rất đẹp trai lại còn khí chất nữa chứ! Thầy vừa ngẩng lên, cô liền chột dạ không dám nhìn nữa, hai tay tê rần không còn cảm giác, trong bụng cầu mong có người đến giúp đỡ. Cầu được ước thấy, có người thật sự tốt bụng như thế thật nhưng ngặt nỗi... cô không muốn là người này.

- Để mình giúp cậu! – Khánh quay lại đỡ lấy chiếc túi bên tay phải của Hà.

- Tránh ra! – Cô khê rít qua răng, chỉ có người đứng bên cạnh như Khánh mới nghe được.

- Đừng cứng đầu nữa, đến nhà E còn một đoạn đường, cậu nghĩ cậu đủ sức xách cả đồng này à?

Không biết là lời nói của Khánh đã có tác dụng hay vì điều gì, Hà lén liếc nhìn phía sau rồi buông chiếc túi ra để cho cậu xách. Bối lễ đã chuẩn bị tinh thần bị cô bài xích, khi chiếc túi đột ngột dồn hết sức nặng vào tay, Khánh lão đảo, đã như vậy, cô còn tặng thêm một câu cảm ơn đầy “ngọt ngào” khiến cậu sững sờ mất một lúc. Không có nghe mắng? Không có đấm hay đá cậu sao? Cô... vừa cảm ơn cậu á? Đến khi thầy giáo đến bên cạnh, vỗ một cái lên vai, Khánh giật nảy mình. Sao hôm nay cô kì lạ thế? Phải chăng đã chịu ngược đãi quen rồi nên khi được một chút dịu dàng lại trở nên lạ lẫm đến không tin nổi? Nhìn theo bóng người đã đi xa, tâm tình của cậu mãi không bình phục lại được.

Mọi sự của Hà trong ngày đầu tiên xem như thuận lợi ngoại trừ việc phải ở cùng phòng với Trang bí thư. Cô nhin, đây có phải là ngày đầu tiên cô chung đụng với cậu ta đâu, vậy thì có thêm một tháng nữa cũng không hề gì, cô tự nhủ vậy. Chút ngoài ý muốn đó không làm ảnh hưởng nhiều đến tâm trạng đang tốt đẹp của cô, vì sao ấy à? Có một loại thích chính là luôn mỉm cười mỗi lần nhớ đến người ta. Nghe có vẻ ngu ngốc nhưng cô đã cười vu vơ cả tối qua, thậm chí đến khi đi ngủ còn trèm chần cười thầm nữa, hiện tượng này chưa bao giờ xảy ra với cô nên khiến cả Vy và Ngọc mắt to mắt nhỏ nhìn chăm chăm, cây vạ tuế lâu năm rốt cuộc cũng nở hoa rồi.

- Ê, Vy! Vy! Bà có nghe tôi nói gì không ?

- ...

- Vy!

- O... hả ?

- Hôm nay là lần thứ mười bà ngăn người rồi đấy? Rốt cuộc có chuyện gì?

- Không có gì, không có gì đâu!

- Suốt ngày không có gì! Không biết là bà học được cái thói đấy ở đâu nữa. Ở gần thằng Việt lắm rồi lây bệnh của nó luôn rồi.

Nhắc đến Việt, nụ cười trên mặt Vy tự nhiên méo dần, cô cúi mặt, không nói gì nữa. Hà nháy mắt với Ngọc, nhất thời cả ba đều im lặng.

- Chắc là tôi thất tình rồi!

- Hở? Thất tình là thế nào?

Vy chậm rãi kể lại mọi chuyện cho hai cô bạn. Thành thực mà nói, kể ra không giúp ích được gì bởi vì có những chuyện chỉ có người trong cuộc mới hiểu được nhưng ít nhất, khi giải bày tâm sự khiến cho lòng thanh thản hơn.

- Bà không sao thật chứ? – Hà cúi xuống, cẩn thận nhìn sắc mặt Vy.

- Chỉ là thất tình thôi mà, không sao đâu.

Chẳng biết vì sao Vy lại chột dạ, cúi xuống tránh ánh mắt của Hà. Có lẽ là có sao đấy!

- Này chẳng qua là cãi nhau thì có gì mà thất tình. Còn cãi nhau được tức là còn tình cảm, chỉ khi nào đến một câu cũng không buồn nói thì mới là kết thúc triệt để. Yên tâm đi. Bây giờ cần nhất là bà phải xác định rõ thái độ của mình!

- Cái Hà nói đúng đấy. Vui lên đi, không sao đâu. Đi ngủ sớm mai còn dậy sớm tập thể dục đấy!

.

.

.

Năm giờ ba mươi sáng, tiếng còi báo thức vang lên trên loa, phá tan bầu không khí yên tĩnh của tiết trời cuối thu, chính thức đánh dấu sự bắt đầu của một tháng huấn luyện quân sự đối với sinh viên trường đại học Ngoại ngữ. Vệ sinh cá nhân, tập thể dục, ăn sáng, tất cả các sinh viên uể oải, lục đục kéo nhau vào lớp học. Trái với thường lệ, Hà đứng nán lại trước gương lâu hơn một chút, cô cũng là con gái mà, cũng muốn trở nên chỉnh chu để tạo ấn tượng tốt với người khác. Lần trước... mất mặt như thế rồi, cô không muốn lặp lại đâu, tuyệt đối không muốn. Mấy đứa con trai chậm chạp, bá vai nô đùa, thấy thầy đang bước vào lớp mới lật đật đi theo phía sau.

- Chắc chắc, mấy đứa con gái lớp mình đúng là đại trai. – Tiến cảm thán, đập vào vai Khánh. – Mà có nghe tao nói không?

- Có. – Cậu che miệng ngáp. – Sao tự nhiên lại nói vậy?

- Thì mà nhìn xem đi, hai bàn đầu chật cứng con gái. Chúng nó mà có chuyện chăm chỉ vậy á? Có mà lên để ngắm trai thì có. Đẹp trai, cao lớn mà còn mặc quân phục quả thật có lực hấp dẫn rất lớn đối với mấy đứa con gái.

- Ủ... ừ...

Khánh còn ngái ngủ, không bận tâm đến mấy lời lảm nhảm của tên bạn. Cậu lơ đãng mở sách ra, lơ đãng nhìn thầy giáo bật mic lên giảng bài, ánh mắt lơ đãng liếc qua hai dãy bàn đầu chật kín mấy đứa con gái, lơ đãng lướt qua cô gái có mái tóc ngang vai đang chăm chú nhìn lên bục giảng. H... Hà sao? Cậu chợt tỉnh ngủ hẳn, đúng là cô đang ngồi bàn đầu tiên, gần sát bàn của thầy giáo nhất. Miệng cậu há to, không tin nổi qua sang hỏi Tiến:

- Này giờ mà lảm nhảm cái gì thế?

- Tao lảm nhảm cái gì? Mà mớ ngủ này giờ à?

- Cái gì mà quân phục với mấy đứa con gái ấy!

- Lũ con gái lớp mình thích thầy quân sự! – Tên bên trái không nhìn được lên tiếng. – Ai... mấy đứa con gái này đúng là mù quáng, trai đẹp đây ra đây thì không ngồi, chen chúc lên bàn đầu làm chi không biết!

Lẽ nào... Hà cũng thích thầy Nghĩa rồi? Không phải chứ...? Cả buổi, Khánh không hề nghe lọt chữ nào vào tai, mất chăm chú theo dõi nhất cử nhất động của Hà. Cô chăm chú ngồi nghe giảng, không hề có dáng vẻ bất cần đời như mọi khi, thậm chí cậu còn để ý thấy lúc cười cô còn dùng tay che miệng, cái điệu bộ đó muốn có bao nhiêu thực nữ thì có bấy nhiêu thực nữ. Cô ấy... thích thầy thật rồi, chẳng trách lần trước cô còn ngọt ngào cảm ơn cậu, nghĩ lại thì ra là có thầy đi ở ngay phía sau, chẳng trách... Vì sao lại như vậy cơ chứ? Cô mới chỉ gặp thầy được vốn vẹn có hơn một ngày nói thích là thích thế nào được? Thầy đã làm được gì cho cô? Cậu muốn quan tâm, muốn chăm sóc cô vậy mà lần nào cũng bị cô bài xích nên chỉ biết âm thầm giúp đỡ. Rốt cuộc thầy hơn cậu ở điểm nào thế? Là vẻ ngoài đẹp trai, là chiều cao hay là bộ quân trang đó? Cậu thật sự không cam tâm! Cậu còn chưa kịp nhận ra mình đã thích cô, cứ như thế mà thua cuộc rồi sao? Đúng, cậu thích cô đấy! Thích chết đi được ấy! Cậu thừa nhận rồi đấy! Bởi vậy, cô không được thích người khác trước khi cậu chính thức theo đuổi cô, không được đâu biết không?

- Khánh! Khánh! Mà làm gì mà thất thần cả buổi thế hả? – Tiến càu nhàu. – Chẳng lẽ mà... cũng thích thầy rồi ư?

- Đừng có mà ăn nói lung tung.

- Nếu không còn ngồi đây làm gì? Mọi người đi ăn hết rồi kìa?

- Hả? – Khánh nhìn xung quanh mới phát hiện mọi người đang kéo nhau ra khỏi lớp. – Mà đi trước đi rồi tao đuổi theo sau.

Tiến nhìn Khánh với ánh mắt kì lạ, một lúc sau mới chịu rời đi. Trong lớp còn vồn vện ba người, thầy giáo, Khánh và Hà. Cậu nheo mắt tức giận nhìn cô gái đang cố ý ở lại cuối cùng, cô vụng trộm liếc thầy vài cái, lúc thầy nhìn xuống lại giả vờ lục lọi cái gì đó. Thầy không nhận được hỏi thăm:

- Sao em không đi ăn đi? Mất cái gì à?

- Em... em tìm... một tờ giấy ạ?

- Giấy gì mà quan trọng thế? – Thầy nhìn đồng hồ. – Nếu bây giờ em không đi ăn thì sẽ không có thời gian nghỉ trưa đâu.

- Em... - Cô cắn môi. – Em có vài thứ không hiểu, viết ra giấy định hỏi thầy... nhưng giờ không tìm thấy đâu nữa.

- Ha ha... hiếm thấy có cô gái nào lại hứng thú với quân sự như em. Được rồi, tờ giấy mất rồi thì thôi, cứ từ từ nhớ lại, lúc nào nhớ thì tìm thầy ở phòng giáo viên. Bây giờ thì mau đi ăn trưa đi.

- Vâng ạ, em chào thầy.

Hà hớn hỏ chào tạm biệt thầy, vẻ mặt lúc này của cô còn tươi hơn cả chữ tươi. Đi qua dãy bàn gần cuối, Khánh vẫn ngồi nguyên tại chỗ, nhìn cô không chớp mắt. Tâm trạng tốt cô không thèm chấp nhặt, ném cho cậu ta một ánh mắt kì thị rồi tiếp bước thầy giáo đi ra cửa lớp. Bên ngoài Vy và Ngọc tan học từ lâu, đang đứng chờ cô. Thấy hai cô gái, thầy khẽ cười, ân cần hỏi thăm:

- Hai đứa đứng chờ bạn à?

- Dạ vâng ạ... - Đột ngột bị hỏi thăm, cả Ngọc và Vy đều ngớ người, theo phản xạ đáp lại.

- A, hai bà đến rồi à? – Hà chủ động nói với thầy. – Hai bạn ấy là bạn của em ạ.

- Ủ, mấy đứa đi ăn trưa đi nhé. Chiều đừng có mà vào lớp muộn đấy.

- Bọn em biết rồi ạ. Chúc thầy ăn trưa vui vẻ. – Hà vẫn một mực lễ phép.

Thầy giáo vừa đi khuất, Ngọc nhảy lên, bám lấy cổ Hà mà rú lên:

- Ôi trời đất ơi, thầy giáo lớp bà đẹp trai thế!

- Bà bé bé cái mồm hộ tôi cái. – Hà bịt miệng Ngọc lại, mắt vẫn trông chừng bóng dáng xanh lá đang dần đi xa.

- Tôi còn nghe thầy giáo lớp tôi kể, thầy của lớp bà bắn súng số một của trung tâm đấy.

- Thật á? Thầy ấy còn trẻ mà đã giỏi thế rồi sao?

Nghe Vy nói xong, hình tượng của thầy trong lòng Hà lại to lên một chút. Thật sự càng nghĩ càng thấy thầy Nghĩa đúng là rất hợp ý cô, một người trưởng thành và rất tài giỏi, hơn nữa còn rất ân cần với học sinh nữa chứ. Tự nhiên đôi môi cô cong lên thành nụ cười dịu dàng hiếm có khiến cho hai đứa bạn tròng lớn mắt nhìn.

- Này... bà có thấy Hà rất kì lạ không?

- Có lẽ nào...

- Đúng rồi... có lẽ nào...

Ba cô gái tíu tít không để ý đến có một người đang đen mặt đi phía sau họ. Cậu thầm nghĩ, nói lớn tiếng như vậy sợ người khác không nghe thấy à? Đúng là con gái, toàn bị dụ dỗ bởi những thứ bề ngoài. Hừ, mặc quân phục thì tốt lắm sao? Bắn súng giỏi thì tốt lắm sao? Cậu nhất định, nhất định sẽ... sẽ làm thế nào? Vì sự thật là, so về mọi mặt cậu chẳng có điểm nào hơn được thầy cả. Nhưng mà thầy sẽ không đời nào thích Hà đâu! Cô cứ chờ đó mà vỡ mộng đi. Khánh tức tối bước nhanh chân, vượt qua đám Vy.

39. Chương 39

- O, Khánh kìa. Chào cậu!

Khánh không thềm đáp lại, còn chạy như điên đến phòng ăn. Vy chớp chớp mắt không hiểu nổi, thái độ của cậu ấy... hơi kì lạ, đúng không? Đường như chỉ có mình Vy chú ý đến Khánh, hai cô bạn bên cạnh vẫn còn mãi chìm đắm trong hình tượng uy vũ của thầy giáo. Đến khi ngồi xuống bàn ăn, Hà nhìn khay cơm đầy ắp trước mặt, lớn tiếng tuyên bố:

- Từ bây giờ, tôi sẽ học làm thực nữ. – Cô gấp miệng đậu phụ lên, cắn đôi nó ra. – Bắt đầu từ việc ăn cơm.

- Bà nghiêm túc đấy à?

- Ăn cơm thì không nói chuyện.

Lờ đi bốn con mắt đang tựa nhìn thấy yêu quái, Hà nhỏ nhẹ ăn cơm, trái ngược hoàn toàn với sự tùy tiện bình thường. Đột nhiên, Ngọc rung mình một cái, quay sang nói với Vy:

- Con này có phải là đến kì rồi không? Tôi thấy nó cứ là lạ...

- Vạn tuế nở hoa rồi. – Vy lẩm bẩm.

- Cái gì mà nở hoa cơ?

- Sao bà chậm tiêu thế? Nó thích thầy quốc phòng của nó rồi.

- Cái gì? – Ngọc suýt nữa gào toáng lên. – Không phải chứ...

Bị Vy nói trúng tim đen, tai Hà ửng lên hai vệt đỏ. Cô ghen một cái, trừng mắt liếc Vy cảnh cáo. Sau đó không chịu nổi hai chiếc đèn pha đang lờ lờ tỏa sáng, cô nhỏ giọng thừa nhận:

- Biết rồi thì im hộ tôi cái. Tôi phải giữ hình tượng trước mặt thầy.

- Sao đó giờ bọn tôi không thấy bà giữ hình tượng với bọn tôi?

- Chỉ giữ với người cần thiết thôi. Các bà á? Hình tượng để làm gì?

- Sao khinh bọn tôi dữ vậy?

Vy chợt nhớ đến thái độ kì lạ của Khánh lúc nãy. Một sự liên tưởng xuất hiện trong đầu cô. Có lẽ nào...

- Này... lúc nãy thằng Khánh có phải là nghe bọn mình nói chuyện rồi mới tỏ thái độ thế không?

- Sao lại có Khánh ở đây? Liên quan quá! – Hà cau mày. – Bà đừng làm tôi ăn mất ngon nha.

- O tôi bảo thật đấy! Tôi nghĩ là thằng Khánh thích bà...

Vừa nghe thấy thế, Hà liền ôm bụng cười sặc sụa. Bị mấy người ngồi bàn bên cạnh tỏ vẻ khó chịu, cô mới ngừng cười, từ từ lấy giấy lau miệng, từ từ đáp lại:

- Bà bị lây bệnh thần kinh của nó rồi à? Thích tôi? Nói nó thích con Trang thì tôi còn tin!

- Tôi không đùa đâu! Ngọc, bà có nghĩ thế không?

- Cái đó tôi không biết nha. – Ngọc nhún vai. – Nhưng cũng có khả năng lắm chứ!

- Kể cả nó có thích tôi thì làm sao? Nó đã được tôi cho vào danh sách đen cự tuyệt giao tiếp lâu rồi! Đúng là không thể yêu thương nổi!

.
. .
.

Có lẽ bởi vì là giống động vật ngay cả đi vệ sinh cũng có thể đứng nên con trai luôn có biện pháp nâng cao tinh thần khác hẳn với phái nữ: ra ngoài trời vận động, tận hưởng không khí trong lành. Chạy bộ mệt, Việt ngồi nghỉ trên ghế đá, ánh nắng mặt trời ngày một chói chang, phơi nắng như phơi ra cả tâm sự.

Thời gian trôi qua, sau khi bình tĩnh trở lại, cậu tự nhận thấy mình đã quá nóng nảy, mất bình tĩnh đến mức nói ra lời tổn thương người khác. Cố ý lạnh lùng với cô nhưng cuối cùng người khó chịu vẫn là mình. Trái tim không tự chủ đưa ra hàng nghìn, hàng vạn lí lẽ để bào chữa cho cô nhưng rốt cuộc lại chọn tin vào thứ khiến mình đau khổ nhất. Cẩn thận từng li từng tí nên mọi thứ trong lòng, khi không nén chặt được nữa thì lộ ra những cái gai xấu xí khiến cho người bên cạnh phải tổn thương. Chung quy là thiếu cảm giác an toàn!

Biết rõ cô đang ở xa, dù lòng vẫn giận nhưng không nịn được mà thấp thỏm. Cuộc sống ở đó mặc dù không thiếu thốn nhưng lại rất đậm bạc. Không biết cô ăn có no bụng không hay lại không hợp khẩu vị mà bướng bỉnh bỏ cơm? Không biết cô có ngủ đủ giấc không? Không biết... cô có nhớ cậu không? Cảm thấy bản thân như vậy thật không có tiền đồ, cậu lắc đầu, quyết định cắt điện thoại, cuộc sống dù không có tình yêu vẫn cứ trôi qua đầy thôi!

Lúc cậu định quay lại đường cũ để trở về nhà, cậu chợt nhìn thấy dáng người rất giống bố Vy đang chạy đến. Cậu giật mình, có chút chột dạ nên nhanh chân tránh ra phía sau gốc cây, quay người lại xem như không thấy ông. Khi bạn không muốn gặp ai, nhất định bọn họ sẽ thừa lúc bạn không để ý mà chạy đến trước mặt bạn. Bọn họ sống cách nhau không xa, việc gặp gỡ là chuyện không thể nào tránh khỏi, cách tốt nhất lúc này đó là đi đường vòng để tránh hai bên cùng khó xử.

Việt men theo con đường nhỏ dẫn ra khỏi công viên, vừa đi vừa ngoảnh lại ngó chừng phía sau, trong lúc không để ý nghe thấy một tiếng “ăng” thất thanh lên. Cậu cúi xuống, đối diện với một đôi mắt to tròn, long lanh nước đầy tội nghiệp. Chân cậu vội nhấc ra khỏi đuôi của nó, ngồi bệt xuống đối diện với nó coi như đang muốn xin lỗi. Chú cún không biết chui từ bụi rậm nào ra, bộ lông màu vàng của nó bị bụi đất bám dính tạo thành những mảng màu tối loang lổ. Cậu để ý thấy trên cổ nó có đeo vòng màu đỏ, chứng tỏ đây không phải là chó hoang, không biết chủ nhân của nó đã đi đâu rồi.

- Xin lỗi, mày có đau lắm không?

- Gâu... - Nó đáp lại, giọng điệu như thể ầm ục lắm.

- Xin lỗi mà. Người mày bắn hết cả rồi kìa, để tao dắt mày đi tìm chủ nhé?

Chú cún rên rừ rừ mấy tiếng, ngoan ngoãn đi theo bám sát Việt. Cậu hỏi hết mấy người ở gần đó, bọn họ nhìn thấy chú cún bắn thiu đều lắc đầu tỏ vẻ không biết. Có mấy cô bé tốt bụng muốn giúp đỡ cậu, tụ tập lại thành một nhóm nhỏ xôn xao cả một góc. Người chạy bộ qua không khỏi hiếu kì, nhướn mắt nhìn. Rốt cuộc không ai có biện pháp gì hay, cậu lại sợ đứng thêm một lúc nữa thì sẽ gặp bố Vy bèn bắt đắc dĩ bế chú cún về. Có lẽ cảnh vật xa lạ dọa nó sợ, nó rúc vào người cậu, cả thân mình run lên, giãy dụa mấy cái muốn chạy trốn. Đường như bị bỏ đói mấy ngày nên không còn sức, chú cún rên vài tiếng, cả người nhẹ bẫng dựa vào tay cậu. Việt nhỏ giọng an ủi, vỗ về nó, bước chân càng nhanh hơn trở về nhà.

Rắc rối nho nhỏ cậu mang về khiến cho cuộc sống tẻ nhạt của những ngày này trở nên ồn ào hơn. Mấy ngày đầu cậu dán giấy khắp nơi tìm chủ nhân của nó nhưng đều không có kết quả. Chú cún sau khi khỏe lại, được tắm rửa sạch sẽ, dần bỏ đi sự sợ hãi ban đầu mà thích nghi rất nhanh với hoàn cảnh mới. Mẹ của Việt là người rất yêu động vật, trước kia có nuôi một con mèo nhưng sau khi nó chết bệnh vì quá đau lòng mà bỏ ăn mấy ngày khiến bố cậu hạ lệnh cấm nuôi thú cưng, bây giờ nhìn thấy chú cún đáng yêu, cả trái tim như nở hoa, tất bật chuẩn bị cho nó một cái ổ thật xinh xắn. Chú cún nghiễm nhiên chiếm đóng góc nhà cậu, trở thành một thành viên mới trong căn nhà neo người. Cúng chính cái rắc rối đáng yêu này khiến cho cậu bận rộn, đem niềm vui tạm thời che mờ tất cả.

.
. .
.

Đêm đến, Vy chui vào chăn, bên tai văng vẳng tiếng rủ rừ trò chuyện của mấy đứa bạn cùng phòng. Đến giờ

tắt đèn đi ngủ, mọi người đều chui vào chăn nói chuyện, để phòng thầy giáo đi kiểm tra đột xuất. Đám con gái dù ở với nhau cả ngày vẫn nói không bao giờ hết chuyện, đặc biệt vào giờ tắt đèn, những câu chuyện lại càng trở nên hấp dẫn hơn bởi vì, lén lút thật kích thích! Cô bạn nằm giường dưới rướn người lên trò chuyện với Vy. Cô đáp lại câu được câu mất, tay vẫn mân mê chiếc điện thoại. Có đôi khi loáng thoáng nghe thấy tiếng chuông điện thoại từ đâu đó cũng khiến cô hoảng hốt. Chờ đợi nhưng lại sợ hãi, nếu nhớ đâu... nhớ đâu... có người ngày ngày kề cận bên cậu ấy, thích cậu ấy đến thế, cô lại đang ở xa, có khi nào cậu ấy sẽ thay lòng không?

Cạch!

Tiếng gõ ngoài cửa thật mạnh làm Vy giật mình, trượt tay đánh rơi chiếc điện thoại xuống sàn nhà. Cả phòng hít một hơi, mặc niệm cho chiếc điện thoại xấu số nhưng chẳng ai dám ngồi dậy gây bất kì tiếng động gì. Thầy giáo đằng hắng hai tiếng, thấy cả phòng im lặng, lắc đầu rời đi. Thầy vừa đi khỏi, Vy bật dậy, nhảy xuống nhặt điện thoại. Màn hình bị vỡ đến mức không còn dùng được nữa. Bây giờ thì đúng như ý cô rồi, điện thoại hỏng, cậu muốn liên lạc cũng chẳng được nữa!

Sáng hôm sau, Vy bưng bộ mặt chán nản đến lớp học. Thầy giáo dạy hôm nay cũng chính là thầy giáo đi kiểm tra hôm qua, hại cô làm hỏng điện thoại. Có lẽ mang chú trả thù riêng, cô mặc kệ, gục đầu xuống bàn không để tâm thầy nói cái gì.

- Cuối tuần tới các em trong danh sách sẽ được trở về nhà, nhớ chú ý, chiều chủ nhật phải có mặt ở trường đúng giờ để về trường trước giờ cơm chiều, rõ chưa?

- Dạ rõ! – Cả lớp hào hứng đáp lời.

- Em thưa thầy, lần này những ai được về thế ạ?

- Đúng rồi ạ, thầy mau đọc danh sách cho chúng em đi ạ!

- Trật tự! – Mắt thầy nhưng tia laze rà soát khắp cả lớp một lượt. – Ai ngoan thì sẽ được về!

- O... thế là thế nào ạ? – Cả lớp lại nhao nhao lên, có đứa còn thầm thì bảo thầy như đang lừa trẻ con.

- Các anh chị thế nào, đừng tưởng qua mắt được tôi. Buổi tối đứng ngoài cửa, tôi nghe thấy hết đấy nhé. Cũng lạ thật, phòng con gái thì toàn nói chuyện về con trai, phòng con trai thì lại bàn nhau về con gái. Rồi còn cả... rõ ràng toàn con gái với nhau mà lại xưng anh xưng em! Thanh niên thời nay đúng thật là kì lạ!

Mấy đứa bị thầy nói đến chột dạ, đồng loạt cúi đầu xuống không nói gì, trong lòng tự nhắc nhở mình sau này phải cẩn thận mới được. Thầy đúng là thần thông quảng đại, cái gì cũng biết tuốt!

Buổi chiều sau giờ học, đám con trai tụ tập ngoài sân chơi bóng rổ. Mặc dù trời đã vào thu nhưng vẫn có ánh nắng chói chang, điều kiện ở khu quân sự lại không tốt nên ai cũng cảm thấy nóng bức. Hà bị Vy và Ngọc kéo xuống sân hóng gió một cách miễn cưỡng. Ba người các cô đi lướt qua đám con trai đang chơi bóng, người đứa nào cũng mướt mải mồ hôi vậy mà vẫn say mê hò hét ồn ã khắp cả sân. Cô nhìn trái bóng màu cam bay qua bay lên trên sân, rụt cổ lại chen vào giữa Vy và Ngọc.

- Bà làm sao thế?

- À, tôi muốn đi ở giữa thôi mà.

- Về chuyện. Sao tự nhiên thế?

- À thì bà biết đấy, tôi dị ứng với quả bóng đấy, nhớ nó mà...

“Bốp!”

Chưa kịp nói dứt lời, quả bóng bay thẳng vào đầu Hà rồi đập xuống đất tạo thành những vòng cung đẹp đẽ. Không biết phải khen tài tiên tri của cô quá xuất sắc hay là phải nói hôm nay cô quá xui xẻo, ba đứa đi với nhau mà quả bóng lại chọn trúng cô mà bay vào là thế nào? Hà ôm đầu, đau đến nỗi đom đóm mắt. Cô quay ngoắt lại, trừng mắt với đám con trai đang ôm bụng cổ nén cười.

- Là ai làm?

- ... - Không ai dám lên tiếng vì chỉ sợ nói ra thì sẽ phì cười. Dù biết cười lúc này là không phúc hậu nhưng mà vẻ mặt của “kẻ tội đồ” trông như đang bị táo bón, hài hước không sao tả nổi.

- Bình tĩnh, bà có làm sao không? – Vy xoa đầu giúp Hà.

- Là-ai-làm?

Hà gần giọng, nhấn mạnh từng chữ. Cả đám con trai bị khí thế của cô làm cho im re, cúi đầu chỉ Khánh đứng ở gần cột rổ.

- Tôi... tôi xin lỗi. Tôi không cố ý đâu, thật đấy!

- Đúng là không thể yêu thương nổi! – Hà cướp quả bóng trong tay Ngọc. – Nếu là cậu thì tôi không thể nào tha thứ được. Đứng lại đó!

Khánh hoảng sợ bỏ chạy một cách khó hiểu. Xét về vóc dáng, cậu cao hơn cô cả một cái đầu, sức vóc của một đứa con trai tất nhiên cũng hơn hẳn, thế nhưng cậu lại bị cô dọa mà ngu ngốc chạy lòng vòng quanh sân. Vì lí do gì đó mà trong khoảnh khắc đó cậu đã nghĩ rằng mình sẽ chết một cách khó coi dưới tay cô, kết quả là tạo ra một màn hài kịch mèo đuổi chuột trên sân. Hà ra sức đuổi theo Khánh, tốc độ của cô khiến cả đám đứng đó mở rộng tầm mắt. Lúc thì kết thúc môn điền kinh còn chưa bao giờ thấy cô cố gắng đến thế đâu!

Mắt thấy gần bắt kịp Khánh, Hà giơ quả bóng rổ lên, ý định chọi vào đầu cậu một cái thật đau để trả thù. Bất ngờ, từ dãy nhà bên phải, thầy Nghĩ ung dung đi ra, cắt ngang đường chạy của cô. Hà gấp gáp phanh lại, mất đà bổ nhào vào người thầy. Theo phản xạ, thầy đưa tay ra đỡ cô. Tất nhiên cảnh tượng này sẽ hết sức lãng mạn nếu như không có quả bóng rổ như mang mối thù truyền kiếp với cô bị thả rơi xuống đất, bật ngược trở lại đập trúng vào trán cô không hề khoan nhượng.

- Á!

- Hà!

Không rõ là vì quá mất mặt với thầy giáo hay vì cú đập vừa rồi mà Hà bất tỉnh nhân sự. Sau tích tắc há hốc miệng trước một chuỗi sự việc liên tiếp nhau tạo ra tình huống dở khóc dở cười vừa rồi, cả đám rối rít chạy lại xem tình trạng của Hà. Thầy Nghĩ bế xốc cô lên, chạy nhanh đến phòng y tế.

- Cô ơi, bạn ấy có làm sao không ạ? – Vy và Ngọc lo lắng hỏi thăm cô y sĩ.

- Bị đập trúng nên choáng mới ngất đi, một lát nữa sẽ tỉnh thôi, không sao đâu. Chỗ sưng kia chịu khó dán thuốc vài ngày sẽ khỏi.

- Vậy thì tốt rồi. – Thầy Nghĩ thở phào nhẹ nhõm. – Hai đứa ở lại trông chừng bạn ấy, để thầy báo lại cho đại đội trưởng của hai đứa.

- Em cảm ơn thầy ạ.

Vy tiễn thầy ra cửa, nhìn thấy Khánh đứng thập thò ở bên ngoài không dám vào. Cô lắc đầu cảm thán, gạt đầu chào để cậu ta yên tâm rồi trở vào. Ngọc ngồi cạnh giường, vợ lấy tờ báo làm quạt tay, nghi ngờ nhìn thấy khóe miệng của Hà nhếch lên. Ô, cái con bé này không phải là đang bị ngất sao?

- Ê, tỉnh rồi à? Bị bóng rổ đập hai lần nên đầu hổng luôn rồi đúng không? Đau thế mà còn cười!

- Nó tỉnh rồi hả?

Bị Ngọc phát hiện, Hà mở mắt ra, ôm mặt cười đầy thẹn thùng. Kì thực lúc bị quả bóng đập vào, cô đúng là đau đến ngất đi nhưng chỉ là suýt thôi, cô vẫn tỉnh táo, vẫn biết được mình đang được thầy bế đến phòng y tế, vẫn cảm nhận được hơi thở đầy quyền rũ của một người đàn ông trưởng thành. Có lẽ đây gọi là trong cái rủi có cái may, nếu được thầy bế như thế, cô nguyện để cho quả bóng rổ chọi trúng đầu mình thêm mấy cái, hạnh phúc chết đi được ấy!

- Này, đầu bà bị hổng thật rồi à? Sao không nói gì mà cứ cười mãi thế? – Vy sờ tay kiểm tra chỗ sưng lên của Hà.

- Ái, đừng đụng vào, đau đấy!

- Đau mà vẫn cười? Ấm đầu thật rồi!

40. Chương 40

- Hi hi... lúc nãy hai bà có thấy không? Tôi được thầy bế kiểu công chúa đấy!

- Thì ra là thế! Vì thế nên bà cười từ nãy giờ?

- Chứ còn gì nữa, thật sự lúc nằm trong vòng tay của thầy, tôi chỉ muốn ngất luôn không tỉnh lại nữa thôi.

- Đúng là hết thuốc chữa. – Vy và Ngọc đồng thanh.

Mặc kệ ánh mắt khinh thường của hai đứa bạn, sự kiện đó khiến Hà vui vẻ suốt cả ngày. Kể cả khi Khánh do do dự dự mà đến xin lỗi cô, cô cũng bỏ qua không thêm chấp nhặt. Dù sao cũng nhờ cậu ta mà cô được thầy dịu dàng quan tâm như thế coi như cũng là hòa nhau rồi. Cô tung tăng đi đến lớp, trời hôm nay thật là đẹp, đến cái lon trong thùng rác cũng thật mỹ miều khác thường.

- Hà! Đầu hết đau chưa em? – Thầy Nghĩa đúng là thầy Nghĩa, hỏi thăm người khác cũng dịu dàng như vậy.

- Dạ hết đau rồi ạ. Em cảm ơn thầy.

- Lần sau nhớ phải cẩn thận đấy nhé!

- Em nhớ rồi ạ!

Cô ngoan ngoãn đi phía sau thầy giáo, lén lút nhìn trộm bóng lưng màu xanh lá đầy vững chãi bên cạnh. Hình như thích một người nên nhìn cái gì của họ cũng thật thuận mắt, còn nếu đã ghét một người thì lúc nào cũng xem họ như cái gai, mới nhắc thấy bóng thôi đã đủ chướng mắt rồi. Trong lòng cô, Khánh và thầy ở hai thái cực khác nhau, cũng phải thôi, khác xa nhau như vậy mà! Giờ cô mới phát hiện ra, tay của thầy rất đẹp nhé, ngón tay thon dài đeo một chiếc nhẫn bạc đơn giản mà vẫn rất đẹp, quan trọng hơn nó đã từng bế cô đấy!

- Anh Nghĩa! – Đột nhiên xuất hiện một cô gái cũng mặc quân trang thân thiết gọi tên thầy.

- A, Vân, em đến sao mà không báo trước? – Vừa thấy cô gái, thầy bước nhanh hơn, giọng nói cao lên như thể đang rất vui mừng.

- Em có việc qua đây, tiện thể thăm anh thôi mà. Hôm nay anh có thời gian không?

Hà tròn tròn mắt nhìn cử chỉ đầy thân thiết của hai người, trong lòng cô thích một cái. Chiếc nhẫn và cô gái này... có phải là?

- Có chứ. Sáng nay anh không có việc gì cả. – Chợt nhớ tới Hà vẫn đứng cạnh, thầy vui vẻ giới thiệu. – Đây là vợ chưa cưới của thầy. Thấy cô ấy xinh không?

- Dạ...

- Cái anh này! – Người phụ nữ đánh nhẹ vào vai thầy. – Để học sinh cười cho bây giờ.

- Ha ha... thôi, thầy đi trước nhé, em vào lớp đi.

Theo dáng hai người quay lưng bước đi, cô im lặng nhìn xa xăm. Cô bạn trong lớp đi ngang qua, vỗ nhẹ vào vai Hà nhắc nhở:

- Đến giờ vào lớp rồi kìa! Cậu đứng đó làm gì thế?

- Mình... mình bị đau bụng. Xin phép giúp mình nhé. – Cô nói qua loa rồi bỏ chạy, vừa chạy vào gào lên để lại cô bạn giật mình không hiểu chuyện gì.

.

.

- Ui, hôm nay thầy Thắng dạy thay thầy Nghĩa đấy! Tao không thích học thầy Thắng đâu, thầy ấy nghiêm túc quá, tao muốn thầy Nghĩa cơ! Chẳng biết thầy ấy đi đâu mà bỏ bọn mình ở lại thế?

- Tao nghe nói hình như thầy xin đổi buổi dạy và dân tình đồn đại là vợ chưa cưới của thầy lên đây nên mới thế!

- Cái gì? – Cô gái gần như gào lên. – Thầy có vợ chưa cưới rồi á?

- Mọi người đồn ầm lên kia kìa, hình như cũng là quân nhân như thầy đấy!

Tin tức về vợ chưa cưới của thầy Nghĩa-đẹp-trai-trong-mộng-của-các-cô-gái nhanh chóng lan truyền khắp cả đại đội. Chắc hẳn hôm nay có rất nhiều trái tim thiếu nữ mỏng manh tan vỡ vì người trong mộng là cậu đã có hoa, ngược lại, cánh con trai lại được phen hả hê, thích thú ra mặt. Nghe Tiến thảo thảo bất tuyệt bên tai về tin tức “chấn động” mà nó đi hóng hớt được, Khánh ngáp dài tỏ vẻ không để tâm, à kì thực trong lòng cũng có một chút vui vui, cậu đang chống mắt chờ xem cô nàng nào đó phản ứng thế nào về chuyện này. Cậu hớn hở đi vào lớp học và bắt đầu chờ đợi. Chờ đợi... chờ đợi mãi vẫn không thấy người nào đó xuất hiện. Bởi vì hôm nay không phải là thầy Nghĩa dạy nên đám bàn đầu uể oải nhưng vẫn không dám manh động. Thầy bước vào lớp, tiếng nói chuyện lập tức im bặt.

- Mời các em ngồi xuống. – Thầy giáo gạt đầu ra hiệu. – Trước khi bắt đầu buổi học, các tiểu đội trưởng điểm danh và báo cáo cho tôi xem có ai vắng không!

- Thưa thầy, tiểu đội một vắng bạn Trịnh Thu Hà ạ. Bạn ấy xin phép xuống phòng y tế vì ốm ạ!

Nghe thấy tên Hà, Khánh giật mình, đồng tai lên nghe ngóng. Ốm?

- Được rồi, còn ai có ý kiến gì nữa không? Nếu không thì chúng ta bắt đầu bài mới.

- Em thưa thầy. – Bỗng nhiên Khánh đứng bật dậy, cả lớp đổ dồn ánh mắt về phía cậu.

- Sao? Em có ý kiến gì?

- Em... em bỗng cảm thấy bụng khó chịu. Em xin phép xuống phòng y tế ạ.

- Bụng khó chịu. – Thầy giáo nhíu mày. – Được rồi, em đi đi.

Đám con trai ngồi quanh Khánh mở to mắt nhìn cậu nửa đi nửa chạy ra khỏi phòng học. Đau bụng á? Cái có gì vậy? Lúc này còn thấy cậu chạy như điên quanh sân, bảo ốm là ốm ngay được sao? Chẳng ai tin nổi đâu.

Trước khi đại náo kịp hoạt động, đôi chân của Khánh dường như có suy nghĩ riêng, tự ý đưa cậu đến trước phòng y tế. Cậu thập thò đứng ngoài cửa, xuyên qua lớp kính chỉ nhìn thấy tấm rèm trắng che kín khu vực đặt giường nằm, đến một bóng người cũng không nhìn thấy được. Không thấy người đâu cả! Có lẽ nào chỉ viện cớ mà trốn đi chơi? Có lẽ là vậy rồi...

- Em đang làm gì ở đây? – Giọng nói đột ngột vang lên từ đằng sau lưng Khánh.

- Em... - Cậu ấp úng không biết trả lời thế nào, vì bản thân cậu cũng chẳng hiểu nổi mình ở đây làm gì. Vô thức mà xin phép, vô thức mà chạy đến cứ như người bị mộng du. Hành động hoàn toàn mang tính bộc phát, cậu đang làm gì vậy nè?

- Em muốn tìm ai sao? – Người phụ nữ mặc áo blouse trắng tiếp tục hỏi cậu.

- Không có. Em... chỉ tình cờ đi ngang qua thôi ạ.

- O này... hình như đã gặp em ở đâu rồi nhỉ. – Người phụ nữ vỗ tay một cái. – Đúng rồi, em chính là cái người công bạn nữ ngắt xiu ở trường Ngoại ngữ lần trước.

Khánh ngược mắt lên, nhận ra đúng là người cậu đã gặp hôm đấy bèn nói vài câu chống chế rồi rời đi. Chẳng hiểu sao trái đất lại tròn đến thế, cô ấy vốn dĩ nên ở trường mà? Vì sao lại chạy đến đây nữa rồi? Lại còn trùng hợp đúng lúc cậu đi tìm Hà nữa, thật là... à mà khoan, cậu có đi tìm cô đâu? Cậu là chỉ tiện chân đi qua thôi mà. Chết tiệt, đói bụng quá rồi mất lí trí luôn rồi, đi ăn cái đã!

Bóng dáng Khánh khuất sau dãy nhà, người phụ nữ chớp mắt nhìn theo rồi mở cửa phòng bước vào. Theo thói quen, cô vén tấm rèm trắng, giật mình phát hiện ra có một cô gái đang úp mặt xuống gối nằm dài trên giường. Cô cúi xuống, nhẹ nhàng lay tỉnh cô gái.

- Em gái ơi, em bị đau ở đâu à?

- Hơ... - Hà lười biếng quay đầu lại, chán nản trả lời. - Chỗ nào của em cũng đau cả.

- Sắc mặt của em hơi tệ... đau nhất là ở đâu?

- Em cũng không biết nữa, không biết nữa! Em là bệnh nhân với trái tim tan nát rồi đây!

Câu trả lời của Hà làm người phụ nữ phì cười, cô cất ống nghe lại vào túi, thoải mái ngồi xuống ghế. Thanh niên thời nay thật kì lạ, vừa rồi là cậu trai thập thò ngoài cửa, bây giờ là một cô gái thất tình, đúng là toàn những tâm hồn thiếu nam, thiếu nữ mỏng manh. Chợt nhận ra điều gì đó, người phụ nữ quay lại nhìn kĩ Hà.

- A, lại là em à? Vậy ra bạn nam ngoài kia là đến tìm em sao?

- Bạn nam nào ạ?

- Có đúng lần trước em bị ngất nên được đưa đến phòng y tế ở trường không? Vừa nãy ngoài cửa, cô gặp chính là bạn đã đưa em đến đấy!

- Thật sao ạ? Bạn ấy đâu rồi? - Hà bật dậy, vội vàng mang giày chạy ra cửa. Từ hôm đó, cô đã hỏi rất nhiều người mà chưa tìm được danh tính của người đã giúp đỡ mình, may sao giờ gặp lại để cảm ơn người ta rồi.

- Vừa mới đi khỏi thôi, chắc ra vẫn còn kịp đấy.

Hà hấp tấp đá văng cửa nghe thấy tiếng bốp như thể vừa bị va chạm với vật gì đó. Khánh, người đáng ra đã đi đến căng tin bỗng ôm mũi đứng một bên kêu đau. Thì ra là có người không yên tâm, muốn nhìn cô một cái nên đã quay lại, không ngờ làm ơn mắc oán, bị cô vô ý làm mũi bị thương. Oan gia thì vẫn mãi là oan gia, dù vô tình hay cố tình nhưng mỗi khi gặp nhau không chợt thì cũng què!

Mũi của Khánh chỉ bị chạm nhẹ, không gây ra vấn đề gì lớn. Người phụ nữ mặc áo blouse trắng tránh đi đầy ý tứ, để lại căn phòng cho đôi oan gia tự giải quyết với nhau. Hà vẫn há hốc miệng, không tin nổi người giúp đỡ cô là Khánh. Cô cũng không phải là người không biết lý lẽ, dù trước kia có thể nào thì sau hôm đó mọi chuyện xem như hòa, vậy mà giờ cô lại... tự nhiên cảm thấy mình yếu thế nên nhỏ giọng nói xin lỗi Khánh. Thấy cô xuống nước với mình, cậu bỗng cảm thấy bản thân rất có thành tựu, vô cùng rộng lượng mà không chấp nhặt với cô. Nhưng sau đó, một bầu không khí yên lặng bao trùm phòng y tế. Bọn họ cãi nhau đã quen rồi, đột nhiên hòa hảo cho nên chẳng có chuyện gì để nói cả!

- Cậu... - Lý trí của Khánh thôi thúc cậu phải mở miệng trước nhưng rồi nhìn quanh chẳng biết nên nói gì.

- Hả?

- Cậu... đói bụng không? - Cậu lấy cái bánh vừa mới mua trong túi ra. - Mình mới mua bánh còn chưa kịp ăn, cậu ăn đi.

- Ừ... ừ... - Cô nhận lấy, bóc ra ăn. Miệng bận ăn thì sẽ không cần nói nhiều, ăn xong cái bánh này cô sẽ rời đi. Đúng là không cãi nhau thật là chẳng quen gì cả!

- Cậu...

- ...

- Cậu... - Khánh ấp úng mấy lần vẫn không nói được hết câu.

- Rốt cuộc muốn nói cái gì thì nói mẹ nó đi!

- Con gái gì mà mở miệng ra là nói vậy! - Cậu than thở. - Chẳng bù cho lúc trước mặt thầy Nghĩa. Đúng là quá khác biệt mà!

- Chuyện của cậu à! - Hà có xu hướng muốn bùng nổ.

- Cậu... thích thầy đến vậy sao?

Khánh phun ra một câu chọc vào đúng chỗ đau của Hà. Cô trợn tròn mắt, mấy giây sau nhét hết nửa cái bánh còn lại vào miệng, nuốt vội đến suýt nghẹn. Cô ho sụ sụ mấy cái, cầm cái vỏ bánh lên nghiền cứu.

- Hình như cái bánh này hết hạn rồi hay sao ấy. Căng tin dạo này làm ăn tệ thật đấy! Phải đi khiếu nại mới được.

- ...

- Đây, lần sau mua bánh nhớ chú ý, biết chưa? – Hà cẩn thận dặn dò Khánh.

- Thì ra là thích đến vậy à... - Cậu thì thảo như tự nói với bản thân. – Thôi, mình biết rồi, mình về lớp trước đây.

Cậu ta hôm nay ăn nhầm thuốc thì phải? Nói cả đồng gì mà cô chẳng hiểu. Ừ, cô thích thầy đấy! Nhưng mà không phải vì buồn quá mà không muốn nhắc đến đâu! Chỉ là... chỉ là tự nhiên thấy xấu hổ. Xấu hổ nên không muốn nhắc lại chứ có lảng tránh cái gì đâu. Tự dưng cậu ta lảm nhảm một đồng trước mặt cô, bảo cô phải làm thế nào đáp lại?

.

.

.

Đại học Bách khoa...

- Thế nào rồi? Thế nào rồi?

Cả đám người vừa ra tới cửa, Linh nóng ruột chạy đến hỏi thăm. Cô chờ bên ngoài rất lâu, rất lâu rồi. Cô chờ đợi kết quả hôm nay không chỉ vì mong thay cho Việt mà còn cả bởi vì nó ảnh hưởng đến tình cảm của cô nữa. Nếu nhóm của cậu có giải cao càng khiến cho cơ hội của cô lớn hơn, không phải sao?

- Hội đồng đánh giá rất tốt. – Hải đắc ý, mặt vênh như thể sắp song song với trần nhà rồi. – Tổ đảm bảo là sẽ có giải.

- Vậy thì tốt quá! Chúc mừng các cậu nhé!

- Còn phải xem bọn tớ là ai nữa chứ!

- Đây, các cậu, chúng ta đi ăn mừng đi!

- Đồng ý cả hai chân hai tay luôn!

- Xin lỗi mọi người nhé, mình hôm nay có lẽ là không đi được rồi. Con chó nhà mình đến lịch tiêm phòng rồi, mình đã hẹn với bác sĩ. Hôm nào chính thức có giải, nhất định mình sẽ đi.

- Cái cậu này, thật là mất hứng mà. – Cả đám la ó.

- Xin lỗi mà. Các cậu đi chơi vui vẻ nhé!

Nghe thấy Việt không đi, sắc mặt của Linh có vẻ không vui. Cô im lặng đi theo đám bạn một lúc rồi bỗng nhiên quay lại, chạy theo Việt.

- Việt!

- Ô, Linh à? – Cậu dừng chân lại, khẽ cười. – Không phải cậu đi theo mọi người ăn mừng sao?

- Mình có chuyện muốn nói với cậu. – Linh thở hổn hển vì chạy vội vàng.

- Chuyện gì vậy?

- Cậu... còn nhớ chuyện lần trước mình đã nói chứ? Cậu đã suy nghĩ chưa?

- Mình...

Câu trả lời của Việt thể hiện rõ sự do dự trong lòng cậu. Cô biết mình không có đủ tư cách để thúc giục hay ép buộc cậu phải đưa ra quyết định.

- Mình thật sự rất mong, rất mong...

Nói rồi đột nhiên Linh kiễng chân, đặt một nụ hôn lên môi cậu còn đang bất ngờ. Lúc đó, cô ước sao cả thế giới đều im lặng, chỉ có cô và cậu, trong những năm tháng của tuổi trẻ gặp nhau, ở cạnh bên nhau và ước sao, nụ hôn này có thể kéo dài thật lâu, lâu thật là lâu.

41. Chương 41

Cái nắng vàng ruộm như mật ong của tiết trời Hà Nội tô điểm thêm cho khung cảnh xinh đẹp. Có hàng nghìn hàng vạn cách để định nghĩa tuổi trẻ nhưng có lẽ chỉ những ai đã trải qua nó mới cảm nhận được hết những cung bậc cảm xúc rục rờ nhất trải dài trong suốt quãng thời gian đáng nhớ này. Tuổi trẻ là làm trước hối hận sau, cuối cùng ngoài hối hận cũng chỉ là hối hận. Thời gian trôi qua, những gì của hôm nay sẽ trở thành kỉ niệm, kỉ niệm đó có thể khi nhớ lại vẫn khiến chúng ta không khỏi xấu hổ vậy mà vẫn ghi nhớ nó thật kĩ trong lòng.

Linh chậm chạp rời khỏi đôi môi Việt. Cảm giác này thật khó diễn tả, cứ như con tim có thể bay khỏi mặt đất bất cứ lúc nào. Cô bỗng thấy có chút xấu hổ, cúi mặt xuống im lặng chờ đợi, đầu đó trong lòng len lỏi sự mừng thầm. Việt đã không đẩy cô ra, đây có thể xem như cậu đã tiếp nhận nụ hôn của cô không?

- Còn quá sớm để nói trước điều gì, không phải sao? – Sau một hồi im lặng, cậu trả lời. – Nhưng mình hứa mình sẽ nghiêm túc suy nghĩ.

- Với mình như vậy là đủ rồi. Cảm ơn liều thuốc an thần của cậu. – Linh cười vui vẻ, hết như chú mèo vừa trộm được cá. – Vậy mình đi trước đây. Tạm biệt.

Việt nhìn theo bóng dáng chạy tung tăng của cô, tự nhiên cảm thấy mê man, không biết mình làm thế có đúng không? Chỉ là đã quá mệt mỏi vì phải chờ đợi nên tham lam một chút ấm áp từ người khác. Sự xấu xa này nếu Linh biết sẽ trách cậu bởi vì ngay từ đầu đã là không công bằng với cô.

Rốt cuộc chỉ có người trong cuộc rồi rắm còn người ngoài dĩ nhiên là nhìn sự việc đơn giản hơn rất nhiều bởi lẽ họ dùng lý trí để suy xét mà không phải là trái tim. Hải đứng một góc xa xa, dù không nghe rõ hai người họ nói gì nhưng đều nhìn thấy hết cả. Chờ Việt quay người đi, cậu bước ra, chặn đường Linh.

- Cậu đứng đây từ bao giờ vậy? – Linh ngạc nhiên.

- Cậu... vẫn thích Việt sao?

- Ừ...

- Cậu biết Việt yêu Vy chứ? – Linh không nói gì xem như thừa nhận. Hải hỏi tiếp. – Vậy mà vẫn thích Việt sao?

- Dù cậu ấy đã có bạn gái không có nghĩa là mình không có quyền thích cậu ấy! Mới chỉ là yêu nhau thôi mà, có phải là đã kết hôn đâu?

- Nhưng dù sao thì... cậu vẫn không nên làm như vậy. Mình biết mình không có quyền nói như vậy. Chuyện lần trước mình cũng nhìn thấy hết cho nên, với tư cách là bạn của hai người, à không là bạn của ba người, mình thật sự mong cả ba người đều có thể vui vẻ.

- Vui vẻ sao? Ý cậu là mình nên rút lui đúng không? Mình không nên chen chân vào giữa họ?

- ...

- Một người bạn đã nói với mình thế này, đời người có bao lâu mà phải luôn làm người tốt chịu thiệt, thỉnh thoảng cũng phải sống ác một chút, phải “bitchy” một tí. Không tự tranh thủ cho lợi ích của mình thì chẳng phải sau này rồi sẽ hối hận sao? Nghe có vẻ cực đoan nhưng không hề sai mà! Cũng như trong chuyện tình cảm ấy, làm gì có đúng hoặc sai, thích thì cứ thích thôi, tính toán nhiều như vậy làm gì.

- Cậu thật sự đã thay đổi rồi Linh à.

- Cảm ơn cậu, mình sẽ nhận nó như một lời khen. Được rồi, hết chuyện rồi chứ? Bọn mình đi thôi kẻo chúng nó lại đợi.

.

.

.

Tách!

Một chiếc điện thoại biến mất sau góc tường. Chủ nhân của nó nhìn bức ảnh vừa chụp được, miệng cười tủm tỉm đầy bí hiểm.

- Mai! Cậu đứng đây làm gì mà nhìn lên lút thế?

- Có gì đâu.

- Không có gì mà cười sung sướng thế? – Cô bạn đi cùng nhìn Mai đầy nghi ngờ. – Cậu quen hai người kia hả?

- Ủ, bạn cấp hai của mình đấy.

- Một đôi đấy hả? Trông cũng đẹp đôi đấy.

- Mình cũng vừa mới biết thôi. – Mai lẩm bẩm. – Thế mà ngày trước chúng nó cứ bí bí mật mật. Thì ra là thế này!

.

.

.

Đám con trai kéo nhau về phòng, vừa đi vừa nô đùa âm ỉ khắp cả hành lang. Bước vào phòng liền nhìn thấy Khánh cặm cụi trong góc viết cái gì đó, bộ dạng cực kì nghiêm túc. Thấy mấy thằng bạn trở về, cậu nhanh tay gấp quyển vở lại, cất vào một góc. Cả ngày hôm đó, tâm thần cậu dường như không yên, chốc chốc ngẩn người có lẽ là đang trăn trở suy nghĩ gì đó quan trọng lắm. Trạng thái này lần đầu xuất hiện khiến cậu bồn chồn không yên. Đã mất công mất sức viết ra rồi nhưng lại không dám đưa cho người ta, giấu nhem nó đi thì không cam lòng. Thực sự là vô cùng khó nghĩ, rốt cuộc nên làm thế nào mới tốt đây?

- Ly ơi, mày trả tao quyển sách của học phần một đi mày!

- O... tao có cầm đâu?

- Hôm kia mày chả mượn tao còn gì, mau tìm đi. – Hà nhăn mặt, hối thúc Ly tìm sách.

Sau một hồi lục lọi khắp cả phòng, quyển sách vẫn không thấy tung tích. Ly định nói ngày mai tìm tiếp nhưng nhìn khuôn mặt không mấy vui vẻ của Hà, cô lại biết đứa bạn đang « khó ỉ » bèn cầm tạm một cuốn sách khác trả lại. Hà nhận lấy sách, vò đầu đi đến phòng học. Ngồi xuống bàn học, ngáp dài mấy cái, cô cảm thấy phía sau có người đang « đâm chọc » mình, quay lại chỉ thấy một lũ con trai túm tụm khua môi múa mép, nước bọt sắp văng đến tận trần nhà. Đúng là dạo này cô « khó ỉ » thật, nhìn gì cũng thấy phiền chán, thiếu thiếu cái gì đó, cuộc sống trở nên thật tẻ nhạt.

- Cả lớp! Hôm nay đổi lịch học, buổi này ra sân học thực hành, cứ để sách vở lại đi ra ngoài luôn nhé, thầy đang chờ!

Mọi người than thở mấy tiếng, không tình nguyện kéo nhau ra sân. Phòng học bỗng chốc vắng vẻ, sót lại một mình Khánh còn đang lẩn cấn chuyện gì đó. Một lúc sau, có lẽ là đã đưa ra quyết định, chậm chạp đi lên bàn đầu, mở quyển sách trên mặt bàn, kẹp một tờ giấy nhỏ vào rồi nhắm mắt bỏ đi. Có lẽ là vì căng thẳng nên cậu cúi mặt, không để ý thấy Trang và Ly đi ngang qua mình. Trang giơ cánh tay ra muốn vẫy chào cậu nhưng cậu không hề đáp lại khiến cô cảm thấy kì lạ.

- Sách của cậu đây này Trang!

- A, cảm ơn nhé!

- Sáng nay tớ không tìm thấy sách cho Hà nên đưa tạm một quyển, may quá giờ tìm lại được rồi. Nhưng mà cậu biết không, gần đây cái Hà bị làm sao rồi ấy, mặt mày cứ như mọi người đều thiếu nợ cậu ta vậy. Lúc mình tìm không thấy sách, mặt cậu ta tối sầm làm mình sợ quá.

- Cậu ta vốn vậy mà. Thôi đừng chấp.

Trang cầm quyển sách lên, vô tình rơi ra một tờ giấy nhỏ. Cô nhặt lên, mở nó ra, nét chữ này... dù tờ giấy không đề tên nhưng cô khẳng định là Khánh viết ra. Tự nhiên con tim đập liên hồi, trở thành một cánh diều lơ lửng giữa không trung, theo từng câu từng chữ được gió cuốn đi bay ngày càng cao. Cả người cô vui đến mức run lên, khuôn miệng muốn cười nhưng sợ bị Ly phát hiện nên cố nén lại. Vì thời gian không cho phép, cô gấp cẩn thận tờ giấy, kẹp lại vào trong cuốn sách đề tên mình. Niềm vui sướng hết một chùm pháo hoa, âm thanh nổ ra trong lòng, đẹp đến mức không dám tin.

- Hôm nay cả lớp giải tán sớm, trời nắng thế này đừng có ham chơi quá rồi ốm đấy nhé!

- Rồi ạ!

Cả lớp đồng loạt hô to rồi hí hửng kéo nhau về phòng. Bỗng nhiên được nghỉ học sớm, từ trong phòng nhìn ra bên ngoài như bị bao phủ bởi một lớp mật ong màu vàng ruộm, Vy lười biếng nằm dài trên giường, đến cử động cũng cảm thấy lười. Nghe thấy tiếng Ngọc ngồi ở cuối giường ôm máy tính cười khúc khích, cô đá nó một cái.

- Bà làm gì mà cười như động kinh thế?

- Vui thì cười chứ sao. Ai như bà, nhìn mặt chả có tí sức sống nào cả!

- Có gì vui đâu? Điện thoại thì hỏng, đến máy tính cũng không có mà lên mạng. Tôi đang chán chết đây này.

- Khiếp, thôi được rồi, máy tính này. Nhưng mà nhớ trả tiền 3G cho tôi đấy biết chưa?

- Hì hì, yêu bà thế cơ chứ lì.

Ngọc tròn mắt nhìn bông hoa héo tên Vy vừa cầm cái máy tính lập tức tươi trở lại. Cả tuần không lên mạng, cô nhìn thấy hàng loạt tin tức mới mẻ. Cô chú ý đến bài đăng gần đây nhất của Mai, một tấm ảnh chụp trộm từ đằng xa, một cô gái nhón chân hôn lên môi chàng trai, làm nền cho họ là dãy phòng học khiến cho cả bức ảnh mang hơi thở thanh xuân tươi đẹp. Tấm ảnh này hết như tượng tượng của cô khi đọc mấy cuốn tiểu thuyết tình yêu đầy lãng mạn. Đẹp biết bao, lãng mạn biết bao! Ở phía dưới, bạn bè của cô sục sùi bình luận, liên tục gọi tên hai nhân vật chính nhưng không một ai lên tiếng. Là không thừa nhận nhưng cũng chẳng phủ nhận!

Mãi không thấy Vy nói gì, Ngọc ngẩng đầu dậy, lập tức bị đôi mắt đỏ hoe của Vy làm cho giật mình. Ngọc tò mò nhích lại gần, nhìn thấy tấm ảnh đó, phản ứng đầu tiên là muốn gấp ngay máy tính lại mà tắt đi không để Vy xem nữa. Đến cả cô là người ngoài cuộc mà cũng cảm thấy chói mắt thì Vy sẽ khó chịu đến nhường nào? Ôm ờ với đứa con gái khác khi đang cãi nhau với bạn gái, đây có phải là phim truyền hình dài tập trên ti vi đâu?

- Thôi, máy hết pin rồi, tắt đi, tắt đi! – Nói là làm, Ngọc giành lại máy tính.

- ...

- Bà có ổn không? – Ngọc lo lắng hỏi.

- Tôi không sao... tôi... ổn...

- Ổn là có ổn không?

Hình như là không... ổn nhưng không ổn chút nào. Ở chỗ này này, ở ngay chỗ này này, khó chịu lắm ấy. Khó chịu nhưng không thể khóc ra được. Đó là cảm giác gì, có ai biết không? Nghẹn ứ ở cổ họng nhưng lại bất lực vô cùng.

- Đi ăn... đi ăn đi!

Vy không muốn mở miệng nói chuyện, Ngọc cũng ăn ý không hỏi, chậm chậm đi phía sau, gặp Hà trong phòng ăn, Ngọc kéo tay bạn nháy mắt ra ám hiệu. Không biết vì sao, ngồi trong phòng ồn ào không chịu nổi, trong lòng Vy vẫn tịch mịch, yên lặng đến hoảng hốt. Vì sao vậy? Rốt cuộc là vì sao?

- Vy, canh của bà này!

- Việt ơi! – Tự nhiên ở đâu đó có người gọi lớn cái tên này.

Bàn tay vươn ra nhận lấy chiếc bát cứng đờ giữa không trung, dường như mọi âm thanh đều bị che mờ, chỉ có tiếng gọi đó tồn tại. Cô giật mình nhìn quanh quất. Chiếc bát đập xuống nền nhà, vỡ toang. Tiếng ồn ào bỗng chốc biến mất, mọi con mắt đều đổ dồn về phía cô. Sau đó, không ai bảo ai, mọi người vỗ tay ầm ầm. Vẫn biết đó chỉ là trêu chọc không có ác ý, cô không nói gì, cúi xuống nhặt chiếc bát bị vỡ đôi, trước ánh mắt lo lắng của hai đứa bạn, lắc đầu trấn an họ. Vy cúi mặt xuống, tâm sự trong lòng như cơn sóng dâng lên, cuộn trào đến tận khóe mắt cay cay. Không vì lí do gì mà miếng cơm mắc nghẹn lại cổ họng, đầu lưỡi không cảm nhận được chút mùi vị nào, miệng đắng đến hoảng hốt.

- Bà ăn đậu phụ không? Ăn thêm vào đi. – Ngọc tốt bụng san sẻ phần đậu trong khay cơm của mình.

- Cả tôi nữa, hôm nay tôi cũng chán đậu rồi, ăn giúp tôi đi.

Vy để mặc hai đứa bạn gắp đậu phụ cho mình, tự nhiên nước mắt không nén được nữa, tự động rơi xuống bàn. Ngọc và Hà im bật, đến cả những đứa ngồi cùng bàn cũng phát hiện ra điều đó, họ nhìn nhau ái ngại. Chẳng ai biết chuyện gì cả, chỉ đơn giản nghĩ rằng có lẽ trò đùa vừa rồi chính là nguyên nhân. Cả bàn nhất thời im lặng, cảm mạo vào bát cơm không dám ho he chút nào. Dù cho vậy, chuyện bên này vẫn không ảnh hưởng đến thế giới, phòng ăn vẫn huyền ảo, tiếng ồn ào đan kết thành từng đợt sóng, liên tục dội vào màng nhĩ trong tai, làm cho sự đau buồn trở thành tông màu trầm lặng lồng trong bức tranh tràn đầy màu sắc rực rỡ. Thật sự cô rất muốn, rất muốn òa khóc một cách thoải mái nhưng chung quy vẫn là cần mặt mũi.

- Vy à, cậu không sao chứ? – Cô bạn ngồi cạnh tỏ ra rất áy náy. – Bọn mình không có ác ý gì đâu... xin lỗi nhé!

- Không sao... không sao mà!

Lúc nói ra câu đó, đột nhiên Vy cảm thấy mình thật đáng thương. Đến cả bản thân cũng tự cảm nhận được, không biết trong mắt người khác, cô còn tội nghiệp đến nhường nào?

Bữa cơm vô vị kết thúc, thời gian tịch mịch trôi, một ngày qua đi, trong lòng lại như bị khoét thêm một mảng. Một mảng khuyết thiếu đó, người khác chẳng thể nào nhận ra được. Lớn rồi, ai cũng phải học cách che giấu tâm sự của mình. Cô cũng không phải là một ngoại lệ.

“Người bạn” hàng tháng đúng dịp lại đến thăm Vy. Cảm giác không khỏe khiến cả cơ thể cô nặng trĩu vậy mà trong tiềm thức của cô vẫn không muốn vắng mặt trong buổi học. Có lẽ là sợ cảm giác trống trải, một mình ở trong phòng, muốn tìm cảm giác mình vẫn là một phần của thế giới bên ngoài, bởi vậy mà bất chấp tất cả, lê thân thể đến sân tập. Trời càng về trưa, ánh nắng mặt trời càng gay gắt, mồ hôi lạnh hai bên trán cô túa ra. Cô ngược mắt nhìn mặt trời ở trên cao, mắt nhắm lại rồi đột nhiên mọi thứ xung quanh tối dần rồi chìm hẳn vào màn đêm.

.
. .
.

Giờ tan học, sinh viên trong lớp ủa ra ngoài sân trường như ong vỡ tổ. Việt chậm rãi thu dọn sách vở, gần như là người cuối cùng rời khỏi giảng đường. Đi qua ghế đá cạnh gốc cây, bước chân cậu chậm lại, đôi mắt nhìn chiếc ghế trống không rồi bỗng ngây người. Một lúc sau chợt nhớ ra điều gì, cậu lắc đầu, tiếp tục bước đi. Mấy ngày hôm nay cậu có hơi kì lạ, mỗi lần đi qua chiếc ghế kia đều phải dừng lại một lúc, dù biết người hay chờ mình sẽ không xuất hiện nhưng trong lòng đều không nén nổi có chút hi vọng. Bởi vì hi vọng nên mới cố ý chờ, cuối cùng cậu tự cảm thấy mình thật ngu ngốc, người kia đã nói là bận việc rồi mà!

- Việt! Chờ mình với. – Phía sau có người vừa chạy vừa gọi tên cậu. – May quá, cuối cùng cũng đuổi kịp được rồi!

- Cậu cũng tan học rồi à?
 - Ủ, hôm nay là buổi học tăng cường cuối cùng rồi. Tuần sau mình sẽ trở về lịch như cũ. – Linh che miệng ngáp dài. – Mệt quá đi thôi.
 - Bọn mình về đi.
- Linh phát hiện Việt đã quay sang nhìn cô nhiều lần, cô không ngại để cậu ngắm mình thêm một chút nữa, thực ra là càng nhiều càng tốt nhưng cái gì nhìn của cậu dường như ẩn chứa điều gì muốn nói.
- Cậu muốn nói gì hả?
 - Lần trước mình có bảo cậu không cần chờ mình nếu có việc.
 - Ủ, nhưng từ tuần sau mình hết bận rồi mà. Mình sẽ tiếp tục chờ cậu đi về cùng.
 - Ý mình là cậu không phải chờ mình nữa đâu.
- Nghe Việt nói vậy, Linh dừng lại, cả gương mặt đang vui vẻ phút chốc nhuốm một màu ảm đạm.
- Cậu thật sự muốn như vậy sao?
- Việt không trả lời. Ngay khi Linh thất vọng nghĩ rằng cậu đã thừa nhận, Việt lại lên tiếng.
- Nhưng rồi mình lại phát hiện không có cậu ngồi ở ghế đá chờ mình, mình cảm thấy thật không quen. Thậm chí... còn thấy nhớ nhớ. Bỗng nhiên ý lại như vậy, rất buồn cười có phải không?
 - Không có buồn cười. Không buồn cười chút nào đâu. – Linh vui mừng đến mức suýt nhảy cẫng lên. – Thế nhé, thế nhé, mình sẽ chờ cậu. Dù cậu có về muộn thế nào, mình cũng sẽ chờ cậu.
- Không thể kìm hãm được sự vui mừng nữa, Linh bám lấy cánh tay Việt, nhảy tung tăng trước mặt cậu. Bất ngờ bị người đằng sau kéo lại, rồi cô nhìn thấy mình tựa vào một lồng ngực ấm áp và cứ như vậy, đôi môi bị xâm chiếm một cách vô cùng ngọt ngào.
- Sau khi Việt rời khỏi đôi môi cô, Linh xấu hổ tựa vào lồng ngực cậu, khoang miệng cứ như vừa được nhét thêm một viên kẹo. Cô nhỏ giọng hỏi:
- Thế này... thế này là sao?
 - Mình thích cậu mất rồi Linh ạ. Lần này có được học bổng, chắc chắn mình sẽ đi cùng với cậu.
 - Cậu thật sự là không gạt mình?
 - Ủ. Thật! Chỉ có thằng ngốc mới từ chối cậu thôi.

42. Chương 42

Việt tựa vào trán Linh, trên môi cậu là một nụ cười hạnh phúc, nụ cười mà Vy chưa từng thấy qua và đặc biệt chói mắt. Vầng quang của tình yêu bao trùm lấy họ, khiến cho người bên cạnh trở nên thật nhỏ bé, thật hèn mọn. Vy bấu chặt tay, đầu ngón tay cắm vào da dường như đã bật máu. Thấy cô xuất hiện, Linh như muốn trêu ngươi cô, thậm chí còn có xu hướng ôm chặt lấy Việt hơn. Vy không buồn bận tâm đến vẻ mặt Linh, từ từ tiến lại, cố nén đi cơn run rẩy từ sâu trong nội tâm, nhìn thẳng vào mắt cậu mà hỏi:

- Cậu... đây là ý gì?
- Chúng tớ là đang yêu nhau. Sao hả? Có vấn đề gì với cậu sao? – Linh trả lời thay Việt.
- Thật... chứ?

Cậu một mực im lặng. Cái nhìn của cậu mang theo một sự nặng nề khó tả nhưng dù có lực lợi, có tìm kiếm như thế nào vẫn không có chút ấm áp nào dành cho cô. Sự im lặng đôi khi còn có sức mạnh hơn cả lời nói, im lặng để thừa nhận!

- Cậu không được như vậy. Chẳng phải là cậu nói yêu mình sao Việt? Chẳng phải là cậu nói cậu sẽ là chiếc ô của mình sao? Chẳng phải là cậu nói dù sau này tóc bạc, răng rụng cậu vẫn muốn che ô cùng mình đi dạo phố sao? Bây giờ cậu thế này là sao? Những thứ đó rốt cuộc có ý nghĩa gì?

- Mình mệt mỏi thật sự rồi Vy ạ. Mình không muốn mãi là người cho đi mà không nhận được hồi đáp. Người trong lòng cậu mãi mãi là Tuấn! Chỉ có ở bên Linh mình mới cảm giác mình được yêu thương. Chúng ta... chia tay đi!

- Cậu... không phải! Không phải đâu! Không được đi! Nếu bây giờ cậu đi thì đừng bao giờ quay lại nữa!

Đột nhiên cô nhìn thấy Việt dần dần biến mất, đôi tay cô hoảng hốt chụp lấy cậu nhưng rồi tất cả hóa thành không khí, hư hư ảo ảo khuất dạng. Vy ngã nhào ra đất nhưng không một ai đỡ cô dậy. Cô cuộn mình, vùi mặt vào hai chân, tiếng nấc mắc nghẹn ở cổ họng không thoát ra được, uất ức, cực kì uất ức!

- Đừng đi mà, mình xin cậu đấy. Đừng đi có được không?

- Vy! Vy! Mau tỉnh lại đi.

Vy giật mình, choàng tỉnh giấc. Thứ đầu tiên đập vào mắt cô là trần nhà trắng tinh. Đây là đâu? Việt đâu rồi? Cậu ấy đi rồi sao?

- Bà tỉnh chưa?

- Tôi... sao thế này?

- Đây là phòng y tế, vừa rồi bà bị ngã ngoài sân. Dọa bọn tôi sợ chết đi được!

Vy sờ tay lên mặt, cấu mạnh một cái. Đau! Thì ra đây mới là thật. Chuyện ban nãy... là mơ có phải không? Việt không bỏ cô đi có phải không? Thật may quá! Thật may quá! Nhớ nhung, hờn giận, thất vọng và cả sự buồn tủi, những cảm xúc đan xen, thi nhau dày vò cô. Bỗng nhiên dưới bụng đau nhói, cơn đau ập đến bất ngờ đánh vỡ lớp mặt nạ bình tĩnh trong suốt những ngày qua. Nước mắt Vy lại chảy ra, dù lau thế nào cũng không hết được. Cả người cô mồ hôi nhễ nhại, áo, tóc bết dính giờ lại nằm khóc trông cực kì thê thảm. Hà vội vàng ôm cô đỡ nhưng đỡ thế nào cô cũng không nín.

- Tôi... đau quá!

- Đau bụng hả? Cần chườm nước nóng không?

- Tôi... mệt quá!

- Ủ... ừ, cứ nghỉ đi. Ngoan, bọn tôi xin phép thầy giúp bà rồi. Cứ nghỉ hết ngày hôm nay đi nhé!

“Người bạn” hàng tháng mỗi lần “hẹn hò” với Vy đều gây ra những triệu chứng hết sức khó ưa. Đau bụng, đau lưng giờ thêm cả đau tim nữa! Bạn à, tháng này bạn thật là đồng đánh đấy!

Màn đêm bao trùm khắp không gian. Đêm dần về khuya, những tiếng trò chuyện rủ rủ thưa thớt dần, cả phòng tĩnh lặng, văng lại những tiếng côn trùng kêu về đêm. Lăn qua lăn lại nhiều lần, cô bạn nằm giường trên dường như đang tổ về khó chịu, Vy ngoan ngoãn nằm thẳng lại, mắt vẫn tỉnh táo nhìn trần nhà. Theo thói quen, cô giơ bàn tay lên, bốn ngón tay bị cảm màn đêm bao trùm, chỉ nhìn thấy cái bóng của nó hắt lại. Bốn người, không vì lí do gì cả, bị buộc lại một chỗ. Vốn dĩ là những người bạn chung trường, chung lớp, có thể vui vui vẻ vẻ mà gặp nhau ôn lại kỉ niệm nhưng vì có gì mà đánh mất đi niềm vui đó? Có lẽ bởi vì tình bạn đã không còn thuần khiết như trước nữa, có lẽ bởi vì một khi đã đi quá giới hạn rồi lại muốn ích kỉ có được người kia.

Tình cảm là một trò chơi đuổi bắt, bạn mãi mãi không thể nào biết được người cuối cùng mình bắt được là ai. Cô – chạy mãi miết đuổi theo Tuấn nhưng không ngờ trên đường lại va phải Việt, cậu – dường như cũng đang đuổi theo cô nhưng phía sau cậu còn có Linh. Giấc mơ ban sáng giống như một điềm báo trước cho tương lai, cô tức giận nói rằng cậu đừng quay trở lại nữa. Thật ra nói xong câu đó, cô đã rất hối hận. Sau khi hết giận, thật sự là không được gặp lại cậu nữa sao? Cô không cam tâm, cô muốn đâm thủng lớp màng mỏng ngăn cách giữa hai người, muốn nhìn thấy cậu. Còn kết quả sau đó... cô thật sự vẫn chưa dám nghĩ đến.

.
.
Cuộc sống này tràn đầy thử thách bất ngờ đến với con người khi chúng ta không có sự chuẩn bị, tỷ như không mang ô nhất định trời sẽ đổ mưa, không học bài nhất định sẽ bị gọi lên bảng. Cách duy nhất mà con người có thể làm là... chấp nhận nó như một phần của cuộc đời này.

Danh sách sinh viên được về cuối tuần này được thầy giáo công bố. Cho đến tận cái tên cuối cùng, Vy cũng không đợi được tên mình. Cô thất vọng, úp mặt xuống bàn. Dẫu biết rằng tuần này không được về thì còn tuần sau, tuần sau nữa nhưng cô không đợi được, biết đâu cả cậu cũng không được. Nghĩ đến đó, cô lại càng gấp gáp hơn, chỉ hận không thể về Hà Nội thật nhanh để đến gặp cậu.

- Không sao đâu! Đợi tuần sau cũng được mà.

- Hay là... đợi tôi tìm xem có ai đổi lượt về cho bà được không nhé?

Nhìn bộ dạng chán nản của Vy, Ngọc vắt óc nghĩ cách. Đáng tiếc sau một hồi nhìn đi nhìn lại, cô vẫn không tìm được ai có thể giúp đỡ.

- Ý! Lớp Hà có thằng Khánh được về kìa!

- Ủ? Cũng có phải tôi về đâu mà mắt bà sáng rực lên thế?

- Bà có thể nhờ nó đổi cho Vy mà?

- Hả? Bà đùa à? Không bao giờ đâu!

- Chưa thử làm sao biết?

- Có chết tôi cũng không thử!

- Đi mà, Hà đáng yêu!

Hà lắc đầu, tự dặn lòng là phải kiên quyết từ chối đến cùng. Mặc dù vậy, trước sự uy hiếp đầy bạo lực của Ngọc cùng đôi mắt tỏ vẻ vô cùng đáng thương của Vy, Hà bắt đầu xiêu xiêu lòng. Sau một chuỗi nhì nhèo năn nỉ, cô cũng vác “mặt mo” đến tìm Khánh.

Chẳng biết vì sao khi Hà gọi Khánh ra ngoài nói chuyện, cậu trông có vẻ nhưng rất bối rối, còn kèm theo cả sự hồi hộp. Hiếm khi nào cậu có dáng vẻ lạ lùng này, tự nhiên cứ gãi đầu gãi tai đứng trước mặt cô. Hà liếc cậu mấy chục lần, có nói mấy câu thôi mà cậu ta phải bày ra cái vẻ ngốc xít đấy không? Hay là ở với lũ con trai nhiều quá nên đâm ra mắc bệnh sợ gái rồi?

- Cậu... cậu có gì muốn nói à? – Khánh ấp úng lên tiếng trước.

- À, có chuyện muốn nói với cậu. Thật ra thì... cuối tuần này cậu được về nhà có phải không?

- Ủ?

- Cậu có thể... nhường chỗ cho Vy được không? Nó đang có việc rất rất cần. Biết là còn mấy đợt được về nữa nhưng mà thời gian rất gấp nên tớ mới phải ra năn nỉ cậu thế này. – Hà phát hiện ra vẻ mặt Khánh cứng lại, sợ cậu từ chối vội nói thêm. - Cậu biết Việt đúng không? Vy với Việt đang cãi nhau, nó muốn về làm lành với cậu ấy. Có câu gì mà đại ý là dù phá bầy tòa nhà cũng không nên phá một mối nhân duyên mà! Cậu làm ơn giúp nó đi, được không?

- Cậu là tìm mình vì chuyện này?

- Ủ. Chỉ có vậy thôi. Sao hả?

Khánh chưng hửng. Nếu chỉ là vì chuyện này mà cô đến tìm cậu, vậy thì cậu hồi hộp từ nãy đến giờ để làm gì? Cậu cúi đầu, cẩn thận nhìn cô, biểu cảm trên mặt cô ngoại trừ ngạc nhiên vẫn là ngạc nhiên, không hề giống như còn che giấu chuyện gì khác.

- Cậu... - Khánh ngập ngừng. – Thật là không còn gì khác?

- Ủ. Chỉ có chuyện đó thôi. Cậu có đồng ý không?

- Vậy thì, cậu chưa đọc được cái gì sao? Cậu không thấy tờ giấy trong quyển sách à?
- Giấy nào? Sách nào? Cậu đang nói cái gì vậy?
- Tờ giấy trong quyển sách giáo dục quốc phòng ấy!
- Không có mà. Sách mình chẳng có tờ giấy nào cả.
- Rõ ràng là...
- Đôi lúc mình có cảm giác chúng ta không cùng một hệ hành tinh, cậu nói gì mà tớ chẳng hiểu chút nào. Rốt cuộc là cậu có đồng ý không?

Khánh vò đầu, thở dài.

- Được rồi. Chỉ cần thầy giáo đồng ý thì tớ không vấn đề gì.
- Ha ha, cảm ơn cậu nhiều lắm. Lần sau nhất định mình sẽ trả ơn cậu.

Khánh lắc đầu đầy chán nản, trong lòng cậu lúc này chỉ nhớ đến tờ giấy kia. Là cô che giấu quá tốt hay là vì thật là cô không thấy nó? Vậy thì tờ giấy đó đã đi đâu rồi? Cậu chắc chắn là mình đã không đặt nhầm chỗ mà. Có lẽ là đã rơi ra.... Nếu đã biến mất thì đừng xuất hiện mà gây thêm rắc rối nào nữa. đành tìm cách khác vậy!

.

.

.

Ngày được về, Vy hồi hộp đến mức mất ngủ từ tối hôm trước. Buổi sáng dậy thật sớm, đánh răng rửa mặt rồi ngồi chờ đến giờ xe đón về, cô đi đi lại lại trong phòng ngủ không biết đã là lần thứ mấy. Cái vẻ bồn chồn, lo lắng hiện rõ trên gương mặt. Mấy đứa cùng phòng to nhỏ thì thầm với nhau, trước khi vào phòng thi cũng không thấy Vy hồi hộp như vậy, không biết là vấn đề gì, thật tò mò nha!

Mất thấy kim phút dần nhích đến số mười hai, Vy đeo túi xách, chạy ngay xuống sân tập trung.

- Bình tĩnh nào! Bà cứ làm như sắp đi ra trận đến nơi ấy!
- Tự dưng tôi lo lắm, không biết vì sao cứ lo lo.
- Cố lên! Cố lên!

Lúc ba bạn họ đang líu ríu nói chuyện, cô bạn cùng lớp với Vy gọi cô:

- Vy ơi, có người đến tìm kia!
- Ai vậy? – Vy lẩm bẩm. – Sắp về rồi còn ai tìm mình nữa?
- Cậu ra đó xem rồi thì biết không phải sao? Mình chỉ nghe tiểu đội trưởng bảo thế thôi.

Ôm một bụng thắc mắc ra đến cổng, Vy nhìn thấy một người con trai dáng cao cao, gầy gầy tựa vào cửa xe ô tô đỗ ở ven đường. Khi người đó quay lại, cô nhận ra là Tuấn. Ôi quỷ thần ơi, cô quên bằng mất đi chuyện ở bệnh viện! Tuấn nheo mắt nhìn cô gái há hốc miệng ở đằng xa. Cậu xuất hiện ở đây làm cô ngạc nhiên thế sao?

- Chào cậu!
- Cậu... cậu... sao lại ở đây?
- Mình đến để thăm cậu, ngạc nhiên không?
- ...

Vốn định gọi trước nhưng điện thoại cậu mãi không liên lạc được, tớ nghĩ nên đến vào cuối tuần thì không làm phiền cậu học. Cậu... không bận gì chứ?

Vy quay lại nhìn các bạn kéo nhau lên xe, chớp mắt mấy cái ý trả lời Tuấn.

- Các cậu định đi đâu à?
- Mình và các bạn ấy được về cuối tuần, cũng sắp lên xe rồi.
- Vậy thì càng tốt, mình đưa cậu về tận nhà luôn.
- Ô... nhưng mà... cậu biết lái xe ô tô?
- Ủ, mình vừa mới có bằng, xe này là của bố mình, tuy không lão luyện nhưng cũng đủ đưa cậu về nhà an toàn.
- Nhưng mà... không biết thầy có cho mình tự tách về không?
- Chắc là không sao đâu. Cứ bảo mình là anh họ cậu!

Dù Vy có từ chối thế nào, Tuấn cũng tìm cách để cô không nói được gì nữa. Đối mặt với sự nhiệt tình của cậu, cô miễn cưỡng đi xin phép thầy giáo. Có lẽ hôm nay cô nhất định phải theo cậu về rồi, đến cả thầy giáo cũng tin Tuấn là anh họ của cô, dễ dàng đồng ý để cô tự do về nhà. Vy thở dài, không tình nguyện ngồi lên xe cậu trước con mắt tự cầu phúc của hai đứa bạn.

Ngồi trên xe, Tuấn không nói gì, Vy ngoảnh mặt ra ngoài cửa sổ không dám nhìn cậu. Không gian trong xe ngột ngạt lại yên tĩnh khiến cho tâm trạng cô càng nặng nề hơn.

- Lần trước...
- Mình bật nhạc nghe có được không? – Vy ngắt lời Tuấn.
- Ủ, được chứ!

Tiếng nhạc từ radio phát ra, tạm thời làm cô cảm thấy thoải mái hơn. Đèn đỏ. Xe dừng lại. Một lần nữa, Tuấn lại cất lời:

- Lần trước cậu vội về quá làm mình chưa kịp nói với cậu cái này.
- Đến rồi, đến rồi sao? Hai tay Vy vô thức bấu chặt lấy góc áo, hình như cô đang sợ hãi điều cậu sẽ nói ra. Rốt cuộc vì sao lại sợ hãi vậy? Sợ hãi vì sẽ khó xử, sợ hãi vì mình sẽ xiêu lòng hay sợ hãi Việt sẽ tức giận? Chẳng biết từ bao giờ mà cô lại sợ hãi nói chuyện tình cảm vậy?
- Đây cho cậu cái này!
- Tuấn đặt vào tay Vy một con dấu nhỏ, phía dưới có khắc tên cô. Cô tròn mắt nhìn vật thể mới xuất hiện, tự nhiên trong lòng bịch một cái, sợi dây siết chặt nới lỏng ra, dễ chịu vô cùng.
- Anh Cường biết chuyện của bọn mình nên cảm thấy áy náy, làm tặng cậu cái này. Mãi bây giờ mới có cơ hội đưa cho mình cái này.
 - Ý cậu... lần ở trong bệnh viện là cậu muốn đưa cho mình cái này?
 - Ủ, đúng rồi.

Nghe câu khẳng định của Tuấn, Vy cảm thấy buồn cười bản thân mình đã nghĩ nhiều. Đúng là con gái, chỉ thích suy diễn lung tung. Nhưng mà cũng tại Tuấn, đưa một con dấu thôi có cần phải nói thêm nhiều câu đáng hiểu lầm như thế không? Bỗng nhiên cô tự xấu hổ vì những suy nghĩ vẩn vơ trong đầu, sợ cậu nhìn ra manh mối gì, muốn mở lời nói gì đó cho hoàn hoàn không khí. Tuấn nhìn cô gái bên cạnh đang cúi đầu mân mê con dấu, đôi tay nắm chặt lấy vô lăng, ánh mắt nhìn thẳng, nhẹ giọng nói giống như thì thầm. Vậy mà Vy nghe rất rõ, rõ đến mức dội thẳng vào trái tim.

- Thực ra còn một câu nữa... mình thích cậu.

43. Chương 43

Tất cả mọi tiếng động xung quanh như ngưng lại, cả thế giới như đang sợ hãi phải làm phiền họ, chỉ có đồng hồ đếm ngược đèn đỏ vẫn tiếp tục chạy. Nói xong câu đó, Tuấn thậm chí còn không dám nhìn Vy, ánh mắt không tự chủ đếm ngược theo đồng hồ. Đèn xanh. Máy chiếc xe phía sau bấm còi bíp bíp thúc giục. Cậu gạt cần số, chiếc xe lại tiếp tục hành trình hướng về trung tâm Hà Nội.

Thấy Vy vẫn không nói gì, Tuấn lén lút nhìn cô, hình như cô vẫn chưa “tiêu hóa” xong, ngây người như phỗng, không buồn cử động. Để miêu tả trạng thái của cô lúc này có thể dùng mấy chữ: bên ngoài yên lặng bên trong nổi bão. Ba chữ cậu vừa nói ra liên tục lặp đi lặp lại trong đầu óc trống rỗng của cô. Có phải... cậu vừa nói thích cô đúng không? Cô không nghe nhầm đúng không? Nhưng vì sao lại là lúc này? Vì sao lại là cô?

Hạnh phúc còn có một tên gọi khác là thời điểm. Bởi vì sai thời điểm nên hạnh phúc không còn nữa. Lời nói ra khiến cả bản thân và đối phương đều ngột ngạt. Vy cắn môi, trân trân nhìn Tuấn. Nếu đến sớm hơn chút nữa có lẽ kết cục đã thật khác rồi! Tất cả chung quy chỉ là “có lẽ” thôi, bởi vì hiện thực đã được sắp đặt theo một cách khác rồi, con người chỉ có thể chấp nhận nó mà thôi. Thực ra suy nghĩ từ nãy đến giờ, có phải là cô đang hối tiếc không? Hối tiếc có nghĩa là xiêu lòng... Khoảnh khắc đó trong đầu cô xẹt qua giấc mơ từ tối hôm trước. Cái cảm giác muốn níu giữ một người ở lại mà bản thân chỉ có thể bất lực đứng nhìn người ta bỏ đi, chỉ cần nghĩ đến thôi đã thấy thật khó thở. Dù lí trí có suy nghĩ bao nhiêu, có đưa ra trăm ngàn lí do, trái tim vẫn là cửa ải cuối cùng để đưa ra quyết định. Còn rối rắm làm gì nữa, trái tim hướng về ai thì chính là người đó!

Trong suốt những năm học cấp ba, cô đã ngồi dưới ngắm nhìn Tuấn viết từng nét chữ đẹp đẽ trên tấm bảng đen để rồi nhớ mãi không quên. Nhưng vào một ngày kia, có một người khác khéo tay hơn, bằng những cử chỉ ầm ập vụng trộm xóa đi vệt phấn trắng, tấm bảng dưới tay người đó còn rực rỡ, đầy màu sắc hơn gấp bội lần. Tấm bảng đen của thời cấp ba nằm lại trong một miền kí ức, ghi lại những dấu ấn về tình cảm trong sáng của cô ở lứa tuổi đẹp nhất của cuộc đời. Kí ức nằm ở quá khứ, còn hiện tại chính là của cậu ấy.

- Cậu... đang nói thật?

Tuấn nhìn cô, không trả lời, dường như vẻ mặt của cậu trầm lại. Không biết là bao lâu sau, giọng cậu khàn khàn:

- Là thật... mình thích cậu... như thích Mai, thích Hân, thích Dũng. Các cậu đều là những người bạn tốt của mình.

- Đáng ghét! Cậu đang đùa mình có phải không!

Vy gào lên, muốn đánh cho Tuấn một trận vì cái tội làm cô “khổ tâm” từ nãy tới giờ.

- Cậu thấy vui không?

- Vui cái đầu cậu ấy. Có phải là cậu chuyên dùng cách này để lừa tình con gái không?

- Sao cậu biết?

Xe dừng trước ngõ nhà cô. Tuấn xuống xe, vẫy tay chào tạm biệt.

- Tuấn này, cậu là một người bạn rất tốt, rất tốt của tớ.

- Làm gì mà nghiêm túc vậy? Ha ha... có phải vì lúc nãy không?

- Mình không tưởng thật đâu. Còn nữa, lần sau gặp lại, nhất định mình sẽ nói với cậu một chuyện.

- Vì sao lại là lần sau?

- Bởi vì, bây giờ mình chưa sẵn sàng.

- Cho mình mượn con dấu một chút?

Tuấn nhận lấy con dấu rồi trước ánh mắt tò mò của Vy, cậu tự mình đóng một dấu đỏ lên bàn tay nắm lại.

- Đóng dấu đỏ này lên có nghĩa nó thuộc về cậu. Với cương vị một người bạn tốt, mình hi vọng sau này có chuyện gì cậu đừng ngại tìm đến mình cũng như mình cũng sẽ không khách sáo với cậu. Năm đám này tuy nhỏ nhưng nó vững chắc lắm đấy. Cũng như lần trước, mình nhất định sẽ bảo vệ được cậu. Bởi vì, cậu là... người bạn tớ không bao giờ muốn mất.

- Cảm ơn cậu. Mình sẽ luôn nhớ điều này. Tạm biệt và hẹn gặp lại.

Vy xoay người trở về, từng bước chân cô nhẹ bẫng như đã trút hết được tình cảm đơn phương đeo bám suốt nhiều năm. Có lẽ ở cái tuổi đó ôm một mối tình đơn phương cũng chỉ đến thế hay phải chăng bởi vì đó là người kia? Bóng dáng cô khuất sau rặng cây, một người tần ngần nhìn theo, buông một hơi thở dài rồi rời khỏi.

Đặt túi xách xuống, không kịp cả thay quần áo, Vy đã vội lĩnh ra khỏi nhà, xem như không thấy đôi mắt trừng lớn như sắp sửa rơi ra ngoài cửa sổ. Đôi chân cô bị tiếng trái tim thúc giục, bước càng lúc càng nhanh. Mắt thấy đã đến cổng nhà cậu, một chiếc xe ô tô chạy vụt qua, dừng lại trước mặt cô. Bước ra đầu tiên mà một người đàn ông lạ mặt, ông ta mở cửa, đỡ người phụ nữ từ ghế sau xuống. Vy nhận ra bà ấy chính là mẹ của Việt. Mẹ cậu vịn vào vai người đàn ông, khó khăn di chuyển, nhìn thấy cô đứng bên cạnh định cúi chào, bà mừng rỡ vẫy cô lại. Dù chưa hiểu chuyện gì nhưng cô vẫn ngoan ngoãn đỡ lấy một bên tay của bà. Mẹ cậu nói với người đàn ông:

- Anh không cần phải đưa em vào đâu, có bé Vy ở đây rồi.

- Có được không? – Người đàn ông hoài nghi nhìn vóc người nhỏ bé của Vy.

- Em đã nói là không sao mà. Anh về trước đi. Cảm ơn anh nhiều lắm.

- Anh đã nói là không cần khách sáo rồi mà. Em có biết hôm nay em nói cảm ơn hơn mười lần rồi không? – Ông ấy thở dài, nói với Vy. – Nhờ cháu để ý bác ấy giúp bác nhé. Bác về trước đây.

- Chào bác ạ...

Chiếc xe ô tô đi khuất, Vy vẫn không xác định được người vừa chào mình là ai. Cô cẩn thận đỡ mẹ cậu vào bên trong nhà. Thì ra là lúc chiều, bà ấy bận quá bỏ cả cơm trưa nên hạ đường huyết và lăn từ trên cầu thang xuống. Giày cao gót bị gãy nên dưới chân bà lúc này là một đôi dép xỏ ngón chẳng hề ăn nhập vì với bộ váy công sở đẹp đẽ vận trên người. Hai bác cháu khó khăn lắm mới lên đến được tầng hai, đặt lưng xuống giường, mẹ cậu gỡ bỏ vẻ mặt không sao cả lúc ở trước mặt đồng nghiệp, nhăn nhó kêu đau khiến Vy hốt hoảng.

- Bác có làm sao không ạ? Cháu... cháu nên làm gì đây?

- A... bác chỉ hơi đau chút thôi... cháu sang phòng thằng Việt, trên bàn nó có hộp y tế với xuống dưới nhà giúp bác pha một cốc nước đường nhé.

- Bác đợi cháu một chút.

Vy lật đật chạy xuống tầng, có lẽ do quá vội nên cô trượt chân, ngã ngồi trên bậc thang. Chiếc vòng ngọc trên tay đập xuống đất, vỡ tan tành tạo ra một tiếng động lớn. Cô nhăn nhó đứng dậy, vừa đi vừa ôm hông lết xuống tầng. Sau khi pha được cốc nước đường, cô vào phòng Việt liền tìm thấy hộp y tế. Bên cạnh hộp đặt bức ảnh chụp một người đàn ông, không biết vì sao ông ấy cho cô một cảm giác rất quen thuộc, đến khi nhìn thấy bức ảnh chụp gia đình treo đầu giường của mẹ Việt, cô mới hiểu ra người đó là người bố đã mất của cậu. Có lẽ vì hai người họ giống nhau nên mới sinh ra cảm giác quen thuộc chẳng?

- Lúc này làm sao vậy? Bác nghe thấy có tiếng gì ngoài kia.

- Dạ... cháu không cần thận... nên bị ngã thôi ạ.

- Vậy có làm sao không? Đau ở đâu?

- Chỉ đau chân một chút thôi ạ.

Mẹ Việt tinh mắt nhìn thấy bàn tay phải của cô che đi cổ tay trái, hình như còn thoáng nhìn thấy được vết trầy xước. Vết thương nhỏ không nghiêm trọng, bà sợ cô xấu hổ nên không hỏi nhiều.

Một lúc sau, Việt trở về nhà. Cậu ngạc nhiên nhìn cửa mở toang, lúc đi lên cầu thang, lại thấy có mảnh vỡ màu xanh ngọc nằm rải rác. Nghĩ đã xảy ra chuyện gì với mẹ, cậu liền chạy lên phòng bà, càng ngạc nhiên hơn khi phát hiện có bóng áo màu xanh lá ngồi bên giường mẹ. Lúc đó, thật sự cậu đã nghĩ mình nằm mơ, chuyện cô xuất hiện ở đây là không thể nào. Có lẽ là do cậu quá nhớ cô, có lẽ là do ảo giác rồi! Vậy mà cô thật sự quay lại chào cậu, nghe giọng nói không thể quen thuộc hơn, tâm trí cậu mới quay trở lại, nhớ được mẹ mình còn đang nằm trên giường.

- Mẹ sao vậy?

- À, không cẩn thận bị ngã cầu thang ở cơ quan.

- Vậy sao lại có chiếc vòng ngọc vỡ ở cầu thang?

- Tớ... không cẩn thận bị ngã. – Vy yếu ớt trở lời.

Việt nhú mồm, hai bác cháu ăn ý bày ra khuôn mặt cười cười nịnh nọt như thể sợ bị trách tội. Hai con người này, có bao giờ làm cậu bất lo lắng được không? Vy thì hậu đậu không để đâu cho hết rồi, còn mẹ nữa, đã già rồi còn không biết chăm sóc bản thân!

Mãi không nghe Việt nói gì, sắc mặt cậu có xu hướng đen đi, nghĩ rằng cậu không muốn nhìn thấy mình, Vy đứng dậy, chào tạm biệt mẹ cậu:

- Chào bác cháu về trước đây ạ.

- O...

Mẹ cậu muốn nói gì giữ cô lại nhưng khi cô khập khiễng mới đi được vài bước, con trai bà không nhiều lời, bế bổng cô lên. Vy giật mình, cự quây phản kháng liền nghe thấy cậu đe dọa:

- Cậu yên chút được không? Muốn ngã nữa cho đủ bầm khắp người à?

Cô bĩu môi không đáp lại, chỉ là cánh tay ôm chặt lấy cổ cậu hơn một chút. Ở góc độ của cô chỉ nhìn thấy sườn mặt bên trái của cậu, như vậy cũng đủ làm trái tim đập loạn nhịp. Đã thật lâu rồi không nhìn cậu ở khoảng cách gần như thế này! Không biết đã là bao lâu nhỉ? Một tháng? Hay nửa năm rồi? Thật sự rất nhớ, rất nhớ...

- Ngồi yên ở đây chờ mình. Đợi mình giúp mẹ xong sẽ quay lại.

Việt xuống bếp, cầm theo một chai rượu thuốc về phòng bóp cho mẹ. Cậu vén quần bà lên, lộ ra đôi chân sưng đỏ, đôi tay từ từ xoa rượu thuốc, động tác thuần thục như đã làm rất nhiều lần rồi. Cậu nhỏ giọng hỏi mẹ:

- Sao mẹ lại ngã cầu thang vậy?

- Mẹ bị tụt đường huyết, xây xẩm mặt mày nên không nhìn rõ đường. Ở trên cơ quan đã ăn một chút, lúc này đã uống nước đường rồi, không sao cả.

- Vậy ai đưa mẹ về?

- Là bác Quân.

Động tác của cậu chợt dừng lại, sau đó vén ống quần khác của mẹ lên, tiếp tục xoa bóp.

- Sao mẹ không để bác ấy ở lại với mẹ?

- Tại vì... có bé Vy ở đây rồi, mẹ sợ phiền bác ấy nên không giữ lại.

- Mẹ nghĩ cô ấy thì chăm sóc mẹ được cái gì? Còn ngã cầu thang bầm cả người kia kìa. Đúng là không hiểu sao hai người giống nhau thế?

- Chắc là có số mẹ con. – Bà nói đùa. – Nhưng mà lát nữa xuống con đừng có mắng nó. Lúc này bày ra cái vẻ mặt đen thui đó, con bé sợ đến không dám ở lại kìa. Hai đứa cãi nhau thì cãi nhau xong rồi, mau làm lành đi. Hình như nó vừa đi học quân sự về, đến áo chưa kịp thay đã đến tìm con kìa kìa. Con gái người ta đã có thành ý thế, đừng có mà xấu tính nữa.

- Con tự biết chừng mực. Thôi mẹ nghỉ đi, để con xuống với cô ấy.

- Ủ, đi đi. Đóng cửa lại, mẹ không nghe thấy gì đâu.

Chờ Việt xuống dưới nhà, Vy đã ngủ quên từ lúc nào. Có lẽ là vì quá mệt mỏi sau một chặng đường dài, cô gục trên ghế, hai mắt nhắm chặt. Cậu nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh, không biết vì sao ngắm nhìn cô lúc này, cậu lại nhớ tới cái lúc cô đến thăm cậu ở trong bệnh viện. Lúc đó, chỉ một hành động quan tâm nhỏ nhoi của cô đã khiến cậu mừng điên lên. Vậy mà khi có được rồi, lại ích kỉ muốn độc chiếm tất cả. Bảo tình cảm của cô không rõ ràng, trách cô vẫn còn quyến luyến Tuấn, hình như cậu cũng chẳng khác được bao nhiêu. Biết rõ Linh thích mình vẫn dây dưa với cô ấy, như vậy thật không công bằng với Linh, lại càng không công bằng với Tuấn. Lần cãi nhau này, thật sự cậu cũng có lỗi!

Có lẽ vì tư thế ngủ khó chịu, Vy chợt quậy, lông mày nhíu lại, hình như mơ thấy gì mà đôi môi mấp mấp. Cả phòng khách yên tĩnh, chỉ có xe máy đi ngoài đường thỉnh thoảng dội vào, cậu còn nghe thấy cả tiếng cô gọi tên mình trong giấc mơ. Cô đang mơ thấy cậu sao? Thì ra là trong vô thức cô vẫn nhớ đến cậu... có phải cô cũng nhớ cậu, nhiều như cậu nhớ cô không?

Việt tiến lại gần Vy, dưới đôi lông mi dài, cậu nhìn thấy quầng thâm nhợt dưới mắt cô. Không biết cô ở đó có quen không? Hình như là cô đã gầy đi rồi. Có phải là sinh hoạt thiếu thốn, chỗ ngủ không thoải mái nên không quen? Nhưng mà cái cô gái này thật là... dám tắt máy. Cậu đã phải lấy dũng khí bao nhiêu lần mới dám gọi cho cô, vậy mà kết cục chỉ nghe tiếng cô tổng đài lạnh lùng báo lại. Lúc đó cậu đã hậm hực biết bao! Kim lòng không lại, Việt nhẹ đặt một nụ hôn lên môi cô. Hai đôi môi chạm vào nhau, nỗi nhớ như cơn sóng ào ạt xô vào bờ. Cảm nhận được cô một cách chân thực nhất, trái tim cậu cuối cùng cũng được giải thoát, tuyệt đến nỗi cậu bật thốt lên trong lòng: sống rồi! Người ta thường hay nói tình yêu chỉ là một gia vị cho cuộc sống thêm thú vị nhưng thứ gia vị này là một chất gây nghiện, có lẽ cả một đời là không đủ để con nghiện trở lại thành người bình thường.

- Ừm...

Vy mở mắt tỉnh lại, Việt ngẩng đầu dậy từ quyển tạp chí, liếc cô một cái rồi gấp lại. Cô dụi mắt, muốn tát cho bản thân mấy cái. Tự nhiên ngủ quên ở nhà người ta thế này, mất mặt chết đi được.

- Tay đâu!

Cậu cầm tay cô, tỉ mỉ bôi oxy già lên vết xước do mảnh vỡ chiếc vòng gây ra. Rõ ràng bộ dạng của cậu rất thiếu kiên nhẫn nhưng không hiểu sao mang lại cho cô cảm giác dịu dàng vô cùng. Cô ngây người ngắm cậu, đợi bôi hết một lượt lên những vết thương ngoài da, cậu liền đứng dậy, không nói một lời nào mà bỏ đi. Cô lật đật đứng dậy muốn giữ cậu lại, không may chân tê rần, thêm mông bị va đập rất đau nên trượt tay cầm lấy ống quần của cậu tạo ra một cảnh tượng hết sức buồn cười.

- Đừng đi mà. Mình xin cậu đấy.

Mấy tuần qua suy nghĩ, cô đã hiểu ra một điều, muốn giữ người khác ở lại phải cho người ta thấy thành ý của mình. Những câu nói phân rõ ranh giới kia không chỉ khiến bản thân và cả người đó tổn thương mà vô tình còn làm cho sự việc không thể cứu vãn nổi. Không phải ai cũng đủ sáng suốt trong mọi tình huống để đưa ra quyết định chính xác. Một quyết định chính xác không đồng nghĩa sẽ có một kết quả chính xác. Vậy thì sao phải ép đối phương phải lựa chọn? Nếu ngay cả thành ý cũng không giữ được người ta thì lúc đó, tình cảm đã thật sự chấm dứt rồi.

Vậy mà... Việt lại gạt tay cô ra, không hề do dự tiếp tục bước đi. Vy sững sờ, cả người chìm vào đau thương và tuyệt vọng. Bên tai, cô lại nghe thấy cậu nói:

- Để mình đi cất chai rượu đã!

Trong nháy mắt, người nào đó liền hết đau thương, hết tuyệt vọng. Không biết Việt làm gì rất lâu trong phòng bếp, cậu vuốt mặt trở ra. Vy cúi mặt không thèm nhìn cậu, tay thỉnh thoảng dụi dụi mắt, lúc cô ngẩng lên, cậu mới phát hiện hai mắt cô đã đỏ hoe. Cô sực sực, giọng điệu vô cùng tủi thân:

- Sao cậu lại lạnh lùng với mình vậy, thật là không muốn gặp mình nữa ư?

Hết chương 43.

44. Chương 44

Việt thở dài đầy bất đắc dĩ, kéo cô lại gần, bàn tay dịu dàng gạt đi nước mắt trên mặt Vy.

- Là ai nói không muốn gặp mình nữa? Vậy mà người đó bây giờ lại đứng đây khóc với mình. Cậu bảo mình phải làm sao đây?

Cô dứt khoát ôm chặt lấy cậu, vùi mặt vào trong lòng mà nức nở:

- Nửa tháng qua mình rất nhớ, rất nhớ cậu, đến trong mơ cũng nhớ cậu. Xin lỗi vì thời gian qua đã khiến cậu buồn nhưng mình thật sự không cố ý đâu. Mình và Tuấn thật sự chỉ là bạn bè. Mình là một đứa con gái rất ích kỷ, bởi vậy trái tim bé lắm, chỉ chứa đủ một người thôi. Người đó lúc mình buồn đã mua chocopie cho mình ăn, lúc trời mưa sẽ che ô cho mình, người đó còn nói yêu mình, người đó còn rất rất tốt với mình. Cậu bảo mình làm sao không rung động cho được? Chạy mệt còn có thể nghỉ ngơi nhưng nhất định không được bỏ cuộc bởi vì ai biết đâu, một lúc nào đó người phía trước sẽ chạy mệt và dừng lại chờ đợi bạn? Mình không muốn đuổi theo ai nữa, mình chỉ muốn được chạy bộ cùng với cậu thôi. Bởi vậy cho nên là... đừng vội nản lòng được không Việt? Đừng vì có Linh ở bên cạnh mà đã động đến tình cảm của cậu được không? Đừng vì hiểu lầm mà bỏ mặc mình được không?

- Thôi được rồi, đừng khóc nữa. – Cậu vỗ nhẹ lên đầu cô.

Vy vẫn tiếp tục sụt sịt, không ngẩng đầu lên nhìn Việt.

- Cậu nghe này. Vì ghen với Tuấn nên mình mới cố ý lạnh nhạt với cậu. – Ghen tuông là cảm xúc tự nhiên nảy sinh trong tình cảm nhưng thừa nhận sự ghen tuông đó lại là một chuyện vô cùng khó khăn. Cậu mất tự nhiên, nói tiếp. - Còn chuyện của Linh, quả thật là lỗi của mình. Nếu vì tấm hình trên facebook mà cậu buồn thì mình rất xin lỗi. Đúng là Linh đã tỏ tình với mình nhưng không vì thế mà mình sẽ yêu cậu ấy. Thời gian qua không có cậu ở bên, mình rất cô đơn, đúng lúc đó Linh lại về nước nên chúng mình mới đi với nhau. Sau này mình sẽ nói rõ với cậu ấy, cho nên đừng buồn nữa. Chỗ này của mình, ngoài cậu ra cũng chỉ có cậu thôi.

- Mình... cũng yêu cậu.

Đột ngột được người trong lòng tỏ tình, lần đầu tiên nghe được mấy chữ kì diệu đó, cậu... sung sướng đến sắp điên lên rồi. Đại khái trong mấy chục năm cuộc đời, chuyện vui vẻ nhất đầu tiên chính là cô đồng ý làm bạn gái của cậu, chuyện thứ hai chính là cô nói yêu cậu. Miệng cậu không tự chủ ngêch lên, cơ mặt đã mím nhưng không tài nào khép lại được. Cứ như vậy mà thành một thằng ngốc ôm cô mà cười sung sướng.

- Sau này nếu cậu không thích, mình sẽ không gặp Tuấn nữa.

- Không phải là mình không thích. Dù sao chúng ta đều là bạn bè, mình cũng không phải là không hiểu lí lẽ đến thế. Có lẽ là do thiếu tin tưởng nhau nên mới thành ra như vậy. Sau này mình sẽ học cách tin tưởng cậu hơn. – Cậu ngừng một lúc, hình như là đang xấu hổ. – Nhưng mà cũng đừng gặp cậu ấy nhiều quá. Còn nữa, phải cho mình biết.

- Tuân lệnh sắp!

Tiếng chuông điện thoại vang lên lạnh lót. Đó là giai điệu một bài hát phát ra từ chiếc điện thoại di động của mẹ Việt. Sợ đánh thức mẹ dậy, cậu cầm điện thoại lên, người gọi là bác Quân, chắc là muốn hỏi thăm bà bèn nhắc mấy lên.

Ánh mắt Vy như vừa lóe lên điều gì. Bài hát vừa rồi tên là gì ấy nhỉ? Asu wa kuru kara... Cái tên này tựa như một chiếc chìa khóa mở chiếc hòm kí ức cất giấu sâu trong Vy. Chẳng trách lại thấy người đàn ông trong ảnh rất quen, giờ cô đã nhớ ra rồi.

- Mình nghĩ là mình có quen bố cậu.

- Hà? – Việt vừa tắt máy, nghe cô nói vậy nên không hiểu gì.

- Mình nói là mình có quen bố cậu. Chính bố cậu là người cho mình nghe bài hát này.

Một buổi chiều của nhiều năm về trước, thời gian đó diễn ra kì thi học kì đầu tiên khi cô bước vào cấp ba. Chương trình học mới mẻ, cách giảng dạy của thầy cô khác hẳn, đến lượng kiến thức hoàn toàn khiến cô cảm thấy hoảng hốt. Cứ như vậy mà mơ màng đến cuối kì, khi cầm đề bài thi môn hóa lên, một chữ cô cũng không hiểu được. Thầy giám thị hôm đó trông thi cực kì nghiêm, cô chẳng thể hỏi bài được bất kì ai xung quanh. Bốn lăm phút trôi qua như tên bắn, cô chật vật mới chỉ làm được một nửa đã phải nộp bài. Không ngờ vừa lên tới nơi, loa của trường thông báo có sự nhầm lẫn trong thời gian, còn mười phút nữa mới thu bài. Thầy giáo giao cho lớp trưởng thu bài còn mình thì đi ra ngoài báo cáo lại. Cả lớp tranh cãi khiến lớp trưởng bối rối rồi lúc đó không hiểu ma xui quỷ khiến thế nào, cô nhét thẳng bài thi vào trong cặp, rồi rối loạn loạn mà ra về. Điện thoại trong cặp reo ầm ĩ, gần về đến nhà cô mới dám nhắc máy. Lớp trưởng hỏi về bài thi, cô như sắp òa khóc, qua loa chống chế vài câu với lớp trưởng, cô không dám về nhà, ngồi thẩn thờ ở vườn hoa đầu ngõ.

Lần đầu tiên trong đời, Vy dám làm một chuyện to gan đến vậy. Cố ý không nộp bài thi học kì là một chuyện to cỡ nào! Chắc hẳn cô giáo chủ nhiệm đã gọi về cho mẹ cô, cô biết ăn nói thế nào, biết làm sao bây giờ? Bố mẹ kì vọng vào cô nhiều như vậy, cô không dám nói thật về tình hình học tập của mình. Bây giờ lộ ra, họ sẽ thất vọng biết nhường nào? Cô bưng mặt khóc nức nở, mọi thứ cứ như đã sụp đổ rồi tương lai cô sẽ làm được gì?

- Cháu gái, sao cháu lại khóc?

Lúc đó, một người đàn ông ngồi trên xe lăn đến gần cô. Gương mặt ông ấy rất hiền nhưng lại tái nhợt, cứ như đang mắc bệnh gì đó, ông ấy tốt bụng đưa giấy ăn cho cô lau mặt. Đó là lần đầu tiên Vy gặp bố Việt. Có lẽ vì lúc đó sự xuất hiện của ông giống như ông Bụt trong câu chuyện cổ tích nên cô không ngần ngại kể lại mọi chuyện với ông.

- Cháu có biết biện pháp duy nhất để giải quyết vấn đề là gì không?

- Nói... nói thật. – Cô nức nở đáp lại.

- Thấy chưa, ngay cả bản thân cháu cũng hiểu được. Vậy thì tại sao lại không làm?

- Nhưng cháu... cháu không dám!

- Không có gì đáng sợ đâu cháu à. Cuộc đời sau này của cháu sẽ còn rất nhiều chuyện xảy ra mà không có cách giải quyết. Nhưng có một câu này bác vẫn luôn tâm niệm, rồi ngày mai sẽ đến, một ngày khác sẽ là một cơ hội khác.

Ông không nói gì nữa, để mặc cô tự suy nghĩ. Có lẽ đã khóc hết cơn, cô dụi mắt, bên tai bỗng nghe thấy một tiếng nhạc. Cô ngẩng đầu lên nhìn chiếc mũ rơm ông ấy đội trên đầu, tự nhiên bật cười:

- Trông bác rất giống Monkey D. Luffy trong phim hoạt hình One piece ấy. Hình như bác cũng xem phim ấy?

- Ủ. – Ông sờ tay lên chiếc mũ. – Cái mũ này là mô phỏng chiếc mũ của cậu ta mà.

Hình như có người trò chuyện khiến cho lòng bớt sợ hãi. Khi kết thúc bài hát, cô chào tạm biệt người đàn ông, đứng dậy về nhà, nói tất cả cho bố mẹ. Bố cậu đã nói đúng, chẳng đáng sợ như cô tưởng tượng. Bố mẹ dành cả một buổi để nói chuyện với cô, bài thi hóa cuối cùng vẫn nhận điểm 0, cả học kì cô chỉ được học sinh tiên tiến nhưng sau lần đó, bố mẹ đã không còn đặt áp lực lớn lên cô nữa, họ lắng nghe cô nhiều hơn. Cuộc sống cấp ba dần trở nên tươi sáng đối với Vy.

Cũng từ lần đó, cố định vào thứ ba hàng tuần, đi học về cô liền ra vườn hoa trò chuyện cùng bố cậu. Có một kiểu làm bạn rất kì lạ, không có khoảng cách tuổi tác, không cần biết đối phương gia cảnh như thế nào cũng có thể nói rất nhiều chuyện trên đời. Cô và ông ấy chính là kiểu làm bạn như vậy. Cô lắng nghe rất nhiều lời khuyên từ ông, cũng có những lúc họ chỉ ngồi im lặng nghe nhạc và lâu dần bài hát kia trở thành niềm yêu thích của cô. Có một ngày cô để ý, sắc mặt của ông ấy rất kém, nói được vài câu liền tỏ ra mệt mỏi. Cô biết ông ấy mắc bệnh nhưng không rõ là bệnh gì, chỉ ngày một yếu đi. Rồi một ngày ông ấy không còn xuất hiện nữa. Dù cô ngồi chờ rất lâu, rất nhiều lần, người đàn ông không còn xuất hiện nữa. Lâu dần,

cô lãng quên người bạn bí mật đó. Bây giờ, người đó lại xuất hiện, với một tư cách khác, ở một thế giới khác, cảm giác này hết sức kì diệu.

- Chẳng trách mình lại gặp cậu ở đó...

- Cậu gặp mình? Ở đâu cơ?

- Có lẽ cậu không biết...

Kí ức lại như trở về một buổi chiều ảm đạm của năm nào đó. Một cậu bé mang theo nét mặt buồn bã không nên có ở cái tuổi này, gương mặt xanh xao, đôi mắt vô hồn nhìn về phía xa xa. Có lúc cậu hoảng hốt, ngẩng đầu tìm kiếm xung quanh. Có không ít người ngồi xung quanh cậu nhưng chẳng có lấy một người nào đó quen thuộc, chẳng có bóng hình cậu đang tìm kiếm, chẳng có ai cả. Cậu ngồi co lại trên ghế đá, lại lặng lẽ giống như đang chìm đắm vào thế giới riêng của mình. Từng tia nắng khéo léo xua đi màn mây, rọi theo bước chân của một cô gái nhỏ đang bước vào vườn hoa. Cô đưa mắt nhìn, lòng ngóng một lúc rồi ngồi vào bên kia chiếc ghế đá cạnh chàng trai kia. Hình như ở đây, cô và cậu là hai người duy nhất đến một mình rồi bắt đầu dĩ ngồi cùng nhau trên một chiếc ghế. Cô đứng đưa chân, thỉnh thoảng quay đầu ngó nghiêng tự như đang chờ đợi người khác nhưng đợi mãi, đợi mãi, không biết đã bao nhiêu người qua lại vẫn không thấy người cô chờ xuất hiện. Chàng trai lúc này mới ngẩng đầu lên, rốt cuộc phát hiện có người ở bên cạnh, đôi mắt hấp háy nhìn cô gái, phải chăng họ có quen nhau? Hoặc có thể, khi người ta cô đơn nhất, có ai đó ngồi bên cạnh, dẫu là chẳng quen biết, cũng đem đến cảm giác được lấp đầy, ít nhất là chỗ trống bên cạnh họ. Bắt đầu từ buổi chiều hôm đó, những cuộc gặp gỡ tình cờ giữa họ vẫn diễn ra, lặng lẽ ghi vào trái tim chàng trai những đường nét đẹp đẽ. Lâu dần, những buổi chiều cậu ra đây không còn để tìm kiếm bóng hình không thể xuất hiện được nữa, nó đã trở thành niềm mong mỏi được tình cờ chạm mặt đối phương.

Nghe cậu kể xong, Vy vẫn còn chìm đắm trong sự ngạc nhiên. Có lẽ thật sự trên đời này tồn tại cái gọi là định mệnh. Đối với Việt, sau khi biết rõ mọi chuyện, cậu dường như đã tin rằng cô chính là người mà bố cậu đã gửi đến để làm bạn với cậu. Cái cảm giác kì diệu ấy hoàn toàn cùng tình yêu trong con tim khiến cho cậu chỉ muốn ôm chặt lấy cô, vĩnh viễn không xa rời.

- Wow, đúng thật là rất kì diệu. Nhưng sao mình lại chẳng nhớ chút gì cả nhỉ. – Vy lẩm bẩm. – Định mệnh rồi.

- Lúc đó hồn cậu bị người khác câu đi mất rồi thì còn chú ý đến ai nữa! – Cậu liếc cô.

- Đã là quá khứ rồi. Quá khứ rồi mà. – Cô vội vàng nín nọt. – Nhưng mà... nói như vậy... cậu thích mình từ lúc ấy à?

- Cậu mệt rồi, để mình đưa cậu về.

Không nhận được câu trả lời mong muốn, Vy bĩu môi, xấu tính muốn cậu công về tận nhà. Việt bắt đầu dĩ, ngồi xuống để cô trèo lên lưng. Không biết là vì cô nặng hay vì không muốn vội xa nhau, cậu đi thật chậm, thật chậm. Vy nằm trên lưng cậu, vẫn muốn tiếp tục tra khảo về chuyện kia, cậu không trả lời thì cô đổi câu khác.

- Vì sao lúc đó cậu lại thích mình vậy?

Việt vẫn tiếp tục im lặng để một mình cô lải nhải bên tai. Cậu im lặng thật lâu khiến cô cứ ngỡ cậu sẽ không trả lời nên thất vọng im lặng, bắt ngờ lại nghe thấy tiếng cậu.

- Vì lúc đó, chúng ta đã ngồi bên nhau, từ đầu đến cuối.

Có những thứ giữ trong lòng mang theo một ý nghĩa to lớn nhưng nói ra thành lời rồi lại cảm thấy đó là một chuyện ngốc nghếch cỡ nào. Vì một lí do đơn giản nào đó mà đem lòng yêu một người rồi đem người ta giấu vào tận sâu đáy lòng, cất giữ cẩn thận như một món bảo vật quý giá. Đối với nhiều người phải đợi rất lâu, tốn rất nhiều thời gian để chờ tình yêu đến. Đối với cậu, tình yêu chỉ đơn giản như vậy. Không cần ồn ào nhưng cũng vô cùng mãnh liệt, chỉ là muốn ở bên cạnh người ta, muốn yêu thương người ta, sau đó lại muốn trong mắt người ta chỉ có bản thân. Thì ra tình yêu bắt đầu giản dị như vậy nhưng bản thân nó lại vô cùng phức tạp. Yêu rồi sẽ trở nên ích kỉ, yêu rồi sẽ có lúc mệt mỏi, yêu rồi sẽ có lúc trở nên ngu ngốc. Có phải cô cũng đã như vậy không?

- Những chuyện quá khứ có thể cậu nhớ rõ hơn mình nhưng mình nhất định sẽ nhớ rõ hiện tại hơn cậu.
- Đường như là đang cảm động, Vy thủ thủ. – Những chuyện cậu đã làm cho mình, từng thứ từng thứ mình sẽ đáp lại cậu.

Việt nhìn lên bầu trời, mỉm cười. Như thế đã là đủ với cậu rồi. Có một người nguyện ý ở bên cạnh mình cùng học tập cách yêu thương nhau đã là một chuyện cỡ nào hạnh phúc.

- Mà này, chủ nhật tuần sau... cậu có rảnh không?

- Tuần sau hả? Là ngày mấy nhỉ?

Cô mím môi, cậu còn dám lẩm nhẩm tính ngày nữa sao? Định trêu tức cô thật đấy à?

- Hôm ấy hình như là công bố giải thưởng nghiên cứu khoa học.

- Cậu... nói thật?

- Ừ, mình tính không nhầm đâu. Sao vậy?

- Không có gì.

Vy tiu nghỉu, không hé răng nói một lời. Vốn ban đầu cô muốn cậu đến thăm cô, hôm đó là sinh nhật cô cơ mà! Nhưng lễ trao giải kia cũng rất quan trọng... Quan trọng như thế thì làm sao cô dám mở lời được nữa. Sinh nhật có thể để hôm khác mừng nhưng lễ trao giải kia chỉ có một mà thôi!

Việt công Vy về đến tận cổng, bố cô không biết đứng ngoài chờ từ lúc nào, nhíu mày nhìn hai đứa thân thân mật mật về cùng với nhau. Ông nấp sau cánh cửa, muốn lên nghe trộm xem cô và cậu nói gì.

- À... hôm đó cũng là sinh nhật cậu nhỉ? Làm thế nào bây giờ?

- Không sao đâu. Buổi lễ kia rất quan trọng, cậu phải đi chứ.

- Có thật là không sao không? - Cậu cúi xuống nhìn cô.

- Thật! Không sao!

- Vậy thì mình yên tâm rồi.

Nhìn cái bộ dạng cậu ấy như trút được gánh nặng kia! Thế có đáng ghét không cơ chứ! Ai cần cậu đến chứ, một mình cô với mấy đứa bạn cũng đủ mừng sinh nhật rồi. Hừ!

- Mình kể với cậu chưa nhỉ? Nhà mình mới nuôi một con chó xinh lắm. Nhưng hôm nay nó lại phải ở lại phòng khám theo dõi nên không giới thiệu cho cậu được rồi. Lần sau mình sẽ dẫn nó ra làm quen với cậu.

- Tôi cũng muốn được làm quen với con chó ấy lắm!

Bố Vy bất ngờ xuất hiện từ phía sau cổng. Ông bày ra bộ mặt không chào đón nhìn Việt. Định nói với cô thêm mấy câu nhưng không thể nào bỏ qua thái độ của muốn tiễn khách của ông, cậu đành phải chào tạm biệt.

- Này, con làm sao thế? Cái thằng kia đã làm gì con mà ra nông nổi này. – Bố cô nhíu chặt mày.

- Là con không cần thận mới ngã thôi. Không liên quan gì đến cậu ấy.

- Không liên quan là thế nào? Nó chăm sóc con kiểu gì mà khi đi thì lành lặn khi về lại què cụt thế này!

- Con không què! Chỉ là đau chân thôi.

Tâm trạng cô đang không vui, lại bị bố cô nói thêm mấy câu đâm chọc, Vy tức giận khắp khiêng trở về phòng. Mẹ cô bất bình thay cô, đứng lại véo mạnh vào tay bố cô.

- Ông lại muốn làm cái trò gì đây!

- Bà xem xem. Nó vừa về đến nhà là đi tìm ngay cái thằng kia. Bộ cái thằng kia cho nó ăn bùa mê thuốc lú gì rồi à? Tôi chỉ lo nó bị lừa thôi.

- Lừa cái đầu ông ấy. Ông xem con gái ông có cái gì đáng để người ta lừa không? Tôi bảo thật, cái đứa hậu đậu như nó có người rước là may lắm rồi nhé. Đấy ông xem, có cái điện thoại cũng không cẩn thận để bị vỡ màn hình. Hậu đậu không đâu để hết.

Không biết vì sao mỗi lần động đến chuyện yêu đương của con gái, hai ông bà lại được một phen đầu vỡ mồm. Bố cô hậm hực bỏ vào phòng, trong đầu vẫn lăm lăm: con gái lớn rồi, thật không thể giữ được!

Hết chương 44.

45. Chương 45

- Thế nào? Hồi hộp không?

Linh từ phía sau chạy đến, quàng tay qua vai Việt. Cậu giật mình, nhẹ nhàng nhích ra một chút, cười với cô:

- Bình thường thôi. Mình cũng không quá kì vọng được giải cao. Chỉ là công sức cả nhóm đổ ra được thành quả ngày hôm nay là rất đáng tự hào rồi. Nhưng sao trông cậu còn hồi hộp hơn cả bọn mình ấy!

- Đúng vậy. Không biết tại sao nhỉ? Mình còn trông chờ hơn cả các cậu luôn. Cậu hiểu ý mình mà?

Đối diện với vẻ mặt tràn đầy kì vọng của Linh, Việt cảm thấy rất có lỗi. Có lẽ là do những hành động của cậu trong thời gian qua vô tình khiến cô nuôi hi vọng. Tội lỗi này, cậu phải làm thế nào mới tốt đây?

- Mình... dù thế nào... có lẽ không...

Linh mở to mắt chờ đợi từng chữ cậu nói ra. Không? Cái gì không? Chẳng lẽ cậu sẽ không nắm lấy cơ hội được trao trước mắt? Vì sao mới chỉ có một tuần mà thái độ của cậu lại thay đổi nhiều như vậy? Rõ ràng trước đó cậu đã đồng ý sẽ suy nghĩ, trước đó còn không từ chối sự theo đuổi của cô, trước đó còn... còn cười với cô nữa. Nếu những điều đó không tính là thứ gì, vậy thì những chờ mong của cô trong thời gian qua tính là cái gì?

- Tớ không muốn nghe! Không muốn nghe! Không muốn nghe.

Cô bỗng bịt chặt tai, luôn miệng từ chối chấp nhận lời cậu nói. Những người đứng trong hội trường ghé mắt nhìn họ xì xầm. Việt bất đắc dĩ kéo cô ra ngoài, nhẩn nà chờ cô bình tĩnh. Là do cậu gây ra nên chẳng trách ai được.

- Cậu nghe mình nói này! Thời gian qua nếu mình có làm gì khiến cậu hiểu nhầm thì mình thật sự rất rất xin lỗi. Cậu nói rằng mình khốn nạn cũng được, ừ, mình thừa nhận mình rất khốn nạn. Chắc là cậu biết điều này từ trước khi đi du học nhưng mình vẫn muốn nói rõ với cậu, người mình yêu là Vy. Mình rất xấu xa, rất khốn nạn, bên ngoài còn rất nhiều người tốt hơn mình, cậu xứng đáng với những người đó. Bởi vậy nên đừng vì mình mà suy nghĩ nữa được không?

Linh mím môi, cố kìm lại nước mắt đang chực trào ra. Trước kia mọi người đều ngấm hiểu trong lòng, đau lòng cũng là một mình mình chịu đựng, một mình mình vượt qua. Còn bây giờ, trực tiếp nghe được lời từ chối lại là một cảm nhận khác. Đứng trước mặt người ta, bị ánh mắt người ta soi vào tận đáy lòng, một chút cảm xúc cũng không thể che giấu được, cảm giác này còn kinh khủng hơn sự đau buồn kia gấp nhiều lần. Nhưng Linh là một cô gái lạc quan, đôi khi chính sự lạc quan đó khiến cô luôn đắm đầu vào ngõ cụt không thể tự thoát ra.

- Vậy cậu định sẽ từ bỏ học bổng sao? – Cô run rẩy hỏi. – Đó là một cơ hội tốt đối với tương lai của cậu! Cậu định chỉ vì Vy mà từ bỏ cả tương lai sao? Sau này cậu sẽ không hối hận?

- Mình... mình không biết tương lai như thế nào nhưng hiện tại sẽ không hối hận.

- Mình biết mình không có tư cách khuyên nhủ gì cậu. Còn mẹ cậu, còn thầy giáo chắc chắn họ sẽ có cách!

Việt thở dài bất đắc dĩ nhìn bóng lưng cô đơn rời đi của Linh. Cho đến tận sau khi có kết quả giải thưởng, Linh vẫn mất dạng. Không phụ công sức của cả nhóm bỏ ra, bọn họ đã đạt giải nhất. Cả lớp Việt vui mừng kéo nhau đi liên hoan nhưng niềm vui không trọn vẹn vì sự vắng mặt của Linh. Phải nói trong lòng cả lớp, vị trí của cựu lớp trưởng là không thể nào thay thế được, cuộc vui của lớp thiếu vắng cô cứ như ăn bánh cuốn thiếu nước chấm vậy. Việt lơ mơ đoán ra được nguyên do, không nằm ngoài dự đoán, ngay buổi chiều, cậu được gọi đến văn phòng của thầy giáo.

- Cho thầy gửi lời chúc mừng đến cả nhóm nhé.

- Em cảm ơn thầy ạ.

- Còn chúc mừng riêng em. Hồ sơ của em đã được trường bạn chấp nhận, em và một bạn ở khoa quản lí sẽ nhận được hai suất học bổng.

Thầy đẩy gọng kính đã trễ xuống sống mũi, quan sát cậu sinh viên ngồi đối diện. Một chuyện tốt như vậy mà vẻ mặt của cậu không biểu lộ sự vui mừng đáng có. Việt cũng tự cảm thấy mình ngược đời. Cả lớp biết chuyện đều suýt xoa ngưỡng mộ cậu, còn cậu đang cực kì mâu thuẫn. Du học ư? Đã mấy lần cậu nghe đến chuyện đó rồi? Nó tốt đến thế sao?

- Thầy cũng nghe Linh nói, hình như em muốn từ chối?

- Em...

- Thầy già rồi, không hiểu lũ thanh niên các cậu nghĩ cái gì! Không kể đến môi trường học tập ở nước ngoài tốt hơn Việt Nam, đây còn là cơ hội hiếm có ra ngoài mở mang đầu óc nữa. Không phải là cứ đi du học thì mới có tương lai nhưng đây là điều kiện thuận lợi em ạ. Thầy tin không chỉ thầy mà ngay cả em cũng biết được điều đó. Vậy em còn nghĩ ngợi điều gì?

Đúng vậy, cậu lưỡng lự là vì điều gì vậy? Hình như trong lòng cậu, còn có rất nhiều thứ để lo lắng, có rất nhiều người cần phải bận tâm. Nghe thầy phân tích lợi ích nhiều như vậy, cậu có chút động lòng nhưng phiền muộn lại nhiều hơn cả.

- Thầy nghe nói em có bạn gái rồi đúng không? Nếu là vì cả chuyện đó nữa thì thầy thấy rằng không cần phải suy nghĩ. Tuy thầy khô khan nhưng cũng hiểu một điều, tình yêu thật sự dù có là khoảng cách bao xa cũng vượt qua được. Chỉ là đi mấy năm chứ có phải là đi luôn đâu? Nếu ngay cả mấy năm cũng không chịu được thì chi bằng từ bỏ ngay bây giờ bởi vì đó chưa phải là người sau này cùng em đi suốt cả đời. Các cô, các cậu hay có cái kiểu du học là chia tay luôn. Ngày trước chiến tranh, đàn ông đi bộ đội biệt mấy chục năm chưa về, thậm chí đến một lá thư cũng không có vậy mà người ta cũng chờ được nhau đấy thôi. Bây giờ thì ngày nào muốn nhìn mặt mà chẳng được?

Nói một lúc lâu, xem chừng đã hết lời, thầy ngừng lại, nhấp một ngụm nước, từ tốn nói với cậu:

- Em về nghĩ lại thật kĩ xem có nên bỏ đi cơ hội tốt thế này không? Con trai nên lí trí một chút em ạ.

- Vâng ạ, em sẽ suy nghĩ.

- Vậy thì về trước đi, lúc nào có câu trả lời thì tìm thầy.

- Em chào thầy ạ.

Việt rời khỏi văn phòng trong dòng suy nghĩ miên man. Vốn đã suy nghĩ từ rất lâu trước đó nhưng đến khi nó xảy ra thật rồi thì vẫn rối rắm không có câu trả lời. Bảo không lung lay khi có nhiều người thuyết phục thế thì không phải nhưng mà... có nhiều thứ dù nắm trong tay rồi nhưng không đủ cảm giác an toàn nên vẫn muốn thời thời khắc khắc nhìn thấy nó bởi người ta sợ một câu “xa mặt cách lòng”. Xa mặt cách lòng...

.

.

.

Chú cún khỏe mạnh trở về từ phòng khám, lại hoạt bát chạy tung tăng khắp nhà. Đến tối, theo thói quen được dắt đi dạo, chờ mãi không thấy chú nhân để tâm đến nó, cún con bèn chạy lòng vòng quanh chân Việt,

sửa lên biểu thị mong muốn. Cậu nhìn đồng hồ mới biết đã đến giờ, bật cười đầy cứng chiều dẫn nó đi chơi. Dường như vẫn còn ám ảnh chuyện bị bỏ rơi trong công viên này, chú cún chỉ dám đi chơi quanh quần bên cạnh Việt, chốc chốc ngẩng đầu xác định cậu vẫn còn ở đây. Cậu ngồi ngẩn người suy nghĩ, chợt bên tai nghe thấy tiếng chó sủa vang lên, cậu giật mình, vội vàng đi tìm nó.

Một cô gái lạ mặt đang ngồi xổm trên đất, để mặc chú cún liếm lia lịa trên mặt, thậm chí cô ấy còn ôm lấy nó ra vẻ cực kì vui mừng. Cậu bước đến gần, khẽ kêu tên nó. Nó ngẩng lên nhìn cậu, sủa một tiếng nhưng vẫn không rời khỏi người cô gái. Cô ấy vỗ đầu nó, chủ động giới thiệu bản thân với cậu:

- Xin chào, mình là chủ nhân của Tũn. Lần trước nhà mình sơ ý để cửa mở, Tũn chạy lạc ra ngoài không nhớ đường về. Mình cứ nghĩ là mất nó rồi, không ngờ lại tìm được ở đây. Có phải cậu là người đã nhận nuôi nó không?

- Đúng vậy. - Cậu cúi xuống, vuốt ve bộ lông của chú cún. - Thì ra nó tên là Tũn à?

- Thật sự là cảm ơn cậu rất nhiều. Mình đã sợ nó bị bọn bắt trộm chó bắt đi mất rồi chứ. Đứa em gái mình không tìm thấy nó nên khóc suốt. Thật là may. Thật là may. - Cô gái ngược nhìn cậu. - Không biết... mình có thể đưa nó về nhà được không? Em gái mình chắc chắn sẽ rất vui mừng.

Việt nhìn Tũn từ đầu đến cuối vẫn ngoan ngoãn ngồi im bên cạnh cô gái. Một chú chó khi đã nhận định ai là chủ nhân của nó sẽ trung thành với người đó suốt cả cuộc đời, dù có bị họ bỏ rơi, có bị họ ghẻ lạnh đi chăng nữa. Chính vì nét tính cách đó mà chó luôn là người bạn thân thiết nhất của con người. Mới đây thôi, nó vẫn còn rất ỷ lại cậu, vậy mà bây giờ lại dứt khoát đưa ra sự lựa chọn như vậy... cậu còn biết làm thế nào được nữa?

- Cậu vốn là chủ nhân của nó mà! Tất nhiên nó phải theo cậu rồi!

- Cảm ơn cậu rất nhiều. Nhà cậu ở đâu, nếu được mình sẽ thường dẫn nó về thăm cậu.

- Được rồi. - Cậu cúi xuống, vỗ đầu chú cún. - Đừng bao giờ sơ ý để mở cửa nữa, lần sau lạc mất có khi sẽ không may mắn tìm về được nữa đâu.

- Mình nhớ rồi. Tũn, về thôi nào.

Chú cún quẫy lượn liếm tay Việt, chậm rãi đi theo cô chủ, thỉnh thoảng ngoảnh đầu nhìn cậu như một cách chào tạm biệt. Nhìn chú cún rời đi, trái tim cậu hẫng một cái. Thời gian có Tũn như một thành viên trong gia đình quá vui vẻ, quá hạnh phúc khiến cậu quên mất có một ngày chủ nhân thật sự sẽ tìm đến. Thứ già không phải của mình, dù có dùng dây buộc lại cũng không phải là của mình.

Cậu ngồi một mình trên ghế đá, tự nhiên nhớ tới lần trước muốn giới thiệu chú cún cho Vy. Vy à, cún con đã trở về với chủ nhân mất rồi...

Mẹ Việt đi làm về, việc đầu tiên khi vào nhà là cất giọng gọi chú cún. Gọi mãi không thấy bóng dáng nhỏ nhỏ quen thuộc chạy ra đón, bà đi tìm quanh nhà lại phát hiện cậu đang dọn dện cái ổ ở góc nhà.

- Mẹ về rồi à?

- Cún con đâu rồi? Sao không thấy nó? Lại chạy đi chơi đâu rồi?

- Lúc này chủ nó đã đến dẫn nó về rồi mẹ ạ!

- Chủ? Chủ nào?

- Dạ, là người chủ thật sự ấy.

Bà sững sờ trong chốc lát mới nhớ ra rằng vốn dĩ cún con này là một chú chó đi lạc, đến ở tạm nhà bà mà thôi. Bỗng chốc gương mặt bà ảm đạm, khẽ hỏi cậu:

- Làm sao mà họ tìm được nó? Thế nhà đó có tốt không?

- Bọn con vô tình gặp được cô ấy ở công viên. Con cũng không rõ nữa, nhưng nghe chừng là thương nó. Cô ấy hứa sẽ thường xuyên dẫn nó về chơi nhà mình.

Mẹ Việt gạt đầu, bỏ đi lên tầng. Bữa cơm hôm nay, bà ăn ít hơn thường lệ, mới được lưng bát đã đặt xuống bàn. Thiếu đi thứ gì đó khiến trong lòng cảm thấy hụt hẫng, ảnh hưởng đến khẩu vị, ăn cũng không thấy ngon miệng. Bà nhìn cơm còn thừa lại trong nồi, buột miệng dặn dò:

- Con nhớ múc cơm ra bát, để mai mẹ hấp lại cho cún con nhé.
- Mẹ ơi...
- À ừ nhỉ. Thôi thì vẫn cứ múc ra bát đi.
- Hay là để mai con mua một con chó khác về nhé?
- Thôi không cần đâu, con biết tính mẹ mà. Mỗi lúc con đi học, ở nhà có nó bầu bạn quen rồi nên mới buồn thôi. Không sao đâu!
- Sau này con sẽ cố gắng ở nhà với mẹ nhiều hơn!
- Không cần đâu. Con còn phải đi du học nữa chứ. Mẹ nói rồi, con không cần lo lắng cho mẹ. Cùng lắm thì mẹ gọi mấy người bạn đến chơi là được rồi. Thôi dọn bàn đi, mẹ lên phòng đây.

Tiếng dếp lạch bạch vang vọng khắp cả nhà. Không biết vì sao từ lúc chú cún rời khỏi, cậu cứ có cảm giác bất an, lo lắng rất nhiều chuyện. Hi vọng chỉ là cả nghĩ thôi...

.

.

.

Hôm đó, trời âm u ngay từ buổi sáng. Việt mở toang cửa sổ, nhìn ra bên ngoài, mưa vào ngày quan trọng như thế này không tốt chút nào đâu. Cậu khoác bộ vest được là phẳng phiu, cả người bỗng chốc mang theo hơi thở của sự trưởng thành, không giống như dáng vẻ xốc nổi của cậu sinh viên thường ngày. Mẹ cậu chờ sẵn ngoài cửa, dịu dàng thắt calavat giúp cậu. Nhìn cậu con trai đang cúi người vừa tầm với bà, mẹ cậu nói với giọng không che giấu sự tự hào:

- Hôm nay chắc là ngày vui nhất cuộc đời mẹ, con trai mẹ rốt cuộc đã trưởng thành, trở nên thật tài giỏi.
- Đây mới chỉ là giải thưởng nhỏ thôi mà mẹ.
- Nhỏ gì chứ? Nếu không có cuộc họp đột xuất, mẹ nhất định sẽ đi cùng với con. Hi vọng họp xong vẫn kịp đến dự.
- Không sao đâu mà mẹ. Con sẽ chờ mẹ ở hội trường, không cần gấp.
- Ủ, vậy con đi đi.

Cậu chào tạm biệt mẹ, rời khỏi nhà. Đi đến ngã tư gần trường, cậu bỗng dừng xe lại, nghĩ ngợi hồi lâu rồi rẽ trái, ngược hướng với cổng chính. Trên đường đi, cậu tạt vào một hiệu bán bánh, khi rời khỏi thì trời ngày càng âm u, cứ như là sắp sửa mưa thật to. Cậu ngược nhìn trời, phóng xe thật nhanh như muốn chạy đua với thời tiết.

Màn mưa bao trùm khắp Hà Nội, ở tại khu quân sự, mưa càng to hơn. Vy nhìn ra bầu trời âm u, thờ dãi thườn thợt. Sinh nhật cô không có bố mẹ bên cạnh, không có Việt đến chúc mừng, muốn một cái bánh sinh nhật cũng khó, vậy mà bây giờ trời còn mưa nữa. Có lẽ đây là sinh nhật tệ nhất trong đời cô!

Khoảng một tiếng đồng hồ sau, mưa cuối cùng cũng tạnh. Sau cơn mưa, bầu trời trở nên trong sáng, vạn vật mang theo một sức sống mới như vừa được tái sinh nhưng con đường vẫn ướt át khiến cho người ta cảm thấy khó chịu. Vy nằm dài trong phòng trùm chăn ngủ giết thời gian, đúng lúc điện thoại kêu lên âm ỉ.

- Alo?
- Mình đang ở trước cổng ra vào, cậu xuống đây một chút có được không?

Vy nhồm đậy, lật đặt sửa sang đầu tóc. Ngọc ngồi trên giường, gãi đầu ngái ngủ hỏi cô:

- Ai đến tìm mà bà vội vàng thế?

Hết chương 45.

46. Chương 46

- Tuấn!

- Lại là cậu ta? Đến đây làm gì lắm vậy?

- Không biết nữa. - Động tác của Vy ngừng lại. - Có lẽ là có chuyện gì đó quan trọng.

- Bà với nó còn có thể có gì quan trọng được nữa. - Ngọc lăm bầm. - Rõ là kiếm cớ!

- Thôi, đằng nào cậu ấy cũng đến tận đây rồi, chẳng lẽ tôi lại không xuống. Tóc tôi còn rối không bà?

- Hết rồi, mẹ ạ! Thật sự chẳng hiểu cái thằng khỉ kia nghĩ gì nữa! Tôi mà là thằng Việt thì có khi đã tức đến độ nhảy vào đánh nhau rồi ấy chứ. Suốt ngày lảng vảng quanh bạn gái người ta mà không biết ngượng!

- Bà tưởng ai cũng bạo lực như bà hả? Tôi đi xuống dưới đây.

- Tôi không nói sai đâu, cứ chờ mà xem! Thế nào cũng có chuyện cho mà xem.

Ngọc thường ngày hay suy diễn linh tinh nên thường bị hai đứa bạn quy kết vào việc xem phim quá nhiều, vậy mà lần này lại là một ngoại lệ. Đời không như phim nhưng không phải là phim ảnh hoàn toàn vô căn cứ, rất có thể giây tiếp theo, bạn chính là nhân vật nữ trong một bộ phim rồi rầm nào đó rất được các bà nội trợ yêu thích đấy!

Tuấn đứng nép dưới mái hiên, nước mưa vẫn nhỏ tí tách xuống mặt đất. Xung quanh cậu bao phủ bởi làn khói từ điều thuốc chảy dở trong tay. Hút thuốc là một thói quen xấu, không biết từ bao giờ cậu lại vận nó vào người. Khói thuốc bay lên như mang theo cả những phiền muộn của con người hòa cùng vào không khí.

- Tuấn!

Tiếng gọi nhỏ vang lên bên cạnh làm cho Tuấn đang nhập tâm suy nghĩ giật mình. Cậu dập điều thuốc còn đang chảy dở trên tay, ném vào thùng rác, mỉm cười đáp lại cô. Cô nhìn thùng rác, tay che miệng ho vài tiếng, mùi khói thuốc còn vương vít trong không khí, đứng gần cậu lại càng rõ rệt hơn.

- Xin lỗi, hình như cậu bị dị ứng thuốc lá hả? Lần sau mình sẽ chú ý!

- Cậu... cũng hút thuốc sao?

- Ừ, nhưng chỉ là lúc cần suy nghĩ thôi. Sao vậy? Mình không được phép hút thuốc à? - Cậu nói giọng bông đùa.

- Ý mình không phải vậy. Chỉ là ngạc nhiên thôi...

Từ trước đến nay, hình tượng của Tuấn trong lòng Vy là một cậu thanh niên sống tích cực, luôn năng động tựa như ánh mặt trời rực rỡ chiếu rọi xuống nhân gian. Cái con người đứng hút thuốc đầy trầm tư cô vừa nhìn thấy trái ngược hoàn toàn với cậu trong suy nghĩ của cô. Thì ra Tuấn còn có một khía cạnh như vậy, thì ra cậu cũng có lúc mang đầy tâm sự như thế...

- Chúc mừng sinh nhật cậu!

Vy mở to mắt, bên tai nghe thấy câu chúc mừng của cậu, đôi mắt ngỡ ngàng nhìn thấy một hộp bánh thật to đang ở trước mặt mình. Món quà đến thật bất ngờ, cô có cảm giác nước mắt như sắp trào ra. Cô đã nghĩ rằng sinh nhật năm nay cứ nhạt nhẽo như vậy mà trôi qua, cuối cùng cũng có người nhớ đến, có người tặng quà cho cô. Đôi môi mấp máy, đến lời cảm ơn cũng không thể nói trọn vẹn.

- Sinh nhật thì nhất định không thể thiếu bánh gato được, mình nghĩ là ở chỗ này không có nên tiện đường mang qua tặng cậu. Lát nữa cậu mang vào chia cho các bạn cùng ăn nhé!

- Cậu... thật sự mình chẳng biết nên nói gì với cậu bây giờ. Hai chữ « cảm ơn » là không đủ để diễn tả được... thật lòng rất cảm ơn, cảm ơn cậu nhiều lắm.

- Sao cậu cứ khách sáo với mình thế? Đã nói gì rồi, chúng ta là bạn tốt của nhau cơ mà!

- Vậy thì người bạn tốt của tớ, cậu là người đầu tiên tớ muốn chia sẻ bánh sinh nhật, gần đây có một quán cafe, chúng ta đến đó nhé?

- Đồng ý!

.
. .
.

Viết tạt vào một tiệm bánh ngọt ven đường. Nhìn vào tủ kính trưng bày những chiếc bánh đẹp mắt, cậu rối rung hết cả lên, lựa chọn thứ gì cho người khác luôn là một vấn đề hóc búa. Cô chủ tiệm cười trộm nhìn cậu thanh niên lúng túng mãi trước quầy bánh, sau cùng tốt bụng chọn giúp cậu một cái phù hợp, đóng gói cẩn thận để cậu mang đi.

Xe máy nhỏ, không có chỗ dựng thẳng hộp, cậu cầm bánh trên tay, vừa đi vừa trông chừng. Khi những giọt mưa đầu tiên bắt đầu rơi xuống mặt đất, cậu nhìn lên trời, chửi thề một tiếng, vắn ga bắt đầu phóng nhanh hơn. Trong tất cả những giây phút cẩn thận, chỉ một tích tắc lơ đãng, tai nạn sẽ xảy ra. Xe máy của cậu va chạm với một người khác tạt vào lề đường mặc áo mưa. Chiếc bánh vốn được giữ gìn rất cẩn thận cuối cùng thành một đồng đồ nát nằm trên mặt đường. Viết bị xe máy đè vào, tay chân xây xước, đau đến nhe răng trợn mắt. Nói cho cùng là lỗi của cả hai người, chẳng thể trách ai được, cậu chỉ có thể ngồi bên lề đường, nhìn trời mưa mỗi lúc một to.

Kim đồng hồ nhích dần với tốc độ chậm chạp nhưng quãng đường nó đi được ngày càng dài. Viết giờ tay hứng nước mưa nhỏ xuống tí tách dưới mái hiên, có lẽ cơn mưa này còn phải đợi lâu nữa mới tạnh được. Cậu cởi áo ngoài, trùm lên đầu, nhắm mắt và lao ra ngoài. Cái dáng tập tễnh nửa đi nửa chạy khuất trong màn mưa. Mưa đổ xuống trong những ngày quan trọng luôn tạo ra một cảm giác bất an.

Chiếc xe taxi cuối cùng cũng dừng lại trước cổng vào khu huấn luyện. Viết cẩn thận nâng niu chiếc hộp trên tay, thậm chí còn lấy cả áo để che chắn cho nó khỏi trời mưa, mặc cho người đã ỉm ướt quá nửa. Bấm số điện thoại quen thuộc, sau một tràng dài tiết tấu, đầu dây bên kia có tín hiệu, cậu cười khê:

- Vy à?

- Hơ... - Người bên đầu dây còn ngái ngủ. – Ai vậy?

Nhận ra người nghe máy là Ngọc, cậu đoán các cô đang làm ỏ trong chăn, buồn cười nói tiếp:

- Viết đây. Vy có đó không? Cậu đưa máy cho cậu ấy giúp tớ với!

- Viết á?

Ngọc giật mình, tỉnh ngủ hẳn. Cô nhận ra chiếc điện thoại mình đang cầm là của Vy. Con bé hậu đậu kia lại để quên điện thoại trong phòng rồi!

- Cậu ấy không có ở đây. Cậu có chuyện gì, cần tôi chuyển lời không?

- Cậu ấy đi đâu vậy?

- Nó... à... đang tắm... đang tắm thôi. – Cô hàm hồ trả lời. Không biết vì sao theo bản năng nói dối, không phải là cố ý, cô đơn giản chỉ nghĩ rằng nói tránh đi, thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện.

- Vậy lúc nào cậu ấy xong thì nói lại với cậu ấy là mình đang chờ ở dưới cổng nhé?

- CÁI GÌ? Cậu... đang ở đây? Vy nó... nó...tắm lâu lắm!

- Không sao, mình chờ được mà. Không cần giục cậu ấy đâu!

- Không được...

- Sao vậy?

- Cậu... ở nguyên tại chỗ đó, không được đi đâu... không thì... Vy không tìm được đâu!

- Vậy nhé, mình cúp máy đây.

Cô tắt điện thoại, hoảng hồn chạy đi tìm Hà nghĩ cách. Trong lúc Hà và Ngọc gấp gáp đi tìm Vy, lại có một người khác nhàn rỗi, quanh quẩn trước dãy phòng của Hà cũng là để tìm người. Khánh thở dài, đi đi lại lại mấy vòng vẫn không thấy tung tích người nào đó, bèn thở dài đi dạo. Một tháng quân sự sắp kết thúc rồi, cậu sợ bỏ lỡ cơ hội lần này thì lần sau lại càng khó khăn hơn. Cậu đã thăm dò mấy đứa bạn kĩ càng rồi, tỏ tình vào lúc này đến tám mươi phần trăm là sẽ thành công mà! Nhưng điều quan trọng bây giờ là phải dùng cách gì? Đưa thư đã thất bại rồi... còn cách gì nữa không?

Khánh vò đầu bứt tay, cứ đi lang thang vô định hướng, cuối cùng lại ra đến gần cổng. Cậu định quay lại, liền nhìn thấy bóng dáng rất quen đang đứng ở bên ngoài. Người này không phải là Việt sao? Cậu ta đến đây làm gì? Đúng rồi nhỉ, chắc là đến tìm Vy, bọn họ yêu nhau mà... Mắt Khánh bỗng sáng lên, trước khi đại não kịp ra tín hiệu điều khiển, đôi chân đã nhanh nhẹn bước về phía trước.

- Chào cậu!

- Cậu cũng ở đây à? – Việt ngạc nhiên. – À ừ, cậu cũng đi quân sự mà!

- Cậu đến đây là tìm Vy hả?

- Ừ. Có chuyện của cậu sao?

- Không có gì, không có gì. – Khánh bầm bụng nén giận, nếu không có chuyện cần nhờ vả, còn lâu cậu mới phải sán lại đây nhé. Nhìn xem, cái bản mặt đắc ý của cậu ta, chỉ muốn đấm vài cái cho hả dạ thôi. – Để tôi dẫn cậu đi nhé, tôi biết bạn ấy đang ở đâu mà!

Việt ngó xung quanh không thấy cô đâu, gật đầu đồng ý đi theo Khánh. Khánh chậm chạp dẫn đường, gỡ đầu gỡ tai mãi không biết mở lời thế nào. Mang theo tâm lí sẵn sàng mo mẫm, cậu làm như quan tâm hỏi:

- Vy là bạn gái của cậu hả?

- Ừ...

- Hồi trước... cậu đã tỏ tình thế nào vậy? – Nhận được ánh mắt đầy khó hiểu của Việt, Khánh vội giải thích. – Không phải là tôi cố ý tò mò đâu. Tôi chỉ là... tham khảo thôi. Không biết mấy đứa con gái thích kiểu tỏ tình gì vậy?

Việt đã từng nghe Vy kể ít nhiều về chuyện của Khánh và Hà, cộng thêm thái độ khác thường của cậu ta hôm nay, cậu liền thông minh đoán ra ý định. Thật ra con người Khánh cũng không tệ, chỉ là không hợp với cậu thôi, cứ giúp cậu ta một lần xem như làm phúc đi.

- Chắc là thích được tỏ tình trước công chúng, như kiểu là đánh đàn hát tặng người ta ấy! Vy đã từng nói vậy mà!

- À thì ra là như thế...

Đạt được mục đích, Khánh cười ngu ngốc, chạy như bay đến trước dãy phòng của nữ, gặp được cô bạn học cùng lớp với Vy liền hỏi:

- Cậu có biết Vy ở đâu không?

- Hình như mình vừa thấy cậu ấy ra ngoài cổng rồi, cậu thử tìm mấy hàng quán xung quanh xem sao. Cậu ấy đi về hướng đấy.

Ra ngoài rồi? Không phải là Vy đang tắm trong phòng sao? Việt âm thầm kì lạ, rõ ràng cậu nghe thấy Ngọc đã nói như vậy mà!

- Có cần tôi cùng cậu đi tìm không?

- Thôi, không phiền cậu đâu, một mình tôi đi là được rồi.

.
. .
Chiếc bàn bên cạnh cửa sổ đặt một chiếc bánh sinh nhật được trang trí tỉ mỉ. Có lẽ người làm ra nó thật khéo tay, đẹp đến mức chẳng nỡ cắt nó ra. Vy nhìn chằm chằm chiếc bánh, tay cầm con dao nhựa ngấm nghĩa vị trí để “khai đao”.

- Khoan đã, còn chưa thổi nến nữa. Tổ còn có mua kèm cả nến nữa đây này.

Vy nhận lấy hộp nến, cắm mấy cái tượng trưng lên chiếc bánh sinh nhật, đợi Tuấn bật lửa lên nữa là có thể hoàn thành nghi thức chúc mừng sinh nhật cơ bản. Nhưng hình như cậu đang gặp rắc rối với cái bật lửa, bật mãi mà lửa vẫn tắt ngúm. Cô sốt ruột ngồi nhìn, cuối cùng vươn tay giành lấy bật lửa muốn thử. Thật kì lạ, ngọn lửa nhanh chóng bùng lên trên tay cô.

- Ô, cái này bị sao vậy nhỉ? – Cô vừa châm nến vừa lẩm bầm đầy thắc mắc.

- Ừm... là mình không biết dùng bật lửa. -Nói xong, cậu có vẻ xấu hổ, gãi gãi đầu cười cười.

- Mình tưởng... vậy thì lúc này cậu hút thuốc, bật lửa kiểu gì vậy?

- Cậu nói cứ như mình là con nghiện thuốc ấy. Chỉ là thi thoảng thôi mà. Với lại mỗi lần đầu bị thế này.

Tuấn xòe bàn tay ra, Vy nhìn thấy ngón cái bên tay phải của cậu đỏ lên một vệt. Cho đến hôm nay cô mới phát hiện ra, cậu cũng có tật xấu, cũng có những thứ không làm được.

- Đã như vậy mà còn hút thuốc nữa!

- Chỉ khi nào có chuyện cần suy nghĩ mình mới hút thôi mà.

- Cậu... đang buồn chuyện gì sao?

Cậu không trả lời, giục cô thổi nến rồi cẩn thận cắt một miếng bánh đặt trước mặt cô. Vy vẫn nhìn cậu đầy vẻ nghiến cừu, cậu bắt đầu dĩ nhiên nói:

- Không có chuyện gì đâu, vừa lên làm chủ nhiệm câu lạc bộ nên có chút áp lực thôi mà.

- Oa, chúc mừng nhé. Vậy là sau này mình có thể đi khoe mình là bạn của chủ nhiệm câu lạc bộ Nhà kinh doanh trẻ nổi tiếng rồi. Chắc là mới lên nên cậu quá lo thôi, mình biết là cậu đủ khả năng mà. Nhưng chỉ vì mỗi chuyện đó mà cậu lo lắng đến vậy sao?

- Cũng không hẳn... còn vì chuyện tình cảm nữa.

Liên quan đến chuyện tình cảm, ắt hẳn không chỉ mình cô mà đứa con gái nào cũng dạt dào hứng thú. Ai bảo con gái là loài động vật suy nghĩ bằng trái tim cơ chứ! Nhất là sau chuyện lần trước được kiểm chứng, Vy lại càng tò mò xem cô gái nào đã lọt vào “mắt xanh” của Tuấn.

- Chẳng lẽ cậu đã ngắm được ai rồi sao?

Tuấn nhìn về mặt “bà tám” của cô, khó khăn gật đầu xem như thừa nhận, cậu nhỏ giọng nói:

- Mình thích một cô gái. Dù đã quen biết từ rất lâu rồi nhưng gần đây mới nhận ra tình cảm của mình. Đường như trong tiềm thức đã nhận định người đó lâu rồi, chỉ là trái tim ngu ngốc giờ mới biết thôi...

Cậu nói xong, im lặng chờ đợi phản ứng của cô. Vy không phải là người có EQ thấp, càng không phải là một kẻ ngốc nghếch đến mức chẳng biết cái gì. Trong lòng cô lờ mờ có một cảm giác, dù có tự nhắc nhở bản hàng trăm lần vẫn không át được cái cảm giác đang trỗi dậy ấy. Nhưng mà không phải là đã có sẵn câu trả lời rồi sao? Vậy thì còn do dự cái gì?

- Cậu có nhớ lần trước mình đã nói là lần sau gặp lại mình sẽ nói với cậu một chuyện không?

- Có...

Cũng là lần đó, câu tỏ tình nửa đùa nửa thật khiến trong cả một tuần, Tuấn hối hận không thôi. Lời nói đã dừng cảm thốt ra, vậy mà còn hèn nhát rút lại. Từ bao giờ mà cậu lại hèn nhát đến thế? Tuấn đâu có phải là người như vậy? Có lẽ là không cam lòng, vẫn muốn thử lại một lần nữa, rốt cuộc cậu đã ngồi đây. Tỏ tình đâu nhất thiết là phải chờ đợi một câu trả lời? Đôi khi nó chỉ là một câu trần thuật, đơn giản thông báo cho đối phương biết được tình cảm của mình. Vậy thì dù thế nào, tỏ tình đâu phải là có bao giờ là sai lầm?

47. Chương 47

- Mình muốn nói, mình đã từng thích cậu, thích rất nhiều.

Tuấn giật mình, bất giác nắm lấy bàn tay Vy đặt trên bàn. Nhưng là đã từng chứ không phải là hiện tại, là ở trong quá khứ, là những gì đã qua.

- Từ... bao giờ vậy? – Cậu khó khăn thốt ra câu hỏi.

- Mình cũng chẳng rõ nữa, có lẽ là từ năm lớp mười một hoặc cũng có thể là từ trước đó rồi. Cậu biết không, nhờ có cậu mà những năm phổ thông của mình trở nên đáng nhớ biết bao. Mình đã từng vui mừng, đã từng chờ đợi, đã từng thất vọng rồi lại tiếp tục nuôi hi vọng. Những cảm xúc ấy mình trân trọng vô cùng. Đến giờ phút này, mình muốn nói cảm ơn cậu, cảm ơn vì tất cả những điều ấy.

- Vậy còn... bây giờ?

- Bây giờ sao? Bây giờ có lẽ mình đã tìm được người phù hợp với mình. Không biết tương lai ra sao nhưng hiện tại là phù hợp nhất. Mình nghĩ rồi cậu cũng sẽ như vậy thôi...

Vừa nói, cô vừa nhẹ nhàng rút tay lại, không ngờ cậu lại càng siết chặt hơn. Khuôn mặt cậu đầy vẻ thần thờ, miệng cứ lẩm bẩm câu hỏi vì sao. Đường như bị từ chối tình cảm còn không khó chịu bằng cảm giác bỏ lỡ người mình thích. Rõ ràng cả hai đều có tình cảm với đối phương, chỉ là sai thời điểm, cứ như vậy mà bỏ lỡ nhau. Cuộc sống này thật biết trêu đùa người khác, ngoài nuôi tiếc ra còn có thể làm được gì cơ chứ? Giá mà...

- Mình...

- Những gì trong quá khứ thì hãy để nó qua đi. Con người trong cả một cuộc đời dài có phải chỉ mãi ôm một mối tình đơn phương đâu? Bên ngoài kia bấy tử người, chắc chắn sẽ có người là định mệnh của chúng ta.

Để cho qua đi? Có dễ dàng như vậy sao? Hay là cứ giả vờ như chưa bao giờ biết được chân tướng? Cậu cười khổ sở, nhưng bây giờ dù có làm gì cũng đã quá muộn rồi, đã quá muộn để làm bất cứ thứ gì rồi. Cô chọn cách nói ra hết để tạm biệt tình yêu đơn phương của mình, nhưng cô có biết không, lòng cậu lúc này ngập tràn sự nuối tiếc, đáng lẽ đã thuộc về mình rồi cơ mà? Bấy tử người nhiều lắm nhưng ai cũng không phải cậu!

- Rõ ràng là thích nhau nhưng cuối cùng lại bỏ lỡ mất, cậu không thấy đáng tiếc sao?

- À, chắc là có một chút đấy. Nhưng vì đã hết thích rồi nên chẳng còn quan trọng nữa!

Không còn quan trọng nữa, không còn quan trọng nữa! Ha ha, đúng vậy, đã chẳng còn là cái gì nữa rồi, vậy thì cố níu kéo làm gì cơ chứ! Tuấn buông tay cô ra, nắm ngón tay khép chặt vào nhau, thu lại thành nắm đấm. Tay ỉn ỉn cảm thấy đau đớn nhưng vì lòng quá bối rối nên chẳng thể bận tâm đến chút nhỏ nhất ngoài da. Ánh mắt Vy lướt qua chiếc nhẫn trên ngón tay, chợt nhận ra mặt trên viên ngọc đọng lại vệt đỏ đỏ.

- Có phải là... tay cậu bị xước rồi không? Mình xin lỗi. Cậu có đau lắm không?

- Không phải do cậu đâu. Do lúc này mình bật lửa nên bị xước thôi.

- Đưa tay cho mình xem đi.

Chiếc nhẫn của cô vô tình tạo thành một vết xước, trúng ngay chỗ trầy da trên tay cậu nên máu rỉ rỉ chảy ra. Cô cúi xuống, cẩn thận thổi thổi lên vết đứt đầy vẻ áy náy. Tuấn lẳng lẳng nhìn cô:

- Nếu mình biết sớm hơn... nếu sớm hơn một chút... vậy thì, có thể chứ?

- Có lẽ là vậy. Nhưng chuyện gì đã qua rồi thì hãy để nó qua đi. Có một câu nói như thế này: "Yesterday is history. Tomorrow is a mystery. Today is a gift, that's why they call it present." Hiện tại mới là quan trọng nhất và cần phải trân trọng nó. Mình nghĩ như vậy đấy.

- ...

Đùng!

Trời bỗng nhiên nổi sấm chớp. Thật kì lạ, cơn mưa rào xuất hiện trái mùa mang theo cả sấm khiến con người trở thành không kịp. Vy và Tuấn vội đứng dậy ra về. Trên đường, cô vô tình nhìn thấy một chiếc hộp được gói tỉ mỉ đặt trên thùng rác, có chút tò mò không biết thứ đẹp như vậy ai nỡ vứt đi. Chung quy nó chỉ lướt qua nên cô không bận tâm nhiều. Tiễn cô ra đến tận cổng, cậu nhìn cô, lưu luyến không muốn đi.

- Những lời lần trước... vẫn như vậy nhé?

- Nhất định là thế rồi. - Vy mỉm cười thật tươi, đã có thể thoải mái mà đứng trước mặt cậu rồi!

Bỗng nhiên, Hà và Ngọc hối hả chạy đến. Bọn họ khựng lại nhìn Tuấn mấy giây rồi không suy nghĩ nhiều, kéo Vy ra một góc.

- Đi đâu mà bây giờ mới về?

- Bọn tôi ăn mừng sinh nhật. - Cô vui vẻ giơ hộp bánh lên. - Còn phần bánh mang về cho các bà nữa này, sướng nhé.

- Thế bà có gặp...?

- Có ai đến à?

Hà lén lút quay sang nhìn Tuấn, cậu ấy đứng cách họ một khoảng, thỉnh thoảng nhìn về phía này, không biết là có nghe lời họ nói không. Hà nhỏ giọng thông báo:

- Việt! Bà quên điện thoại ở phòng, Ngọc nó nghe máy... - Hà trả lại điện thoại cho Vy.

- Vậy cậu ấy đâu rồi?

- Bọn tôi không biết nữa, đã dặn cậu ấy đứng ở cổng mà chạy mất đâu rồi. Còn nữa... cái Ngọc nó...

- Sao nữa? - Linh tính mách bảo Vy có chuyện không lành khiến cô cảm thấy lo lắng.

- Tôi nhớ... nhớ nói dối là bà đang tắm... bảo cậu ấy chờ một chút... cho nên...

Vy vụt chạy đi trước con mắt ngỡ ngàng của Tuấn. Ngọc tự biết rằng bản thân đã làm hỏng chuyện nhưng đến tận bây giờ mới ý thức được nó nghiêm trọng cỡ nào, cứ nhìn cái vẻ mặt hoảng hoảng hốt hốt của Vy xem. Hà đánh nhẹ vào vai Ngọc trách móc, người ngoài cuộc như họ không giúp được gì, trái lại... một câu nói dối rồi cuộc sẽ đưa mọi chuyện tới đâu đây?

Chạy khắp nơi vẫn không tìm thấy bóng dáng của Việt, Vy thở hổn hển, tựa vào gốc cây. Cảm giác bất an trong lòng mỗi lúc một mãnh liệt hơn, trái tim bị bóp nghẹt, khó thở hơn cả khi chạy hàng chục vòng quanh sân. Rồi cuộc cậu đang ở đâu hả Việt? Cô ngẩng đầu, lại nhìn thấy chiếc hộp xinh đẹp nằm tro bụi trên thùng rác. Không hiểu vì lí do gì, trái tim lộp bộp vài tiếng, giống như đã có thứ gì đó triệt để bị cắt đứt vậy. Linh cảm đôi khi cũng không đúng mà, không phải đâu, không phải đâu... Cô cảm thấy hoảng sợ, không có đủ dũng khí để mở nó ra. Chiếc hộp đẹp để đặt ở một nơi bẩn thỉu, toàn rác rưởi, đơn độc như muốn tố cáo đã bị chủ nhân của nó vứt bỏ như thế nào. Lớp giấy bọc bị tháo ra, phía bên trong, những chiếc bánh chocopie xô vào nhau, tạo thành một cảnh tượng hỗn độn không chịu nổi. Là cậu ấy... không sai, đúng là cậu ấy!

Cô bản thân ngồi bệt xuống đất. Cậu ấy cứ như vậy mà biến mất, hỏi cũng không hỏi, nói cũng không nói! Vị đắng tràn ra khắp khoang miệng Vy, có người từng nói rằng khi buồn ăn chocolate tâm trạng sẽ tốt hơn...

Cô nhặt bánh lên, nhét đầy vào miệng. Thì ra khi sự ngọt ngào của chocolate tan hết, người ta vẫn cảm nhận được vị đắng nơi đầu lưỡi. Làm gì có chuyện tâm trạng tốt lên chỉ nhờ một thỏi kẹo chứ, chỉ là con người thích tự lừa mình, dối người mà thôi!

Khi Hà và Ngọc tìm thấy Vy, cô đang cúi mặt nhìn xuống đường, tay nhặt từng mẩu bánh từ trong chiếc hộp cho vào miệng. Thấy bạn đến, cô giật mình, cười cười giống như rất bình tĩnh mà nói:

- Chắc là cậu ấy về rồi... nhưng mà có để lại bánh cho mình đây này.

Cả Hà cả Ngọc liếc mắt qua hộp bánh đã thê thảm không chịu nổi rồi lại nhìn nhau, sau đó ăn ý không nói gì, lẳng lặng ngồi xuống bên cạnh Vy. Ngọc bắt chước Vy, cúi đầu nhặt bánh nhét đầy vào trong miệng. Miếng bánh như mắc nghẹn trong cổ họng Ngọc, cô sực sực, khóe mắt cay cay, bất giác nước mắt đã rơi đầy mặt. Hà đá chân Ngọc, nhỏ giọng hỏi:

- Bà làm sao thế?

- Vy à... tôi xin lỗi... là lỗi của tôi. Nếu cái miệng này không nói linh tinh... thì đã chẳng có chuyện gì rồi. Bà đánh tôi đi ! Đánh cho chừa cái tật nói linh tinh đi.

Ngọc cầm tay Vy, tự đánh vào mặt mình. Vy lắc đầu, rút tay về. Người ngoài nhìn vào có thể nghĩ mọi chuyện bắt đầu từ một câu nói dối vô tình này. Thật ra không đúng đâu. Có một chân lí mà bạn đã quên mất, kết quả hôm nay chính là sự tích lũy của những việc bạn làm từ nhiều ngày trước, đang chờ cơ hội để bùng nổ. Chỉ là hôm nay vừa khéo đúng dịp, còn có thể trách ai được chứ?

- Không phải lỗi của bà đâu...

- Tôi...

- Hai bà về trước đi được không, tôi muốn ngồi ở đây một mình.

- Bọn tôi sẽ ngồi cùng bà, nếu bà không muốn nói chuyện, bọn tôi sẽ không gây bất kì tiếng động nào đâu...

- Tôi không sao, chỉ muốn ngồi một mình một lúc thôi. Thật đấy!

- Vậy... bọn tôi đi trước. Có chuyện gì nhớ gọi cho bọn tôi đấy, biết chưa?

Hai cô bạn rời đi trong lo âu. Vy một mình ngồi trên ghế đá, mắt lẳng lẳng nhìn sang bên đường. Có người hình như không nghe thấy lời cô nói, tựa sau gốc cây, buông tiếng thở dài. Bàn tay cô nắm chặt vạt áo, cô biết mình không có tư cách đổ lỗi cho bất kì ai cả nhưng không hiểu sao, trong lòng không nhịn được mà oán trách. Mây đen lại bắt đầu kéo tới, người nọ không bình tĩnh được nữa, vội vã kéo cô đứng dậy.

- Mau trở về đi, trời sắp mưa kìa!

- Buông tôi ra, cậu mặc kệ tôi đi! Chuyện của tôi không cần cậu lo lắng!

- Cậu đang làm sao thế hả Vy? Nếu sợ Việt hiểu lầm chúng ta thì đi, chúng ta cùng đi giải thích với cậu ấy!

- Buông tôi ra!

Thái độ quyết liệt của Vy làm cho Tuấn bất ngờ. Cậu thả lỏng tay, lại nhìn thấy cô lùi về phía sau hai bước.

- Cậu... thế này là sao vậy?

- Không liên quan đến cậu. Sau này... chúng ta hạn chế gặp nhau đi.

- Chẳng phải chúng ta đang tốt đẹp sao? Chẳng phải cậu đã đồng ý chúng ta mãi là bạn tốt sao? Sao bây giờ lại...

- Tôi hối hận rồi có được hay không? – Vy như muốn gào lên. – Tôi không cần làm bạn với cậu, cậu tránh xa tôi ra. Vì lần trước tôi đi thăm cậu ở bệnh viện nên cậu ấy mới giận tôi, vì cậu đến đây tìm tôi nên cậu ấy mới bỏ đi không nói lời nào. Tất cả là tại cậu, cậu có biết không?

- Tôi biết bây giờ cậu đang mất bình tĩnh nên mới nói như vậy. Đợi cậu bình tĩnh trở lại, chúng ta nói chuyện sau!

Có lẽ Tuấn bị mấy lời của cô triết để chọc giận, cậu xoay người bỏ đi. Lúc này, Vy ngồi bệt xuống đất, ôm đầu khóc to lên. Oán trách cái gì? Oán trách được ai nữa! Tất cả là do cô mà! Là do cô thôi! Trước kia cô thích Tuấn, luôn tìm mọi cách để đến gần cậu. Lâu dần nó trở thành thói quen khó bỏ nhưng dường như mỗi lúc ở bên cậu, tâm trạng đã không còn vui vẻ như trước nữa. Tình cảm cứ như vậy từ từ thay đổi lúc nào mà bản thân không hay. Nói yêu một người nhưng vẫn mãi vương vấn với người cũ, là cô đã thiếu trách nhiệm với tình cảm của mình. Làm thế nào đây? Làm thế nào bây giờ?

Vy ngồi đó thật lâu cho đến khi khóc đủ mới chậm rãi quay trở về khu kí túc xá. Có một ngày tất cả những người bạn mắc nợ, tất cả những chuyện cần làm rõ đều phải mang ra nói hết một lượt và có lẽ, đó chính là ngày hôm nay. Đi đến cổng, cô nhìn thấy Linh đang đứng chờ ở ngoài. Vừa nhận ra Vy, Linh đã vội hỏi :

- Việt có đến tìm cậu không ? Hôm nay cậu ấy không đến lễ trao giải, ngay cả mẹ cậu ấy cũng không liên lạc được, mình và bác ấy đang lo cuống lên đây.

- Có...

- Vậy cậu ấy đâu rồi? – Về mặt Linh không vui nhưng không tỏ ra ngạc nhiên, khi đến đây cô đã đoán được trước mình không tìm sai đường.

- Mình không biết nữa...

- Không biết? Chẳng phải cậu nói là cậu ấy đến tìm cậu sao? Sao lại không biết được? Cậu là cái thái độ gì thế?

- ...

Đến lúc này, Linh thật sự nổi điên lên.

- Việt đã vì cậu mà muốn từ chối cơ hội đi du học. Lần này cậu ấy lại vì đến tìm cậu mà bỏ lỡ của buổi lễ trao giải quan trọng. Vậy mà cậu nhìn xem, thái độ cậu lúc này là thế nào? Không biết? Cậu ấy đến tìm cậu mà cậu không biết người ta đi đâu sao? Trong lòng cậu có quan tâm đến Việt chút nào không? Cậu xem cậu như vậy có xứng với những gì Việt đã làm không?

- Cái gì? Du học?

- Sao? – Linh cười mỉa mai. – Đến chuyện này mà cậu cũng không biết sao? Vậy thì để tôi nói rõ cho cậu biết, dự án nghiên cứu khoa học của Việt đoạt giải, bản thân cậu ấy được trường ưu tiên tặng suất học bổng đi du học Úc, đúng ngôi trường mà tôi đang học! Như vậy cậu đã rõ chưa?

Nghe Linh nói xong, Vy vô cùng hoang mang. Du học cái gì? Cô chưa bao giờ nghe cậu nhắc đến! Nói như vậy... cậu sẽ đi du học sao?

- Nhìn cậu, tôi đoán cậu không biết gì có phải không? Ha ha... nhìn xem, nhìn xem, cậu như vậy có đủ tư cách làm bạn gái người ta không? Cậu thậm chí còn không bằng một kẻ yêu đơn phương, một kẻ bị người khác cho là phá hoại tình yêu của người ta!

- Cậu nói vậy.

- Rồi sao? Cậu không tin thì tùy cậu. Nhưng tôi khuyên cậu, nếu cậu còn chút lương tâm thì đừng có khiến Việt tiếp tục sai lầm nữa.

Hết chương 47.

48. Chương 48

Trên hè phố, có một cậu thanh niên ngồi bất động đã lâu. Cậu cúi mặt không nhìn rõ vẻ mặt nhưng cả người toát ra sự cô độc một cách đáng thương. Những người đi đường đều giương ánh mắt tò mò nhìn cậu

thanh niên nhưng chẳng một ai dám lại gần cậu. Rốt cuộc, một bé gái đang chạy tung tăng bỗng dừng chân ở trước mặt cậu. Cô bé rụt rè tiến lại gần, nhìn cậu chăm chú một lúc rồi do do dự dự cất tiếng hỏi:

- Chú ơi! Sao chú ngồi đây vậy? Chú đang tìm cái gì dưới đất sao?

Việt ngẩng lên nhìn cô bé con. Cô bé giương đôi mắt to tròn, hồn nhiên chờ đợi cậu đáp lại. Cậu bỗng ước mình trở lại thành trẻ con, niềm vui, nỗi buồn đều rất đơn giản, chỉ cần một câu xin lỗi là có thể hóa giải được tất cả. Vậy mà thời gian trôi qua, trưởng thành đã lấy mất đi của chúng ta nhiều thứ. Có những lúc mệt mỏi đến mức chẳng muốn nghe đối phương giải thích và xin lỗi trở thành câu nói vô trách nhiệm nhất! Khi cậu định trả lời cô bé, một người phụ nữ từ phía sau đi tới, nhìn cậu một cách đề phòng rồi vội nắm lấy bé con dắt đi. Lời hai mẹ con nói với nhau còn vang lại:

- Sau này không được lại gần người lạ biết chưa?

- Vì sao vậy hả mẹ?

- Bởi vì người đó có thể là người xấu, sẽ bắt con đi. Trông nhếch nhác như vậy, còn rất giống người thần kinh...

Việt cười khổ, tự giấu lại bản thân. Trông cậu giống một kẻ thần kinh lắm sao? Chỉ là quần áo đã bị bẩn hết, chỉ là trên người có vài chỗ bị xước và chỉ là cậu vừa mới xem một bộ phim buồn. Bản thân cậu cũng góp mặt trong bộ phim đó nhưng rốt cuộc cũng chỉ là người qua đường. Cái khoảnh khắc cậu đứng bên kia đường và nhận ra rằng tất cả chỉ là do ảo tưởng của bản thân dựng nên, đóng vai người qua đường trong chính bộ phim của mình, có lẽ trên đời này duy nhất cậu là tội nghiệp đến thế! Thì ra thứ tự xuất hiện trong cuộc đời rất quan trọng. Bởi vì đến trước nên chiếm được phần nhiều, người đến sau còn lại cái gì chứ? Đó là điều tất nhiên, một điều không thể chối cãi. Vậy cậu còn có tư cách gì để tranh giành?

Cậu ngồi thật lâu, đến khi xác định đã có thể khống chế được cảm xúc, mở điện thoại bấm một dãy số.

- Tôi là Việt đây...

.
. .
.

- Cậu đến rồi sao?

- Ra là cậu ở đây. Chúng ta cần nói chuyện!

- Tôi hẹn cậu ra đây chính là để nói chuyện. – Việt nghiêm túc nhìn Tuấn. – Tôi muốn hỏi cậu một câu. Cậu có yêu Vy không ?

Tuấn im lặng, phân vân không biết nên trả lời ra sao. Nếu thừa nhận có phải sẽ đẩy quan hệ của cả ba vào rắc rối hơn không? Cậu không phải là người ti tiện muốn phá hoại tình yêu của người khác. Nhưng về mặt Việt dường như đã biết trước câu trả lời, hỏi ra miệng chỉ là muốn xác định lại thôi. Cậu phủ nhận chính là tự lừa dối bản thân mà thôi.

- Đúng! Tôi yêu cô ấy, nhưng...

Tuấn vừa dứt lời, Việt bất ngờ tung một cú đấm khiến Tuấn ngã ra đất. Tuấn sững sờ, tay chạm vào mặt, dù đã lường trước sẽ có chuyện này nhưng vẫn không ngờ được nó đến sớm như vậy.

- Cú đấm này là tôi đánh cho hả giận. Xem như sau này chuyện của chúng ta chấm dứt. Tôi sẽ không xen vào hai người nữa.

- Cái gì là không xen vào? Cậu quay lại đây, nói rõ ra xem nào?

- Nghĩa ở mặt chữ. Cậu không hiểu thì cũng không liên quan đến tôi!

Việt tức giận hất mạnh tay Tuấn ra. Bàn tay Tuấn nắm chặt lại thành nắm đấm, trên mu bàn tay còn nhìn thấy lờ mờ màu đỏ của con dấu cậu mang tặng Vy lần trước. Hai cậu thanh niên cứ như vậy đứng dằng co, không ai chịu nghe ai nói. Cuối cùng, Tuấn mạnh tay đánh lại Việt. Trên người Việt vốn còn vết thương,

cú đấm vừa rồi lấy hết sức của cậu, máu lại bắt đầu nứt ra, rỉ rỉ bám vào vạt áo đã cáu bẩn. Cậu tựa vào gốc cây, mặc cho Tuấn nắm lấy cổ áo, thái độ như không thêm để tâm.

- Cậu thế này là thế nào? Cái gì mà không liên quan? Tôi đến đây là muốn thay Vy giải thích với cậu, cũng là vì tôi mà biện minh! Không phải là đến đánh nhau với cậu.

- ...

- Hôm nay là tôi chủ động đến tìm Vy. Tôi đã tỏ tình với cậu ấy nhưng cậu ấy vì cậu mà từ chối tôi. Như vậy đã đủ rõ ràng chưa? Chẳng lẽ cậu ích kỉ đến mức đến làm bạn cũng không được?

- ...

- Cậu như vậy thì có tư cách gì yêu Vy? Một kẻ ích kỉ như cậu không có tư cách để yêu người khác!

- Ha ha... đúng vậy, tôi không có tư cách! Tôi ích kỉ như vậy đấy! Cậu đã hài lòng chưa?

Bị thái độ của Việt chọc giận, Tuấn không kiềm chế được lại vung một cú đấm khác. Việt không hề né tránh, cứ mặc kệ để cú đấm giáng thẳng vào mặt mình. Sau cùng, Tuấn buông Việt ra, tựa vào gốc cây thở hổn hển. Đột nhiên cậu nghe thấy Việt nặng nhọc nói:

- Vy thích cậu đã từ lâu lắm rồi, bây giờ cũng... Cậu nói xem tìm đâu ra một người ôm mối tình đơn phương ngần ấy năm? Cô ấy nhút nhát lại hay cả nghĩ cho nên sau này, cậu làm gì cũng hãy nghĩ đến cô ấy đầu tiên. Mỗi lần lo lắng, cô ấy sẽ nắm chặt lấy vạt áo. Lúc ấy, cậu hãy nắm lấy tay cô ấy, nhất định cô ấy sẽ cảm thấy an toàn. Và còn cả mua chocolate cho cô ấy, nó sẽ làm cho tâm trạng cô ấy tốt hơn...

Từng lời nói thốt ra giống như lời thổn thức, nhỏ dần rồi tắt lịm. Tuấn ôm bụng, thở hổn hển muốn nói gì đó để hoàn hoàn không khí căng thẳng. Dù sao trước đó bọn họ vẫn là những người bạn học chung với nhau ba năm. Có lẽ là lỗi ở cậu, không nên nổi tình cảm nhưng không cam tâm im lặng mà bỏ cuộc. Cứ như vậy cậu hết lần này đến lượt khác tạo cơ hội gặp gỡ Vy, một góc nhỏ ích kỉ nào đó trong trái tim cậu vẫn muốn tự tranh thủ cơ hội cho chính mình. Nhưng hôm nay Việt nói những lời này... là muốn bỏ cuộc sao?

- Cậu...?

- Như vậy là đủ rồi. Tạm biệt!

Việt lững thững bỏ đi, sau đó dường như là chạy, bỏ chạy thật nhanh ra khỏi nơi này, chạy trốn tất cả đến một nơi không ai hay biết. Chạy trốn...

.
. .
.

Trong phòng, tiếng nói chuyện vẫn rì rầm nhưng không đủ làm bầu không khí trở nên vui vẻ hơn. Tuyệt nhiên không ai dám to tiếng, hình như mọi người đều cảm nhận được có người tâm trạng đang rất tệ. Hai cô bạn tựa vào thành giường nhìn nhau trong im lặng, bên cạnh bọn họ là một đồng chăn to, nằm bất động. Ngồi mãi đó không phải là cách, Hà đứng dậy ra ngoài.

- Bà đi đâu thế?

- Tôi ra ngoài một chút tiện thể xách nước lên.

- Trời sắp tối rồi mà? Tôi nghe đồn là ở đằng sau đây hay có biến thái lảng vảng lắm.

- Đúng rồi, bọn tớ cũng nghe nói vậy đấy! – Cô bạn khác thêm vào.

- Ôi dào, tôi không tin, nếu cứ sợ bóng sợ gió thế thì không lấy nước được à?

Hà mặc kệ lời hù dọa của mấy đứa bạn, một mình xách xô nước xuống dưới tầng. Cô đi không được bao lâu, bên ngoài có tiếng xôn xao khiến mọi người tò mò chạy ra ngoài xem. Ngọc cũng gia nhập vào đám người, bám lấy lan can ngóng xuống sân. Một đám con trai đang tụ tập, người dẫn đầu còn cầm theo chiếc đàn ghi ta, xem chừng là lại sắp có màn tỏ tình hoành tráng nào rồi đây! Ngọc nheo mắt nhìn kĩ, nhận ra

đó là Khánh, cô rửa thầm không biết vì sao Hà lại đi ngay lúc này. Tiếng nhạc bắt đầu vang lên, Khánh bắt đầu hát:

«Today is the special day for me to show .The emotion I'm holdin' I want you to know.

It's been a month since you entered my world. Forever ain't enough with the love for you girl.

Those kisses we shared.

All moments we spent. Every single word you say you know I always care.

This song for you babie. So many days I've waited.

Standin' here with you all I wanna say is

Girl I love you...”

Trong khi Khánh đang hát, đám đông dần rẽ ra nhường đường cho một cô gái, có lẽ là đối tượng của màn tỏ tình hôm nay. Trang. Dường như cô đã biết trước chuyện này, vẻ mặt không lấy gì làm ngạc nhiên nhưng lại hây hây đỏ dầy hạnh phúc. Phải rồi, được người trong lòng tỏ tình là ước mong của tất cả con gái trên thế giới này, cô vui vẻ, cô mừng rỡ là lẽ đương nhiên. Những người đứng xung quanh, có người suýt xoa ngưỡng mộ, cũng có người chê khoa trương, giả tạo nhưng họ chỉ là người ngoài thôi, cảm nhận của kẻ trong cuộc mới là quan trọng nhất! Ngọc tròn tròn mắt, vậy mà từ đầu cô cứ nghĩ Khánh thích Hà, thật không ngờ lại là Trang... Hình như có cái gì đó không đúng lắm, Trang chẳng phải là đứng trước mặt Khánh sao? Cô cứ cảm thấy Khánh vẫn đang tìm kiếm ai đó, ở gần chỗ cô!

Bài hát kết thúc, mọi người im lặng chờ đợi một câu tỏ tình chính thức. Khánh chỉ đứng đó, lặng thinh nhìn Trang. Cô đỏ mặt, giậm chân nũng nịu:

- Sao cậu không nói gì cả?

- Minh... sao cậu lại đứng đây?

- Sao mình lại đứng đây? Cậu hỏi gì lạ thế? – Trang bắt đầu có cảm giác không đúng, cô cuống lên hỏi lại.

- Không phải là...

- ...

- Cả bức thư...

- Cậu... nhất được thư?

Đến lúc này, mọi người ồ lên. Thì ra từ nãy đến giờ là một sự nhầm lẫn tai hại. Cô gái vừa được mấy đứa bạn ngưỡng mộ bỗng chốc trở thành trò cười, ê chề vội ôm mặt chạy đi. Khánh vò đầu bứt tai, tại sao lại xảy ra một sự nhầm lẫn tai hại đến như thế? Bảo cậu phải làm sao bây giờ? Còn cái người kia... chạy đi đâu mất rồi không biết!

- Rốt cuộc đối tượng của mày là ai hả Khánh?

- Tao...

- Cậu ấy đi lấy nước ở đằng sau rồi!

Khánh nghe giọng con gái, quay lại nhận ra Ngọc. Cậu gật đầu rồi chạy biến ra phía sau. Ngọc ôm bụng cười rồi lén lút chạy đi xem đôi oan gia này tiếp tục, chắc hẳn là một vở kịch ngàn năm có một không thể bỏ lỡ được!

Đằng sau dãy nhà, Hà tựa vào tường nghe ngao hát, chờ đợi nước chảy đầy xô. Trời mỗi lúc một tối, xung quanh chỉ có tiếng reo hò từ đằng trước vọng lại. Bất giác cô thấy rung mình, không biết có phải là do gió lạnh không nữa! Nước quá nửa xô, cô đóng vòi, chậm chạp xách xô nước trở về. Phía sau có tiếng chân giẫm trên sân ướt, hình như là có người đang đi theo cô. Hà vội vàng đi nhanh hơn, người đó dường như là đang chạy đến. Chợt nhớ đến lời hù dọa về kẻ biến thái mà Ngọc đã nói, Hà bỗng hoảng sợ, nhắm chặt mắt hắt xô nước vắt vả lấm mới đợi được về phía “tên biến thái”.

- Á!

Khánh xui xẻo húng nguyên một xô nước, cả người ướt sũng từ đầu đến chân. Hà mở mắt ra, tròn tròn mắt nhìn cậu bạn.

- Cậu...

- Sao cậu lại tạt nước vào người tôi?

- Ai bảo cậu đi theo tôi... tôi xin lỗi, cậu có sao không?

- Tạt ướt hết người khác rồi còn hỏi có sao không? – Khánh lẩm bẩm. – Cậu đúng là có một không hai...

Hà biết lỗi, lẻo đẻo theo Khánh đến dưới kí túc xá nam. Ngọc nấp ở một bên, ôm bụng cười ngặt nghẽo bị Hà hung hăng trừng mắt, nén cười đến nội thương. Khánh trở về phòng, thay bộ quần áo khác, may mắn là mấy tên bạn chỉ biết màn tỏ tình nhảm mà không biết chuyện bị tạt nước, nếu không cậu không biết là mất mặt bao nhiêu kiếp nữa. Trở lại bộ dạng chỉnh tề, Khánh xuống dưới kéo Hà ra một góc nói chuyện. Cô im lặng đi theo, trong đầu tua đi tua lại cái đoạn Ngọc nói về vụ tỏ tình gì đó. Cô tự hỏi có liên quan đến mình không, tự nhiên có chút gì đó là lạ...

- Tôi xin lỗi. Tôi nói thật là tôi không cố ý đâu. Cậu kéo tay tôi ra đây là muốn tôi làm gì?

- Cậu...

- Lần này quả thực là lỗi của tôi. Cậu muốn tôi làm gì thì tôi sẽ làm cái đó, được chưa?

- Vậy... tôi muốn cậu làm bạn gái của tôi có được không?

Khánh vừa dứt lời, Hà lập tức đứng hình. Làm... làm cái gì cơ? Bạn gái? Cô và Khánh á? Không thể nào đâu...

- Cậu có biết vẻ mặt của cậu lúc này làm tôi buồn không? – Khánh vuốt mặt thở dài. – Mất công chuẩn bị một màn tỏ tình hoành tráng, không ngờ kết cục lại thế này. Đúng là đi với cậu, tôi chẳng bao giờ gặp may cả. Vậy mà vẫn thích cậu được, tôi đúng là kẻ thích bị ngược đãi!

- ...

- Tôi nói là tôi thích cậu. Cậu không thể tỏ ra một chút thái độ gì sao? Một chút cũng không có?

Hà cứng miệng, không biết nói thế nào. Thường ngày trông cô rất to gan, trời không sợ, đất không sợ, nhưng chung quy cô cũng là một đứa con gái. Bị người khác đột ngột tỏ tình, cô cũng biết ngượng mả. Cảm nhận sao? Hình như là... trái tim đang nhảy nhót, hình như là... mặt cô đang đỏ lên. Cô không biết đâu, không biết, cái gì cũng không biết!

Khánh chớp mắt mấy cái, hình như nhận ra trạng thái của Hà không giống thường ngày, giống như... chỉ là hơi giống cái lúc mà Hà được thầy Nghĩa dạy cho tư thế bắn súng. Đó có phải là xấu hổ không? Được nước làm tới, cậu đột ngột ôm lấy cô, hôn trộm lên môi cô rồi bỏ chạy, trước khi đi còn ném lại một câu:

- Cậu đã nói rồi đấy. Từ nay cậu sẽ là bạn gái của tôi.

Hết chương 48.

49. Chương 49

Trời chập tối, Việt tựa vào gốc cây gần nhà, điện thoại tắt máy, cậu biết mẹ đang rất lo lắng cho mình nhưng tạm thời cậu chưa tìm được lí do nào thích hợp để giải thích với mẹ. Cậu sờ vào vết bầm tím trên mặt, bộ dạng này mà trở về nhất định sẽ dọa mẹ một phen. Không phải là người yêu lí tưởng, cậu vẫn không phải là một người con hiếu thảo, rốt cuộc cậu còn được tính là một người tốt không?

Bíp!

Tiếng còi xe kèm theo đèn chiếu vào người khiến Việt lóa mắt. Cậu nheo mắt lại người người đàn ông bước ra từ trong ô tô.

- Cháu đứng đây làm gì? Còn không mau vào nhà đi! Mẹ cháu lo lắng từ cháu từ chiều đến giờ đấy!

- Cháu...

Bác Quân nhìn cậu một lượt, ông lắc đầu hỏi:

- Cháu vừa đi đánh nhau về?

- Không phải... cháu bị ngã xe.

Ông nhú mày, rõ ràng cái vết bầm tím kia là bị đánh, ông không phải là trẻ con mà dễ dàng bị lừa như vậy. Ông mở cửa xe, ý muốn đưa cậu đến bệnh viện kiểm tra. Việt cúi đầu, vò tóc rồi ngồi vào bên trong. Bác Quân không hỏi gì thêm, chốc chốc lại nhìn qua gương chiếu hậu quan sát cậu. Cậu tựa đầu vào thành ô tô, đôi mắt vô hồn nhìn đường phố tấp nập. Đột nhiên, cậu nhỏ giọng nói:

- Chú nói xem, tình yêu là gì vậy?

- Yêu một người là mong muốn người ta được sống hạnh phúc. – Ông tự nhiên cảm thán. – Nghe có vẻ sách vở đúng không? Để làm được như vậy khó lắm! Bản chất con người vốn ích kỉ mà, khi yêu một người thì luôn mong muốn mình là người đem lại hạnh phúc cho người khác. Sự ích kỉ này đôi khi cũng gây tổn thương cho người mình yêu nữa. Thế mới nói tình yêu đến thật không dễ dàng!

Vì tình yêu không đến dễ dàng nên phải biết trân trọng. Nhưng ngược lại, tình yêu cũng giống như ăn một món ăn chỉ ngon khoảnh khắc, khoảnh khắc của hôm nay không thể giống như khoảnh khắc của hôm qua. Hai người ở bên cạnh nhau, nếu đối phương tìm được cảm giác rung động ở người khác thì không thể nào trách được họ. Giai đoạn yêu đương không giống như hôn nhân, không có trách nhiệm, không có nghĩa vụ, nói lời yêu không phải là một lời cam kết tự ràng buộc bản thân, chỉ có yêu thương mà một mối dây duy nhất, nếu đến cả mối dây này cũng không còn thì cam kết cái gì nữa?

- Nếu không yêu được thì phải làm thế nào? – Cậu thì thầm.

- Vậy thì đi thôi.

Nhận được câu trả lời, Việt im lặng hồi lâu. Một lúc sau, cậu đột ngột hỏi bác Quân:

- Bác sẽ chăm sóc mẹ cháu tốt chứ?

- Ừ... - Đường như ông vẫn còn đang bất ngờ, thi thoảng lại nhìn qua gương chiếu hậu, âm thầm suy đoán ý của cậu là gì.

- Chuyện cháu bị thế này, bác đừng nói cho mẹ cháu biết được không?

- Được. Vậy lát nữa bác gọi điện cho mẹ bảo cháu sẽ ở nhà bác tối nay.

- Cảm ơn bác!

.
. .
.

Trong một mối quan hệ, có những thời điểm không nhắn tin, không gọi điện, đến một câu hỏi han cũng không có. Tự trong lòng đều hiểu hai người đã đi đến điểm cuối cùng. Không tiếng động mà nhẩn nại chịu đựng như là muốn chờ đối phương mở lời trước. Nhưng mà ai nói ra trước đều đã không quan trọng nữa rồi, vậy thì còn chờ đợi cái gì?

Đã ba ngày trôi qua, cậu bỏ đi, không hỏi, không nói gì như thể một lời giải thích cũng không muốn nghe. Vỵ biết lần này không giống lần trước, có quá nhiều thứ chần ngang bọn họ và tình yêu của họ không đủ mạnh mẽ để vượt qua. Mấy ngày này, cô dần chấp nhận sự thật, Linh nói không sai, cô không nên ngăn cản tương lai của cậu. Như vậy cũng tốt mà, chia tay trước khi đi du học, chẳng phải mọi người đều như vậy sao?

Khóc một trận đã đời, cô dần trở lại trạng thái bình thường, có đôi khi lại mơ hồ không biết mình đang làm gì. Thất tình có lẽ cũng chỉ như vậy thôi!

Nói đến thất tình không chỉ có một mình Vy, còn có một người khác cuối cùng cũng “khỏe lại” để đến lớp học. Trang cúi mặt vào lớp, tiếng cười cợt của mấy tên con trai lập tức im bật. Chuyện tỏ tình khôi hài mấy hôm trước đã trở thành chuyện tiếu lâm cho cả đại đội. Dù bàn tán xôn xao như thế nào, họ cũng không có gan đứng trước mặt bí thư lớp để nhắc lại chuyện đó. Trang ngồi xuống bàn, một lúc sau Hà và Khánh cũng vào lớp. Phải nói rõ là Hà đi trước, Khánh đi sau rồi nhân tiện chiếm ngay vị trí ngồi cạnh cô. Đường như sau khi dừng cảm tỏ tình, Khánh cũng luyện được công phu “mặt dày” đeo bám cô mọi lúc mọi nơi, dù cô có mắng có chửi thế nào. Nhưng có lẽ mắng chửi gì đó không còn gay gắt như xưa nữa, hình như... ai mà biết được chứ!

Rắc!

Cây bút chì trong tay Trang bị bẻ gãy làm đôi. Cô giận dữ, mắt cũng đỏ lên rồi. Hai người bạn họ thật không coi ai ra gì, nhất là con Hà, nó có phải đang giễu võ giương oai trước mặt cô không? Có phải là nó đang cố tình muốn làm xấu mặt cô không? Từ trước đến nay, chưa bao giờ cô phải chịu nhục nhã đến vậy! Nếu lần này cô cứ như vậy mà bỏ qua, cô sẽ đổi luôn sang họ của nó!

- Cả lớp hôm nay giải tán tại đây. Ngày mai trung đội trưởng cử hai người đi lấy súng sớm nhé!

Hà ngồi nán lại lớp thêm một chút, chờ lớp trưởng viết hai cái tên lên bảng, loáng thoáng thấy không phải tên mình, cô lên ra khỏi lớp, đến trước cửa lớp Vy chờ cô tan học. Mấy ngày này Hà và Ngọc thường kẻ kẻ bên cạnh Vy, không phải là sợ cô thất tình mà nghĩ bậy bạ gì, chỉ là muốn cho yên tâm hơn mà thôi.

Sáng hôm sau, cả lớp nhón nháo tập trung ở sân. Đã quá giờ học rồi nhưng súng vẫn chưa thấy đâu, sắc mặt thầy giáo bắt đầu xấu dần. Các thầy vốn ở trong quân đội, rất nghiêm khắc về chuyện giờ giấc, muộn một vài phút có thể cho qua nhưng muộn gần mười lăm phút, thầy không nổi giận thì đã quá hiền lành rồi. Lớp trưởng vội vàng vàng vào đi vào phòng dụng cụ, mãi một lúc sau mới cùng bạn phụ trách hôm đó ôm súng ra sân.

- Tại sao lại lấy súng muộn như thế này? Không phải hôm qua tôi đã nhắc là phải đến sớm lấy thì mới kịp giờ học sao?

- ...

- Trung đội trưởng đâu? Đã phân công người chưa?

- Báo cáo, hôm qua em đã phân công hai bạn rồi ạ.

- Vậy thì tại sao vẫn chậm trễ như vậy?

- Báo cáo, hôm nay chỉ có em đến lấy, một mình em không thể bê hết được tất cả cùng một lúc được ạ.

- Vậy người còn lại đâu?

Đến lúc này, cô bạn đứng cạnh Hà mới chợt nhớ ra, kéo áo Hà thì thầm:

- Hôm qua không phải là phân công cậu đi lấy súng à?

- Không phải! Tổ nhìn thấy viết trên bảng là Hạnh và Sơn mà.

- Hạnh tôi qua phải gác nên xin đổi người khác rồi, cậu không biết à? Cuối cùng lớp trưởng cử cậu đấy!

- Mình... không biết thật mà!

Mãi không thấy ai đứng ra, đôi mắt thầy như rada ra soát cả lớp một lượt. Cả lớp đổ dồn ánh mắt về phía Hà khiến cô bắt đầu hoảng sợ. Hình như cả lớp đều biết, có mỗi mình cô không biết!

- Trung đội trưởng, người còn lại là ai?

- Báo cáo, là...

- Là em ạ!

Phút cuối cùng, Khánh là người đứng ra nhận trách nhiệm. Mấy đứa trong lớp nhún nhá nhau đầy hàm ý. Cũng phải thôi, người ta là nhận trách nhiệm thay cho bạn gái, có gì mà dị nghị cơ chứ! Hạnh quay sang nhìn Trang, phát hiện cô bạn đang chửi thề mấy câu, bộ dạng bất mãn nhưng không làm gì được. Đã có người tình nguyện nhận trách nhiệm, cả lớp không ai vạch trần xem như đã thừa nhận.

- Tại sao cậu lại không hoàn thành nhiệm vụ được giao?

- Báo cáo đại đội trưởng, sáng nay em bị đau bụng cho nên... bây giờ mới có mặt ở sân ạ.

- Lí do! Lại là lí do. Thế sau này cậu ra chiến trường đánh nhau với kẻ địch cũng nói là đợt cậu hết đau bụng rồi mới chiến đấu à?

- ...

- Phạt cậu tối nay gác cổng không được thay ca! Rõ chưa?

- Rõ!

Sau giờ học, Hà đi hỏi rõ bạn bè về chuyện phân công ngày hôm qua. Cuối cùng cái tên Trang là ngọn nguồn của sự việc. Có lẽ hôm qua lúc cô ra khỏi lớp, Trang đã thấy được nên mới cố tình như thế. Cô nhớ là không chọc gì đến cô ta cơ mà? Hay là ghi hận cô vì chuyện tỏ tình kia? Thực ra cô cũng là vô tội, là tự Trang hiểu nhầm đấy chứ! Nhưng dù biết nguyên nhân thì cũng không thay đổi được hình phạt, tối hôm đó Khánh phải đứng gác cổng suốt đêm. Hà áy náy, vụng trộm đứng ở gần đó với Khánh. Buổi tối, trời bắt đầu có mưa bay. Khánh quay lại nói vu vơ:

- Cậu về đi không ướt hết đấy!

Bị phát hiện, Hà cũng ngại giả vờ, cô bước ra, đứng cùng với cậu.

- Một mình mình đứng đây là được rồi, mưa rồi, ướt đấy!

- Mai đằng nào mình cũng gội đầu, chút mưa thế này, không sao mà.

- Cậu không về ngủ à? Thầy mà phát hiện ra sẽ bị phạt.

- Dù sao hôm nay mình đáng lẽ là người bị phạt rồi.

Dù Khánh nói thế nào, Hà vẫn cố chấp đứng cạnh cậu. Cậu bắt đầu lấy tay che mưa cho cô. Không biết bàn tay kia che được bao nhiêu hạt mưa nhưng dường như nó che được cả trái tim cô. Rụng động... có lẽ là thế này phải không?

- Mình nghe nói là do Trang muốn mình nhận thay?

- Ủ, mình biết. Là do mình sơ suất nên mới khiến mọi người trở nên thế này. Mình nhận hình phạt này cũng đáng mà.

Hà nhìn cậu mỉm cười. Thế rồi cả hai cùng im lặng, cùng đứng với nhau dưới màn mưa. Cơn mưa của ngày hôm ấy trở thành ông tơ bà nguyệt se duyên cho hai người trẻ tuổi xích lại gần nhau hơn.

.
. .
.

Ngày cuối cùng của đợt tập huấn quân sự, mấy đứa hồ hởi nói với nhau, sắp được về nhà rồi! Đến chiều, khi những chiếc xe buýt đưa đón sinh viên thực sự xuất hiện ở cổng ra vào, khi cả đại đội xếp hàng nói lời tạm biệt thầy giáo, bắt đầu có những tiếng khóc thút thít nho nhỏ. Quảng thời gian ở đây, không ngắn cũng chẳng dài nhưng là những hồi ức quý giá nhất, đặc biệt nhất trong thanh xuân của mỗi người. Trong cái thời buổi mà công nghệ thông tin phát triển, con người dần ít giao tiếp với nhau, một tháng này là cơ hội hiếm có để những người trẻ tuổi xích lại gần nhau hơn. Nói văn hoa vậy thôi nhưng ở đây dù buồn vẫn rất vui ấy!

Từng đoàn người bước lên xe, những chiếc xe chuyển bánh đi xa dần, bọn họ còn kịp ngoái lại nhìn các thầy vẫy tay tạm biệt. Một tháng qua đã thật vui vẻ, một tháng qua đã trải qua thật nhiều chuyện!

- Có mệt lắm không con? Lên xe rồi đi về nào!

Vy nhỏ giọng chào bố mẹ, uể oải lên xe. Bố mẹ cô dễ dàng phát hiện ra tâm trạng cô không vui, thử hỏi dò mấy lần đều chỉ nhận được câu trả lời qua loa. Không biết có phải do sống không quen trong điều kiện thiếu thốn hay không mà cô gầy đi rõ rệt. Cơ thể trong bộ quân trang rộng thùng thình, gương mặt lại ủ rũ khiến cả người đứng trước gió cũng trở nên liêu xiêu. Cô gục đầu, nhắm mắt lại, chẳng muốn ai hỏi thăm, chẳng muốn ai nói gì, chỉ muốn im lặng, tự mình bình ổn cảm xúc. Đã trở lại rồi...

- Con không ăn nữa đâu ạ. Con hơi mệt nên lên phòng nghỉ đây.

- Ủ, đi đi.

Bố mẹ cô lo lắng nhìn theo bóng cô chậm chạp đi lên cầu thang. Vy vào phòng, ngồi trượt xuống tựa vào cánh cửa. Tốt quá, được ở một mình rồi, có thể thoải mái mà phát tiết tâm tình, không cần phải che giấu, không cần phải ngụy trang. Cô ngồi ở đó thật lâu, thật lâu, cho đến khi điện thoại reo lên. Cuộc gọi này cô đang chờ đợi nhưng rồi lại không dám nghe.

- Alo?

Vy hồi hộp chờ đợi đối phương lên tiếng. Cả hai cứ thế im lặng chờ đợi nhau, cô có thể nghe thấy tiếng hít thở nặng nhọc của cậu và cô cũng cảm thấy hô hấp vào lúc này trở nên đặc biệt khó khăn. Bọn họ lúc nào cũng chờ người kia mở lời trước, chờ đến khi thất vọng, không một ai nguyện ý nói ra, có lẽ vì vậy mà quan hệ luôn lâm vào bế tắc.

- Cậu đã về nhà chưa? – Cuối cùng Việt lên tiếng trước.

- Mình vừa mới về chiều nay.

- Ủ... chúc mừng sinh nhật cậu.

- Mình... hôm đó nhận được bánh của cậu rồi. Cảm ơn...

Thấy cô chủ động nhắc tới chuyện hôm đó, nhưng rồi lại không nói gì tiếp theo, vị chua xót lại tràn ngập cổ họng cậu.

- Hôm đó... mình đã nghe Tuấn nói hết rồi.

- Ủ...

- Cậu... không có gì để nói sao?

- Nếu cậu đã biết, không giận mình là tốt rồi!

- ...

- Nếu không có việc gì nữa, mình cúp máy đây.

- Ủ...

Hết chương 49.

50. Chương 50

Đại học Bách khoa...

- Thưa thầy nếu bây giờ em muốn nhận học bổng kia, còn kịp không ạ?

- Em suy nghĩ kĩ chưa? – Thầy giáo tỏ vẻ bất ngờ trước quyết định thay đổi đột ngột của Việt.

- Em đã nghĩ kĩ rồi. Cơ hội này không chỉ cho tương lai của em mà còn cho cả chính bản thân em nữa. Thực ra nghe thì có vẻ ấu trĩ nhưng em muốn đến một nơi hoàn toàn khác mà bắt đầu lại một lần nữa.

- Chuyện này thì có gì ấu trĩ. Đó là một quyết định đúng.

Buổi sáng nay khi Việt bước vào văn phòng của thầy giáo với gương mặt bầm tím thầy đã có một chút dự cảm. Đường như mới có không gặp mấy ngày mà cậu sinh viên này của ông đã trải qua thứ gì đó có lẽ là rất quan trọng. Mặc dù gương mặt có chỗ vẫn còn sưng nhưng tinh thần lại rất tốt, không giống như người đang bế tắc đang muốn trốn chạy. Mọi người đều đã là người trưởng thành, cần phải có trách nhiệm đối với mỗi quyết định đưa ra. Quyết định tuy có khó khăn nhưng cậu biết mình sẽ không hối hận, có phá thì mới có xây.

Việt quyết định đi du học. Vy cứ thản nhiên như vậy mà đón nhận tin này. Bọn họ bây giờ xem như đã là một nửa chia tay, làm gì có người yêu nào gần một tháng trời không hề nhắn tin, gọi điện? Đó là kiểu yêu nhau gì vậy?

Trong cuộc chạy đua trên con đường tình cảm này, có kẻ thua thì ắt sẽ có kẻ thắng. Cô là người chạy chậm nên đã bỏ cuộc, cũng đã chuẩn bị sẵn tinh thần chờ kẻ thắng cuộc vênh vào trước mặt. Nhưng nằm ngoài dự liệu của cô, Linh lại im lặng giống như từ đầu đến cuối, cô ấy chỉ là kẻ đứng ngoài cuộc. Hình như đúng là đứng ngoài cuộc thật, vì chia tay là chuyện của hai người, không liên quan đến ai cả. Không thể ở bên nhau nữa thì chia tay thôi!

.

.

.

Trước ngày bay một tuần, Việt tổ chức một buổi tiệc chia tay bạn bè nhỏ. Ở thời đại này, du học chẳng còn là chuyện gì quá to tát, bởi vậy bữa tiệc nói là chia tay nhưng chẳng khác gì một buổi họp mặt bạn bè cũ. Chúng nó ngồi thành từng nhóm, cười đùa, trêu chọc nhau. Mấy đứa con gái vào bếp phụ mẹ Việt bày biện bàn ăn. Mẹ Việt cẩn thận sắp từng món ra đĩa, không hiểu sao bà thỉnh thoảng lại nhìn Vy không nói gì. Cô có cảm giác không chỉ mẹ cậu kì lạ, mọi người cũng trở nên dè dặt hơn khi có mặt cô.

- Tao nghe nói sang bên đó toàn mấy em diện nước đầy đủ, giống như mấy đứa xinh xinh bạn của Linh ấy. Mày sướng nhé Việt.

Đám con trai bá vai cậu cười đùa, đúng lúc đó, Vy bưng hai chiếc đĩa đặt trên bàn. Hải liếc mắt thấy Vy, cầu thật mạnh vào tên bạn đang phát ngôn bừa bãi. Cậu bạn đó cười xấu hổ, vội lảng sang chuyện khác. Thực ra bọn họ như vậy lại càng khiến cô trở nên bẽ bàng mà thôi. Với Linh, cô bạn có lẽ đã hài lòng với kết quả này, không nói thêm với Vy bất kì câu nào nữa, bọn họ trở lại trạng thái quen biết xã giao không đáng kể.

Cuối buổi, trước khi ra về, bạn bè đều đến ôm và chúc phúc Việt. Vy đứng nán lại phía sau, cũng muốn đến ôm tạm biệt rồi cùng mọi người rời đi. Cậu nhìn cô một lúc, không tỏ vẻ gì là muốn ôm cô khiến cô xấu hổ định thu tay về. Cậu lắc đầu, tóm lấy tay đẩy cô ra phía sau mình đứng, tay còn lại rảnh rỗi vẫy chào mọi người. Rốt cuộc khi trong phòng khách trở lại yên tĩnh, cậu kéo cô ngồi xuống sofa, bản thân đi vào bên trong, trở ra với một cái túi xách khá to. Cô bối rối nhìn cậu, dường như không chỉ riêng cô mà ngay cả cậu cũng đang ngập ngừng. Đã bao lâu rồi họ mới ngồi trực tiếp trò chuyện với nhau như vậy? Một tuần? Một tháng? Hay cả một năm rồi? Thời gian trôi qua rất nhanh nhưng khi nhìn lại giống như đã trải qua cả một thế kỉ, mê man không biết mình đang ở đâu.

- Cậu... dạo này thế nào?

- Mình vẫn ổn. Cậu đã chuẩn bị hết đồ đạc chưa?

- Rồi... mình có mấy thứ này, muốn đưa cho cậu.

Việt mở chiếc túi đặt trên bàn, lần lượt lấy ra từng thứ: một chiếc ô, vài bản nhạc, một hộp băng dán cá nhân và một túi kẹo. Cậu nhún vai dặn dò:

- Chiếc ô này gấp lại rất tiện nên cậu có thể luôn mang theo nó bên mình. Lần trước mình tình cờ tìm thấy ở một cửa hàng, màu đỏ này có lẽ cậu sẽ thích. Mấy bản nhạc này là của bố mình sưu tầm, mình không biết đánh đàn nên thiết nghĩ là ông muốn tặng cậu, hi vọng cậu có thể trân trọng nó...

Trước khi Vy kịp nhận ra, nước mắt cô đã rơi lã chã trên gò má. Cô ngửa đầu lên trên nhà, hít một hơi muốn kiềm chế nước mắt. Cô đã nghĩ mình có thể làm chủ được cảm xúc nhưng lúc cậu xếp từng thứ ra trước mắt cậu, nước mắt bắt giác lại rơi. Rõ ràng bọn họ còn rất quan tâm đến nhau, rõ là vẫn còn tình cảm, vậy vì sao lại chia tay? Vì sao mỗi lần rơi vào bế tắc, không nghĩ đến chuyện vượt qua mà lại là chia tay? Những câu hỏi đó, giờ phút này cô rất muốn tìm ra đáp án nhưng tất cả đã muộn rồi. Tất cả bọn họ đều là thua ở hai chữ “thời điểm”. Giữa đúng và sai có giới hạn rất mong manh giống như tình yêu vậy, chọc một cái đã thủng mất rồi.

Việt im lặng không nói. Không khóc không có nghĩa là không cảm thấy đau khổ. Không quan trọng là ai tổn thương ai, bởi vì họ biết, mùi vị cay đắng này cả hai đều phải nếm trải. Một lúc sau, Vy lau nước mắt, ôm cái túi đứng dậy, nói với cậu:

- Những thứ này mình sẽ nhận. Cảm ơn cậu.

- Cảm ơn cậu.

Việt nắm nhẹ bàn tay đang chìa ra của Vy. Cô nhìn thoáng qua tờ lịch treo trên tường.

- Hôm nay là ngày 29 tháng 2. Chúng ta chia tay thôi.

- Được.

Hai chữ “chia tay” cuối cùng cũng chính thức nói ra, chính thức chấm dứt một mối quan hệ. Cô lau nước mắt, ưỡn ngực rời khỏi nhà cậu.

Ngày 29 tháng 2 năm 2016, Vy và Việt chính thức chia tay.

Chia tay vào ngày 29 tháng 2, chia tay vào ngày cả thế giới dùng tình yêu để kỉ niệm nhưng dường như không hẳn đó là một điều xấu. Bởi lẽ trong vòng bốn năm tới, sẽ chẳng có ngày chia tay để nhớ đến, trên lịch chẳng có ngày chia tay của bạn, nó biến mất cứ như thể chưa từng xuất hiện. Là chưa từng xuất hiện trên lịch nhưng không phải là chưa từng xuất hiện trong cuộc đời bạn. Là bộ não của bạn, trái tim của bạn ghi nhớ về một ngày 29 tháng 2 nào đó, cái ngày mà cả thế giới của bạn bao phủ bởi một màu xám, cái ngày mà bạn giống như đã đánh mất thứ quan trọng nhất trong cuộc đời. Bốn năm trôi qua, sẽ lại có một ngày 29 tháng 2 nữa. Bốn năm đó, liệu có đủ để bạn quên đi nỗi đau này?

Chia tay vào một ngày trời nắng đẹp, khi vạn vật trên khắp mặt đất vui tươi đón lấy những tia nắng vàng ruộm, bạn trở thành một nốt nhạc lạc điệu trong khúc ca hân hoan của đất trời. Chia tay vào một ngày nắng đẹp còn tệ hơn cả lúc chia tay trong ngày mưa vì chút tâm trạng nhỏ bé nhất cũng không thể che giấu được. Trần trụi dưới ánh nắng mặt trời một cách đầy tội nghiệp!

Ngày 29 tháng 2 năm ấy là một ngày nắng đẹp...

Một tuần sau là ngày Việt bay. Vy ngồi trên ban công nhìn bầu trời trong vắt, có chiếc máy bay vút qua màu xanh thẫm, để lại một vệt trắng ghi dấu nó đã từng đi qua. Có lẽ Việt đang ngồi trên chiếc máy bay ấy. Máy bay đi xa như mang theo cả một nửa trái tim cô đi theo. Cô ngẩng đầu thì thầm:

- Chỉ là chia tay thôi, có gì to tát đâu. Chia tay rồi, con người vẫn sống tốt đấy thôi...

.

.

.

Sân bay quốc tế Sydney...

Nổi bật giữa đám người cao lớn, da trắng, mắt xanh, hai người thanh niên Việt Nam kéo hành lí về phía cửa sân bay. Trước khi ra khỏi cửa, cô gái quay lại nhìn chàng trai đi phía sau mình.

- Mình không thể tiếp tục làm bạn với cậu được!

- Vì sao vậy?

- Đối với mình, yêu là yêu, một khi đã yêu thì không thể coi người ta là bạn bè bình thường được nữa. Cậu còn thậm chí từ chối mình đến tận bây giờ. Vậy cho nên, trước khi mình có thể quên được cậu, mình không thể làm bạn với cậu được!

Linh là một cô gái kiêu ngạo, thậm chí đến khi bị từ chối nhiều lần, cô vẫn muốn giữ lại sự tự tôn cuối cùng. Nếu tiếp tục làm bạn với cậu, cô không đảm bảo mình sẽ không tranh thủ cơ hội, sẽ không quan tâm đến cậu, sẽ không nuôi hi vọng, vậy thì chi bằng cắt đứt ngay từ lúc này. Linh dù có là kẻ si tình cũng không phải là kẻ lụy tình. Không có cậu chỉ là tâm hồn thiếu mất một mảnh, không có cậu cuộc sống của cô chỉ là vô vị nhưng thời gian trôi qua, biết đâu sẽ lại có một Việt nào đó đang đợi cô đi tìm?

Trong mắt Việt, Linh vẫn không thay đổi chút nào. Dứt khoát như vậy mới là tính cách của Linh. Dù không nỡ nhưng cậu tôn trọng quyết định của cô. Cậu chỉ biết thở dài:

- Vậy thì khi nào cậu muốn tiếp tục làm bạn với mình, hãy nói cho mình biết, được không?

- Phải chờ đến ngày đó đã!

Cô gái kiêu ngạo, ngẩng cao đầu kéo vali đi. Khi ngồi lên xe taxi trở về nhà, cô gái ngoái lại nhìn về phía sau, có lẽ là muốn nhìn thấy người kia thêm một lần nữa. Đôi mắt dần đỏ lên, cô thúc giục tài xế lái xe đi.

- If you want to cry, just cry, I won't look, young lady. – Chú tài xế nhìn qua gương chiếu hậu với ánh mắt thông cảm.

- I don't cry. I can't cry. I'm gonna be ok. Can you please drive slower?

- As your wish!

“Cảm giác từ bỏ người mình thâm yêu nhiều năm là như thế nào?

Bản thân chưa từng có được nhưng lại giống như mất đi cả thế giới...”

Câu chuyện mang tên “Tuổi thanh xuân” của bọn họ đặt dấu chấm hết ở đây. Bọn họ trong quãng thời gian đẹp nhất của cuộc đời đã trải qua rất nhiều cảm xúc. Đó là tình bạn đẹp đẽ cùng những lần quân sự đầy ngốc nghếch cho hai cô bạn của Ngọc. Đó là thứ tình cảm trẻ con nhưng đầy ngọt ngào của Khánh và Hà. Đó là sự nuối tiếc vì thứ tình cảm đã nằm trong tay nhưng lại vượt mắt của Tuấn. Đó là tình cảm đơn phương mãnh liệt đáng trân trọng của Linh. Và cả một tình cảm đã nở hoa nhưng rồi tàn lụi của Vy và Việt. Tuổi thanh xuân trôi qua để lại trong lòng những người trẻ tuổi một dấu chấm lửng cần họ đi tìm lời giải đáp. Câu trả lời đó có lẽ rất nhiều năm về sau họ có thể tìm thấy hoặc có thể mãi là một dấu chấm lửng để họ nhớ đến. Những gì mang tên “thanh xuân” đều rất đẹp, rất tinh khôi nhưng dường như đều không có một kết thúc trọn vẹn. Tất cả đã nằm lại trong quá khứ, trong kí ức tốt đẹp của tất cả chúng ta!

Hết?

51. Chương 51: Kết Thúc

Câu chuyện vẫn còn tiếp diễn...

5 năm sau...

Hà Nội hôm đó là một ngày mưa. Chiếc xe buýt xuất hiện trong màn mưa, dừng lại tại bến đỗ. Một cô gái đội mưa chạy ào vào nhà chờ. Cô nhìn bộ váy công sở vốn đẹp đẽ đã bị nước mưa làm ảm hết, khê thở dài. Hôm nay cô đi phỏng vấn để chuyển việc, vì muốn tạo cảm giác chuyên nghiệp nên mới ăn mặc thành ra như vậy. Nhưng chắc có lẽ cô ra đường không xem ngày rồi, phỏng vấn không thuận lợi, quên ô vào ngày trời mưa, thật tình tâm trạng của cô cực kì tệ hại.

Chưa vội về nhà, Vy tạt vào một quán trà sữa bên đường. Dường như đây là một quyết định sai lầm khác của cô. Khi chia tay nhau, có những thứ không thể ăn, có những nơi không thể đến, có những bản nhạc không thể nghe. Giống như rất lâu rồi cô chưa ăn chocopie, cũng như rất lâu rồi chưa xem lại One piece và

cả nơi này nữa, rất lâu rồi vẫn chưa dám đặt chân đến. Tầm ngần đứng trước cửa một lúc, cô thở dài quyết định đổi mặt một lần. Trời mưa nên khách ngồi bên trong không nhiều. Cô chọn bàn trống ở giữa quán, ánh mắt không tự chủ nhìn sang chiếc bàn quen thuộc đó, nơi có một đôi nam nữ khác đang ngồi. Nhiều năm trôi qua, cửa hàng này không thay đổi nhiều, chỉ có con người là thay đổi. Nhân viên cũng khác, khách cũng không còn và cô không còn có cậu ở bên cạnh!

Một mình buồn chán, Vy mở điện thoại muốn gọi cho hai đứa bạn. Ngọc có lẽ giờ này đang tắt bật chuẩn bị đám cưới. Không ngờ trong ba đứa, nó lại là đứa đầu tiên bỏ cuộc chơi theo chồng. Hà và Khánh vẫn đang trong giai đoạn hẹn hò, thỉnh thoảng có cãi nhau náo loạn đòi chia tay nhưng rồi lại thôi. Vy đang nghĩ đến một đám cưới tương lai của họ không xa nữa đâu. Ba đứa bạn chỉ còn lại một mình cô. Sau khi Việt đi, rất lâu sau cô mới lấy lại được cân bằng cuộc sống. Hai đứa bạn khuyên cô thử tiếp nhận Tuấn nhưng tình cảm đã qua rồi, muốn lấy lại không hề dễ dàng. Cô và cậu ấy cứ duy trì là bạn học vẫn tốt hơn!

Ngoài Tuấn ra, còn có rất nhiều người con trai khác nhưng chẳng biết vì sao cô vẫn độc thân. Rốt cuộc là đang chờ đợi cái gì vậy? Nhiều năm như vậy rồi, người kia biết có còn nhớ đến cô không? Trong thời đại này, có rất nhiều cách để nghe ngóng tin tức của một người vậy mà đến một chút về người đó cô cũng không biết. Thì ra một người đã muốn cắt đứt còn có thể làm đến mức như thế!

Trên ti vi đang chiếu lại bộ phim về tuổi thanh xuân mà cô đã xem hết. Kết thúc bộ phim, hai nhân vật chính rốt cuộc không đến được với nhau. Có lẽ cô và Việt cũng chỉ là những người rất bình thường trong vòng xoáy thời gian, không thể nào tránh khỏi được kết cục chung của tuổi trẻ. Tình đẹp là tình còn dang dở, bởi vậy cho nên mới nhớ sâu đi?

Buổi hẹn họ đầu tiên của họ là ở đây. Hôm đó bọn họ đã ngồi ở chiếc bàn kia, cùng với nhau để lại một lời hứa trong chiếc hộp. Vậy mà cuối cùng, lời hứa chưa thực hiện được, người đã đi mất. Một mình cô liệu có còn thực hiện được lời hứa không?

- Em ơi, cho chị hỏi một chút được không? – Vy hỏi nhân viên phục vụ.

- Em có thể giúp gì được cho chị ạ?

- Mấy năm trước, chị có gửi một chiếc hộp vuông vuông màu xanh ở đây. Chị không biết liệu có còn không?

- Cái đó... chị đợi em một chút được không ạ?

Cô nhân viên phục vụ đi vào bên trong, một lúc lâu sau trở ra với chiếc hộp mà Vy đang tìm.

- Chị tìm cái này phải không ạ?

- Đúng rồi. Không biết chị có thể nhận lại nó được không?

- Em đã hỏi chủ quán, ông ấy bảo nếu đúng người thì trả lại cho họ nên chị cứ tự nhiên ạ.

- Cảm ơn em rất nhiều.

Vy nhìn chiếc hộp trên bàn, bất giác lại hồi hộp. Cô cẩn trọng nhập một dãy số, mở khóa ra, nhấc tờ giấy bên trong ra. Tờ giấy màu trắng vốn vẹn có mấy chữ: “Mong chúng ta có thể bên nhau thật lâu.”. Một ước nguyện đơn giản như vậy rốt cuộc lại thực hiện không được. Khoảnh khắc đó mong muốn ở bên nhau là thật vậy mà lại đánh mất...

Không hiểu sao tờ giấy của Việt lại biến mất. Rõ ràng mật mã chỉ có mình cô và cậu biết thôi mà... Có lẽ nào...

- Em ơi, cho chị hỏi một chút, trước kia có ai từng lấy chiếc hộp này không? – Giọng Vy gấp gáp khiến cô phục vụ ngạc nhiên.

- Em... không rõ lắm, chị đợi em một chút để em hỏi lại xem.

Câu trả lời của phục vụ rất mơ hồ, một năm trước hình như có người từng đến đề nghị xem cái hộp giống như cô nhưng rồi người đó trả lại. Chắc chắn người đó đã lấy đi tờ giấy thứ hai! Một năm trước... cậu có trở lại đây sao? Lấy đi tờ giấy, cậu còn nhớ cô không? Nhưng nhớ thì làm sao chứ? Nhớ thì không có nghĩa còn tình cảm, không phải ai cũng giống như cô.

Vy ôm chiếc hộp đã mất đi một nửa rời khỏi cửa hàng. Một nửa lời hứa đã bị lấy đi thì lời hứa chẳng còn ý nghĩa gì nữa, giống như một người mãi mãi không thể lấp đầy khoảng trống của người kia được. Trời vẫn không ngừng mưa, cô vẫn còn mãi chìm đắm trong kí ức, ngày đó hình như cũng mưa như vậy. Ở xa xa, một chàng trai che ô đỏ im lặng ngắm cô, rồi cũng ngây ngẩn tại chỗ, một lúc sau liền biến mất. Tiếng còi xe vang dội làm Vy giật mình, thoát ra khỏi suy nghĩ, cô giơ tay hứng nước mưa, bộ dáng phân vân không biết có nên tiếp tục chạy không.

- Cô gái, tôi có một chiếc ô thừa này, có cần tôi cho mượn không?

Đột nhiên một người phụ nữ tốt bụng nói với cô. Vy nhìn chiếc ô đỏ trên tay, đột nhiên gặp được người tốt bất ngờ, trong lòng không khỏi cảm thấy e ngại.

- Không cần đâu ạ, cháu đợi trời ngớt mưa rồi sẽ đi. Cảm ơn cô.

- Cứ nhận lấy đi. Nói thật với cháu, cô là được người khác nhờ vả. Chiếc ô này vốn là của cháu.

- Ai nhờ cơ ạ?

- Là một chàng trai mặc áo xanh, lúc này có đứng đằng kia, hình như bây giờ đã đi rồi.

Khi nghe người phụ nữ miêu tả, không biết vì sao Vy có một linh cảm kì lạ. Chiếc ô màu đỏ, một chàng trai. Cô vội vã nói lời cảm ơn rồi cầm chiếc ô đuổi theo phương hướng của người phụ nữ vừa chỉ. Qua một cái ngõ, cuối cùng cô cũng nhìn thấy cái người mặc áo xanh kia. Bóng lưng đó có chết cô cũng nhận ra được... Lúc đó, cả thế giới như mở đi, vệt sáng duy nhất cô nhìn thấy chính là hình dáng của người đó. Năm năm rồi... năm năm không gặp lại. Cô nghe thấy tiếng mình nghẹn ngào gọi cái tên mà trong mơ đã nhắc đi nhắc lại hàng nghìn lần.

- Việt!

Người đó đứng khựng lại. Cô đã không thể chờ đến khi cậu chịu quay lại nhìn cô. Ba bước thành hai bước chạy đến ôm chặt lấy cậu từ đằng sau.

- Vì sao cậu lại quay lại đây? Vì sao lại đưa chiếc ô cho mình? Vì sao lại lấy mất mảnh giấy đi?

Thật không ngờ, sau ngần ấy năm gặp lại, lời đầu tiên cô nói với cậu lại là những câu nức nở như thế. Năm tháng thay đổi được con người nhưng lại dường như bỏ quên mất một phần trong lòng họ. Gương mặt cậu giãn ra một nụ cười bởi vì cậu biết, bọn họ có chung một tình cảm.

- Bởi vì, lời hứa vẫn cần được thực hiện. Bởi vì, mình vẫn còn yêu...

Cô đã từng tưởng tượng rất nhiều cảnh khi họ gặp lại nhau nhưng không có lúc nào cho cô cảm giác vui mừng như lúc này. Ở nơi hẹn hò lần đầu tiên, bọn họ gặp lại nhau. Không có xa cách, không có tổn thương, chỉ còn lại tình yêu vẫn nồng nàn trong tim. Những người yêu nhau cuối cùng sẽ trở về với nhau, đúng là như vậy đấy!

.
. .
.

- Tờ giấy này nên trả lại chỗ cũ.

- Cậu đã viết cái gì vậy?

- Ở bên nhau, thật lâu!

- ...

- Không phải cũng giống cậu sao? Về mặt cậu lúc này là thế nào thế?

- Ừ... xúc động, không được à?

- Được chứ, được mà. Mình rất vui.

- Mình cũng vậy. Còn nữa, câu cuối cùng, cảm ơn anh đã luôn ở đây!

HẾT.

Những lời cuối cùng:

Tự nhiên lúc viết ra những dòng này thật có chút không nề. Đây mặc dù không phải là câu chuyện đầu tiên mình viết ra nhưng khi đặt dấu chấm hết cho một đứa con tinh thần, lúc nào cũng có cảm giác xúc động lạ thường. Hơn một năm theo đuổi câu chuyện, có lúc đã từng rất chán nản vì bí ý tưởng cũng là vì cảm thấy không hài lòng, rốt cuộc đã kiên trì đến ngày hôm nay. Thực sự vô cùng cảm ơn những người vẫn tiếp tục theo dõi mình đến giờ phút này, cảm ơn các bạn. Tuy còn rất nhiều thiếu sót cũng như sự bất hợp lý trong câu chuyện, sau này mình sẽ cố gắng sửa chữa. Hi vọng còn có thể gặp lại các bạn ở những câu chuyện khác. Tạm biệt.

Hà Nội, một buổi chiều gió nhẹ.

5.5.2016.

P.s: ngày up lên lại đúng là một ngày mưa.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuoi-thanh-xuan-cam-on-da-luon-o-day>